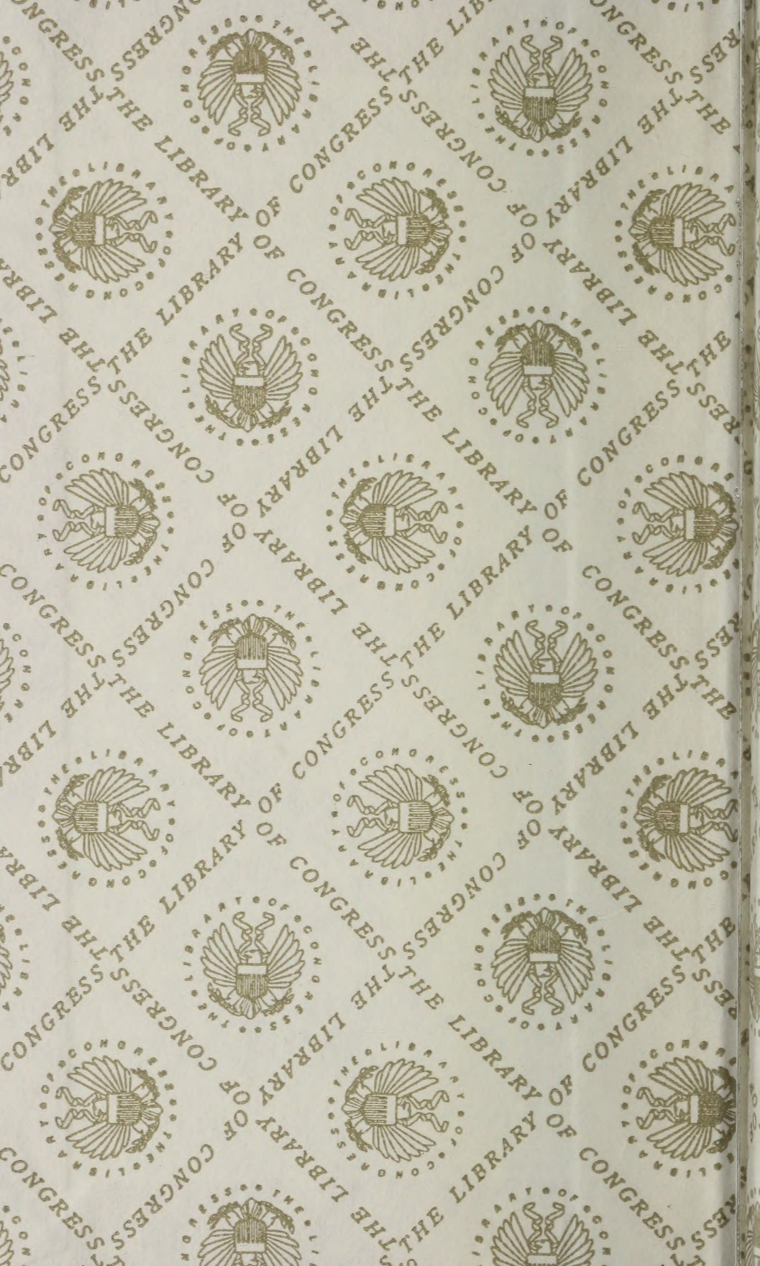
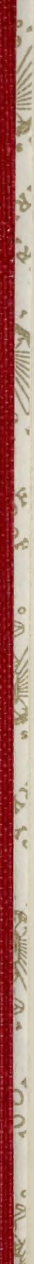

THE LIBRARY OF CONGRESS

THE LIBRARY OF CONGRESS

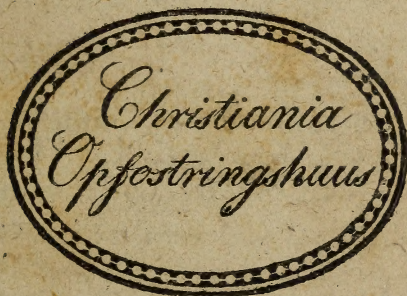
Evangelisk-christelig

Psalmebog,

til Brug

ved

Kirke- og Huus-Andagt.

Christiania 1818.

Trykt i Opfostringshusets Bogtrykkerie og paa dets Forlag,
af A. Jensen.

Indhold.

Lov- og Takkepsalmer.

Bedepsalmer.

Tidspsalmer.

Lov- og Takke-Psalmer.

I. Guds Væsen og Egenskaber.

Mel. Vi troe allesammen paa en Gud ꝛc.

1. Vi troe, vi Alle troe paa Gud: Himlen skabte han og Jorden. En kjerlig Fader er vor Gud; Mennesket hans Slægt er vorden. Dagligt Brød han os vil give, Og forsørge vel i Live; Altid han i Nød og Fare Sjel og Legem vil bevare. Vi troe paa ham med Haab og Mod; Thi han er mægtig, viis og god.

2. Vi troe paa Sønnen Jesum Christ, Guds eenbaarne Søn, vor Herre, Paa Verdens Frelser, Jesum Christ, Herren til Gud Faders Ære. Han et Menneske er vorden, Korsfæst, død, og lagt i Jorden: Men han lever vor Forsoner; Hos Guds høire Haand han troner. Derfra han kommer vældelig, Naar han skal dømme Jorderig.

3. Vi troe og paa den Hellig Aand, Sendt fra Faderen og Sønnen. Den Sandheds, Kraftens, Trøstens Aand Hæver os til Gud i Bønnen. Christi Rige han udbreder, Os til Bod og Bedring leder, Os i Troen han bekræfter, Og i Haab om Liv herefter: At vi gaae ind til Fryd og Fred, Som evig, evig varer ved.

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig ꝛc.

2. Almægtige, algode Gud! Du var og er og bliver! Alt skabtes ved dit Almagts Bud, Din Aande alt opliver.

2. For hver din Skabning sorger du, Og ingen du forlader; Men os især du kom ihu: Miskundelige Fader!

3. Din elskelige Søn kom ned Fra Himlens Herligheder. For Synd'res Skyld han Døden leed, Korsfæstet som Misdæder.

4. Han har os Livets Vei bered, Den Hellige, den Rene: Vor Vei til Liv og Salighed Er Jesus, Jesus ene.

5. Og end engang fra Himlene Skal Jesus Christ nedstige, Fremkalde os af Gravene, Og dømme Jorderige.

6. Vort Haab, vor Kjerlighed, vor Troe Er Aandens Naadegave. Vi Trøst i Nød og Sindets Roe Fra ham alene have.

7. Vi enes her ved Troens Baand, Alt efter Jesu Lære, Og synge: Fader, Søn og Aand Skee Priis og Tak og Ære!

Mel. Aleneste Gud i Himmerig ꝛc.

3. Alene Gud i Himmerig, Skal Lov og Priis tilhøre. Han skabte Alt saa viselig, Til Held han Alt vil føre. Til syndig Jord han sendte Fred, Med Velbehag han skuer ned Til hver, som ham vil tækkes.

2. Gud! du gav selv dig Faders Navn: Som Børn vi dig tilbede: Vi finde Tryghed i din Favn;

Du hører naar vi bede, Din Vælde uindskrænket er, Alt hvad du byder, see! det skeer! Vel os for saadan Herre!

3. O Jesu! Guds eenbaarne Søn, Til Held for os udkaaret, Du kom til Adams faldne Kjøn, Blevst hadet, spottet, saaret. O vor Forsoner, sendt fra Gud, Annam vor Bøn, og frie os ud Fra hvad os kan fordærve!

4. O Hellig Aand! det er dit Værk, At Sandheds Lys vi finde. I Kamp du gjør den Svage stærk, At han kan Seier vinde. Før os ved Troe og Kjerlighed Til Maalet frem, til Salighed, Bønhør, bønhør os. Amen!

Mel. Vi takke dig, o Gud vor Fader kjere 2c.

4. Vi takke dig, o Gud! vor kjere Fader! Som os saa meget Godt tilflyde lader: Alt hvad du gjør, er os til Gavn og Baade. Tak skee din Naade.

2. Vi takke ogsaa dig, Guds Søn, vor Herre! At du os skjenkede din blide Lære; Saa kjerlig du udslettede vor Brøde, For os du døde!

3. O! Guds og Jesu Aand dig Tak vi sige, At du ledsager os til Sandheds Rige, Og trøster os, og gjør os altid rede, At troe og bede!

4. Dig Fader, Søn og Aand al Priis tilhører, Du skabte Alt, og Alt til Held du fører! Thi synge vi med Glæde allesammen: Lov skee dig! Amen.

Mel. O store Gud, vi love dig 2c.

5. O store Gud! vi love dig, Algode Gud! vi takke dig.

2. Hvo er som du i Herlighed? Hvo er som du fra Evighed?

3. Dit Navn lovsynge Cherubim! Dit Navn lovsynge Seraphim!

4. Og saliggjorte Mennesker Istemme med din Engle-Hær: Hellig est du vor Gud! Hellig est du vor Gud! Hellig est du vor Gud! Jehova, Zebaoth!

5. Din Priis fra Himlens høie Chor Gjenlyder paa den hele Jord.

6. Propheterne kundgjorde dig, Apostlerne forkyndte dig, Og Martyrskaren priste dig I Dødens Stund høitidelig.

7. Saa priser dig din Christenhed, O Gud! i Tid og Evighed.

8. Dig Fader, dig, den sande Gud, Og Sønnen, som fra dig gik ud.

9. Og din den gode Hellig Aand, Som samler os ved Troens Baand.

10. Du Guds Eenbaarne Jesu Christ! Al Sandheds Lære var du vist.

11. Du bragte Jorden Lys og Fred, Og gav os Haab om Salighed.

12. Nu løst fra Dødeligheds Baand, Du sidder hos Guds høire Haand.

13. Men atter skal vi skue dig, En Dommer over Jorderig.

14. O hjælp os! hjælp os! vær vor Trøst, Os, som du selv har dyrt forløst!

15. Lys for os ved dit Sandheds Ord! Og led os frem i dine Spor!

16. Velsign os her til Liv og Sjel, Giv os i Himlen Arv og Deel!

17. Velsign din ganske Christenhed, Og alle Jordens Slægter med!

18. At Sandhed, Fred og Ret og Troe Maa boe, saavidt som Slægter boe.

19. Og alle, alle tjene dig, Forstandig og eendrægtelig.

20. O! store Gud! vi love dig! Algode Gud! vi takke dig!

21. Hvo er som du i Herlighed? Hvo er som du fra Evighed?

22. Til dig, til dig staaer al vor Lid Fra nu og indtil evig Tid.

23. O! hør vor Sang! bønhør vort Raab! Og styrk vor Sjel i Troe og Haab!

Mel. Af Høiheden oprunden er 2c.

6. Guds Priis forkynde Himlene, Hvor Stjernehærens Tusinde Hans Almagts Roes udbrede. Hans Tempel er det vide Rum, Naturen er hans Helligdom, Al Verden ham tilbeder! Kommer, kommer, hver sig bøie For den Høie, Og bekjende: Herrens Magt er uden Ende.

2. En Dag den anden Budskab bær: Høipriselig Alherren er I alle Verdners Riger. Den samme store Tidende Om Gud, vor Gud, den Herlige En Nat den anden siger. Alting, Alting, os kan lære: Gud er Herre! Gud er Fader! Alles Herre, Alles Fader.

3. End lod du ved dit Ord og Bud, Tak være

dig, al Naadens Gud! Et større Lys oprinde. Hvad i din skjønne Verden her Vort svage Øie dunkelt seer, Vi der opklaret finde. Herre! Fader! lad din Ære Altid være Os for Øie, Til vi see dig i det Høie.

Mel. Af Høiheden oprunden er 2c.

7. Gud! Herre! hvo kan fatte dig? Alherlige hvo ligner dig? I Aanders store Rige? Den hele Verden raaber ud, At du er Herren, ene Gud, Fuldkommen uden Lige. Evig, mægtig, stor og herlig, Viis og kjerlig; Dig bør Ære, Ene Lov og Priis og Ære.

2. Du er, du var af Evighed; Og bliver evig, evig ved Alvældig at regjere. Du byder: Verdener fremstaae! Du byder: Verdener forgaae; Thi du, kun du, er Herre. Jorden, Himlen, alt dig priser, Og os viser, Gud! din Styrke. Dybt i Støvet vi dig dyrke.

3. Din Storhed er ufattelig, Et Guddoms Lys omgiver dig, Det intet Øie taaler. Dog er du virksom allesteds, Og styrer Verdners vide Kreds, Som Tanken selv ei maaler. Skaber! Herre! hvo udgrunder Dine Under? Dem vi spore I det Smaae, som i det Store.

4. Hvad vare vi foruden dig? Din Viisdom aabenbarer sig I Himlen og paa Jorden; Og stedse skal du blive ved, At styre til dit Øiemed, Den hele Skabnings Orden. Medgang, Modgang, alt du sender; Thi du kjender, Alting nøie, Nat er Middag for dit Øie.

5. O Gud! du er Algodheds Gud! Du stedse deler Glæder ud Med runde Faderhænder. I Morgenrødens blide Smiil, I Nattens Dug, i Solens Ild, Du Liv og Fryd nedsender. Enge, Skove, Bjerge, Dale, Yndig male Godheds Under. Alt dit Værk er Godheds Under.

6. Saa prise hver med hellig Fryd, Med Høitids Sang og Jubelsyd, Ham, alle Herrers Herre! See Jordens Skjønhed, Himlens Pragt! Seer her hans Viisdom, Godhed, Magt! O! seer hans Guddoms Ære! Skuer! føler! fryder eder! Og tilbeder Ham vor Fader! Ham ved Jesum Christ vor Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt 2c.

8. Guds Soel oprinder! hvilken Pragt! Paa nye Naturen lever; Til dig, hvis Haand har alt frembragt, Min hele Sjel sig hæver. Og Hjertet henrykt bryder ud: Er Skabningen saa skjøn, o Gud! Hvad maa du selv da være?

2. Jeg i Naturen stor dig seer, Og stor i Naadens Rige. Alt finder Sjelen meer og meer Hvad Ord ei kan udsige. Bundløse Dyb af Kjerlighed! Som Engle selv maa svimle ved, Dig ingen Skabning fatter.

3. Ufattelige Gud! til dig Sig Sjel og Hjerte hæver, Hvert Knæe i Andagt bøier sig! Dig prise Alt hvad lever! Halleluja! vor Gud er stor! Bryd ud i Lov, forløste Jord! Tilbed vor fælleds Fader.

Mel. Nu kom her Bud fra Engle-Chor rc.

9. Haleluja! vor Gud er stor, Hans Magt er uden Ende! I alt, hvad øines paa vor Jord, Hans Vink, hans Kraft vi kjende; Og Firmamentets Stjernehær Os Vidne bær: Guds Magt er uden Ende.

2. Til dig, o Gud! os Himlens Pragt Og Jordens Skjønhed leder; Din Viisdom og din Skabermagt Til Alting sig udbreder. Paa Alt dit Guddoms Præg er sat, Ved Dag, ved Nat Min Sjel dit Navn tilbeder.

3. Kun lidt af hvad din Haand har gjort, Mit svage Syn erkjender; Men dette lidet, o hvor stort! Hvor det min Andagt tænder! Jeg studser — raaber henrykt ud: "Dig seer jeg, Gud! Hvorhen jeg Øiet vender."

4. Og som du Vældens Herre er, Saa er du Naadens Fader; Thi lad end Trængsel møde her, Paa dig jeg mig forlader. For Vold og List ei frygter jeg, Vil du det ei, Da intet Ondt mig skader.

5. Haleluja! vor Gud er stor. Hans Navn vil vi bekjende. Han skabte Himlen og vor Jord, Vi kun til ham os vende. Om Jord og Himmel end forgaaer, Hans Rige staaer, Hans Magt er uden Ende.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud rc.

10. Christne! synger høit i Chor: Gud, vor Gud er evig stor, Hellig, mægtig, god og viis, Ham tilhører Lov og Priis. Vi med Fryd istemme da: Han er stor Haleluja! Alle Himle svare: Ja!

Mel. Af Høiheden oprunden er :c.

II. Lovsynger Gud den Herlige, Som Verdners Hær fremvinkede: De vidne om hans Ære! Stor er den Herres Majestæt! I Ydmyghed bør Mennesket Ham daglig Priis frembære. Alle, Alle være rede At tilbede Gud den Høie, Alles Knæe for ham sig bøie!

2. Høit over Himles Himle staaer Din Trone, Gud! og ei forgaaer, Om alt det Skabte falder. Alt, Alt dit Scepter lyde maae, Og fødes, leve, døe, opstaae, Naar du almægtig kalder. Godt er, Herre! hvad du byder. Skjønhed pryder Himlen, Jorden. Alt er Viisdom, Pragt og Orden.

3. Du var og er, og bliver ved. Dit Væsen ikke Tid og Sted, Og ingen Grændse kjender. Dog er du alle lige nær; Ved dig jeg lever, røres, er, Hver Skjebne du mig sender. Lad mig stedse agte nøie, At dit Øie Seer mit Hjerte, Kjender al min Fryd og Smerte.

4. Algodheds Gud! din Kjerlighed Til alt det Skabte strømmer ned, Og Liv og Held udbreder. Den standser intet Øieblik, Alt hvad som Livet af dig fik, Sig i sit Væsen glæder. Aldrig, Fader! vi det glemme, Men vor Stemme Høit skal klinge, Dig, Algode! Lov at bringe.

5. Lovsyng din Skaber, o Natur! Lovsyng, lovsyng hvert Kreatur! Hvert Knæ for ham sig bøie. I hvert af Skabningskjedens Led Jehovas Magt og Kjerlighed Fremskinner for vor Øie. Kommer, kommer, bøier eder Og tilbeder! Evig være Ham, vor Gud, Lov, Priis og Ære!

Mel. Lover den Herre, den mægtige Konge :c.

12. Lovsynger Herren, den Stærke, den Gode! den Vise! Kommer Forløste! og lad os med Psalmer ham prise! Hvor er en Gud, Hellig og stor som vor Gud? Alt hvad har Aande ham prise!

2 Lovsynger Herren, som underfuldt vilde os smykke: Sundhed han giver, og Velmagt, og Glæder og Lykke. Truer end Nød, Truer end Fare og Død; Dog vil os Herren betrygge.

3. Lovsynger Herren! Velsignelse kom fra det Høie, Kom til vort Arbeid, og styrkede os i vor Møie Synligen kan Spores i Stad og i Land Forsynets vaagende Øie.

4. Lovsynger Herren, som styrer og ordner og leder, Som os det Gode endog af det Onde bereder! Himmel og Jord Raaber: "Vor Skaber er stor!" Alting hans Ære udbreder.

5. Lovsynger Herren, I Mennesker alle tilsammen! Himle ham prise: men ogsaa ham tækkes vor Stammen. Herren er Gud! Evig vi prise vor Gud! Alt hvad har Liv, svare: Amen!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt :c.

13. Ufattelig for Mennesker Er du Naturens Herre! Ufattelig for Engles Hær Er, Jehova! din Ære! Du bød, og Verdner vælded' ud, Og Aander bleve paa dit Bud, Og blive ved at være.

2 Dybt bøier Engelen sig ned, Og ydmyg dig tilbeder; Al Verden fuld af Herlighed, Din Majestæt udbreder, Men ingen, ingen fatter dig; Thi du er Gud, dig selv kun lig I alle Evigheder.

3. Dybt, dybt i Støvet ogsaa vi Os bævende nedboie; I Jesu Navn tilbede vi Dig, evig, evig Hoie. O! fra din Himmels Herlighed See altid til os Svage ned, Med naadig Fader Oie.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt 2c.

14. Vor Gud er evig, viis og stor, Og mægtig uden Lige! Saa vidner Himmel, Hav og Jord, Og al Naturens Rige! Ja! hver en Røst i Mark og Skov, I Hav og Luft, hans Storheds Lov Hoitidelig bebuder.

2. Hist Dagens Soel saa varm og blid Fra Øst til Vest sig skynder. Den ordner stadigt Aarets Tid, Og Frugtbarhed forkynder. Den klæder skjønt vor nøgne Jord, Og fryder hver som paa den boer. O! stor er Solens Skaber!

3. Ja Natten selv, den stille Nat, Om Herrens Almagt minder; Da Maanen paa sin Bane sat, Blandt Stjerners Hær oprinder. Hvo saae din Pragt, o Gud! hvo saae Det stjernefulde Himmelblaae, Og følte ei din Storhed?

4. Til hvilket majestætisk Syn Fremkalder os din Torden, Naar rædsomskjønne Lyn paa Lyn, Forkynde dig for Jorden? Da tænker Støvets ædle Søn: Din Røst, o store Gud! er skjøn, Selv naar den Skræk udbreder.

5. Dig, Herre! priser Ildens Magt, Og Stormens høie Susen, Og Jordens yndefulde Pragt, Og Bølgens hule Brusen. Ja hele Verden stemmer i Den samme Hoitidssang som vi: "Stor er Naturens Herre!"

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

15. Skjøn er den Jord, som vi betræde, Og skjøn er Himlen, den vi see, Dog skal de ældes, som et Klæde, Og alting ældes skal som de. Kun Himlens, Jordens Skaber, Gud, Han ældes ei; thi han er Gud.

2. See! Solen stiger frem og daler, See! Dage komme, Dage gaae. De skjønne Blomster Vaaren maler, De falme, visne hen, forgaae. Alt hvirvles i Omvexlinger; Men evig Gud den samme er.

3. Ja Gud! du var, du er den samme, Du bliver uforanderlig; Thi skal det Haab ei staae til Skamme, Som jeg grundfæstet har paa dig. Du signe kan, og signe vil, Har evig Magt og Lyst dertil.

4. Saa svinde kun al jordisk Glæde, Saa vige kun hvert jordisk Held! Naar Vemods Taarer Øiet væde, Da trøster stadigt Haab min Sjel, Paa Gud jeg trygt forlader mig, Og han er uforanderlig.

Mel. Alene til dig, Herre Jesu Christ ꝛc.

16. Naar Stjerners Hær udbreder sig For mit henrykte Øie, Da hæves Tanken, Gud! til dig, Som troner i det Høie. Din den uendelige Magt Har dette store Al frembragt; Og naar du vil, o store Gud! Du ved dit Bud Fra Intet kalder Livet ud.

2. O Herre! du Almægtige! Du Livets hulde Fader! Du signer alt det Levende, Paa dig jeg mig forlader; Thi fra det første Øieblik, Da jeg

til Liv, til Held fremgik, Hver Time som jeg lev* her, Betegnet er Med idel nye Velgjerninger.

3. Og naar jeg skuer Hav og Jord, Og Himlens hvalte Bue, Da seer jeg at din Magt er stor, At aldrig jeg bør grue. Men ingen Fare kommer paa, Som ved dit Vink jo standse maa; Og naar det med dit Raad bestaaer, Din Haand formaaer, At skabe Vinter om til Vaar.

4. Hvad Nod mig da kan komme til, Til dig vil jeg mig vende. Jeg veed du baade kan og vil Mig Hjælp og Redning sende. Hvad du ei bygger det forgaaer; Hvad du velsigner, det bestaaer. O! skjenk os din Velsignelse, Almægtige! Du som behersker Himlene.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand ꝛc.

17. Hvo est du, Gud, forfærdelig! Hvo kan, hvo kan bestaae for dig? Dit Lyn, din Torden i sin Pragt, Din Storm forkynder os din Magt.

2. Naar du din Vælde lader see, Da bæve Jordens Mægtige; Saasnart du vinker kastes om Al Ondskabs Magt og Herredom

3. Uskyldigheden staaer du bi, Og gjør den fra sin Trængsel fri. Den skjælver ei for Vold og Svig, Som troer og haaber fast paa dig.

4. Thi vil vi have vel i Agt, o store Gud! din Enemagt; Og lyde hvad dit Ord os bød, Og troe paa dig i Liv og Død.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ꝛc.

18. Alt skeer, o Gud! som du det vil, Dit Bud maa alting lyde, Hvor er den Magt, det

Væsen til, Der kan din Vælde bryde? Du ryster ned som Løv, Du veirer bort som Støv, Enhver som Modstand gjør, Og sig formaste tør, At trodse paa sin Styrke.

2. I Mægtige! vor Gud er nær, Den store Overherre! O! vidner det I Mennesker, Og giver Herren Ære! Han hører Alles Raab, Han er Fortrængtes Haab: O Gud! min Gud! paa dig Vil jeg forlade mig, I alt hvad mig kan hændes.

3. Du kjender hvad som gavner mig, Og det du vist mig giver; Thi frygter jeg ei Vold, ei Svig. Men fast i Haabet bliver; Gud du er Magtens Gud, Af Nød du redder ud. Tryg er jeg i din Favn, Lov skee dit Navn; Lov, Priis og Ære, Amen!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud rc.

19. O, Gud! dit Væsens Majestæt Er uden Maal og Ende. Hvo kan din Storhed fatte ret? Hvo ret din Vælde kjende? Du er og var af Evighed, Og evig skal du blive; Og ingen, ingen Skabning veed, Dit Væsen at beskrive.

2. Ja, ingen, ingen Skabning er, Som fatter dig, o Herre! Men dine vise Gjerninger Forkynde høit din Ære. Hvorhen, til Himmel eller Jord, Vi Syn og Tanke vende, Din Guddoms tydelige Spor Vi allevegne kjende.

3. Den vidtudstrakte Himmels Pragt, Din Herlighed afmaler. Den om sin store Skabers Magt Høitideligen taler. Du kaldte Soel og Maane frem, Og alle Stjernehære; Din Kraft endnu opholder dem; Almægtig maa du være.

4. Vor Jord er af din Godhed fuld, Din Soel Naturen fryder; Din milde Regn i døde Muld Sin Frugtbarhed nedgyder. Med Korn vor Mork velsignet er, Og Træet Frugter bærer, Og Dyr og Fisk og Fuglehær: Os glæder, gavner, nærer.

5. Ja! du er viis og god og stor, Du, evig, evig Heie! Saa vidner Himlen, saa din Jord For vort henrykte Die; Thi skal vort Hjerte idelig Dig elske, dig tilbede, J alt vi kjende, føle dig, Vor Trøst, vort Haab vor Glæde!

Mel. Den prægtig' Soel, som hele Verden ꝛc.

20. Stor er du Gud! utalte Engles Hære Forkynde hoit din Guddoms Magt og Ære. O! du, som over Himles Himle boer! See Tordners Brag, og Vaarens blide Ynde, Og Nattens Mulm og Solens Glands forkynde, At du er stor.

2. God er du, Gud! og hine Engle-Hære, Og vi som Præg af dig i Støvet bære, Og Ormen skabtes til Lyksalighed; Vaar, Sommer, Høst, for os din Godhed vise, Selv Vinter-Frost og Hvirvel-Storm maa prise Din Kjerlighed.

3. Naar du til Doms vil hele Slægter kalde, Og Jorden skjælver, stolte Stæder falder, Jeg seer din Magt og bæver tavs for den! Du byder Fred! og Skabningen sig fryder, At du, hvis Magt al Skabningen adlyder, Er Støvets Ven.

4. Hvi skulde da mit svage Hjerte grue, Jeg overalt jo kan din Godhed skue, Og aldrig, aldrig den skal slettes ud. Om Ild og Vand al Jordens Kreds omspændte, Med Haab og Troe jeg dog mit Die vendte Til Dig, min Gud!

5. Ei Dodens Skræk, ei Gravens skumle Skygger Forfærde mig: din Godhed mig betrygger; Jeg vandrer glad mod Evigheden hen. Frimodig seer jeg Doden, naar den kommer, Frimodig jeg fremstaaer for dig, min Dommer! Min Gud! min Ven.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode 2c.

21. Evig priset og ophoiet Være Herren, Jehova! Engleskaren, dybt nedboiet, Synger ham: Haleluja; Ogsaa vi, hans Mennesker, Prise ham i Stovet her, Synge ham, vor gode Fader, Ham, som aldrig os forlader.

2 Han, som har grundfæstet Jorden; Han, som bredte Himlen ud; Han, som i en evig Orden Holder Alt ved Almagts Bud. Han, som var fra Evighed; Han, som bliver evig ved: Kun paa ham vort Haab vi bygge; Kun ved ham vi ere trygge.

3. See, den Hungrige han giver, Som en Fader dagligt Brod; Den Uskyldige udriver Han fra Trængsel, Vold og Nod, Hos vor Gud er Ret og Dom, Ondskabs Anlæg styrtes om. Intet, intet kan os fælde: Hvo kan staae mod Herrens Vælde?

4. Gud, vor Gud os ei forlader, Aldrig, aldrig, svigter han. Han vor Hersker, han vor Fader, Hvo er stor og god som han? Herlig er hans Varetægt, Lige stor fra Slægt til Slægt. Priser ham med hellig Iver, Ham som var, og er, og bliver.

Mel. Vreden din afvend, Herre Gud af Naade 2c.

22. Alvidende dit Oie mig randsager, Hver lonlig Drivt, hver Tanke du opdager; Ei noget Onske i mit Bryst sig rorer, For du det horer.

2. Du følger mig paa alle mine Veie, Og du er hos mig ved mit stille Leie; Enhver min Daad, som tidt er ond, desværre, Seer du, o Herre!

3. Gud! hvor kan jeg mig for dit Aasyn dølge? Hvor flyer jeg hen, hvor du mig ei skal følge? Foer jeg til Himlen, der er du tilstede, Der er dit Sæde?

4. Og foer jeg ned til Havets dybe Huler, Da er du der; forgjæves jeg mig skjuler, End gik jeg did, hvor Morgensoel oprinder, Du der mig finder.

5. Og kunde jeg mig ind i Natten svøbe, Den skulde mig som Middagslyset røbe; Thi Mørket selv for dig, Naturens Skaber, Sin Mørkhed taber.

6. Lad denne Tanke mig til Viisdom vække, Lad den fra syndig Id og Daad mig skrække, Mit hele Liv, ethvert mit Skridt lad være Dig, Gud! til Ære.

7. Og glider jeg, lad mig dog ikke falde; Du hører dem, som dig om Hjelp paakalde; Og strider jeg, er du i Kampens Hede Med Kraft tilstede.

Mel. Fader vor udi Himmerig rc.

23. Alvidende! du skuer alt, Hvert Støv, hver Stjerne du har talt; I Verden intet foregaaer, Du seer jo, hvad? og hvor? og naar? Et Skjul for dig ei Mørke har, For dig er Nat som Dagen klar.

2. Nu Riger reise sig og staae, Nu Riger rokkes og forgaae, Nu Døgnets Orme visne hen, Og nu de myldre frem igjen: Saa stort, saa lidet Intet er, At jo dit Øie Alting seer

3. Saa seer du og, o Gud! til mig, Ethvert mit Skridt er kjendt af dig; Den skjulte Tanke i min Sjel, Den seer du grant, og seer den heel.

Du mærker hver min Sorg, min Fryd, Du veier hver min Feil, min Dyd.

4. O! den Forvisning i mit Sind Skal dybt og dybt sig prente ind, Og den skal minde kraftelig, Naar Tant og Lyster friste mig. Min Gud, min Dommer er mig nær, Og han, han al min Vandel seer.

Mel. Den prægtige Soel, som hele Verden 2c.

24. For dig, o Gud! ei Skjulested jeg finder. Du Tanken seer, før den i mig oprinder, Du skuer klart alt ondt og godt i den; Men og du seer hvert Uheld, som mig hænder, Og hører grant hvert Suk, som jeg opsender Til Himmelen.

2. O Herre! giv jeg meer og mere lærer, At alt hvad Sjelen tænker og begjærer, Hvert Ord, hver Daad, du alting, alting veed. O! aldrig skal mig Synden da fornedre, Og stadig jeg gaaer frem og vorder bedre, Og døer i Fred.

3. Om jeg mig seer forladt, forskudt af alle, Ja gaaer jeg ned i Dodens mørke Dale, Mit Hjerte da skal føle denne Trøst: At du mig seer, og at, naar intet Øre Fornemmer mig, da kan, da vil du høre Mit Hjertes Røst.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt 2c.

25. I Himles Himle troner Gud, Al Verdens Gud og Herre! Der lyde Englene hans Bud, Og vidne om hans Ære; Men og saa skuer Herren ned Til os med Faders Miskundhed, Han er hos os tilstede.

4. O Tanke! du er trøstelig I Livets mørke Dage: Jeg veed, min Gud er nær hos mig; Thi

vil jeg ei forsage. Hvor stor min Nød og Kummer er, Jeg ængstes ei, thi Gud er nær. Han kan, han vil mig hjælpe.

3. Min Tillid ei forgjeves er, Gud hører, naar jeg beder, Han styrker mig i Fristelser, Han mig til Dyden leder. Naar jeg det Gode gjerne vil, Og jeg afmægtig er dertil, Da giver han mig Kræfter.

4. Nær er min Gud, og huld han seer, Naar jeg det Gode fremmer; Og glemmes det af Mennesker, Min Gud det ikke glemmer. Gaaer det end ikke frem med Held, Saa finder Tanken i min Sjæl Dog Naade for hans Øie.

5. O Gud! din lyse Herlighed Opfylder Himlens Riger; Men og din Kraft, din Miskundhed Til Jordens Børn nedstiger. Du Herre! du Retfærdige, Du Allestedsnærværende, Du er mit Haab, min Tillid.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ꝛc.

26. Du Allestedsnærværende! Din Haand i Alt vi kjende: I Stort og Smaat vi grant dig see, Hvorhen vi Øiet vende. Du styrer alting vel For Legem og for Sjel; Du er i Fryd og Nød, Du er i Liv og Død, Hos hver med Kraft tilstede.

2. O Held! som Tanken overgaaer, At du er med os Herre! At haarde og at blide Kaar, Din Viisdoms Gaver ere. Du vil vort sande Gavn; Thi prise vi dit Navn. Hist skal vi klarlig see, At hver din Styrelse Var Miskundhed og Viisdom.

3. Giv at paa hver min Id og Daad, Jeg stedse agter nøie; Thi og mit Hjertes skjulte Raad Staaer

aabnet fer dit Øie. Den Tanke lede mig, Til ret at lyde dig! Jeg her da vandre saa, At hist jeg kan bestaae, Naar jeg skal see dit Aasyn!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ꝛc.

27. Gud, Herre! dig tilbeder jeg, Og din Alviisdoms Under. Usporlig er for mig din Vei, Jo meer jeg den begrunder. Du er uendelig; Hvo kan begribe dig? Hvor er en Ledetraad Til dit det skjulte Raad? Som Engle selv ei fatte.

2. Forunderlig du hvælvede Din store Himmelbue; Vort Øie med Henrykkelse Der Solens Lys kan skue. JOrden styres der Utalte Stjerners Hær. Du er ufattelig! Gud! jeg tilbeder dig! Jeg skuer og tilbeder.

3. Forunderlig i Livets Gang De Vandrende du leder, Tidt Veien er saa mørk og trang For den, som dig tilbeder; Og Held og Overflod Saa tidt er Ondskabs Lod, Du er ufattelig! Gud! jeg tilbeder dig, Jeg tier og tilbeder!

4. Men hist, naar med forklaret Sands, At see du mig tilsteder; Naar Mørket bliver Himmelglands, O! hvor jeg da mig glæder! Hvor jeg lovsynger da, Dig Herre Jehova! Din Viisdoms Vei er Held, Du gjorde alting vel! Dig, dig alene Ære!

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud ꝛc.

28. Gud! i alt, hvad er og skeer, Henrykt jeg din Viisdom seer. Forend Verden blev bereed, Saae du den fra Evighed. Saae den Gang, som Alt skal gaae, Og hvad Udfald Alt skal faae. Ja hver Tanke grant du saae.

2. Alt forkynder til din Priis, Du er overvættes viis. Hele Verden, skjøn og stor Bærer idel Viisdoms Spor; Hvert et Straae, hvert Hovedhaar, Hvert et Støvgran overgaaer Alt hvad Jordens Kunst formaaer.

3 Alting, Alting raaber ud: Herren er al Viisdoms Gud! Skulle vi da ei paa dig, Fader! lide tryggelig? Du det bedste altid seer, Og saa vist tildeler hver, Hvad du veed, ham gavnligt er.

4. Herre! lad din Viisdom mig Trøste, styrke idelig! O! jeg da paa Livets Vei, Ei forsager, knurrer ei. Jeg kan ikke oversee, Hvad som bør, og ei bør skee, Fader! skee din Villie!

Mel. Min Sjel nu lover Herren 2c.

29. Min Sjel skal Herren prise, Ham prise Tanke og Begjer, Den Stærke, Gode, Vise; Vee mig, om jeg ham glemte her! Han vil, han vil tilgive Mig al min Syndedaad, Vil mig med Kraft oplive Alt ved sit Naades Raad. I Sorg og Nod han fryder Mit Hjerte med sin Fred, Og hist hos ham jeg nyder Hans Himmels Salighed.

2. Alherren lod forkynde Den Frelse, som han os tilbød: Han faderlig vil ynde Enhver, som ikke Pagten brød. Hos Gud er ikke Harme, Han tugter som en Ven; Gud vil sig helst forbarme, Han reiser os igjen. Hvo paa Guds Veie bliver Med ham er Herrens Fred, Ham trindt omkring omgiver Guds Herrens Miskundhed.

3. Som mod sit Barn en Fader Er kierlig, overbærende, Saaledes Herren lader Mod os sin from-

me Skaansel see. Han veed vi ere faldne, Han veed vi ere Støv, Til Dødens Magt hiemfaldne: Et synkefærdigt Løv. Som Løv for Hvirvelvinde, Henfarer Livet bradt; Vi Mennesker bortsvinde I Gravens tause Nat.

4. Guds Herrens Naade ene Urokket staaer i Evighed: Op I! som Herren tjene, I Hiertets sande Trefasthed! I som ved Aandens Styrke Gaae frem fra Dyd til Dyd, O kommer! Gud at dyrke Med Tak og hellig Fryd! Han og med Naade hører Den, som i Støvet boer, Engang han os henfører Blandt Engles høie Chor.

5. Tilbedelse og Ære Dig Fader, Søn og Aand, bør skee, Dit Navn høilovet være Paa Jorden som i Himlene. Tilbedelse og Ære Dig Gud, som var og er! Lad tækkes dig, o Herre! Den Tak vi ofre her. Engang hist i det Høie Vor Sang er Engles liig, Naar med forklaret Øie Vi evig skue dig.

Mel. Op alle, som paa Jorden boer ꝛc.

30. Op hver, som Jordens Kreds beboer, Lovsynger Gud med Fryd! Vor Lovsang lyde fra vor Jord Blandt Engles Jubellyd :,:

2. Os alle Liv, og Kraft og Brød Han giver ufortjent, I al vor Kummer, al vor Nød Har han os Redning sendt :,:

3. Ak! vi saa megen Synd begaae! Dog Gud langmodig er, I Straffens Sted saa tidt vi faae Endog Velgierninger :,:

4. Han være os fremdeles blid, Og frelse os af Nød, Han signe faderlig vor Flid, Og give dagligt Brød :,:

5. Hans Naade staae os kraftig bie, Imens vi vandre her! At vi fra Synden blive fri I Gjerning og Begjer :,:

6. Han styrke os i virksom Troe, Paa Herren Jesum Christ, At stadig ham vi lyde froe, Trods Verdens Magt og List :,:

7. Da, mens vi gjennem Livet gaae, Er Gud os Lys og Kraft. Og naar vi Livets Ende naae, Er Gud os Lys og Kraft :,:

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ꝛc.

31. Jeg af din Godhed Livet fik, O, store Gud og Fader! Og intet, intet Dieblik Din Godhed mig forlader. Du styrker og opholder mig, I Livet mig ledsager; Jeg Glæde, Sundhed, Alt af dig, O gode Gud! modtager.

2. O! skulde jeg da nogen Stund Din Fader-Godhed glemme? Og ikke af mit Hjertes Grund Dig Tak og Priis istemme? Trindt om i Luft og Mark og Skov, Fra alle Millioner, Den eviggode Skabers Lov Hoitideligen toner.

3. Jeg ingen din Velgjerning vil, O Gud! uskjønsom nyde; Din Lov skal, medens jeg er til, Fra mine Læber lyde. Ja, Herre! du er Kjerlighed! Din egen Søn du sendte: Vor Frelse var dit Diemed; Vor Frelse han fuldendte.

4. Din Aand ved Ordets Fynd, o Gud! Mig Lyst og Kraft indgyde, Sand Lyst at kjende dine Bud; Og Kraft til dem at lyde: Ja jeg vil stamme, tillidsfuld, Naar Verden jeg forlader: Du var mig stedse blid og huld, Du var, du er min Fader

Mel. Naar vi i største Nøden staae 2c.

32. Hvor meget Godt, o Godheds Gud, Vil du dog kjerlig dele ud, Thi dem især, som søge dig, Og paa dit Ord forlade sig!

2. Du styrker, qvæger, glæder dem; De ledes til din Sandhed frem. Du gjør dem Modgangs-Timen blid, Og trøster dem i Nødens Tid.

3. Min Sjel skal aldrig trættes ved, At vidne om din Miskundhed; Thi uforskyldt saa tidt du mig Velsignede saa rundelig.

4. Og gik end Verden mig imod, Var du dog nær, var du dog god; Til dig jeg raabte, og mit Raab Det hørte du, gav Kraft og Haab.

5 O, priser Herren, han er god! Han aldrig, aldrig os forlod. Forsagte Christne! fatter Mod! Og priser Herren: han er god!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn 2c.

33. Vor Gud er idel Kjerlighed! Fra Slægt til Slægt han bliver ved Hver Skabnings Vel at fremme! Han signer daglig alt, hvad er, Han signer sine Mennesker, Han ingen vil forglemme!

2. Du Fader! skabte os til Held, Du lader af din Naades Væld Alt Godt til os nedflyde; Vi af din milde Godhed fik Hver nærsom Frugt, hver Lædskedrik, Som Land og Vand os byde.

3. Du stedse kommer os ihu; Vor hele Skjebne styrer du I Sorger og i Glæder. Du er hos os i al vor Nød, Ja, gode Gud! end i vor Død Din Faderhaand os leder.

4. Du minder os saa faderlig, At hade Synd

og lyde dig, Som evig Dyden kroner. End synde vi mod dine Bud, O! da forbarmer du dig, Gud! Ved Jesum, vor Forsoner.

5. Ja! du er idel Kjerlighed, Du bliver evig, evig ved, Vort sande Vel at fremme. Her stamme vi vor Tak, vor Fryd; Men hisset vi med Jubellyd Din Godheds Lov istemme!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg rc.

34. O Gud! din Miskundhed mod mig, Hvor kan jeg den beskrive! Skal værdigen vi takke dig, Maa mig din Aand oplive; Mod mig du gjor saa vel Til Legem og til Sjel. Alt Godt er fra din Haand, O! lær mig ved din Aand, At jeg det ret erkjender!

2. Hvorhen mit glade Øie seer, Hvorhen sig Tanken vender, Algode Gud jeg meer og meer Din Miskundhed erkjender. O, naar jeg seer fra dig, Gud Herre! ned til mig, Gud Jehova! hvad er Jeg, den du har saa kjer, Jeg, den du saa velsigner?

3. Hvor trygt at sætte Lid til dig, Din Haand du aldrig lukker, I Nød du vederqvæger mig, Forgjæves ei jeg sukker. Selv den mig skjulte Trang Du saae saa mangen Gang, Før jeg end bad herom. Du mig i Møde kom Med Miskundhed og Naade.

4. O Gud din Fader-Kjerlighed, Hvor er den overvættes! Den uforandret varer ved, Din Godhed kan ei trættes. Du seer mit sande Gavn, Giv det i Jesu Navn! Og Herre! snubler jeg Paa Dydens trange Vei, O da vær du min Styrke!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

35. Stor er din Miskundhed, o Skaber! Den uden Maal og Grændse er I hellig Andagt jeg mig taber, Naar jeg din Godheds Under seer. Jeg raaber da med henrykt Sjel: Alt hvad du gjør er saare vel!

2. Du bød, og see: Naturen smilte I al sin Pragt, som smykket Brud, Du bød: Og Livets Vrimmel iilte Af dine Almagts Hænder ud! Du bød: og Jord og Luft og Hav Til alt, hvad lever, Næring gav!

3. Mig gav du og Forstand at kjende, At og til mig du skuer ned. O giv, min hele Sjel maa brænde For dig i Tak og Kjerlighed; Giv, at jeg daglig priser dig, Som daglig er saa god mod mig.

4. Engang dit Fadervink mig byder, At vandre bort fra denne Jord: Da høiere min Lovsang lyder Blandt de Forløstes glade Chor; Med Engle jeg istemmer da Algode Gud, Haleluja!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

36. Gud! du est god, hvor herlig lyder Din Godheds Priis fra Slægt til Slægt! See alt, hvad Aande har sig fryder Ved dig og ved din Varetægt. Alt skabtes, lever, glædes ved Din underfulde Kjerlighed.

2 I Høitids-Pragt du Engen klæder, Du bød, og Grøde spirer frem Vor Jord opfyldte du med Glæder, Og gav os Kraft at nyde dem. Du giver Helbred, Lykke, Fred: Ja! du, vor Gud! er Kjerlighed.

3. Fra spæde Aar du os ledsager Med Faderhaand paa Banen frem, I Nød du hører vore Klager, Og naadelig du ender dem; Ja end vi følte mens vi leed, At du, vor Gud! er Kjerlighed.

4. Du gav os Kræfter at fremdrage Vor Vandring her paa Livets Vei, Af tidt vi snublede, vi svage, Men du vor Gud forskjød os ei. Du ledte vore matte Fjed Igjen til dig ved Kjerlighed.

5. O! lad os stedse, gode Fader! Gaae frem, veiledte ved din Haand! Vor Fod din Stie da ei forlader, Vi lyde dig med villig Aand; Thi grant vi see, og glædes ved, At hvert dit Bud er Kjerlighed.

6. Saa skal vor Tid i Fred bortile, Du fører os saa tryggelig. Og efter Gravens korte Hvile, Du samler os, vor Gud! til dig. Og da i evig Fryd og Fred Lovsynge vi din Kjerlighed.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt 2c.

37. Lovsynger Gud, I Skabninger! I hans det store Rige! Hans Godhed uden Ende er, Som den er uden Lige. Saa vidt som Himlens Bue gaaer, Er Alt af ham, og Alt bestaaer Ved ham, den evig Gode.

2 Du bød, o Gud! det rige Hav Omkring vor Jord at flyde, og Jordens Skjød du Kræfter gav Sin Frugtbarhed at yde. Og Mark og Skov, og Bjerg og Dal Frembyde Glæder uden Tal: Din Godhed Alt forkynder.

3. Ja, gode Gud! din Kjerlighed I Alt, i Alt os fryder, Fra dunstig Skye den regner ned, Af Kilden den udflyder, Ved Solens Straaler var-

mer den, I Torden selv velsigner den, Tak være dig, o Fader!

4. Algode Fader! kun ved dig, Alt lever, er og røres: Alt ordner du saa viselig, Og Alt til Held udføres. Dig prise al din Skabnings Hær! Din Godhed uden Ende er, Som den er uden Lige.

Mel. Hvo som vil salig udi Verden leve ꝛc.

38. Hvad Lov skal vi dig Gud, vor Fader, bringe? Al Tak er før din Miskundhed for ringe.

2. Ved dig er alt, hvad er, af intet vorden; Du bød, og da blev Himmelen og Jorden.

3. Din Godhed har os Legemet og Livet, Og Sands og Sjel og Sjelens Kræfter givet.

4. End giver du os Føde, Huus og Klæder, Og Førlighed og Helbred, Fred, og Glæder.

5 Og nærmer sig et Uheld, os at skade, Da kan vi trygt os paa dit Værn forlade.

6. Al Sorg og Modgang, som os kan bedrøve, Er Faders Tugtelser og Faders Prøve.

7. Og al vor Nød og Sorg omsider endes, Og ved din Naade os til Fryd omvendes.

8. Du lader os ved Ordet kraftig lære, I Tanke og i Daad dig ret at ære.

9. Du vilde selv ei din Eenbaarne spare, At reise os igjen, som faldne vare.

10. Din gode Aand os giver Kraft og Styrke, Naar vi ved helligt Levnet dig vil dyrke.

11. O Gud! din Miskundhed er uden Ende; Med Fryd og Tak, vi det for dig bekjende.

12. Dig prise vi i alle vore Dage, Vor Lov og Tak, o! lad den dig behage.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ꝛc.

39. O Gud! vor Gud! vi prise dig! Din Godhed vi tilbede! Os Syndere du faderlig, Fra Last til Dyd vil lede. Gaae vi end frem paa Lasters Vei, Os Bedrings Tid du negter ei, Langmodig est du, Herre!

2. Men Straffen; o! den kommer vist, Naar Naadens Tid forsømmes. Enhver forhærdet Synder hist Retfærdigen skal dømmes. Lyksalig den! som kjender her Det Ene som fornødent er, Og Gud din Stemme hører.

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Christ ꝛc.

40. Retfærdig er du, store Gud; Du hver sin Løn bestemmer. Vee mig, om dine vise Bud Jeg som en Daare glemmer! Giv! jeg i Tide bedrer mig. Retfærdighedens Domme Rædsomt komme, Og ramme strængelig, Naar Naadens Tid er omme.

2. Men kjerligt er dit Aasyn vendt Til den, som dig adlyder. Lad Dyd end vorde her miskjendt, Mens Udyd stolt sig fryder; Din vise Godhed tydelig Skal hisset aabenbares, Alt opklares, Og Dyd og Last af dig Sin Ret skal vederfares.

3. Lær mig at elske dig, o Gud! Og Dydens Vei betræde. Ethvert dit Bud er Viisdoms Bud, At lyde dig er Glæde. O Herre! Din Retfærdighed Mit Hjerte da ei skrækker, Fryd den vækker. Ved Banens Maal jeg veed Du Seirens Krands mig rækker.

2. Skabelsen.

Mel. Fra Himlen kom den Engleskar ɛc.

41. Alt hvad som lever! prise Gud! Alt hvad som tænker takke Gud! Ham love Himmel, Hav og Jord; Thi han er mægtig, viis og stor.

2. Hvo kan hans store Rige see, Og seer ei den Almægtige? Ved ham er Alt? hvo er ham liig? O Gud! i Alt vi finde dig.

2. Enhver din Gjerning priser dig, Og Alt hvad er, det er fra dig. Du er, og var og bliver ved At være Gud i Evighed.

5. Du er vor Skaber, Godheds Væld, Du skaber Orden, Fryd og Held. Vi lide paa din Miskundhed, O Gud i Tid og Evighed.

Mel. Gud Fader udi Himmerig ɛc.

42. Op al den Ting, som Gud har gjort, Op Skaberen at prise! Det mindste, han har skabt, er stort, Og kan hans Almagt vise.

2. Og kom end alle Kongerne I deres Pragt og Vælde, Ei mindste Straae frembragte de, Et Vink dem selv kan fælde.

3. Selv Engle-Skaren føler her Sin Himmel-Kraft saa ringe. Et Støv-Gran den ei mægtig er Af Intet at frembringe.

4 Nei, idel klare Almagts-Spor I Skabningen sig vise. O Gud! hvor skal jeg finde Ord, Dig værdigen at prise?

5. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer De Blom-

ster, Jorden pryde? Og al den Grøde fjern og nær, Som Eng og Ager yde?

6 Hvad skal jeg sige, naar jeg Sang Af Fugle-Hæren hører? O! meer end tusind Harpers Klang Den Sind og Hjerte rører.

7. Hvad skal jeg sige, naar om mig Jeg seer den Livets Vrimmel! Og hvad? naar Solen reiser sig, Og straaler fra Guds Himmel.

8. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer, hvor Stjerne-Hæren blinker, Hvor mildt enhver imod mig leer, Og op til Himlen vinker?

9. Hvad om jeg hørte Aanders Chor, Som synge Gud til Ære: Haleluja! vor Gud er stor! Hans Navn velsignet være!

10. Item hver Slægt paa denne Jord Med hine Aanders Hære: Haleluja! vor Gud er stor! Hans Navn velsignet være!

Egen Melodie.

43. Gud! du skabte Jordens Kreds, Skabte Himlens hvalte Bue. Skaber! dig jeg allesteds Kan i hver din Gjerning skue. Alt, ja Alt saa lydelig, Evige, forkynder dig; Dig, ved hvem sig Alting rører, Dig, som Alt saa vel udfører.

2. Hist fra Himlens fjerne Blaae Tusindviis de Stjerner straale: Alle hver sin Bane gaae: Hvo kan dem, hvo Banen maale? Du, o Gud! fremkaldte dem; Du dem bød at straale frem; O, i Rummet, hvor de glimte Verdners Tusinde vi skimte.

3. Her en Jord saa riig og skiøn Smykket ud med Pragt og Grøde, Til vor Flid den yder Løn,

Smiler Øiet fro i Mode, Mark og Eng og Skov og Elv, Bjerg og Dal og Gruben selv. Hver har Rigdom, hver har Ynde, Gud! dit Navn de høit forkynde.

4. Saa det Hav; som stoltelig Mellem Strandene sig bugter! Saa den Luft, som altid rig Jordens Skjød med Kraft befrugter. Havet med sin Fiskehær, Luften med sin Fuglehær, Begge prise dig, o Herre! Begge vidne dig til Ære!

5. Ogsaa mig din Almagts Haand Her i Skabnings-Kredsen satte, Gav mig Legem, gav mig Aand, Til at virke, til at fatte. Dog til meer end jordisk Held Skabte du, o Gud! min Sjel! Gav den Haab om Himmelglæden Hist hos dig i Evigheden.

6. Skaber! Gud! jeg øiner ei, Al din Viisdom, al din Naade; Men jeg seer, at hver din Vei Leder frem til idel Baade. O! min Sjel skal hæve sig, Gud! min Fader! op til dig, Prise dig for Liv og Glæde, Dig beundre, dig tilbede.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade 2c.

44. Naar jeg dig tænker, store Skaber! Hvis Magt af ingen Grændser veed; I dyb Forundring jeg mig taber, Tilbedende jeg falder ned. Mit rørte Hjerte priser dig, Som skabte Himmel, Jord og mig.

2. Du talede, og see det skeede, Du bød, o Gud! saa stod det der. Din Almagts Vink vor Jord beredde; Beredde Himlens Stjernehær. Dit Ord dem fordum kaldte frem, Din Kraft endnu opholder dem.

3. Du, Herre! faste Grændser satte For Havets Vold og Stormens Magt, Og Frugtbarheds

de rige Skatte I Jordens Skjød har du nedlagt. Alt hvad jeg skues rundt om mig, Er, lever, virker, Gud! ved dig.

4. Lovsynger du vor Skabers Ære, Tilbeder ham I Mennesker! Gud! stedse du vort Haab skal være! Gud! stedse du vort Tilflugt er! Vi synge dig Haleluja! Hvo er som du? Gud! Jehova!

Mel. Kom Gud Skaber, o Helligaand rc.

45. Den hvalte Himmel, store Gud! Din Ære breder herlig ud; Og Jord og Hav høitidelig For Mennesket forkynde dig.

2. Hvo skabte Himlens Stjernehær? Hvo satte Soel og Maane der? Og hvo betegnede den Vei For dem, at de forvildes ei?

3 Hvo har det stolte Hav frembragt? Hvo klædte Mark og Skov i Pragt? Hvo fyldte med almægtig Bliv, Luft, Hav og Jord og Alt med Liv?

4. Du, Herre! ved din Guddoms Magt Har alle, alle Ting frembragt; Din Godheds Under lyde frem: I Alt, i Alt vi finde dem.

5. O Gud! vi skue fjern og nær, Hvor stor og god og viis du er. Dybt bør vi ære dig, vor Gud! Og lyde dine vise Bud.

6. Saa byder høit Naturens Røst, Og vi vil høre den med Lyst, Og du vor Fader, giv os Held At følge den med villig Sjel.

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge rc.

46. Almægtige! din Guddoms Ære Fremskinner, hvor jeg skuer hen; Dig Altings Skaber, Altings

Herre! Forkynder hele Skabningen. Hoit vidner Himmel, Hav og Jord, At du er viis, og god og stor

2. Det vidner Solen paa din Himmel; Det vidner Nattens Stjernehær; Det vidner alt det Skabtes Vrimmel, Som ved dig lever, røres, er. Mit Hjerte vidner meer i mig: Dybt Herre! jeg tilbeder dig.

3 Men og jeg veed du er min Fader: Det lærte os din elskte Søn Ved ham du os vor Synd forlader, Og hører vore Hjerters Bøn. Han Himlen os forjættede, Hvor mere klart vi dig skal see.

Mel. Guds Godhed ville vi prise ꝛc.

47. Gud, Herre! jeg vil prise Din store Skabermagt! Rundt om kan Alt mig vise, At du har Alt frembragt. Giv jeg, i Aanden stærk Og andagtsfuld, mig fryder, Og Lov og Tak dig yder, Saa tidt jeg seer dit Værk.

2. Din Kraft har dannet Jorden, Og Himlens hvalte Blaae; Og Alt i herlig Orden Maa uforstyrret gaae. Jeg kan i Stort og Smaat Den samme Kraft fornemme, Jeg henrykt maa istemme: Alt, Alt er saare godt.

3. Hvor majestætisk træder Din Soel hver Morgen frem, Oplyser, varmer, glæder Vort mørke, kolde Hjem! Hvis Haand beskrev dens Vei Paa Himlens store Bue? Hvo gjorde, at dens Lue Ei slukkes, mindskes ei?

4 Os Luften Liv indgyder, Og Kraft og Munterhed; Og fra dens Væld nedflyder I Regnen Frugtbarhed; Der bruser Stormens Hær, Der

maa, o Gud! Din Torden, Som skrækker, gavner Jorden, Udraabe hvo du er.

5. Hvo standser Havets Vælde? Hvo kaldte Kilder frem? Bød Floderne at hælde Mod Havet deres Hjem! Hvo styrer Ildens Magt I Jordens hule Struber? Hvo har i Bjergets Gruber Den rige Malm henlagt?

6. Hvis er den Haand, som klæder Saa yndig Bjerg og Dal? Hvor Dyr og Fugl sig glæder I tusind, tusind Tal? Hvo har besjelet mig, Som kan alt dette kjende, Og mig i Tanken vende, Almægtige! til dig?

7. Du Fader, Skaber, Herre! Det alt har du frembragt. Min Sjel skal evig ære Din Viisdom, Godhed, Magt. Dig love Himmel, Jord, Luft, Ild og Vand tilsammen, Al Verden sige: Amen! Vor Gud, vor Gud er stor!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt ꝛc.

48. Lyd høit, min Sang! den hele Jord I Lov med mig udbryder: "Af Evighed vor Gud er stor!" Fra Himles Himle lyder: Ja over Alting stor er Gud! Han bød, og ved hans Guddoms Bud Af Intet alt er vorden; Og Stjerners Hære strøede han Talløse ud, som Havets Sand, I majestætisk Orden.

2. Lyd høit, min glade Sang! lyd med Blandt Engles Jubelsange! "Gud, Skaberen er Kjerlighed!" Gjenlyder tusind Gange: Gud, Skaberen er Kjerlighed! Han bød, og Liv og Kraft kom ned Til Alt hvad leve kunde: Ja! Kjerlighed er Gud,

vor Gud! Den' Lovsang bryder vældig ud Fra Millioner Munde.

3. Lyd hoiere, min Sang! og stig Til Evighedens Egne! Gud Skaberen, hvo er ham liig? Han throner allevegne! Saa synge Himle, saa vor Jord: Gud Skaberen, viis, god og stor, Alt, Alt han bød at være. Og godt og skjønt stod Alting da! Den Evige, Gud, Jehova, Tilhører Priis og Ære!

Mel. Fader vor udi Himmerig :c.

49. Gud Jehova! min Sjel til dig Med hellig Lovsang hæver sig; Du bød! og ved dit Almagts Ord Blev Stjerne-Hæren, Hav og Jord; Og Jorden, Havet, Himlene Opfyldte du med Levende.

2. Og alle, som fik Liv og Aand, Du mætter ved din runde Haand: Den Haand, som altid aabnet er, Uddeler Glæde til enhver. O store Gud! borttog du den, Svandt Alting i sit Intet hen.

2. For dig, du ene Vældige! Tilbede Over-Englene; Og Adams Børn i Jubel-Chor, Med dem istemme: Gud er stor! Og evig, evig varer ved Guds Herrens Magt og Miskundhed!

4. Og jeg, imedens jeg er til, Din Magt, din Godhed prise vil; Min Lovsang her jeg stammer kun, Hist strømme Jubel fra min Mund; Bøi Øret til mit Fryderaab, Min Frelses Gud! min Trøst! mit Haab!

Mel. I Jesu Navn :c.

50. Priis Gud med Sang, Priis ham, o Menneske! Han hævede dig høit til Aanders Rang;

Han, som skabte Himlene! Alt, hvad hans Bliv Har fremvinket til Liv, Udbrede Herrens Priis, Hver Skabning paa sin Viis! I et samlet Jubel-Chor Syng, o Himmel, syng, o Jord! Til den gode Skabers Priis!

2. Hvo er som du? O Gud! hvo ligner dig? Saa blid du kommer Skabningen ihu, Signer Alt saa faderlig. Ormen du seer, Og Seraphen du seer. Din vise Kjerlighed Har begges Lod bered. Held mig, jeg, dit Menneske, Skabtes i dit Billede, Skabtes til en Evighed.

3. Gud! hvilken Fryd I denne store Kreds! I Luft, paa Jord, i Hav er Liv og Lyd; Thi du virker allesteds. Tordeners Brag; Og de lynende Slag: Alt, Alt forkynder mig, At du est naaderig; Jeg da og med henrykt Sjel Priser dig, Algodheds Væld! Evig skal jeg prise dig.

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge rc.

51. Din Lov, o Skaber! vil jeg sjunge, Du bødst mig vorde ved dit Bliv. Hoit lyde Glæden fra min Tunge, At ogsaa mig du skjenkte Liv! Dig takker jeg evindelig For Livet, som gik ud fra dig.

2. Din skjønne Soel mit Oie fryder, Og fro jeg hører Fuglene; Hvor megen Lifslighed tilbyder Mig Smag og Lugt og Følelse! Glad jeg fornemmer Hjertet slaae, Og Tanken i min Sjel opstaae.

3. Hvad værdig Tak kan jeg frembære For al den Fryd jeg føler her? At leve, Herre! dig til Ære, Den Tak, den er dig ene kjer. O! lad mit Liv dailleves dig, Og lad mig døe dig takkelig.

4. For Døden kan jeg ikke bæve: Nyt Liv af Graven spirer frem. Til Engles Rang du mig vil hæve, Der seer og priser jeg med dem. Og da mit Liv skal vare ved Fra Evighed til Evighed.

5. Priis være dig, o Herre, Herre! Dig Livets Kilde gode Gud! Talløse Millioner ere Til Livet kaldte ved dit Bud. Og hver, som lever, er ved dig, O Gud! vor Gud! saa lykkelig.

Mel. Fader vor udi Himmerig ꝛc.

52. Hvo har mig givet Legemet, Og Kraften, som opliver det? Hvo gav mig hvert mit Ledemod, Og qvægsom Varme i mit Blod? O Gud! min Gud! dit Almagts Bliv Gav mig mit Legem, gav mig Liv.

2. Hvo har mig givet virksom Sjel, Som føler Haab om evigt Held? Og som med Frihed og Forstand Det Gode see og vælge kan? O Gud! min Gud! din Faderhaand Den gav mig Legem, Liv og Aand.

3. Du byder Solen mildt opgaae, Fremkalder Markens Græs og Straae. Du virker kraftig med min Flid, At Frugten kommer i sin Tid. O Gud! min Gud! din Godhed kun Opholder mig hver Levestund

4. Før jeg blev til, du saae mig alt, Og mine Dage har du talt; Du styrer, ordner mine Kaar, Og Sorg og Fryd fra dig udgaaer. O Gud! min Gud! saa viselig Du gjennem Livet leder mig.

5. Ak! uden dig jeg intet var; Af dig, af dig jeg Alting har! Velsign fremdeles hver min Id, Hjælp, at jeg bruger ret min Tid! O Gud! min

Gud: modtag min Bøn Ved Herren, Jesum Christ, din Søn.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ꝛc.

53. Alt hvad du skabte ved dit Ord Er stort og skiønt, o Herre! Skjøn er din Himmel, skjøn din Jord Alt vidne om din Ære. Men meer end hvad vi skue der Gav du dog dine Mennesker, Du gav dem Aanders Evner.

2 Ved dem vi kunne kjende dig, Og hvad din Haand frembragte. Ved dem enhver kan kjende sig, Og efter Dyden tragte. Ved dem vi kunne stige frem Og naae tilsidst vort rette Hjem Hos dig i Evigheden.

3. Høipriset være du vor Gud! Du alle Aanders Fader! Giv, at vi følge dine Bud, Og hade det, du hader! Da skal vort Liv, vor Fryd bestaae, Naar Jord og Himmel undergaae, Og Tiden er forsvunden.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ꝛc.

54. Din Godhed, Gud! saa synlig er Paa denne skjønne Klode; Men allermeest os Mennesker Velsigner du, Algode! Os du begavede saa vel: Du gav os en fornuftig Sjel. Dig skee Lov, Priis og Ære!

2 Ja, Tak, o Gud! at du min Aand Din Kraft har villet skienke. Den hæver mig fra Støvets Baand. Dig, Gud! dig kan jeg tænke Dig, Herre, over Alting stor! Dig, Herre, som i Lyset boer, I Lys, som ei kan skues.

3. Ved Sjelens Kraft fornyer sig De svundne Dages Minde. Ved den jeg selv paa tornet Vei Kan Glædens Roser finde. I Trængsel seer jeg Hjælp og Trøst, Paa nøgen Jord den gyldne Høst, Og Liv i Gravens Mørke.

4. Ja, Fader! Haabet fører mig Igjennem Dødens Dale Med Christen-Haab jeg tryggelig Kan dig min Aand befale, End ei mit Legem skal foraaae. I Herlighed det skal opstaae: Saa sagde den Eenbaarne.

5. O! du som gav mig i min Sjel Dit Præg, du Evighøie! Lad Evighedens Vee og Vel Mig altid staae for Øie! Lad aldrig nogen syndig Lyst Rodfæste sig i dette Bryst, Og Sjelens Værd fornedre.

---

3. Forsynet.

Mel. Min Sjel nu lover Herren rc.

55. Vor Gud er i det Høie Og i det Dybe er vor Gud; Hvad skjules for hans Øie? Hvad styrer han ei ved sit Bud? Gud overalt tilstede Du virker kraftelig, Hvor Engle dig tilbede, Hvor Støvet priser dig. Du Mennesket regjerer. Du qvæger Markens Straae. Du Jord og Himmel bærer. Du vinker: de forgaae.

2. Ved Solen du udbreder Det skjønne Lys paa Hav og Land: Dens milde Straale glæder, Og qvæger Alt hvad føle kan, Den hele vide Himmel

Og Jordens Skabnings-Hær, Og Havets rige Vrimmel, Det Alt din Gjerning er. Og naadig du tillige Opholder Alt, o Gud! Alt i dit store Rige Kun ved dit Almagts Bud.

3 Den skjønne Morgens Ynde Om din Algodhed Vidne bær, Og Bjerg og Dal forkynde, At du er allevegne nær. Hver Blomst din Godhed maler Med blide Træk for mig, Og Markens Rigdom taler, Og Skovens Pragt om dig. Af tusind glade Stemmer Trindt om jeg lære kan, At du, vor Gud, ei glemmer End ei det mindste Gran.

4. Men og dit Øie følger Og nøie gjennemskuer mig. Selv Nattens Mulm ei dølger Min Tanke og min Daad for dig. Lad det fra Synd mig skrække, Og redde mig fra Fald! Lad det til Dyd mig vække Til Troskab i mit Kald! Du vil min Fader blive, Mig vogte Nat og Dag. Det skal min Lyst oplive, At naae dit Velbehag.

5. O! det er Trøst og Glæde, Og tryg og himmelsk Sjelefred, At du er og tilstede, Naar Modgang er for mig bereed. Mit stille Suk du hører, Din Bistand svigter ei! Din Faderhaand mig fører Saa trygt paa Livets Vei. I Vanheld, Død og Kummer Jeg seer din Viisdoms Bud; I Dødens sidste Slummer Er du min Kraft, o Gud!

Mel. Store Gud, som dig til Ære rc.

56. Skulde jeg min Gud ei prise, Evig prise Herrens Navn? Alle, alle Ting mig vise, At han vil mit sande Gavn. Er det ikke idel Naade, At hans Haand opholder mig, Og forsørger faderlig,

Og beskjermer mig fra Vaade? Alting endes og forgaaer; Kun Guds Kjerlighed bestaaer.

2. Han fra Evighed Alt kjendte, Hvad som tjener til mit Vel, Og hans Godhed mig tilvender Liv og Lys, og Kraft og Held. For jeg forste Tanke tænkte Han alt Omsorg for mig bar, Og hvad mig fornødent var, Han paa Livets Vei mig skjenkte. Alting endes og forgaaer! Kun Guds Kjerlighed bestaaer.

3. Mod sit elskte Barn forandrer Sig en kjerlig Fader ei, Skjøndt selvraadigt Barnet vandrer Ikke paa den rette Vei. Saa i Alt jeg seer ên Fader, Eviggode Gud! i dig; Du mig revser faderlig, Men ei vredes, men ei hader. Alting endes og forgaaer; Kun Guds Kjerlighed bestaaer.

4. Lad da hede Taarer rinde; Naar mig Korset boier ned; Snart jeg til min Trøst skal finde, At din Tugt er Kjerlighed. Du med Smerter mig vil drage Ud fra Syndens Slaverie, Som jeg fandt min Vellyst i, Til din Kjerlighed tilbage. Alting endes og forgaaer; Kun Guds Kjerlighed bestaaer.

5. Evig varer ei vor Smerte! Jordisk Modgang har sit Maal! Det jeg veed, og tidt mit Hjerte Deraf henter Mod og Taal. Naar den kolde Vinter endes, Følger milde Sommer paa: Saa til Glæde Korset maa For den Gudhengivne vendes. Alting endes og forgaaer; Kun Guds Kjerlighed bestaaer.

6. Sorg og Glæde du mig giver, Gud, af idel Kjerlighed. Du, som var og er og bliver, See! Jeg knæler for dig ned. Fader! du din Aand mig

sende, At jeg stræber idelig, Her at kunne tækkes dig, Indtil Prøvens Tid har Ende. Da naar Jord og Alt forgaaer, Gud jeg dig for dit Ansigt staaer.

Egen Melodie.

57. Nu takker alle Gud og priser høit hans Naade! Han styrer Alt, hvad skeer, til Gavn og evig Baade. Han fra vor Fødsels-Stund har ført os faderlig, Og os vor Trang og Tarv tildeelt saa viselig.

2. Den eviggode Gud, han give os herefter Til Legem og til Sjel, Fred, Sundhed, Held og Kræfter; Men fremfor dette Alt, han give at vi maae Ved Troe og christen Dyd i Naade hos ham staae.

3. Dig Fader! evig skee Lov, Tak og Priis og Ære! Din Søn, din Hellig Aand høilovet evig være! Du Kraftens, Naadens Gud! som altid var og er, Velsign al Jordens Slægt, og hver af os især.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ꝛc.

58. Alting tjener dem til Bedste, Som i Sandhed elske Gud. Jeg til ham min Lid vil fæste, Af al Nød han frier ud. Fatter Kjød og Blod end ei Hans den underfulde Vei; Tryg jeg mig dog overlader Til min vise, gode Fader.

2. Om han vil, da Lykken smiler, Gjør mig mægtig, stor og riig; Om han vil, da Modgang hviler, Med sin hele Vægt paa mig; Trykkende og blide Kaar Begge fra min Gud jeg faaer; Begge tjene mig tilgode; Thi jeg er saa vel tilmode.

3. Alt, ja Alt, min Gud mig sender, Han hvis Idræt er mit Held: Sundhed, Sygdom, Venner, Fiender, Armod, Rigdom, Vee og Vel. Han ved Sorgen drager mig Bort fra Verden og til sig; Atter han mig Fryd tilmaaler, Naar han seer at Fryd jeg taaler.

4. Døden selv mig da ei skrækker, Efter Død er Liv for mig. Jesus mig af Graven vækker, Og mig giver Sted hos sig. Hvad jeg troer og haaber her, Det skal jeg erkjende der. Alting tjener dem til Bedste, Som til Herren Tillid fæste.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød etc.

59. Min Gud dit Navn jeg prise vil; Din Lov jeg vil udbrede! Din Godhed medens jeg er til, Med Tak vil jeg tilbede. Alt hvad jeg føler, hører, seer, Velgjerning, kun Velgjerning er, Kun Miskundhed og Naade!

2. Til Livet du fremkaldte mig, At jeg skal Held modtage; Og ufortjent jeg faaer af dig Saa mange glade Dage! Og i en salig Evighed Er mig et bedre Liv bered, Som Christus mig tilsiger.

3. Ja uden Maal og Grændse er Det Gode, du mig skjenker; Du end i Livets Lidelser Min sande Tarv betænker. Tak Fader! for hvert Øieblik, Som under Sorg og Glæde gik! Din Godhed begge sendte.

4. Mild du oplod din runde Haand Og gav mig, hvad jeg haver: O! giv mig og en noisom Aand Ved dine gode Gaver. Lær du mig dem at bruge ret, Og altid at betænke det: At jeg skal Regnskab gjøre.

5. Lad saa din Naade blive ved, Til jeg skal heden fare. Giv, jeg en god Samvittighed Til Enden maa bevare! At jeg i Uheld, som i Held Hengiver dig min ganske Sjel, Dig milde Gud og Fader!

Egen Melodie.

60. Min Aand ved dig, algode Gud sig fryder. I Lov og Tak den glædefuld udbryder; Jeg uforskyldt til dette Oieblik Af dig Velgjerning paa Velgjerning fik.

2. Vort Liv og alt dets Held er jo din Naade. Du frelser os fra Sjels og Legems Vaade. Din Kraft fra Slægt til Slægt er nær hos dem, Som barnlig for dit Aasyn vandre frem.

3. Den stolte Hersker for din Vælde bæver; Din Arm den Ringe tidt af Støvet hæver. Den Hungrige du mætter rigelig, Og tugter dem, som ei forbarmer sig.

4. Naar Faren til din Kirke sig vil nærme, Du lovet har den vældig at beskjerme. Dit Løfte, Gud! staaer fast til evig Tid; Thi sætte vi til dig vor hele Lid.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode 2c.

61. Lov og Priis dig evig være, Verdens Styrer! Viisdoms Gud! Alting vidner om din Ære: Alting skabtes ved dit Bud; Og det Skabte ordner sig, Trives, frydes kun ved dig. Du opholder, du opliver, Du alt Held, al Glæde giver.

2. Ogsaa jeg dig Fader nævner, Ogsaa jeg er kjær for dig. Du mig skjenkte Sjelens Evner. Du

velsigner, styrker mig. Tung er stundom Livets Vei; Men du mig forlader ei. Og din Viisdom mig bereder Her til Evighedens Glæder.

3. Du er nær hvor jeg end vanker! Hvor jeg skuer hen er du. Ja min Sjels de skjulte Tanker För de tænkes, kjender du. Og dit Øie idelig Allevegne skuer mig, Naar jeg glemmer, naar jeg lyder Hvad din vise Lov mig byder.

4. Ene du mit Haab da bliver, Verdens Styrer, Viisdoms Gud! Giv mig Styrke, giv mig Iver Til at følge dine Bud! Tryg og rolig kan jeg da Vandre frem og gaae herfra. Efter Livets korte Dage Gaaer jeg til min Gud tilbage.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud rc.

62. O Gud! du overskuer Alt I hver en Verdens Alder; Seer Spurven, som til Jorden faldt, Seer Riget, naar det falder. For dig er Alting lige nær, Det Dybe og det Høie; En Verdens Kreds, o Gud! kun er Et Støvgarn for dit Øie.

2. Saa stor, saa herlig er du, Gud! Og du bør ene raade: Thi Viisdom er ethvert dit Bud, Og hvert dit Bud er Naade. Med andagtsfuld, med henrykt Sjel Jeg priser dig, o Herre. Du skaber, styrer Alt til Held. Dit Navn hoilovet være!

3. Derved jeg holder først og sidst. Den Troe jeg ei forlader. Jeg seer det grant, jeg veed det veedst, At du er os en Fader. Saa trøstig alle mine Kaar Jeg giver dig ihænde, Og evig Held mig forestaaer Engang ved Banens Ende.

Mel. Jesu Sjelens lyse Dag 2c.

63. Sving dig op, forsagte Sjel! Kast din Sorrigs Byrde; Alt hvad Herren gjør er vel: Han den gode Hyrde! Om end Fristelsen er svær Og vil Trosten svække, Jesus Trosten givet har, Hvad kan da mig skrække?

2. Tidt desværre jeg min Hu Lod af Synden daare; Derfor Lovens Trusler nu Ængste mig saa saare Men forsage vil jeg ei I min Sjelevaade; Jesus har jo viist mig Vei Til at finde Naade.

3. Jesu, Herre, du har sagt, At dig Anger tækkes. Ved din Naade Syndens Magt I mit Hjerte svækkes. Og da skal din gode Aand Lære mig at bede, Og du selv med kjerlig Haand Vil mig sikker lede.

4 Verdens Daarer sige vel Gud ei Støvet agter! Jeg med Roe, og Haab i Sjel Verdens Spot foragter! Skulde Gud ei agte mig? Hvi fik jeg da Livet? Hvi har han saa rundelig Idel Godt mig givet?

5 Hvad er vel i Luftens Rum, Hvad i Havets Grunde, Hvad paa Jorden rundten om, Han mig jo vil unde? Lyst og Sundhed, Lyst og Held Kommer fra hans Hænder; Er det kun mit sande Vel, Han til mig det sender.

6. End ved Kors jeg ikke da Mig mistrøste lader? Thi hvem kommer Korset fra? Fra en kjerlig Fader. Naar i daarlig Synds Begjer Jeg min Glæde finder, Da ved milde Tugtelser Han mit Hjerte minder.

7. Ogsaa de Retfærdige Tidt af Gud hjemsø-

ges; Dyden da ved Lidelse, Dem til Gavn forøges. Flyder Taaren end saa strid, Mens de udstrøe Sæden; O! den rige Høstens Tid Bringer Himmelglæden.

8. Alting, alting skeer til Held Ved den gode Hyrde. Op da hver beængstet Sjel, Kast paa ham din Byrde! Ham istemmes Løv og Priis Af os allesammen! Han er stærk og god og viis. Han vil hjælpe! Amen!

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud rc.

64. Gud! hvor er din Godhed stor, I din Himmel! paa din Jord! Intet Menneskes Forstand Noksom den ophøie kan. Gode Gud din Miskundhed Strømmer daglig til os ned, Bliver evig, evig ved.

2. Tak for Alt! hvad godt vi nød! Fader! Tak for dagligt Brød! Tak for Jordens Frugtbarhed! Tak for Landeroe og Fred! Milde Gud! vi prise dig. Jord og Himmel prise dig: Du velsigner faderlig.

Mel. Min Sjel nu lover Herren rc.

65. O Herre! hvor begynder, Hvor ender sig din Miskundhed! Hvad er som ei forkynder Dit Forsyns vise Øiemed? Hver som du bødst at leve, Du kommer blid ihu; Alt hvad hans Tarv kan kræve, Det seer, det giver du. Du Fader i det Høie! Kun dig vi lide paa; Var ei dit vaagne Øie, Hvad kunde da bestaae?

Mel. Enhver som troer og bliver døbt rc.

66. Du Livet gav os, gode Gud! Vor Aande du bevarer. Fra vi blev til, du drog os ud Af

mangehaande Farer. Hver Dag, hver Stund, hvert Øieblik, Vi af din Godhed Prøver fik, Til Sjels og Legems Baade.

2. Med Naade kommer du ihu Alt, hvad du bød at være; Alt, hvad som lever, signer du Saa rundelig, o Herre! Men blandt den hele Skabnings Hær Du allermeest os Mennesker Din Godhed lader kjende.

3. Du giver alle dagligt Brød Endog de ikke bede: Hvo dig paakalder i sin Nød, For ham din Hjælp er rede. Og dvæler end din Hjælp en Stund, Din vise Godhed venter kun Indtil din Tid er kommen.

4. Men størst vi see din Miskundhed I Sjælens Frygt og Qvide; I Tvivl vor Trøst, i Skræk vor Fred Er du, paa hvem vi lide! Og naar os truer Død og Dom, Vi skjelve ei; thi Jesus kom. Med ham kom Liv og Frelse!

5. Ja Herre! til vor sidste Stund Skal vi din Godhed kjende. O Fader! til vor sidste Stund Vi Tak til dig opsende. Og naar du kalder os herfra, Med høiere Haleluja Skal vi dig evig prise.

Egen Melodie.

67. Naar vi i Nød og Fare staae, Og vide ingen Hjælp at faae, Da hører du, o Gud! vort Raab. Du er vor Trøst, du er vort Haab.

2. Du altid seer i Miskundhed, O milde Fader! til os ned; Og giver os i Jesu Navn Alt hvad der er vort sande Gavn.

3. Giv at vi derfor hjertelig, Nu og fremdeles elske dig, Adlyde dine Bud med Fiid Og tækkes dig til evig Tid.

Mel. Rind nu op i Jesu Navn rc.

68. Glædens Smiil og Sorgens Graad Seer du, Gud! som Alt bereder, Alting styrer, alting leder Ved et evigt Viisdoms Raad! O! det Viisdoms Raad skal hisset Kjerlig vikles ud for mig. Thi er jeg og her forvisset, Jeg for alt skal prise dig.

2. Liv jeg ved dit Forsyn fik: Ved din Kraft jeg føler, tænker; Af din Naade du mig skienker Hver en Dag, hvert Øieblik. O min Skaber! Livets Kilde! Liv og Kraft jeg fik af dig. Jeg da veed du ogsaa vilde Som en Fader lede mig.

3. Og ei blot for denne Jord, Herre, du mig skjenkte Livet; Evigt Haab har du mig givet Ved dit lyse Sandheds Ord. Tiden svinder, Verden falder, Sjelen er udødelig; Du, algode Gud, mig kalder Til et evigt Liv hos dig.

4. Dybt mig trykte Synden ned; Herlig du min Jammer endte: Du din egen Søn nedsendte, Frelse bragte han og Fred. Haabet stiger, Sorgen svinder; Thi ved ham er jeg forløst. Jeg i hans Forsoning finder Kraft til Dyd og salig Trøst.

5. O min Fader! o min Gud! Dig min rørte Sjel tilbeder. Viselig du alting leder, Herlig fører du det ud. Du hvis Rige, Magt og Ære Varig staae i Evighed! Du vil selv mig Fader være, Nok for mig til Sjelefred.

Egen Melodie.

69. Din Viisdom os, o Herre! leder Til hine Himles Saligheder Igjennem Livets Moisomheder; Og raadelig du os betænker, Og os saa megen Lindring skjenker, Og styrker vore matte Fjed.

2. Henlægges jeg paa Smertens Leie, Saa tidt du sender Trøst og Pleie, Og paa min Sygdom raader Bod. End skal jeg noisom Brødet sanke, Skal jeg forladt, forskudt omvanke, Din Aand mig giver Taal og Mod.

3. Naar Avindsmanden mig bagtaler, Min bedste Gjerning sort afmaler, Dit Velbehag da styrker mig; Og glemmer Vennen Venskabs-Pligter, Jeg har en Trøst, som aldrig svigter, Jeg har en trofast Ven i dig.

4. O store Trøst! med Faderøie Du seer til os ned fra det Høie: Dit Barn du ei forlade kan. Om end i Nød mit Liv sig ender, Jeg veed at du med Faderhænder Vil føre mig til Fredens Land.

5. Gud! lad mig for dit Aasyn vandre, Til Held for mig, til Gavn for andre, Da mindskes Veiens Moisomhed. Og naar jeg saa mit Lod fuldender, Og du mig Dødens Budskab sender, Da farer jeg herfra i Fred.

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge rc.

70. O Gud! min Stemme ingenlunde Kan værdigen ophøie dig; Med tusind Stemmer jeg ei kunde Forkynde hvad du er for mig; Thi Alt, hvad du mod mig har gjort Er herligt, underfuldt og stort.

2. Og kunde end min Stemme klinge, Saa vidt, som Firmamentet gaaer. Og kunde sig min Lovsang svinge Vid op hvor Herrens Throne staaer, Hvad var den høie Stemmes Klang; Hvor Engle selv ei værdigt sang?

3. Men jeg kan neppe Fader stamme; O Gud! min bedste Tak er svag. Dog du mit Offer vil annamme, Og lønne med dit Velbehag. Du veed min Evne liden er, Paa Villien du ene seer.

4. Du mig med Fader-Omhu favner, Og giver Tryghed i dit Skjød. Ei Kraft til Virksomhed jeg savner, Og savner ei nødtørftigt Brød, O Fader! al min Fryd, mit Held Udflyder fra dit Godheds Væld.

5. Fra spæde Ungdoms første Dage Dit blide Forsyn ledte mig; Din Haand saa tidt mig drog tilbage Fra Udyds Vei, til Dyd og dig. Og vaklede min svage Fod, Saa gav din Aand mig Kraft og Mod.

6. Ja! dig min svage Sang skal ære Saalænge Tungen rører sig. Takoffer vil jeg dig frembære, Saalænge Hjertet slaaer i mig, Og gaaer jeg ned i Dødens Dal, Mit sidste Suk dig prise skal.

7. Naar da min glade Aand sig svinger Til Himlen, fri, udødelig: Naar da min Stemme bedre klinger, Og jeg er vorden Engle liig: Blandt deres Chor jeg synger da Det høiere Haleluja!

Mel. Jesu! din søde Forening at smage 2c.

71. Evige Fader! som kjerlig regjerer Himmel og Jord, ved dit vældige Bud! Alt hvad du skabte,

ophoier og ærer, Lover og priser dit Forsyn, o Gud! Skulde jeg ene uskjønsom forglemme, Hvad du saa faderlig gjorde for mig? Nei! jeg vil hæve min takkende Stemme, Hæve min Aand og mit Hjerte til dig.

2. Du har beviist mig din Godhed og Naade. Selv før jeg lærte at stamme dit Navn. Tidt har du frelst mig fra Fare og Vaade. Trofast du stedse har fremmet mit Gavn. Kjendte jeg Svage end ikke saa nøie, Hvad mig var tjenligt til Legem og Sjel, Stedse mig fulgte dit vaagende Øie, Stedse din Haand mig veiledte saa vel.

3. Ja din Velsignelse, kjerligste Fader, Saae jeg fornyet imod mig hver Dag! Og du mig viste, at du ei forlader Den, som til dig overgiver sin Sag. Sundhed og Munterhed, Føde og Klæder, Venner, som redelig elskede mig, Ofte endogsaa uskyldige Glæder Har jeg annammet, Algode! af dig.

4. Ei er det Vrede om end du tillader, Vanheld og Trængsel at friste vort Mod; Thi du er stedse den kjerlige Fader, Og ved din Viisdom gjør Udgangen god. Ofte, naar Kummer laae tungt paa mit Hjerte, Da mig husvalte din trøstende Aand; Du mig ved Ordet Taalmodighed lærte, Styrkede Haabet om Hjælp fra din Haand.

5. Ja! naar paa Livets den slibrige Bane Verdens Forførelse lokkede mig, Naar jeg, henrevet af Syndernes Vane Glemte mig selv og din Himmel, og dig: Gud! du dog ikke mig vilde forglemme, Dyrebart var dig mit evige Vel! I min Sam-

vittighed talte din Stemme, Rørte, oplyste og frelste min Sjel.

6. Derfor jeg hæver min takkende Stemme, Hæver min Aand og mit Hjerte til dig. Aldrig, ak! aldrig utaknemlig jeg glemme, Hvad du saa faderlig gjorde for mig! Dig jeg ophøier, dig ydmyg jeg ærer, Lover og priser dit Forsyn, o Gud! Himmel og Jord, som du herlig regjerer, Synge dig Lovsang, vor Fader, vor Gud!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

72. Min Gud! din Priis jeg vil istemme For al din Fader-Miskundhed. O vee mig, om jeg kunde glemme, At du har styret mine Fied: Du var hos mig da Liv jeg fik, Og indtil dette Øieblik.

2. Du gav mig mange sunde Dage Og mangen Fryd for Sands og Sjel. Du lindrede min Nød og Pine, Og endte Alt saa saare vel. Laae skjulte Farer paa min Vei, Da holdt du mig, jeg snubled' ei.

3. Med Tak jeg falder dig tilfode, O Fader! lad den tækkes dig! For hvert et Sjels- og Legems-Gode I Ydmyghed jeg takker dig, Indtil jeg følger Dødens Kald, Min rørte Sjel dig prise skal.

4. Du her mig idel Godt har givet; Dig al min Lid jeg fæster til. Du og i Døden, som i Livet, Min Trøst, min Bistand blive vil. Da priser jeg i Evighed, O Gud! din Fader-Miskundhed.

Mel. Vreden din afvend ꝛc.

73. Til dig, o Gud! min Takkesang sig hæver; Priis være dig! thi see! jeg er og lever; Og idel Godt af fulde Faderhænder Du mig tilsender.

2. Jeg Legem fik, og Sjel og herlig Evne. O! meer jeg fik, end jeg forstaaer at nævne: Og ved dit Sandheds Ord, blev jeg forvisset Om Livet hisset.

3. Din Miskundhed hver Dag mig Brødet giver. Af Farer mig din stærke Arm udriver. Dit vaagne Øie varer paa min Bolig; Thi er jeg rolig.

4. O Gud! paa dig jeg stadig troer og haaber! O Gud! til dig i al min Nød jeg raaber! Dig vil jeg evig, evig lydig være: Dig vil jeg ære!

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer ꝛc.

74. Hvorledes skal jeg prise dig, Algodheds rige Væld! Som altid har velsignet mig Til Legem og til Sjel.

2. Fra første Stund, jeg Lyset saae, Jeg var dig dyrebar. Du daglig gav mig Prøver paa, At du min Fader var.

3. Du sikrede saa ømmelig Min Barndoms svage Fjed. Du revsede saa faderlig Min Ungdoms Daarlighed.

4. Og idelig paa Livets Sti Din hulde Hiælp jeg fandt; Saa mangen Fare drog forbi, Saa mangen Sorg forsvandt.

5. Jeg ledes ved dit Ord, din Aand, Til Troe, og Haab og Bøn. Du frelste mig af Syndens Baand Ved Jesum Christ, din Søn.

6. Nu seer jeg rolig Død og Grav, De ei forfærde mig; Thi han Forjættelsen mig gav Om bedre Liv hos dig.

7. Svag lyder her min Takke=Sang, Jeg stammer den kun ud; Hist priser jeg med Jubel=Sang Dig, vise, gode Gud!

Mel. Vreden din afvend ɪc.

75. Fra første Øieblik da jeg fik Livet, Almægtige! dit Værn mig har omgivet; Du fra min Barndoms første Dage Opholdt mig Svage.

2. Jeg spurgte ikke: hvo skal mig ernære? Min Mund ei kunde Hjælp af dig begjere. Dog sendte du mig paa mit Børne-Leie Fornøden Pleie.

3 Jeg sørged' ei for Hvilested og Bolig; Du sørgede, og jeg sov tryg og rolig. De Farer, som min Sjel endnu ei kjendte, Din Haand afvendte.

4. Hvad er vort Liv i al sin Kraft og Styrke? Ak! let udslukkes det i Dødens Mørke; Dog stedse du blandt tusindhaande Farer Mig tryg bevarer.

5 Du var og er og bliver, Gud! den samme; Naar skulde vel mit Haab da staae til Skamme? I Liv og Død, jeg altid mig forlader Paa dig, min Fader!

Mel. Naar vi i største Nøden staae ɪc.

76. Til dig, o Herre! staaer mit Haab, Du hørte tidt mit Angestraab; Og qvalte Smerten end min Røst, Du hørte Sukket i mit Bryst.

2 Du skuer med Barmhjertighed Til al min tavse Smerte ned; Og udebliver Hjælpens Stund, Saa veed jeg, den forhales kan.

3 Du seer det, naar for haardelig De Byrder vil nedtrykke mig, Du giver Kraft at bære dem, Til Hjælpens Time lyser frem.

4 I Frelsens Time føler jeg, At mig min Tillid skuffed' ei; Og priser dig, Algodheds Gud! Som førte mig af Nøden ud.

5. Jeg bøier mig i Støvet ned: Priis være, Gud! din Miskundhed! Du tog mig i din Varetægt. Priis være dig fra Slægt til Slægt!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade x.

77. Med Viisdom du, o Gud! regjerer Den hele Verdens vide Kreds; Dig jeg mit Hjertes Tak frembærer, Og er med mine Kaar tilfreds; Thi du vor milde Fader er, Og hver din Skabning er dig kjer.

2. Med yndig Pragt du aarlig klæder De Blomster, som paa Marken staae. Med frugtbar Regn du Jorden væder, Og glemmer ei det mindste Straae. O! skulde du da glemme mig, Naar jeg oprigtig elsker dig?

3. Nei! før skal Moderen forglemme Det Barn hun fostrer ved sit Bryst. Før du ei skulde blid fornemme, O Gud! min tillidsfulde Røst. Jeg vandrer tryg paa Livets Vei; Du leder mig, jeg frygter ei.

4. Jeg frygter ei, om Nød og Smerte End møder mig paa Banen her. Om Kummer saarer dybt mit Hjerte, Jeg dog i Kummer trøstig er; Thi Nød og Smerte kom fra dig, Min Fader, for at bedre mig.

5. Og du vil selv mit Mod oplive, At tillidsfuld jeg vandrer frem. Min Frelsers Ord mig Styrke give; De vise mig mit rette Hjem. Hos dig, o Gud! i Himmerig, Jeg bliver evig lykkelig.

6. Styrk mig, min Gud og milde Fader! I dette faste Haab til dig; At aldrig det min Sjel for-

lader, Hvad end i Verden moder mig! Thi giver eller tager du; Mit Gavn du kommer dog ihu.

Mel. Frisk op, min Sjel, forsage ei 2c.

78. Mit Sind og Hjerte jeg til Gud, Og i hans Haand har givet; Til Godt det Onde falder ud. Af Døden fremgaaer Livet. At det er sandt, Det veed jeg grant; Thi Herren er min Fader! Alt hvad mig skeer, Til Held det er; Derpaa jeg mig forlader.

2. Saa giver jeg mig ganske da, Min Fader! dig ihænde. Du lægger til, du tager fra: I Alt jeg dig skal kjende. Skee, hvad der vil; Det skeer dog til Mit Gavn, og dig til Ære! I Vee og Vel Skal dig min Sjel Med Taal hengivet være.

3. Algode Gud! din Villie skee; Den altid er den bedste. Jeg levende og døende Vil dertil Haabet fæste. Da naar dit Bud Mig frier ud, Og Graven sig oplader; Jeg hæver mig Til dig, til dig, Min eviggode Fader!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg 2c.

79. Din Viisdoms og din Naades Vei, Min Gud! lad mig erkjende; O! aldrig da forsager jeg, I hvad mig end skal hænde. Jeg rolig venter til Guds Time komme vil; Saa kommer Frelsen med, Og hist i Evighed Jeg skal dit Forsyn prise.

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær 2c.

80. Gud er min Hjælp! og stadelig Paa ham mit Haab jeg bygger. Naar jeg til ham fortrøster mig, Hans Almagt mig betrygger. Mit Suk fra Hiertet bryder ud I Lov og Priis til Gud, min Gud! Han er min Hjælp, min Styrke!

Mel. Paa Gud alene ꝛc.

81. Min Bøn jeg sender, O Fader! op til dig. Min Tarv du kjender, Thi du, du skabte mig. O Livets Fader! Du Alting nøie seer, Seer hvad mig skader, Og hvad mig gavnligt er. Hvad du tillader, Alt til mit Bedste skeer.

2. Dig bør at raade For Legem og for Sjel; Al Sorg og Vaade Du vender mig til Held. Jeg knurrer ikke, Naar Trang mig bøier ned; Jeg beder ikke Om Overflødighed: Hvad du vil skikke, Det vil jeg nøies med.

3. Ei vil jeg spørge Om mine Dages Tal; Ei vil jeg sørge, Naar jeg bortvandre skal. Min Tid og Alder Saa viis tilmaaler du. Naar du mig kalder, Jeg gaaer med freidig Hu: Naar Hytten falder; Mit Haab, min Trøst er du.

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær ꝛc.

82. Din Kjerlighed, algode Gud, Hold mig i stadigt Minde! Kun i at lyde dine Bud Lad mig min Glæde finde. Da gaaer jeg tryg paa Livets Vei, Mig nedslaae Jordens Sorger ei; Thi, Gud! du er min Fader.

2. Du ledte mig i Barndoms Aar, Og før jeg kunde bede; I blide og ublide Kaar Jeg altid dog fandt Glæde. Den Faderhaand jeg kjendte ei, Som stroede Roser paa min Vei, I hine sorgfri Dage.

3. Nu føler jeg og kjender det, Du var min Ungdoms-Leder. Hver Livets Byrde gjør du let, Og om mit Held du freder. Alt hvad mig tjener, bedst du veed. Ja Fader! du er Kjerlighed! Af dig jeg Alting haaber.

4. Saa kommer Sygdom, Sorrig, Nød! Du, Gud! er ved min Side. Alt endes ved en salig Død. Du hjælper selv at stride. Vei ham, som her har dig til Ven! Vel ham! thi du ham leder hen Til evig Glædes Bolig.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ꝛc.

83. Lær mig, gode Gud! at være Fast i Troe og Haab til dig! At jeg dine Raad maa ære, Hvad du end tilskikker mig. Du alvise, gode Gud! Alt saa vel du fører ud. Alting tjener mig til Bedste; Dertil jeg min Lid vil fæste.

2. Trøst jeg heraf mig vil sanke For min kummerfulde Sjæl. O! hvor styrker mig den Tanke: Herren vaager for mit Vel! O! hvor fro, hvor tryggelig, Alt jeg overgiver dig! Og i Alt hvad du mig sender, Jeg din vise Godhed kjender.

3 Vel jeg finder Modgangs-Dage Tunge for mit Kjød og Blod; Aldrig vil jeg dog forsage: Thi jeg veed, min Gud er god. Han, hvis Bud er Kjerlighed, Ei af Hevn og Harme veed; Han kun minder mig, som Fader, Naar jeg Dydens Vei forlader.

4. Og i hvilken Livets Alder, End mit Øie lukkes til, Fader! det er dig, som kalder, Trøstig jeg dig følge vil. Jeg da ikke sørger meer; Hist din Viisdoms Vei jeg seer, Seer, hvor herlig du os leder, Og for Alt jeg dig tilbeder.

Mel. Alene Gud i Himmerig ꝛc.

84. Gud kan paa Alting raade Bod; Thi bør han ene raade. Han er saa mægtig, viis og god,

Og hvad han vil er Naade. O! naar jeg eftertænker det, O! da mit Hjerte føler ret, At han mig Alt bør være.

2. Han vogter hvert mit Fodefjed, Og frier mig fra Farer. Hos ham er bedste Tilflugtssted, Saa vel han mig bevarer. Naar Herrens Øie følger os, Naar Herrens Magt beskjermer os, O! da vi ere trygge.

3. Saa gaaer jeg frem ad Livets Vei, Paa Gud jeg mig forlader! Og Modgang mig nedtrykker ei, Ei Avindsmand mig skader. Engang, alt efter dit Behag, Den kommer vist, den glade Dag, Gud! da jeg seer din Frelse.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre &c.

85. O Gud! paa dig jeg bygger Al min Forhaabning her; Naar du mig ei betrygger, Spildt al min Omsorg er. Vor Lod, som dig behager, Du deler til os ud; Du giver og du tager; Thi ene du est Gud.

2. Ei skal mit Haab beskjemmes, Naar det er bygt paa dig; Min Id skal heldig fremmes, Naar du velsigner mig. Om Modgangsstorme true, Om Farer komme nær, Saa vil jeg dog ei grue; Du min Fortrøstning er.

3. Ja, om end Alting skulde Mig Svage gaae imod, Saa veed jeg dog tilfulde, At du, o Gud! est god. Du gjennem Modgang leder Mig frem til Troe og Dyd. Du her min Sjel bereder Til rene Aanders Fryd.

4. Thi bør du ene raade For alle mine Kaar.

Min Sjels, mit Legems Baade, Du ene bedst forstaaer. Giv kun, jeg vil anvende Hver Dag du skjenker mig; Naar da jeg Banen ender Jeg gaaer til Held hos dig.

Egen Melodie:

86. Frygt ei min Sjel! frygt aldrig meer, Om end jeg venneløs mig seer; Om Sygdoms Dage komme, Om Armod vil hjemsøge mig, Paa Gud jeg haaber stadelig. Lad hvad der vil kun komme; Snart Trængslers Tid er omme.

2. Jeg gruer ei, om end jeg saae, Al Verden ville undergaae, Og Rædsler sig udbrede: Om end Fordærvelse og Død Af Luft og Jord og Hav udbrød, Min Gud mig trygt vil lede, Og Redning mig berede.

3. Han skabte mig med Almagtshaand, Han skjenkte mig sit Ord, sin Aand; Han frelste mig i Naade. Han aldrig mig forglemme vil, Saa trygt jeg slaaer min Lid dertil; Han ene for mig raade I Velstand og i Vaade!

4. Her er jeg kun i Prøvestand, Guds Himmel er mit Fædreland, Did hen mit Hjerte stunder; Der efter korte Nød og Strid, Gud glæder mig til evig Tid. Paa dette Godheds Under Mit Haab og Mod sig grunder.

5. Hvad Møie, Trængsel mig har mødt, Fra første Dag, da jeg blev født, For evig glemt skal være. Thi hisset jeg indtræde skal Iblandt de Herliggjortes Tal, Og Seirens Krone bære Til min Forløsers Ære.

6, For denne store Salighed, Som ved Guds Søn mig er bered, Skal Tak til Gud opstige; Blandt Engle=Chorets Jubelklang Istemmer jeg min høie Sang. Min Fryd i Himlens Rige Al Sands skal overstige.

7 Min Sjel, imens jeg lever her, Alt længselfuld i Møde seer, O Jesu! denne Glæde. At see dig i din Herlighed, Den Glæde varer evig ved. Naar vil du mig tilstede For Thronen frem at træde?

8. Hos dig al jordisk Nød og Qval Til Glæde sig forandre skal; Ei meer den mig omspænder. Men al min Graad skal tørres af; Thi gaaer jeg trøstig til min Grav. Til dig jeg Øiet vender, Og frø jeg Banen ender.

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid ꝛc.

87. Bort! al den Trøst, som ei bestaaer, Naar Dødens Stemme kalder! Naar Mæle, Syn og Sands forgaaer, Al jordisk Trøst henfalder. Ved brudden Stav Jeg til min Grav Ei som en Daare vandrer; Mit bange Bryst Behøver Trøst, Som Døden ei forandrer.

2. Hos dig, o Gud! al Naade boer, Did jeg min Haab vil vende; Jeg af dit trøsterige Ord Kan dig som Fader kjende. I Fryd og Nød, I Liv og Død, En Ven i dig jeg finder. Naar Jordens Tant Som Røg forsvandt, Din Godhed ei forsvinder.

3. I Fristelsen jeg kunde let Et DaarskabsOrd udsige, Og spørge: hvad er Mennesket For den Uendelige? Dog nei! jeg seer, O Gud! hvor kjær

Dig Adams Slægt maa være. Af Kjærlighed Du sendte ned Til os din Søn, vor Herre.

4. Da Jesus kom herned fra dig, Og lærte, led og døde; Du, som ved ham forløste mig, Vil ei mig fra dig støde. Om Sorg og Nød Ind paa mig brød, Som Bølger paa en Klippe; Da seer jeg hen Til Frelseren, Saa kan mit Mod ei glippe.

5. Alvidende! du seer jo til Med vaaget Forsyns Øie. Din Almagt kan, din Godhed vil, Alt til det Bedste føie. Din Miskundhed skal vare ved, Min Tarv du ene kjender; Og altid god Er hver en Lod, Jeg faaer af dine Hænder.

6. Jeg veed, at jeg i Himmelen Har den, jeg tør anraabe: Min Gud, min faderlige Ven, Paa ham jeg trygt kan haabe. Og naar jeg da Skal gaae herfra, Og Støv til Støv henfalde. Gud dog min Sjel Til evigt Held Miskundelig vil kalde.

Mel. Guds Godhed ville vi prise ꝛc.

88. Fra Gud vil jeg ei vige, Han viger ei fra mig. Hans Løfter aldrig svige Jeg troer ham stadelig. Hver Dag, hvert Øieblik Jeg af hans hulde Naade, Til Sjels og Legems Baade, Saa mange Prøver fik.

3 Som Vind og Storm sig vender Forandrer Verden sig. Min Gud i dine Hænder Jeg overgiver mig; Thi du forandres ei. Du altid er vor Fader. Du aldrig os forlader Paa Livets trange Vei.

3. Paa dig jeg stadig lider, Din Hjelp jeg bygger paa; Og kommer Nødens Tider, Min Hu til dig skal staae. Hvad til mit Bedste er, Du

Sorg til Fryd omvender, Naar Fryd du tjenlig seer.

4. Er send min Lod ei Glæde Den Stund, jeg vandrer her; Maa jeg end tidt begræde Selvvoldte Lidelser! Hvad er al Lidelse, Mod hine høie Glæder, Som Jesus mig bereder Hos sig i Himlene?

5. Lad Jorden og dens Riger, Og Herlighed forgaae! Det Held mig Gud tilsiger, Dog evig skal bestaae. Mit Legem smulre hen I Gravens skumle Gjemme; Min Gud mig ei skal glemme, Han vækker mig igjen.

6. Gud Fader priset være! Han kjerlig til os saae Ved Jesum Christ vor Herre, Vi Faldne Naade faae Sin Aand han sender ud, Os Svage at veilede Til Himmeriges Glæde; Høilovet være Gud!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød rc.

89. Paa dig, min Gud! jeg lide vil, Du min og Alles Fader! For Alt, hvad lever og er til, Din Haand du mild oplader. Du faderlig tildeler hver, Hvad glædeligt og gavnligt er: Hvi skulde jeg da sorge.

2. De Markens skjønne Lilier! Hvor de forlyste Øiet! Og Skovens muntre Fuglehær, Hvor qvidrer den fornøiet; O Gud! du klæder Blomsterne Og reder Bord for mindste Kræ: Hvi skulde jeg da sorge?

3. Nei! syndig Sorg skal ei min Sjel Til Jordens Støv nedtrykke. Jeg under Næsten større Held, Skjøndt jeg har mindre Lykke. Hvad du,

min Fader! skjenker mig, Kun Naadegave er af dig: Jeg kan jo intet kræve.

4. Min Andagt skal til Himlene Paa Troens Vinger stige; Thi, Fader! din Forjættelse Kan ingenlunde svige. Hvad skulde da nedtrykke mig? Jeg fro vil fæste Lid til dig, Og ingenlunde sørge.

Mel. O kjære Sjel frygt aldrig meer ꝛc.

90. Min Gud! naar jeg kun troer paa dig, O! da skal intet skrække mig, Hvad end mig vederfarer. Paa dig jeg har min Tillid sat; Thi du i Sorgens skumle Nat Mig tryggelig bevarer, Mig vogter og forsvarer.

2. Her veed jeg intet møder mig, At det jo kommer, Gud! fra dig. Du alle Ting regjerer. Jeg da ei blot i Lykkens Skjød, Men selv i Modgang og i Nød, Din Styrelse vil ære, Og taalig Korset bære.

3 Ved Korset prøver du min Sjel; Det er jo da mit sande Vel, Og mig til Dyden leder. Og naar jeg Seier vundet faaer, Og hisset for din Throne staaer, Din Viisdom jeg tilbeder I alle Evigheder.

4. O! lad mig da med Daab og Taal Bestandig see til dette Maal! Det Syn mit Mod opliver. Da har jeg Trøst i Modgangs Stund, Da har jeg Kraft i Dødens Blund; Hvo i din Haand sig giver, Han uforfærdet bliver.

Mel. Herren han er min Hyrde god ꝛc.

91. Hvi spørger jeg saa ængstelig: Hvo sørger for mig Arme? Hvor er den Haand, som giver

mig Brød, Klæder, Huuslye, Varme? Som var alene jeg udsat For Mangel, og af Gud forladt, Som var ei Gud min Fader!

2. See Markens skjønne Lilier! Ei væve de, ei spinde, Og dog maae Kongers Prydelser Mod deres Pragt forsvinde. Den, som har smykket Blomsten saa, Hvor megen mere Omhu maa For Mennesket han bære?

3. Min Aand er skabt til evig Fryd I Herlighedens Rige; Did skal og ved Basuners Lyd Mit Støv engang opstige. O! da vil han ei heller her Mig nægte hvad fornødent er Til Sjels og Legems Baade.

4. Saa skal da Frygt og Mishag ei, Mit Sind og Hjerte krænke; Gud vil paa lovlig Næringsvei Velsignelse mig skjenke. Bedst veed han hvad jeg trænger til; Han ene kan, og ene vil, Min sande Velfærd fremme.

5. O Fader! kom vor Tarv ihu! Forbarm dig; Jesu Fader; Vor Angst, vort Mishaab kjender du, Naar Verden os forlader. Giv Sjelen Lys og Troe at see Dig Gode, dig den Mægtige, Som Alt med Viisdom styrer.

Mel. Mit Hjerte hvi græmmer du dig 2c.

92. Min Sjel! hvi vil du græmme dig? Hvi frygter du saa ængstelig For Mangel og for Trang? O! sæt dit Haab til Godheds Gud, Og mærk hans Veie, lyd hans Bud?

2. Han er jo evig viis og stor. Han skabte Alting ved sit Ord. Han veed vor Tarv og Trang.

Han kan velsigne rundelig; Han vil velsigne faderlig!

3. Hvo bad til ham, og blev ei hørt? Hvo blev ei af den Gode fort, Som Barn, ved Faders Haand? Een gav han lidt, en anden meer, Hvad tjenligst var, det fik Enhver.

4. O Gud! du est endnu saa riig, Saa mægtig, saa miskundelig, Som du det altid var. Din Naade og din Varetægt Er stedse ny fra Slægt til Slægt.

5. En Daare stoler paa sit Gods; Han byder dog ei Døden Trods, Og kjøber Himlen ei. Vær du, o Fader! vær mig huld; Da savner jeg ei Jordens Guld.

6. Thi den, du ynder, han har meer End Gods og Guld: han er dig kjer, Og du velsigner ham. Hans Rigdom er hans Nøisomhed; Hans Haab er Haab om Salighed.

7. Tak skee dig, Jesu! for dit Ord, Dit høie, vise Guddoms Ord! Det gav mig denne Trøst. O! lad det og befæste mig I Troe til Faderen og dig!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud etc.

93. Jeg haaber, og jeg stadig troer, Min Gud! du mig ei glemmer. Hver Skabnings Lod paa denne Jord Du viselig bestemmer. Ja! din algode Miskundhed Er stor i mangen Maade; Alt, hvad vi leve, signes ved, Gavst du af idel Naade.

2. Dit Forraad aldrig tømmes ud, Du vil og kan velsigne. O! hvor er den, som dig, vor Gud! I Raad, i Daad kan ligne? Du til det Store,

til det Smaa, Din Faderhaand udrækker. Saa langt som Verdens Grændser naae, Din Miskundhed sig strækker.

3. Hvi skulde jeg mistvivle da? For Mangel jeg ei frygter; Jeg veed, hvem Brødet kommer fra, Naar troe mit Kald jeg røgter. Thi see! han klæder Lilien, Og Markerne han pryder: Saa faaer og jeg Velsignelsen, Naar jeg hans Bud adlyder.

4. O Gud! til dig jeg sætter Lid, Jeg er i dine Hænder. Du var mig god i al min Tid, Saa fro jeg det erkjender. Du hidtil gav mig rundelig, Hvad noisom jeg begjerte. O du kan aldrig glemme mig, Det føler glad mit Hjerte.

Mel. Jesu! du min Glæde rc.

94. I min Nød og Smerte, O! hvem skal mit Hjerte Sig henvende til? Kan en Jordens Borger Lette alle Sorger, Om endog han vil. Gud! til dig Jeg vender mig, Naar jeg dig om Hjælp anraaber, Jeg da trøstig haaber.

2. Skulde du tillade, Hvad mig er til Skade, Du som skabte mig? Skulde du ei trøste Den, som han forløste, Der blev sendt af dig? Nei! o nei! Du svigter ei. Jeg mig trygt paa dig forlader; Eviggode Fader!

3. Bitter Vemods Klage I de tunge Dage Letter Byrden ei. Naar mit Mod forsvinder, Flere Torne finder Jeg da paa min Vei; Hjælpens Stund Forhales kun; Jeg den rolig oppebier, Og taalmodig tier.

4. Du, som bedst mig kjender, Jeg i dine

Hænder Mig saa sikker veed. Trængsel her i Tiden, O! hvor den er liden, Mod en Evighed! Der jeg faaer Hvad jeg attraaer. Og fra Jorden til det Hoie Vender jeg mit Oie.

Mel. Udi min Angest og Nod rc.

95. Naar Nod omspænder mig, Indflyer jeg, Gud, til dig; Du kan mig bedst undsætte, Og al min Kummer lette. Mit Vel du ene kjender. Det staaer i dine Hænder.

2. Naar Synden frister mig, Da tænker jeg paa dig. Din Kraft er hos den Svage; Hvi skulde jeg forsage? Nei! modig vil jeg stride, Og paa din Bistand lide.

3 End truer Modgang mig, Da er jeg tryg ved dig! Du vender Trang og Smerte Til Gavn for Sjel og Hjerte. Selv Graven bødst du være En Vei til Liv og Ære.

4. Ja! du er Kjerlighed, Det giver Sjælen Fred. Hvad Ondt sig vel tor nærme Til den, du vil beskjerme? Thi vil vi allesammen Dig evig prise, Amen.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode rc.

96. Aldrig skal vor Sjel forsage: Du, vor Gud! os glemmer ei, End i kummerfulde Dage, End paa tornefulde Vei! Dig skee Lov fra Slægt til Slægt, Fader! for din Varetægt! Tak al Jordens Kreds dig yde! Himlene vor Sang gjenlyde!

Mel. O kjere Sjel! frygt aldrig meer rc.

97. Om jeg end seer mig stædt i Nød, Jeg taalig lider; thi du bød Den komme, gode Fader! Og godt og kjerligt er dit Bud, Og Alt du fører herligt ud. Du aldrig mig forlader, I Liv, i Død, min Fader!

2. Naar Modgangs Vægt nedbøier mig, Og Mennesker bortvende sig Fra mig og mine Klager; O Gud! jeg er dog ei forladt; Du skabte Lys i Rædslers Nat; Og trygt du mig ledsager, Og ender mine Plager.

3. For Døden selv jeg gruer ei: Til bedre Liv er den en Vei, Derom mig alting minder. Ja om endog en elsket Ven Fra mig ved Døden rives hen; Min Graad ei længer rinder: Jeg hist igjen ham finder.

4. Saa lød mit Støv kun smuldre hen! Jeg engang glad opstaaer igjen, Til Fryd blandt Himlens Hære. Jeg der i Evighedens Fred Skal glemme, at jeg engang led; Og al min Id skal være Algodheds Priis og Ære.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre rc.

98. Naar Sorgen mig omspænder, Og Farer true mig, O, Gud! jeg Øiet vender, Saa længselfuld til dig: Naar i min Sjelesmerte Jeg seer kun Død og Grav, O Herre! styrk mit Hjerte Med Trøsten, som du gav.

2. Du er hos mig tilstede, Du seer min Trang og Nød. Du aabner Vei til Glæde Igjennem Grav og Død. Du er min hulde Fader, Det

lærte Frelseren. Din Hjælp mig ei forlader; Thi lider jeg paa den.

3. Ja! med dit Forsyns Øie Du vaager over mig Du byder i det Høie, Og Alting lyder dig. Naar du mig Kummer sender, Du sender Trøsten med. O! Godheds Gud jeg kjender, Din Kraft, din Trofasthed.

Mel. Guds Godhed ville vi prise 2c.

99. Hvi skulde du dig klage, Og jamre dig, min Sjel! Bort al Bekymrings-Plage! Gud Herren vil mit Vel. Jeg er i Haabet froe; Gud veed min Sag at vende Til god og herlig Ende; Det kan jeg stadig troe.

2. O Gud! du ei forlader Dit Barn i Nødens Tid. Paa dig, algode Fader! Jeg fæster al min Lid. Seer det end rædsomt ud, Jeg tør dog aldrig grue; Min Frelse skal jeg skue Fra Miskundheders Gud.

3. Du kan jo aldrig glemme, Hvad Nød jeg frister her: Thi vil jeg mig ei græmme Din Bistand er mig nær. Naar Prøven er forbi, Og du vil Hjælp tilskikke, Da kan al Verden ikke Forhindre dig deri.

4. Om Fienders Hær end sværmer, Dit Forsyn er min Borg Du altid mig beskiermer, Og lindrer al min Sorg. Lad Jordens Vældige Sig end imod mig sætte, De intet dog udrette; Guds Villie maa dog skee.

Mel. Fader vor udi Himmerig 2c.

100. Til Himlen er mit Hjerte vendt, Naar jeg af Angest er omspændt. Naar Verden ei kan hjælpe

meer, Jeg op til dig, min Fader! seer; Til dig, hvis Trofasthed bestaaer, Om Jord og Himmel end forgaaer.

2. Lad Verden kun fortrøste sig Paa Tant, som skuffer idelig, Paa egen Klogskab, Magt og Mod, Paa Venner, Byrd og Overflod; I Nødens Tid hvad var det Alt? Et Huus paa Sand, som hastig faldt.

3. Jeg kun paa Gud fortrøster mig; Han er saa mild og hjælperig. Jeg veed, at han min Fader er, Og Faders Hjerte til mig bær. Det giver Sjelen salig Fred, End midt i Nød og Bitterhed.

4. Trygt gjennem Livet vandrer den, Der Himlens Herre har til Ven. Gaaer han end frem paa tornet Vei, Han sukker, men forsager ei. Hans Prøvetid er snart forbi, Og han fra al sin Kummer fri.

5. Styrk ogsaa mig, o gode Gud! At jeg min Prøve holder ud, Og troer paa dig, og bliver ved I Tillid og Hengivenhed; Indtil du kjerlig fører mig Til varig Fred i Himmerig.

6. Forklaret da beundrer jeg Dit naadefulde Forsyns Vei; Du vendte Alt min Sjel til Gavn. Jeg evig priser da dit Navn, Og synger med i Engles Chor: Vor Gud er viis, og god og stor!

Mel. Af Dybsens Nød raaber jeg til dig ꝛc.

101. Tungt slaaer mit Hjerte bange Slag, Og hede Taarer rinde. Jeg ængstet sukker Nat og Dag, som var ei Hjælp at finde. Rundt om jeg seer kun Mulm og Nat, Og raaber: Har mig Gud forladt? Er han ei meer min Fader?

2. For Alt han sørger faderlig, Og Alt til Held han fører. Han hører unge Ravnes Skrig, Og Ormens Suk han hører; Og skulde han mig glemme nu? Nei Gud! min Gud! mit Haab er du; Du er og nu min Fader.

3. Du skabte mig, og Jesus kom, At frelse mig fra Døden; Du hører i din Helligdom Da vist mit Suk i Nøden For Verden blev, dit Øie saae Den Vei, jeg skulde vandre paa, Blandt Blomster og blandt Torne.

4. Hiin Evighed mig lære skal, Hvi disse Torne groede. Endog hvad her mig synes Qval, Det sender du, Algode! Dit Raad er urandsageligt, Dog veed jeg det er faderligt, Hvi skulde jeg forsage?

5. Ja, Herre! du er viis og god, Du saarer og du læger. Det troer jeg vist, og freidigt Mod Mit Hjerte vederqvæger; Ei meer det slaaer saa bange Slag; Af Nattens Mulm fremlyser Dag! Hos dig, min Gud! er Frelse.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg 2c.

102. Du er min Gud, jeg frygter ei; Ei skal min Klage høres, Om jeg end skal paa tornet Vei Igjennem Livet føres. Jeg veed, du viselig I Alt behandler mig. Jeg trøstes altid ved Din hulde Miskundhed, Den jeg saa tidt har prøvet.

2. Jeg overgiver mig og Mit Til dig og til din Naade! Alt hvad jeg eier, er jo dit, Du derfor og bør raade. Din Styrelse er Held, Du vil mig altid vel; Thi du er Godheds Gud, Som fører Alting ud, Dit Barn til Gavn og Gode.

3. Den Trøste-Tanke qvæger mig, At du ei Dine glemmer; At deres faste Haab til dig Dem ingen Tid beskjæmmer; Bort da hver Frygt og Sorg; Gud er min trygge Borg! Alt hvad han gjør er vel; Mit Legem og min Sjel Han faderlig beskjermer.

Egen Melodie.

103. Hvorfor skulde jeg mig græmme! Herren er Stedse nær: Mig han ei vil glemme. Godt er Alt, hvad han tilsender; Uforsagt Til hans Magt Jeg mit Øie vender.

2 Vil min Gud et Kors tilskikke, Prøve mig Haardelig, O! jeg knurrer ikke. Han mig jo saa ofte fryder; Skulde jeg Nu da ei Lide, naar han byder.

3 Sjelen, Legemet og Livet Er ei mit; Er jo dit, Gud! du har det givet. Skal end mine Levedage Snarligen Svinde hen, Jeg vil dog ei klage.

4. Døden kan os ikke døde; Evigt Vel Gaaer min Sjel Gjennem den i Møde. Fro til Graven seer mit Øie; Ved dens Bred Lægges ned Jordens Sorg og Møie.

5. Og naar Tiden her er omme, Da skal vist Jesus Christ I sin Vælde komme! Jesus Christus, min Forsoner, Mig saa blid, Fører did, Hvor han evig throner.

6. Skulde jeg da her forsage? Nei! jeg troer Jesu Ord, Det kan ei bedrage; Fuldt jeg derom er forvisset, Du er min, Jeg er din, Jesu! her og hisset.

Mel. Nu hviler Mark og Enge ꝛc.

104. Som Herren det vil foie, Vil jeg mig lade noie, I al min Id og Daad! Skal ei mit Anslag rykkes, Og skal min Idræt lykkes, Skeer det kun efter Herrens Raad.

2. Jeg intet kan udrette, Vil jeg end daglig trætte Med modig Sorg min Sjel. Til dig, alvise Fader! Jeg Alting overlader. Du gjør jo Alt saa saare vel.

3. Du, Herre! har i Livet Med Faderhaand mig givet Alt, hvad jeg trænger til. Ei mere jeg begjerer; Jeg det endog undværer, Naar du, alvise Gud! det vil.

4. Thi være overgivet I Døden, som i Livet. Dig hvert af mine Kaar! Du, Herre i det Høie! Veed Alting vel at føie, Og herlig Ende Alting faaer.

Mel. O Gud! efter dig mig forlænger ꝛc.

105. Alt hvad du mig vil byde, Det bør jeg troelig lyde, Alvise, gode Gud! Ei skal jeg mig formaste, At mønstre eller laste Din Størrelse og dine Bud.

2. Naar mig dit Raad ledsager, Saa bort med alle Klager! Mon du ei vil mit Vel? Selv, naar mig Modgang krænker, Jeg til min Trøst betænker, At den er gavnlig for min Sjel.

3. Gud sender, hvad mig møder, Og denne Trøst forsøder Al Korsets Bitterhed. Det kan mig Viisdom lære, Naar jeg det kun vil bære Med tillidsfuld Hengivenhed.

4. For Gud jeg ydmyg tier, Hans Hjælp jeg

jeg oppebier, Snart skal den vise sig. Lad Sorg og Kummer true: Gud kjender min Formue; Han over den ei frister mig.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ꝛc.

106. Alt, o Herre! alt mig minder Om din, blide Miskundhed; Uden Ængstelse jeg vinder Brødet i mit Ansigts Sved. Giv! jeg derfor takker dig, Og ei er misundelig; Seer jeg end min Næste haver Større Deel i dine Gaver.

2. Alt, hvad du mig lader nyde, Ei som Retlighed jeg faaer; Du har ene Magt at byde Over Dødeliges Kaar. Du fordeler Alles Lod Efter dine vise Raad; Alt er idel, idel Naade. Alt maa sigte til min Baade.

3. Skee da kun, hvad dig behager! Du, du, kjender bedst mit Gavn. Om du giver, om du tager, Jeg velsigne vil dit Navn. Hvad der end skal møde mig, Haaber dog min Sjel paa dig. Dig, min Fader! evig være Priis, Tilbedelse og Ære.

Mel. Alene Gud i Himmerig ꝛc.

107. Gav du os ei, hvo skulde da Os al vor Nødtørft give? Dig, Fader! kommer Alting fra. Du holder os ved Live. Forgjeves bliver al vor Flid, Hvis ikke i beleilig Tid Du selv den Flid velsigner.

2. See! Guds Velsignelse gjør rig, Foruden Sorg og Møie; Thi vil jeg rolig lade mig Med Herrens Gaver nøie. Fortjent dog ei det mindste er; Alt, hvad han deler til enhver, Det er af idel Naade.

3. Med ydmyg Tak jeg nyder Alt, Hvad du min Gud vil skjenke; Om ikkun lidet mig tilfaldt, Det skal min Ro ei krænke. Jeg veed, at du min Tarv indseer, Og gav just det, og ikke meer; Thi meer var ikke gavnligt.

4. O Fader! jeg har nok i det, Som du vil mig forunde; Ved større Overflod jeg let Paa Afvei føres kunde. Til Verden jeg jo nøgen kom, Og jeg skal ingen Eiendom Med mig i Graven tage.

5. Jeg uden Længsel, Suk og Savn, Her lader Alt tilbage. Kun giv, at jeg med ærligt Navn Maa ende mine Dage! Og, naar du kalder, giv mig da, At vandre ved din Haand herfra Til evig Glædes Rige.

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær ꝛc.

108. Kan jeg fuldtakke dig, o Gud! Som saae til mig i Naade? Hvor ofte hjalp din Arm mig ud Af al min Sorg og Vaade! Du lettede min tunge Gang; Thi vil jeg gaae med Tak og Sang, Dig, Frelsens Gud! i Møde.

2. Du lod min Modgangs haarde Tid, De mørke Dage, endes; Du bød den kummerfulde Strid Til Fryd og Seier vendes. Igjen randt Solen op for mig; Mit hele Hjerte priser dig, Jehova! Gud! min Skaber!

3. Tidt maa jeg efter dine Raad Mig under Korset bøie; Men snart aftørrer du den Graad, Som rinder fra mit Øie. Jeg lever op paa ny igjen, Og i den Troe, Gud er min Ven! Har Hjertet Trøst og Hvile.

4. Gud være lovet, at jeg kan Den Trøst og Hvile smage! Guds Fred gaaer over al Forstand; Til Jubel blev min Klage. Før skjalv jeg ved at tænke Gud; Nu raaber jeg frimodig ud: Gud du er stedse Fader!

Mel. Vreden din afvend ꝛc.

109. Dig, Herre, Herre, bør alene Ære! Du vil min Hjælp og Tilflugt stedse være; Naar Nød og Skræk sig til min Bolig nærmer, Du mig beskjermer.

2. Afmægtig sank jeg ned i Sygdoms Smerte; Ak! Lindring, Lindring jeg med Suk begjerte. Du hørte mig; og snart var du tilrede, Mig at helbrede.

3. Naar Uvens Had mig fristede til Harme, Jeg søgte Redning kun i dine Arme; Da fik jeg Kraft mod Hevnelyst at kjæmpe, Og Nag at dæmpe.

4. Naar onde Lyster hos mig vilde raade, Da raabte jeg: Gud! staae mig bi i Naade! Og kraftig drev du Fristelsen tilbage, Og hjalp mig Svage.

5. Du satte min Hengivenhed paa Prøve, Og vilde mig i Bøn og Tillid øve; Jeg i det Kors, din Viisdom mig tilsendte, Din Godhed kjendte.

6. Kort Prøven var. Om Aftenen var Klage, Om Morgenen var intet Suk tilbage! I Alt, hvad du herefter vil beskikke, Jeg knurrer ikke.

7. Du elsker mig, og vil mit Bedste fremme. Giv! at jeg aldrig maa din Omhu glemme, Og at min Vandel alle mine Dage Maa dig behage

8. Dig, Herre, Herre, bør alene Ære! Du stedse al min Trøst, mit Haab skal være; Og hist jeg dig, Du Stærke, Gode, Vise, Skal evig prise.

Mel. Alene Gud i Himmerig ꝛc.

110. Haleluja! Gud er min Deel I Vee og Velstands Dage; Tungt var mit Suk, træt var min Sjel, Vemodig var min Klage; Men Herren haver hørt min Røst. Haleluja! han er min Trøst, Min trygge Værn, min Glæde.

2. I Kummer sender han min Aand Sin Frelse fra det Høie. Paa hans den naaderige Haand Jeg fæstede mit Øie; Da fik jeg Mod og Haab og Troe; Da fik jeg Lys og Sjeleroe: Mit Suk i Lovsang endte.

3. Haleluja! Gud Herren er Den, vi vil ene dyrke. Han er os alle, alle nær Med Miskundhed og Styrke. Han skaffer den Fortrængte Ret, Og til enhver uddeler det; Som til hans Gavn behoves.

4. Velsign fremdeles os vor Gud! Og hør os, naar vi bede! Og giv, at dine vise Bud Til Død os stedse lede! Fra os din Fred da viger ei Og hisset vi dit Forsyns Vei Beundrende skal prise.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ꝛc.

111. For dig, o Gud! ei gjælder Stand, Ei Rigdom eller Vælde: Den høie som den ringe Mand, Eens begge hos dig gjælde. Høilovet, Fader! være du! Du kommer lige mildt ihu Hvert Menneske paa Jorden.

2. Din Soel oprinder for enhver, Og Jorden giver Grøde; Een Trøst, eet Haab for alle er, For alle Jesus døde. For hver, som vandrer her for dig, Oplader du dit Himmerig, For Ringe som for Høie.

3. Den Ringe til sin Trøst da veed, At du er og hans Skaber, Og at du i din Herlighed, Ham ei af Sigte taber. Og alle see vi til din Priis, At du i Alt er god og viis, Og Alles, Alles Fader.

---

4. Forløsningen ved Jesum.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt ꝛc.

112. Op! stemmer i med Englers Sang: Vor Gud bør Lov og Ære! Den frelste Jord med Jubelklang Takoffer ham frembære! Thi ved hans Søn, som Døden led, Kom Lys, og Liv, og Salighed Til Jordens faldne Slægter. Nu bort af Tvivl og Sorg og Nag! Ved ham har Herren Velbehag Til Jordens faldne Slægter.

2. Held os! vor Dommer blev vor Ven, Vor Frygt blev Haab og Glæde: Held os! vi ham i Himmelen Skal takke og tilbede. O du! som fødtes til vor Gavn, Og nu i Himlen throner, Der med din Fader hersker du, Kom os med Miskundhed ihu, Ophøiede Forsoner!

Mel. Kom Gud Skaber, o Helligaand ꝛc.

113. Gud saae alt det, han havde gjort; Og see! det alt var godt og stort, Og Alt forkyndte Herrens Priis: At han er mægtig, god og viis.

2. Ved sit det almagtsfulde Bliv Gav han den hele Skabning Liv; Og Fryd, og Kraft, og Overflod; Thi han er mægtig, viis og god.

3. Og giennem alle Himle klang De høie Engles Jubelsang: "Jehovas Viisdom, Godhed, Magt, Har Alting, Alting vel fuldbragt."

4. Dog frem for Alting Mennesket I Eet og Alt forkyndte det: Guds eget Billede det bar; Thi Sjelen viis og hellig var

5. Men jeg! den Skabning, som fik Alt, I Prøven dybt, ak! dybt nedfaldt! Blev Dødens Rov, thi Synden kom, Ak! ind i Herrens Helligdom.

6 Da saae du, Gud, i Miskundhed, Halleluja! til Jorden ned; Til Jorden Jesus Christus kom, At rense Herrens Helligdom.

7. Han, Verdens Lys og Salighed, Forkyndte, bragte os Guds Fred; Var lydig under Spot og Nød, Ja! lydig indtil Korsets Død.

8. Nu tabte Synd og Død sin Magt: Det er fuldbragt! det er fuldbragt! Det Ord han raabte i sin Død, Og Jord og Himmel det gjenlød.

9. Gud saae, hvad Jesus havde gjort; Og see! det Alt var godt og stort. O! naadefulde andet Bliv, Som gav den faldne Skabning Liv!

10. Nu synge Engles glade Chor: Halleluja! vor Gud er stor! Og alle Frelste synge med: Dig, Jesu! Priis i Evighed!

11. Jeg af mit ganske Hjerte troer Det dyrebare Arfeds-Ord; Thi evig staaer hvad du har sagt: Det er fuldbragt! det er fuldbragt!

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand rc.

114. Guds Søn! som ingen, ingen fleer, Din Faders Billede du er; Fra ham du kom til Jorden ned; Til ham du gik i Herlighed.

2. I Tanken alt jeg skuer dig, Men Tanken overvælder mig. Din Kamps og Seiers store Løn Ei fattes kan af Støvets Søn.

3. Men hist blandt rene Aanders Tal, Forklaret jeg dig skue skal; Alt hvad du er, og er for mig, Jeg skuer da og priser dig.

4. Her, mens jeg maa blandt Grave boe, Jeg holder fast ved Christnes Troe: At du ved Lærdom, Liv og Død, Har freist vor Slægt fra Sjelens Nød.

5. Du stred og vandt, og gik da hen Til Herlighed hos Faderen; Og til den Fryd, du nyder der, Du indbod dine Mennesker.

6. Gid hver dig dyrke redelig, Og herliggjøres hist med dig! O! du, som vilde Alles Gavn, At Jorden prise høit dit Navn!

Mel. Dagen viger og gaaer bort ꝛc.

115. O! det var et Glædens Bud, Det, som sendtes os af Gud: Det, at ved hans Miskundhed Os en Frelse er bered.

2. Hvo fra Synd omvender sig, Og den angrer redelig, Og nu ikke synder meer, Ham den store Frelse skeer.

3 Gud! dit Ord saaledes lød: Du vil ei en Synders Død! Men at han omvender sig, Og da lever, Gud! hos dig.

4 Atter lyder saa dit Ord: Hvo som bliver døbt og troer, Ikke han fortabes skal, Evigt Liv han arve skal.

5. Herrens Ord staaer evig fast, Om end Jord

og Himmel brast; Derfor lider jeg derpaa, At og jeg skal Redning faae.

6. Jesus Christus han er den, Som os bragte Redningen; Han til Døden lydig var, Og vort Haab grundfæstet har.

7. O! det er et Glædens Bud, Det som sendtes os fra Gud; Det, at ved hans Miskundhed Sligt et Held er os bered.

Mel. Jesu! din søde Forening at smage ꝛc.

116. Kjerligste Jesu! min Aand sig ophæver, Henrykt og fuld af Beundring til dig! Hjertet af Vemod vel inderlig bæver, Ved at erindre din Smerte for mig; Men ved din Død fik jeg Adgang til Livet, Og naar jeg stræber at ligne din Dyd, Da er for din Skyld min Brøde tilgivet, Da kan jeg vente mig Himmelens Fryd.

2. Tak for dit Ord, som os kraftelig lærte Veien at finde til Dyd og til Fred! Tak for din Blidhed ved H..n og i Smerte! Tak for din Død, du taalmodigen led! Tak for det Lys, som din Vandel udbreder Over din Læres velgjørende Bud! Henrykt min takfulde Sjel dig tilbeder, Jesus! min Frelser! du sendtes fra Gud.

3. Giv, min Forløser! o giv du mig Kræfter! Hvad kan jeg Svage formaae uden dig? Giv, at jeg stræber med Nidkjerhed efter, Mere og mere at vorde dig lig! Da skal min Vandel forkynde din Ære, Virke for Brødre til Held og til Gavn; Da skal jeg hisset blandt Englenes Hære Evig lovsynge dit herlige Navn.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

117. Min Jesu! aldrig skal jeg glemme Din underfulde Kjerlighed. O! vee mig, om jeg kunde glemme, Hvad du for mig, mig Synder, led. Hoilovet være Jesu Navn! Det dyrebare Jesu Navn!

2. O! jeg vil knæle og tilbede, Og prise, takke, elske dig; Giv, al min Id og al min Glæde Maa være den, at tækkes dig! Mit Levnet prise Jesu Navn, Det dyrebare Jesu Navn!

3. Naar da min sidste Time kommer, Saa vandrer jeg herfra i Fred. Du, min Forsoner og min Dommer! Du dømmer mig med Miskundhed. Hoilovet være Jesu Navn! Det dyrebare Jesu Navn!

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Christ ꝛc.

118. O Jesu! du har elsket mig, Mig Synder overmaade; Jeg aldrig kan fuldtakke dig For al din hulde Naade. Du viste mig paa Sandheds Vei. Du for min Syndebrøde Led og døde, Paa det jeg skulde ei Gaae Syndens Straf imøde.

2. O du, min Lærer, Frelser, Ven! Du al min Trøst i Livet! Hjælp, at jeg nytter troligen Det Haab, du mig har givet! Hjælp, at i Troe og Hellighed Jeg mig til dig henvender, Dig erkjender, Og deri bliver ved, Til jeg mit Liv fuldender.

3. Trygt gaaer jeg da al Kjødets Gang, Gaaer giennem Gravens Mørke. Da lette du min Sjeletrang, Og i min Troe mig styrke! Da lyse du for mine Fjed! Da være du tilstede, Mig at lede Ind til din Salighed, Til evig Himmelglæde!

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ꝛc.

119. Lov og Tak og evig Ære Skee dig, Guds eenbaarne Søn! Du en Frelser vilde være For det faldne Adamskjøn! Milde Jesu! lær du mig, At jeg vandrer rettelig; Lad i dine Fjed mig træde, Og kun deri finde Glæde.

2. Aldrig skal jeg da forsage, Om end Korset trykker mig! Da skal jeg i Modgangs Dage, Som i Medgang elske dig. Jeg dig elsker til min Død; Og da svinder al min Nød. Hvad du led og hvad du lærte Trøste, styrke skal mit Hjerte.

Mel. Jesus han er Syndres Ven ꝛc.

120. Jesus Christus er vor Ven! Dette Ord kan Modet vække Han os viser Himmelen, Naar os Helvede vil skrække. Iil da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

2. Jesus Christus er vor Ven! Derfor kom han ned til Jorden. O den Glæde! Frelseren Selv et Menneske er vorden. Iil da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

3 Guds Eenbaarne er vor Ven! Det forandrer Frygt til Glæde. Dom og Straf ei truer den, Som vil i hans Fodspor træde. Iil da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

4. Jesus Christus er vor Ven! Kun ved ham vi vorde rene. Han vil os med Gud igjen, Gud igjen med os forene. Iil da, Synder! til ham hen: Han er eet med Faderen!

5. Trofast Jesus er vor Ven. Altid er hans Hjælp tilrede, Styrker os, naar Fristelsen Vil

paa Lasters Vei os lede. Iil da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

6. Jesus os forlader ei, Og hans Øine os ledsage. Snuble vi paa Dydens Vei, Holder, reiser han de Svage. Iil da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

7. End er han de Faldnes Ven, Altid vil han sig forbarme; Strækker ud mod Synderen Broderlig de aabne Arme. Iil da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

8. Kjerlig rækker han os Haand, Naar vi kun vor Jammer kjende, Og med angergiven Aand Kun til ham, til ham os vende. Iil da, Synder! til ham hen; Evig bliver han vor Ven!

9. Tak, o Jesu! dig vor Ven! Os en Frelser er du vorden; Og dig skjenker Faderen Magt i Himlen og paa Jorden. O! vi ile til dig hen! Dig vor Frelser! dig vor Ven!

Egen Melodie.

121. Jeg ved Jesum fryder mig! O! hvad er den Glæde lig? Det er Trøst i Modgangs Tid, Og gjør Modgang dobbelt blid.

2. Jeg ved Jesum fryder mig. Selv for os hengav han sig. Elsker, følger jeg hans Bud, Han da fører mig til Gud.

3. Jeg ved Jesum fryder mig! Han mig styrker kraftelig. Fro jeg gaaer den snevre Vei; Thi han mig forlader ei.

4. Jeg ved Jesum fryder mig! Fast jeg staaer, trods Verdens Svig, Og staaer fast mod Verdens Magt; Jesus gjør mig uforsagt.

5. Jeg ved Jesum fryder mig! Døden er ei skrækkelig; Thi den finder mig bered, Og jeg sover hen i Fred.

6. Jeg ved Jesum fryder mig! Han mig tager op til sig. Han mig har bered et Sted J sin Himmels Herlighed.

7. Jesu! ja jeg fryder mig, Alforbarmende, ved dig! Evig jeg med Jubellyd Synger: Jesus er min Fryd!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn 2c,

122. O du, de Angergivnes Ven, Som kom til os fra Himmelen, Du store Sjelehyrde! Hvor trøsterigt dit Hyrdenavn! Du aabner mig din hulde Favn, Og letter mig min Byrde.

2. Din Hyrdestemme, o hvor mild Den kalder hver, som farer vild, Vel den, som Stemmen hører! Du kalder os fra Mørket ud; Fra Syndens Mørke du til Gud, Til Lys og Liv os fører.

3 Fra Synden du og mig udrev; Frelst ved dit eget Blod jeg blev, For evig din at være; Thi vil jeg aldrig mig igjen Til Verdens Trældom vende Fra dig, min sande Herre!

Mel. Af Høiheden oprunden er 2c.

123. Med høi og festlig Jubelklang Skal de Gjenløstes Frydesang Dig Jesus Christus ære! Du steg fra Himlens Herlighed Til Jordens faldne Slægter ned. Dit Navn velsignet være! Du est kommen At udbrede Haab og Glæde, Og os Svage At befrie fra Syndens Plage.

2. Nedsendt til os fra Sandheds Gud Du spredte Kundskabs Straaler ud I Mørkets skumle Rige! Du lærte os saa blidelig At kjende ham, som sendte dig, Med ham os at forlige. Ved din Lære Du os byder Høie Dyder; Priis dig være For din dyrebare Lære!

3. Dit hele Liv var virksom Dyd. At gavne os var ene Fryd, O Jesu! for dit Hjerte. Utrøstet ingen fra dig gik. Husvalelse de alle fik, Som Hjælp hos dig begjerte. I dit Fodspor Held udbredtes, Flux adspredtes Sorgens Klage, Vantroes Mulm og Sygdoms Plage.

4. Din Faders store Øiemed Standhaftig du med Lydighed Og villigen fuldendte! Og nu det faldne Adamskjøn Fra Synd, og Syndens bitre Løn Befrielse kan vente. Over Døden Vandt du Seier. Jeg nu eier Ved dig, Herre! Arveret til Himlens Ære.

5. Med høi og festlig Jubelklang Skal de Gjenløstes Frydesang Dig, Jesus Christus ære! Op til din Himmels Herlighed Du gik herfra, men bliver ved Iblandt dit Folk at være. Christe Jesu! Vor Forsoner! Du som throner I det Høie! Alles Knæ for dig sig bøie!

Mel. Jesu! du min Glæde 2c.

124. Jesu! du os give, At vi troe dig blive; Vi da ere fri. Du os Frihed skjenker Fra de tunge Lænker, Synden holdt os i. Verdens Pragt og Lysters Magt Os ei skal i Trældom føre, Dig vi vil tilhøre.

Mel. Jesu din søde Ihukommelse ꝛc.

125. O Jesu! du saa mangelund Til Trøst og Haab oplod din Mund; Endog dit sidste Afskeds-raab Gav salig Trøst, og stadigt Haab.

2. Da du den sidste Vaande leed, Du bøiede dit Hoved ned: "Jeg i din Haand Befaler, Fader! nu min Aand."

3 Vi alle kunne Frelse faae, Som dig i Troen kalde paa: Den, du din Fader kaldte her, Han og forvist vor Fader er.

4. Jeg syndede saa mangelund! Men her er Trøst af Jesu Mund: Gud ynkes, naar jeg an-grende Anraaber hans Forbarmelse.

5. Og gaaer jeg frem paa Dødens Sti, Hans Ord, hans Aand da staaer mig bi; Og har mig Tvivl og Frygt omspændt, Den Kummer er dog snarlig endt.

6. O! hør mig, du, som naadig er! Opfyld min rørte Sjels Begjer! Giv, at jeg altid, altid maa, Med dig i hellig Samfund staae!

7. Og nærmer Dødens Time sig, O Fader! da jeg seer til dig. Jeg ogsaa raaber: "Jeg min Aand Befaler, Fader! i din Haand!"

8. I Jesu Navn jeg gaaer herfra; Forbarm dig, o! forbarm dig da! Led gjennem Dødens Dal mig frem, Som elsket Barn til Faders Hjem!

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær ꝛc.

126. O Gud! hvor er din Naade rig Paa Trøst og Sjeleglæde; Troer jeg mig end ulykkelig, Vil jeg dog ikke græde, Vil ikke klage; thi jeg veed,

At Alting tjener dem til Fred, Som du, o Herre! elsker.

2. Og ved din elskte Søn forløst Jeg seer dig grant som Fader. O! hvor det giver Sjelen Trøst, At du min Synd forlader. Med Ro jeg venter nu det Bud, som kalder mig hjem til min Gud, Hjem til min Faders Bolig.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud rc.

127. Min Jesus er min faste Borg, Til ham jeg fro vil ile; Da lettes al min Frygt og Sorg, Da finder Hjertet Hvile. Fra Synd og Død han frelste mig, Min Dommer skal han være! O Fader! han kom ned fra dig; Dit Navn høilovet være!

Egen Melodie.

128. Til dig, til dig, o Jesu Christ! Staaer alt mit Haab paa Jorden. Du elsker mig, det veed jeg vist; Min Frelser er du vorden. Fra Himlen kom du til os ned, Og lærte, trøstede og led, Saa trofast blid og hjælperig; Thi vil jeg mig I Liv og Død fortroe til dig.

2. Min Synd er stor, jeg føler den, Og den mig volder Smerte; Men du er Angergivnes Ven, Og trøster ængstet Hjerte. Saa føler da min Sjel den Trøst, At ogsaa mig du har forløst; Fra onde Lysters Tryllerie Du gjør mig fri, Og staaer i Fristelsen mig bi.

3. Giv mig af din Barmhjertighed, At leve dig til Ære; Og for din store Kjerlighed Taknemmelig at være; Og elske Næsten inderlig, Som du,

o Jesus! elske mig; Indtil jeg vandrer paa dit Bud Af Verden ud Til evig Salighed hos Gud.

4. Gud Fader være Lov og Priis, Som saae til os i Naade! Den Herre Jesu være Priis, Som frelste os af Vaade! Priis være og den Hellig Aand, Som løser os fra Mørkheds Baand, Og fører os til Dyd og Fred, Og Salighed! Gud være Tak i Evighed!

Egen Melodie:

129. Til Jorden kom Du blid og from, O Jesu Christ! vor Herre! Du os fra Guds Helligdom Bragte Sandheds Lære.

2. Men Vold og Svig Forfulgte dig: Saa stor var Jordens Brøde! Du dog led taalmodelig, Bad, tilgav, og døde.

3. O Jesu! vær Mig altid nær, Og dan du selv mit Hjerte. Giv, jeg altid vandrer her, Som du selv mig lærte.

4. Thi see! jeg maa Saa varsom gaae, At jeg skal ikke falde; Styrk mig, at jeg kan bestaae, Naar min Gud vil kalde.

5. Da gaaer jeg hen Til Faderen, Min Skyld har han tilgivet. Jeg skal arve Himmelen; Jeg skal arve Livet!

Mel. Fra Himlen høit komme vi her &c.

130. Gud elskte saa det faldne Kjøn, At han gav sin eenbaarne Søn. Hvo paa ham troer, og bedrer sig, Han skal ei døe evindelig.

2. Hvo er, som dette gransker ud? O Jesu

Christ! du var hos Gud, Og fra din Himmels Herlighed For os du steg til Jorden ned.

3. Ja! du, som eengang holder Dom, At frelse mig fra Synd du kom! Priis være sagt i Evighed Din grændseløse Kjerlighed.

4 Var ikke din Forløsnings Trøst, Hvor var da Roe for dette Bryst? Lad din Velgjerning idelig Til Troe og Dyd fremskynde mig!

5. Jeg uden Redning tabte Alt, Hvis til forsætlig Synd jeg faldt; O! denne Tanke skrække mig, Naar Synden lokker bort fra dig.

6. Da lyder jeg dit Guddoms Ord; Jeg da af ganske Hjerte troer: Saa elskte Gud det faldne Kjøn, At han gav sin eenbaarne Søn.

Mel. Af Høiheden oprunden er rc.

131. Min Gud! naar Verdner styrte om, Naar Alt forkynder Skræk og Dom, Da frække Ondskab bæver; Jeg, uforsagt ved Verdners Fald, Min Frelser, Jesum, skue skal, Min Frelser, han som lever. Naar jeg her kun Ham kan tækkes. Jeg ei skrækkes, Naar han kommer; Thi min Frelser er min Dommer.

Egen Melodie.

132. Jesu! Dydens milde Lærer! Du hvis Vandel Uskyld var; Taalig Spot og Qval du bar. Din forløste Slægt dig ærer! Skue fra Himlen til os ned! Fyld hvert Hjerte med din Fred!

2. Lad ei Verdens Tant mig blinde, Jesu! saa jeg glemmer dig; At du led, og led for mig, Være

mig i stadigt Minde! At jeg i min Provestand, Dine Fodspor følge kan.

3 Giv, jeg meer og meer erkjender, Alt, hvad du er for min Sjel! Du i Livet er mit Held, Og mit Haab, naar Livet ender. O! de mødefulde Fjed Lønnes hist med Salighed.

Mel. Nu Jesus kan ei noget Herberg finde ɔc.

133. Jeg kjender ham, som jeg har overgivet Min hele Sjel til evig Eiendom. Han Veien er, han Sandhed er og Livet: Han ned til os med Naadens Fylde kom. O! vel mig, Jesu! dig jeg kjender, Til dig, som Frelseren, min Tillid sig henvender.

2. Lyksalige de Øren, som dig hørte, Lyksalige de Øien, som dig saae, Da du dit Liv blandt Menneskene førte, Du, som for os i Døden vilde gaae! Men jeg og skal engang med Glæde Dit Ansigt skue hist i Herlighedens Sæde.

3 O søde Haab! o Trøst foruden Lige! Din stærke Haand oplod mig Himmelen. Og fra mit Bryst tidt Længsels Sukke stige, At komme did, hvor du for os gik hen. O! jeg hos dig skal have Livet, Og see den Herlighed, din Fader dig har givet.

4. O Jesu! lad mig altid dig tilhøre. Din Aand, din Kraft veilede mine Fjed; At sikre Trin jeg maa paa Banen gjøre, Og naae mit Maal, en evig Salighed! Paa dig jeg troer, paa dig jeg haaber; Thi vist du hører den, som dig med Troe anraaber.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade rc.

134. Det er min Trøst, mit Haab, min Ære, Hvad jeg om dig, min Frelser! veed. Jeg agter Alt for Tant at være Mod denne Kundskabs Herlighed. For mig du end i Døden gik, Og Haab om evigt Liv jeg fik

2. Lad aldrig Vantroe mig forblinde Og røve mig din høie Trøst. Falsk Lære lad ei Seier vinde Og døve Sandheds milde Røst; Saa jeg forglemte, hvad du er For dine frelste Mennesker.

3. Din blide Lærdom os opliver, Naar Frygt og Tvivl i Sielen er. Dit Ord os Lyst og Styrke giver, At vorde bedre Mennesker; Og nærmer sig vor Afskeds Tid, Dit Livsens Ord gjør Døden blid.

4. O Jesu! lad mig dig bekjende Med hver min Daad, i alt mit Liv. Og naar min Prøvetid har Ende, O! du mig da din Naade giv, At jeg dit Ansigt skue maa, Og i din Herlighed indgaae.

Egen Melodie.

135. I Jesu Navn Bør al vor Gjerning skee, Om den skal vorde os til Held og Gavn, Og ei til Fordærvelse. Al den Idræt, Som begyndes i det, Frem til det Gode gaaer, Indtil den Maalet naaer! Alt for Legem og for Siel Derved fremmes kan vort Vel, Og Gud deraf Ære faae.

2. I Jesu Navn, Paa Jesu Bud Paakalde vi med Tillid Herrens Navn, Prise vi med Tak vor Gud! Mægtig han er, Hvad han byder det skeer. Al Godhed er hos Gud! Al Viisdom er hos Gud! Stadig vi da haabe maa, At naar ham vi lide paa, Alting heldigt falder ud.

3. I Jesu Navn Vi leve og vi doe. I Livet han os holder i sin Favn; Han os favner, naar vi doe. Engang han skal, Ved sit mægtige Kald Os vække vældelig, Og føre os til sig. Jesu! som os har forløst, Dig vi da med Englerøst Synge Priis evindelig.

---

5. Jesu Fødsel.

Vexelsang.

Mel. Jesus er vort Haab, vor Trøst ꝛc.

Chor.

136. See! han kommer Jesus Christ! Alles Knæ for ham sig bøie! Sandheds Lærer, Jesus Christ, Sendt os fra den Evighøie. O tilbeder Mennesker! Lys og Liv hos Jesum er.

Menighed.

2. Til os komme han, Guds Søn, Syndeskylden at udslette; Og med Adams faldne Kjøn Naadepagten at oprette. Os til Held er Jesus fød, Os til Held er Jesus død.

Chor og Menighed.

3. Kom du, Ærens Konge! kom, Sandheds Lærer, Saliggjører! Jorden er din Eiendom; Dig vor Priis og Tak tilhører, I dit Navn skal bøie sig Hvert et Knæ paa Jorderig!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn ꝛc.

137. Tak, Jesu, Frelser, at du kom! Vi møde i din Helligdom Med Andagt og med Glæde. O!

giv, at dig til Velbehag Vi helligholde denne Dag, Og værdigen tilbede!

2. Ved dig kom Lys og Salighed! Til os Fortabte steg du ned, Med Gud os at forsone. Ved dig os Himlen aabnet er. O! engang vi dig skue der Paa Herlighedens Throne!

3. Da synge vi i Engle-Chor: O Jesu, Frelser! du er stor! Du var, du er, og bliver. Og Himles Himle svare da: Haleluja! Haleluja! Han var, han er, han bliver.

Mel. Guds Godhed ville vi prise &c.

138. O Jesu vor Forsoner! Som kom til Jorderig, Med høie Jubeltoner Vi glade prise dig! O store Kjerlighed! Hvert Knæ for dig sig bøie: Fra Thronen i det Høie Steg du til Støvet ned.

2. Gaaer ud i Verdens Riger, I Fredens Sendebud! Til Alle, Alle siger: Hvad os er skeet af Gud. Os er en Frelser fød; Nu ingen bør forsage, Nu vender Fred tilbage, Guds Fred, i Liv og Død.

3 O Glæde uden Lige! O store Fredens Bud! I Herlighedens Rige Lovsynges Jordens Gud. Og Himlens Salighed Udbredes over Jorden: Ja herliggjort blev Jorden, Da Jesus kom herned.

4. O vær til os velkommen, Du Herrens Salvede! Du oplod Helligdommen, Da du blev Menneske. Du den oplod for hver, Som sig fra Synd omvender, Og rettelig bekjender Dit Navn for Mennesker.

5. Lov, Tak og Priis og Ære Dig skee evinde-

lig! Lad os din Viisdom lære, at vi maa takkes dig; Da skal vi see dig hist I Herlighedens Rige, Og evig Tak dig sige: Dig, Herre! Jesu Christ!

Mel. Store Gud og Frelsermand etc.

139. See! din Ære bredes ud: Du vor Fader! du vor Gud! Jesus ned til Jorden kom, Og oplod din Helligdom; Lærte os at kjende dig, Som en Fader naaderig, Ledte os paa Vei til dig.

2. Freden, som i Himlen boer, Bragte Jesus til vor Jord. Han hver angergiven Sjel Har forhvervet Fredens Held. Fredens Fyrste, som er fød; Giver Fred i Angst og Nød, Giver Fred end i vor Død.

3. Velbehag hos Faderen Vi ved Jesum vandt igjen; Hver, som følger Jesu Fjed Har nu Børnerettighed. Fader! ja vi vide nu, At ved Jesum kommer du Os med Miskundhed ihu.

4. Priset være du vor Gud! At din Ære bredes ud. Priis og Tak i Evighed, Jesu Christe, for din Fred! Ved din Aand til dig os drag, At enhver vor Levedag Leves Gud til Velbehag.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade etc.

140. O Christne! frem for alle Dage Er denne Dag os glæderig! Bort med hvert Angestsuk, hver Klage! Hvo Christum elsker, fryde sig! Til Verden fødtes Den i Dag, Som herlig har udført vor Sag.

2 Guds Søn vor Frelser vilde være. Fra Himlen steg han til os ned; Oplyste os ved Liv og

Lære, Og Martyr=Døden for os led. Han opstod, g k til Faderen, Og leder os til Himmelen.

3. O Frelser! vi med glade Læber Forkynde, hvad vi skylde dig; Men styrk og hver af os, som stræber, Ved Troe og Dyd at prise dig! Vi da blandt frelste Skarers Tal Dig hisset evig prise skal.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt ꝛc.

141. Saa frelstes vi fra Synd og Død! Med Jubel vi istemme. Os er i Dag en Frelser fød, Det vil vi aldrig glemme. Nu kom til Jorden Himlens Fred, Og Haab om salig Evighed; Det Haab os Jesus bragte. Vort Liv er kun en Prøvestand; Nu Himlen er vort Fædreland. O! didhen vil vi tragte.

Mel. Jesu Verdens Frelsere ꝛc.

142. Christe! vi tilbede dig, Som i Himlen throner! Hvo er den, der fatter dig, Herlige Forsoner! Forend Verdens Grund blev lagt, Var du i det Høie; Guds Eenbaarne! for din Magt Skal hvert Knæ sig bøie.

2. Men du kom, Høilovede! Ned til os paa Jorden: Menneske af Menneske Du for os er vorden. Ak, du led, vor Broder! her, Brødre at forsone; Og nu, som vor Broder der, Sidder paa Guds Throne.

3. O! din Vælde lad mig da Fast i Troe erkjende, At ei Tvivl mig holder fra Mig til dig at vende! Du som Menneske igjen Mig tør Øiet være, At jeg tryg, som Ven af Ven, Tør din Hjælp begjere.

4. Da mit Haab i Tvivl og Frygt Ved dit Ord opvækkes, Og mit Hjerte vorder trygt, Naar af Nød jeg skrækkes. Jeg, naar Døden nærmer sig, Trøstet dig anraaber, Og i Himmelen hos dig Saligheden haaber.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn ꝛc.

143. Kom, store Livets Fyrste! kom! Vi være vil din Eiendom. See! vore Knæ vi bøie. Tilbedet og velsignet vær Af alle Jordens Slægter her, Som hisset i det Høie!

---

6. Jesu Lidelse og Død.

Egen Melodie:

144. Paa sit Kors i Dødsens Smerte Hænger med vansmægtet Hjerte, Frelseren, Guds egen Søn. Selv den eviggode Fader Ham til Døden overlader, Hører taus hans Angestbøn.

2. Ak, hvor ængstet, hvor bedrøvet, Hver en Vennetrøst berøvet, Er den ømme Frelsers Sjel! Lidelsernes Kalk uddrikke, Maa han, skal han, ellers ikke Naaes hans Hensigt, og mit Vel.

3. Hvo kan tænke paa den Smerte, Uden med et saaret Hjerte, Om endog en Synder led? Men her lider han, den Høie; Smelt mit Hjerte, græd mit Øie! Ak! her lider Hellighed.

4. Han for Verdens Synd maa lide Al den Marter, al den Qvide, Taale, Spot og Saar

og Baand. Ak! han selv var Livets Kilde; Men han døer; og døe han vilde, Lydig han opgav sin Aand.

5. O! lad aldrig nogensinde Mig de Plager gaae af Minde, Frelser! dem for mig du bar; Men lad Kors og Død og Smerte Tale, raabe i mit Hjerte, Hvad min Frelse kostet har.

6. Hjælp! at jeg min Synd begræder, Og mig stedse varsom glæder Ved min Fred og Salighed. Kjøbt jeg blev, dit Navn skee Ære! Dyrekjøbt! ak bød det være Varsel paa ethvert mit Fjed.

7. Af din Naade giv mig Kræfter, At jeg stedse dig herefter Maa bekjende redelig. Du, som atter bød mig leve, Dig til Ære lad mig leve, Og i Døden prise dig!

8. Nu, Forbarmer! jeg det haaber, Jeg Forløste stadig haaber; Styrk du selv min svage Troe! Naar mit Legem dødt henfalder, Da jeg veed, min Sjel du kalder Hen til Paradisets Roe!

Mel. Jesu! dine dybe Vunder 2c.

145. Jesu! du, den gode Hyrde! Ak! din Død er rædselfuld! Ondskabs blinde Trælle myrde Dig, som var saa from og huld; Du fra Himlens Herlighed Steg til Jordens Møie ned. Høit og rædsomt Korset taler, Jesu Christ! om dine Qvaler.

2. O det Viisdoms store Under! O den høie Kjerlighed! Tanken svimler, naar jeg grunder Paa de Lidelser du led; Du, den Allerhelligste! Du, Guds Væsens Billede! Du, som alle Himle ære, Vilde saa fornedret være.

3 Du forsonede vor Brøde, Frelste Adams faldne Kjøn Derfor du paa Korset døde; Spot og Marter blev din Løn. Os at vinde Salighed, Var dit store Øiemed; I din Død du Alt fuldendte, Ham til Priis, som dig udsendte.

4 Jesu Christ! jeg dig tilbeder. Liv og Alt jeg har i dig. Frelse, Fred, og Saligheder Har din Død betrygget mig. Her jeg vil bekjende dig, Og at du er Alt for mig; Hisset jeg i Evigheder Dig med Priis og Tak tilbeder.

Mel. Vreden din afvend, Herre Gud af Naade 2c.

146. Han døer, Guds Søn! o Syn, som ei har Lige! I Himle skjælver! skjælv, o Jorderige! Misdæders Straf er lagt paa Jordens Herre, Paa Himlens Herre!

2. Hvi straffes han? hvad var den Frommes Brøde? Den Hellige, hvi er han dømt til Døde? Ak! kun for vore Synder maa han lide: Uskyldig lide.

3. Den Qval, du led, o Jesu Christ! os skrækker; Men og til hellig Glæde den opvækker. Fra Korset du hver angergiven Synder Guds Fred forkynder.

4. O Fryd! o Held! ved Jesu Død jeg lever, Naar fro jeg øver det, hans Bud udkræver. Ja, vel mig! at for min og Verdens Brøde Min Jesus døde.

5 Jeg frygter ingen jordisk Nød og Plage, For mig har Døden nu ei Skræk tilbage; Thi han, som døde, knuste Slangens Hoved: Gud vær lovet!

Mel. Jesu! dine dybe Vunder 2c.

147. Mind, o Jesu! tidt mit Hjerte Om din Trængsel, Qval og Nød. Mind mig om min Sjelesmerte; Om dit Kors, og om din Død: Da mit Liv skal prise dig, Da min Død skal prise dig. Engang du mit Støv opliver, Og mig Seierskronen giver.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade 2c.

148. Det er fuldbragt! saa herligt lyder Min dyrebare Frelsers Røst. O! denne Røst i Hjertet gyder Haab, Glæde, Mod og himmelsk Trøst. Bort nu al Frygt! min Frelser vandt, Og jeg en evig Redning fandt.

2. Hvo vil mig nu for Gud anklage? Hvo vover at fordømme mig? Naar jeg kun Synden vil forsage, Min Jesus! frelses jeg ved dig; Thi Dødens Vold og Gravens Magt Du overvandt; det er fuldbragt!

3. Det er fuldbragt! du hisset throner I Herligheden seierrig! Og der du styrer Millioner, Som kjende og tilbede dig; Og ved dit Ord du fører dem Til Himlen, deres rette Hjem.

4. O Frelser! dan mit Sind og Hjerte, At jeg maa vandre redelig, Og leve som dit Ord mig lærte, Og som din Vandel viste mig. Da skal jeg hisset evig froe Hos dig i Herligheden boe.

Egen Melodie.

149. Jesu! dine dybe Vunder Jeg vemodig tænker paa, Og min rørte Sjel begrunder Hvi du vilde

lide saa. Ak! du led jo Alt for mig; Aldrig vil jeg glemme dig! Dig, som bar min Syndebrøde. Da du gik din Død imøde.

2 Tidt er Udyd mig i Sinde, Tidt mig frister Kjød og Blod, Da jeg holde vil i Minde Dig, som du ved Korset stod: Uden Skyld du var forhadt, Martret, spottet og forladt. Dette kan mig Styrke give, Syndelysten at bortdrive.

3 Tidt mig Verdens Lyst vil lede Hen paa Lasters brede Vei; Tidt mig lokker syndig Glæde, Dog den mig besnærer ei; Thi for Verdens falske Lyst Ængstedes min Jesu Bryst. Bort da Vellyst af mit Hjerte! Du har voldt min Frelser Smerte.

4 Vil mig Skræk og Kummer true, Jesu! da min Trøst er du; Jeg skal ei for Korset grue, Naar jeg kommer dig ihu. Tillid og Taalmodighed Lærte du mig, da du led; Gjerne jeg dig følger efter, Giv mig Stadighed og Kræfter!

5 End, naar Døden selv sig nærmer, O! jeg dog forsager ei; Du min Frelser, min Beskjermer! Du gik selv ad samme Vei. Du gik ind til Herlighed, Der har du beredt mig Sted. Klippefast mit Haab er grundet; Døden har du overvundet.

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær ꝛc.

150. O Held mig, at jeg kjender dig, Korsfæstede Forsoner! Som villig Døden led for mig, Og nu i Himlen throner. Min Synd paadrog dig Smerterne. Du bar dem, du Uskyldige! O! Synden vil jeg hade.

2. Og naar jeg lider, skal det ei Mit Mod, min

Tillid krænke; I det jeg vandrer modig Vei, Jeg paa din Død vil tænke. Den skal mig give herlig Trøst, Og Kraft til Dyd og salig Lyst, Og Haab om evig Glæde.

Mel. I Jesu Navn ꝛc.

151. I Jesu Død Og al den Qval han led Jeg finder Trøst i al min Sorg og Nød; Her jeg seer Guds Kjerlighed; Seer den saa grant; Thi ved Jesum jeg fandt Mod Lovens Trusler Fred Og sand Frimodighed. Freidig jeg i Døden gaaer, Liv og Salighed jeg faaer, Som ved ham os er bered.

2. I Jesu Grav Jeg seer hans Hvilested; Min Sjel sig henter Haab og Trøst deraf; Dødens Kalk bebuder Fred. Giv kun, o Gud! At jeg følger dit Bud I Lydighed og Troe; Da seer jeg Døden fro. Thi naar du da kalder mig, Veed jeg vist, jeg skal hos dig Og hos min Forløser boe.

Mel. Paa sit Kors i Dødsens Smerte ꝛc.

152. Korsets Død min Jesus døde! Ham, hvis Liv var uden Brøde, Ham forfulgte Vold og Svig. See ham dømt, forladt af Sine, See hans Qval, og føl hans Pine: Alt, o Sjel! han led for dig.

2. Kjerlig, som det Bud, han lærte, Var hans Vandel, ømt hans Hjerte; Godhed fra hans Læbe flød! Jordens faldne Slægter vare I hans Øine dyrebare; Deres Frelse blev hans Død.

3. Vee mig! om jeg kunde glemme, At hans Bud var Livets Stemme, At hans Død var Kjerlighed, Ham mit Liv skal offret være Ved hans naadefulde Lære Gaaer jeg frem til Himlens Fred.

Egen Melodie.

153. Rind min Taare! Jesus døde; Han, som gjorde Alt saa vel, Hjalp i Nød, udbredte Held, Sandheds blide Lærer døde. Underfuld er Herrens Vei, Vi — Ak! vi forstaae den ei.

2. Lyd min Lovsang! Jesus døde. Dødens skumle Rædsel svandt. Nu for Adams Børn oprandt Livets skjønne Morgenrøde. Jordens Slægter! raaber ud: Evig, evig god er Gud!

3. See! mit taareblendte Øie Tillidsfuld opløfter sig Op til Himlen, op til dig, Eviggode! Evighøie! Hvad er Kummer, Fare, Nød? O! for mig er Jesus død.

Mel. Hjælp Gud, at nu jeg kunde rc.

154. Naar Synden mig anklager, O Jesu! vær min Trøst! Min Sjel da ei forsager; Thi du har mig forløst. Ak! for at bringe Jorden Fred, Du Trængsel, Haan og Marter Og Dødens Vaande led.

2. Med rørt og trøstet Hjerte Min Tak jeg yder dig; Thi al den Angst og Smerte Du ogsaa led for mig. O! aldrig vil jeg glemme det, Hvad du har villet lide, At frelse Mennesket.

3. Nei! altid vil jeg mindes. Hvad her for mig du led: Jeg da ei overvindes Af ond Begierlighed, Og Verdens Lyst mig tryller ei: Jeg i dit Fodspor træder Paa Livets trange Vei.

4. Hjælp mig med Taal at bære Mit Kors og al min Nød, Og lad mig stedse være Dig troe indtil

til min Død. Opfyld mit Hjerte med din Fred! At roligen jeg lider, Som du, o Jesu! led.

5. Du, som til Alles Bedste Har selv opofret dig! Hjælp mig, at jeg min Næste Maa elske inderlig, Og møder mig Uskjønsomhed, Lad mig dog aldrig trættes I Broderkjerlighed.

6. Da, naar min Tid er omme, Jeg døer i Haab og Troe; Thi jeg til dig skal komme I Fryd hos dig at boe. Korsfæstede! dig seer jeg da Paa Guds din Faders Throne: Priis dig! Haleluja!

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ɔc.

155. Frelser! villig, ufortrøden, Gik du frem ad tornet Vei, Gik til Lidelsen, til Døden, Og den skrækkede dig ei. Lyst at fremme Verdens Vel Brændte stadig i din Sjel; Kun dit høie Kald du hørte, Og dit store Værk fuldførte.

2. Jesu! Herre! ja du vilde Gaae for os i Graven ned. Giv, at aldrig vi forspilde Frugten af din Kjerlighed! Skal vi vandre Korsets Vei, Hjælp, at vi forsage ei. Lad din Aand os Kræfter give, Dig til Døden troe at blive.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ɔc.

156. Min Frelser! undrende jeg skuer Din Angest i Gethsemane! Da Haanhed, Qval og Død dig truee, Du raaber: Gud! din Villie skee! Jeg føler, at og her du led Af idel, idel Kjerlighed.

2. O Jesu! gjerne vil jeg lide, Naar jeg kun fremmer Brødres Vel. Ved dig al Frygt jeg kan bestride, Med trøstig, Gud hengiven Sjel. Og

Faderen, som hørte dig, Han skal og vist bønhøre mig.

Christi første Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ꝛc.

157. Jesu! i din bitre Qvide Du for dine Fiender bad: "Hvad de gjøre, de ei vide; Hulde Fader! dem forlad!" Giv, at jeg min Fiende saa Kjerligen tilgive maa; At jeg dæmpe kan min Vrede, Og for ham af Hjertet bede.

Christi andet Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ꝛc.

158. Dan, o Jesu Christ! mit Hjerte, Dan det til dit Billede! Giv mig Ynk ved andres Smerte, Mod i egen Lidelse! Lad den Faderløses Skrig, Enkens Taare røre mig! Giv, jeg i dit Fodspor træder, Villig, trøster, hjælper, glæder!

Christi tredie Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ꝛc.

159. Ængstet under Lovens Vrede Seer jeg min fortjente Løn. Jesu! lær du mig at bede Hiin Misdæders Tillids Bøn. Naar da Øiet lukkes til, Og mit Hjerte briste vil, Naadefuld du mig tilsige. Hist at see dig i dit Rige.

Christi fjerde Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ꝛc.

160. Evig du velsignet være, Du, som døde os til Held! Svare Lidelser, o Herre! Martrede din

skyldfrie Sjel. Vaandefuld du raaber ud: "Hvi forlodst du mig, min Gud!" Dog var du den Guds Eenbaarne, Den fra Evighed Udkaarne.

2. O! hvor maatte jeg da bæve For Retfærdighedens Dom! Men du vil, jeg hist skal leve, Naar fra Synd jeg vender om. Naar min Grav da aabner sig, Den skal ei forfærde mig; Du vil mig et Sted berede I dit Herlighedens Sæde.

Christi femte Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ꝛc.

161. O! hvor maa min Sjel bedrøvet Mindes Jesu! hvor du led. Hver en Qvægelse berøvet, Du med Dødens Rædsel stred. Ak! din Kraft er borte nu, Og, "jeg tørster," raaber du! Frelser for de faldne Slægter! I din Dødsstund du vansmægter.

2 Jesu Christ! forlad mig ikke, Naar jeg Graven aabnet seer; Naar al Verdens Lædskedrikke Mig ei vederqvæge meer. Vær da til min Hjælp bered, Du, som selv saa meget led, Hjælp mig taaligen at lide, Og min sidste Kamp at stride.

Christi sjette Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ꝛc.

162. Jesu Christ! vor Saliggjører! Frelsen er ved dig fuldbragt. O! det Trøstens Ord jeg hører: Alt er nu ved dig fuldbragt! Tak, for du kom til os ned! Tak, for Alt, hvad her du led. Tak! at du dit Værk fuldendte, Himlen har jeg nu i Vente.

2. Hjælp mig, Jesu! her ilive Tro at efterfølge dig; At dit Liv, din Død maa blive Haab og Salighed for mig. Da ved Livets endte Vei Glad udbryder ogsaa jeg: Alting er fuldbragt, o Herre! Dig skee evig Priis og Ære!

Christi syvende Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder rc.

163. Jesu! i din Død er Livet, Og i Livet Salighed! Thi ved dig, ved dig er givet Himles Haab og Jordens Fred! Brudt er Syndens Slaverie, Dødens Rædsel er forbi: Jeg for Sinai ei gruer; Dig paa Golgatha jeg skuer.

2. Engang Graven sig oplader, Og mit Hoved bøier sig; Da jeg raaber til din Fader, Med de Ord, du lærte mig: Fader! Fader! i din Haand, Jeg befaler nu min Aand! Faderlig han mig bønhører, Og til ham min Sjel du fører.

Mel. Jesu søde Ihukommelse rc.

164. O! lader os til Korset gaae, For Trøst af Jesu Ord at faae: Hvert Ord, han sagde, trænger ind, Med Lys og Kraft i helligt Sind.

2. For sine Mordere han bad: O kjere Fader! dem forlad! Forlad dem af din Miskundhed; Thi hvad de giøre, de ei veed.

3. O Jesu! bed du og for mig, Naar jeg endog miskjender dig, Og da paa Lasters brede Vei Dit Raad, din Varsel agter ei

4. Da du din kjere Moder saae Ved Korsets Fod vemodig staae, Du din Johannes hende gav, Til Ven, til Søn, til Støttestav.

5. O Frelser! bliver det mit Lod, At staae, som hist Maria stod, Med Sorg og Vemod i mit Bryst; Send mig en Ven til Hjælp og Trøst.

6. Misdæderen sin Synd fortrød, Med Haab om Frelse ved din Død, Og du hans angergivne Sjel Tilsagde Paradisets Held.

7. Mig ogsaa i min sidste Stund Giv Trøst, o Jesu! af din Mund! Giv! jeg itide bedrer mig, At hisset jeg faaer Sted hos dig.

8 Men rædsom var din Lidelse, Dit Legems Qval, din Sjelevee; Thi angestfuld du raabte ud: Hvi har du mig forladt, min Gud!

9. Dog Gud, din Gud, dig ei forlod, Derpaa grundfæster jeg mit Mod; Ei heller jeg forlades skal, End ei i Dødens skumle Dal.

10. Den sidste Stund sig nærmede; Men endt var ei din Lidelse: "Jeg tørster," raabte du, men fik I Tørsten ei en Lædskedrik.

11 Om jeg skal døe i Qval og Vee, Og savne Hjælp og Qvægelse; O! giv mig da Standhaftighed, Du som for mig saa meget led.

12. Nu fyldte du med lydig Taal Den Lidelses bestemte Maal, Mod Dødens Komme uforsagt Du raabte høit: "det er fuldbragt!"

13. O saligt Ord! det er fuldbragt! Jeg trodser Syndens, Dødens Magt! Thi Faderen, som sendte dig, Vil evig Seier skjenke mig.

14. Dit sidste Suk var salig Fred: Du bøiede dit Hoved ned. Og fuld af Tillid du din Aand Befalede i Faderhaand.

15. O! giv mig, at jeg lever saa, At jeg i Fred

hensove maa, Og trøstig i min Faders Haand Befale kan min frelste Aand.

---

8. Jesu Opstandelse.

Vexelsang.

Mel. Op alle, som paa Jorden boe ꝛc.

Chor.

165. Lovsynger Herrens Miskundhed I høie glade Chor; Fra ham kom Held og Frelse ned. Lovsyng ham frelste Jord :,:

Menighed.

Vi love Gud; hans Miskundhed Er underfuld og stor! Fra ham kom Held og Frelse ned; Lovsyng ham frelste Jord :,:

Chor.

Vi stode ei mod Syndens List, Til Fald forførtes vi; Da kom vor Frelser Jesus Christ, Ved ham opreistes vi :,:

Menighed.

Ja! Herren hørte Støvets Bøn. I Naade saae han ned; Da sendte han sin elskte Søn. Ved ham fik Jorden Fred.

Chor.

Dog døde Jesus Korsets Død, Og sank i Graven hen; Men Gravens Muur han gjennembrød, Og tog sit Liv igjen.

Menighed,

O! Held os, stor og seierrig Gik Jesus af sin

Grav. O Jesu Christ! vi takke dig, Du Livets Haab os gav :,:

Chor og Menighed.

Vi love dig, Guds elskte Søn! Med festligt Fryderaab. Ved dig, ved dig vor Lod blev skjøn: Du grundede vort Haab :,:

Og kalder os end Dødens Bud, Usvækket er vor Troe: Fra Trængsler du os fører ud, Til Himlens glade Roe :,:

Egen Melodie.

166. O Fryd! o Held! han er, han er opstanden! Hæv dig til ham, min glade Aand! Vor Frelses Første, see! han er opstanden! Han holdtes ei af Dødens Baand.

2. Han er opstanden! hører det, I Stolte! Som spottede hans Guddoms Magt; Og I! hvis Nid og Had ham Døden voldte, Seer Døden selv ham underlagt.

3. Han er opstanden! hører det, I Svage! Som sank i Tvivl ved Korsets Fod Endnu er Haab, og meer end Haab tilbage: Guds Mægtige, o! han opstod!

4 Død! hvor er nu din Braad? jeg skal ei grue; Du kalde mig! jeg er bered Igjennem Gravens Mørke kan jeg skue Frem, frem til Liv og Herlighed.

5. Det Liv, det blev mig vist ved Jesu Seier. Kom, favn mig, kolde, mørke Grav! Jeg agter Jorden lidt, naar jeg kun eier Det Haab, det Liv, hans Frelse gav.

6. O Fryd! o Held! han er, han er opstanden! Han holdtes ei af Dødens Baand! Vor Frelses Fyrste, see, han er opstanden! Hæv dig til ham, min glade Aand.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud 2c.

167. Jesu, Guds eenbaarne Søn, Hør vor Lovsang, hør vor Bøn! O, høilovet være du, Som var død, og lever nu! Før os til din Herlighed, Som du har for os bered I din glade Evighed.

Mel. Søde Jesu! vi er her 2c.

168. Jesus lever. Graven brast. Han stod op med Guddoms Vælde. Nu mit Haab staaer evig fast; Tvivl og Frygt skal det ei fælde. Lynet blinker. Jorden bæver. Graven brast og Jesus lever.

2. Jeg har vundet; Jesus vandt. Døden viger for hans Seier. Nu jeg veed hans Ord er sandt: Haab om evigt Liv jeg eier. Vei til Himlen har jeg fundet: Jesus vandt, og jeg har vundet!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt 2c.

169. Fuldendt er nu den store Daad: Vi see vort Held imøde! Opfyldt er nu din Faders Raad. For os du led og døde! Med Himmelaanders Jubelklang Sig blander nu vor Frydesang, Dig, Jesu Christ, til Ære; Mod dig forbandt sig Ondskabs Magt; Men herlig blev dit Værk fuldbragt. Dit Navn høilovet være!

2. Ja, Herre! stadelig vi troe, At du stod op

fra Døde; Vi nu vor Død med Sjeleroe, Med Haab kan gaae imøde; Thi du, som har dit Værk fuldbragt, For os nu lever, og din Magt Skal vække os af Døde. Da kaldes vi fra Graven ud, Da gaae vi frem til Livets Gud, Vor Salighed imøde.

3. Forklaret iler jeg til dig, Min Frelser i det Høie. O du, som døde her for mig, Dig skuer da mit Øie. Der, der min Lod er evig skjøn. Jeg ved din Kjerlighed, Guds Søn! Tilbedende mig fryder. Og da en bedre Jubelklang For dig, som Døden undertvang, Al Himlen gjennemlyder.

Mel. Alene Gud i Himmerig rc.

170. Haleluja! Korsfæstede! Dig vil jeg evig dyrke. Haleluja! Guds Salvede, Dig holdt ei Gravens Mørke. O, herlig, herlig var din Løn, Du Faderens eenbaarne Søn, For Lydighed til Døden.

2. Til Graven de dig bare hen, Alt under Graad og Klage; Men ei du saae Forkrænkelsen; Dit Liv togst du tilbage. Du Gravens Fængsel gjennembrød, Gik seierrig af Klippens Skjød, Til Liv for Evigheder.

3. Jeg og skal døe; den kolde Grav Skal og mit Støv modtage; Men ingen Frygt for Død og Grav Skal mørkne mine Dage; Thi Menneske var Jesus Christ, Og han opstod; nu veed jeg vist: Jeg vaagne kan af Døde.

4. Han elsker os; thi kom han ned, Og lærte, led og døde. Han elsker mig, thi kan med Fred

Jeg Dodens Rædsler møde. Han, som ei saae Forkrænkelsen, Fremkalder og mit Støv igjen Til Liv for Evigheder.

Mel. Jesus han er Syndres Ven etc.

171. Jesus, den Korsfæstede, Den Opstandne er ilive! Jeg da ei mistrivlende Mig til Frygt vil overgive. Skjønt jeg stundom ængstelig Seer den Grav, som venter mig.

2. Ja, du lever, Jesus Christ! Du er Dødens Overvinder; Og mit store Haab er vist, At hos dig jeg Livet finder. Du er Hoved, Lemmer vi; Lever du, saa leve vi.

3. Jeg er Kjød, og Kjødet maa Støv engang i Graven blive; Men jeg sikkert lider paa, Jesus kalder mig til Live. Ham jeg da forklaret seer, Der, hvor Døden er ei meer.

4 Jesus lever! nu mig ei Skrækker Død og Grav og Mørke. Selv han banede mig Vei, Op af Død og Grav og Mørke. Han opstod; jeg skal opstaae, Og til evigt Liv indgaae.

5. Jesu, Herre! hiælp mig nu, Ret det glade Haab at agte; Hjælp! at jeg af ganske Hu Efter Christendyd maa tragte. Rolig sover jeg da hen, Vaagner salig op igjen.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade etc.

172. O Christne! føler hellig Glæde! Os denne Dag er dyrebar. Fra Graven see vi ham fremtræde, Den Jesus, som korsfæstet var. Ei skulde han forblive der. Med Seier han opstanden er.

2. Sit Liv han for vor Syndebrøde, Paa Korsets Træe saa villig lod; Han blev Opstandnes Førstegrøde. Vi skal opstaae; thi han opstod O Trøst; for hver bodfærdig Sjel: At see bag Graven evigt Held.

3. Algode Fader! vi dig bede: Din Aand lad i vort Hjerte boe! Lad den paa Dydens Vei os lede, Og styrke os i Haab og Troe: At hist vi nyde kan den Løn, Du os tilsagde ved din Søn.

Mel. Alene Gud i Himmerig ꝛc.

173. I hellig Lovsang sig til Gud Mit glade Hjerte hæver. Af Gravens Skjød gik Jesus ud, Jeg veed min Frelser lever. Og han, som løste Dødens Baand, Han sidder hos Guds høire Haand I Herlighedens Rige.

2. Mit Støv han ogsaa kalde skal Engang paa ny til Live, Og blandt de Herliggjortes Tal Mig Sted i Himlen give Naar Tiden kommer kan jeg da Med fuld Fortrøstning gaae herfra; Nyt Liv jeg gaaer i Møde.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ꝛc.

174. O Fryd! jeg nu kan trøste mig Ved Jesum Christ min Herre; Jeg veed han opstod seierrig. Hans Navn høilovet være! Saa skal da ei i Gravens Skjød Mit Legem fængslet blive; Nei frem det gaaer fra Grav og Død; Han kalder det til Live.

2. Og jeg engang skal see den Dag, Da Frelseren vil komme; Da han sin Faders Velbehag Forkynde vil de Fromme. Og da jeg Over-Eng-

kens Røst Skal uden Rædsel høre; Og Jesus, som mig har forløst, Vil mig til Himlen føre.

3. Velan! den tornefulde Vei Med Mod jeg vil betræde. Gud fører mig, jeg frygter ei; Jeg gaaer til varig Glæde. Ei Verdens korte Sorg og Nød Min stille Roe skal krænke; Thi han, som Graven gjennembrød, Mig evig Fryd vil skjenke.

4. O Jesu! styrk du selv min Troe, Naar Frygt min Sjel omsvæver, Og lad mig stedse finde Roe Ved Tanken: at du lever; Ja selv i Dødens bitre Vee Mit Haab, min Trøst det være: At jeg dig, Frelser! hist skal see I Herlighed og Ære.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode :c.

175. See den gyldne Soel frembryder Gjennem Uveirs mørke Skye; Hele Jordens Kreds sig fryder; Haabet straaler frem paa ny: Saa gik Jesus af sin Grav, Og os Lys og Glæde gav. Lov og Priis og evig Ære, Jesus, den Opstandne være!

2. Tak du store Seiervinder! At du Gravens Fængsel brød; Jeg hos dig min Tilflugt finder, Finder Trøst og Haab i Nød. Intet, intet skrækker mig, Naar jeg troer og lyder dig; Du som knuste Dødens Lænker, Evig Salighed mig skjenker.

5 Nu mig Døden ei forskrækker, Jeg frimodig hilser den. Jesus! du mit Støv opvækker Af min Grav til Liv igjen. Kun min Kummer og min Qval Der jeg efterlade skal; Jesus opstod fra de Døde: Idel Fryd jeg seer imøde.

Mel. Af Høiheden oprunden er ꝛc.

176. Du led, o Jesu! Qval og Død; Men bradt du Dødens Lænker brød, Du Herlighedens Herre! I Aanden ved dit Hvilested Jeg seer din Seiers Herlighed, Jeg seer din Magt og Ære. Graven aabnes; dig den kunde Ingenlunde Fængslet holde, Liv og Død du har at volde.

2. Opstandne Jesus! jeg for dig Tilbedende nedkaster mig, Dig Lov og Priis at yde: Du Faderens eenbaarne Søn, Du led for Adams faldne Kjøn, At det skal Frelse nyde. Mistvivl, Rædsel nu maa flygte; Hvo vil frygte? Seierherre! Evig du høilovet være!

3. O! viist og stort er Herrens Raad. Hvor er, o Død! hvor er din Braad? O Grav! hvor er din Seier? Dig, Jesu, jeg paa Dommens Dag Kan møde uden Frygt og Nag; Det Haab ved dig jeg eier. Evig, evig din jeg blive! Du mig give Troe at være, Indtil Enden troe at være!

Mel. Af Høiheden oprunden er ꝛc.

177. Al Verdens Synd er sonet ud. En kjerlig Fader er vor Gud, Og komme skal hans Rige. Vor Jesus har fuldkommet Alt, Opreist enhver af os, som faldt, Naar vi fra Synden vige. Døden, Graven, lad dem true; Vi ei grue. Jesus lever! Vi skal leve; thi han lever.

Egen Melodie:

178. O glade Budskab for mit Hierte: Forløseren opstanden er. O hvor det lindrer Dødens

Smerte! Nu skrækker Graven mig ei meer. Jeg ei for Evigheden bæver: Jeg veed, at han, min Frelser, lever.

2 Du lever Jesus! evig Ære Og Tak og Lovsang vorde dig! Jeg veed, min Arvedeel skal være Hist, hvor du hengik seierrig. O! snarlig Jordens Kummer endes; Hos dig til evig Fryd den vendes.

3. Min Frelser! hen til dig jeg iler, Endog ad Modaanas tunge Vei; Dit Aasyn mig i Møde smiler, Min Troe, min Tillid svækkes ei. Jeg veed, dit Ord kan ei bedrage. Jeg veed, du styrker selv de Svage.

4. Og snart min Levetid er omme; Men du af Døden vækker mig. Frem af Grav jeg da skal komme, Forklaret, uforkrænkelig. Da Svaghed, Frygt og Sorg forsvinder. For mig en evig Dag oprinder.

Egen Melodie.

179. Jesus Christ! du overvandt! Dig ei mere Graven eier; Og vi alle ved din Seier Liv og evig Frelse fandt.

2. Du opstod! o lad os ei Hjertet fast til Jorden binde! Lad hos dig os Styrke finde Til at gaae vor Himmelvei.

3. Giv os Kraft at følge dig! Styrk vor Fod, naar den vil glide. Staae os bi naar vi skal stride. Gjør vor Vorigang seierrig.

8. Jesu Himmelfart.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt ꝛc.

180. Det er fuldbragt! til Himlen foer Min Frelser og Forsoner, Og Himlens glade Englechor Istemte Jubeltoner. O! syng med dem min frelste Aand; Han sidder hos Guds høire Haand, Den Herlighedens Herre! Al Verden er ham underlagt; Og hans er Riget, Priis og Magt, Tilbedelse og Ære.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gjerning skee ꝛc.

181. Til Faderen, Fra den forløste Jord, Foer Jesus op og sendte os igjen Trøstens Aand, da han opfoer. Bøi dig da ned, Og i Støv ham tilbed, Du Adams frelste Kjøn! Ved ham din Lod blev skjøn. Bryd i hellig Lovsang ud: Vor Forløser er Guds Søn!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt ꝛc.

182. O see med Fryd, du frelste Jord, Til Himlen Jesum stige! Forkyndt er hans det milde Ord. Grundfæstet er hans Rige. Det er fuldkommet! Englene, I høie Himle jublende, Hans Ankomst see imøde. Det er fuldkommet! Himlene Modtage nu den Herlige, Som opstod fra de Døde.

2. Nu veed jeg, hvor min Jesus er: Han throner i det Høie. Utalte Engleskarer der Sig for hans Aasyn bøie. Nu veed jeg hvor min Jesus er: Han styrer alle Himles Hær, Og Jordens Millioner; Han sidder hos Guds høire Haand, Og der skal du, min frelste Aand, Glad skue din Forsoner.

Mel. Af Høiheden oprunden er 2c.

183. Iil, frelste Sjel, til Bjerget hen! Der Jesus Christus, Frelseren, Staaer til sin Opfart rede. Der lyder nu hans sidste Bud: "Gaaer ud! gaaer i al Verden ud, Min Lærdom at udbrede." Frydfuld, henrykt seer mit Øie, I det Høie Han opfare, Synlig for den hele Skare.

2. Opsving du dig med ham, min Sjel! Thi ogsaa jeg skal tage Deel I Himlens høie Glæde; Hos Faderen han tog sit Sted; I Himlen, og for mig et Sted Han loved' at berede. Held mig! Held mig! Jordens Glæder, Rigdom, Hæder, Ei opveie Det, jeg skal i Himlen eie.

3. O Frelser! som i Himlen boer, Du blandt de Helliggjortes Chor Mig engang vil optage. Lad mig i dine Fodspor gaae. Giv, at dit Ord mig stedse maa Til dig og Himlen drage! Døden, Dommen, mig ei skrække, Du vil vække Mig af Døde; Og jeg gaaer dig glad imøde.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt 2c.

184. Min Frelser opstod seierrig, Og gik til Himlens Glæde. Han der hos Faderen for mig En Bolig vil berede. Der skal jeg finde ham igjen, Min Frelser, Lærer, Broder, Ven; Og evig hos ham blive.

2. Mig skrækker da ei Dødens Magt, Ei Gravens mørke Skygge; Liv har mig Jesu Ord tilsagt; Trygt kan jeg derpaa bygge. Og tillidsfuld jeg vandrer frem, Til Herren mig vil kalde hjem Fra Livets korte Reise.

Mel. Min Sjel nu lover Herren ꝛc.

185. O priser, frelste Skarer, Den store Frelser og hans Magt! Han op til Himlen farer: See, Jordens Redning er fuldbragt. I Herlighedens Rige Han hersker vældelig; Sin Faders Elskelige Han kalder der til sig. Hans Ord os Veien viser. Han styrer vore Fjed. Forløste! føler, priser Saa stor en Miskundhed.

2. Vi stundom Sorg og Møie Paa Livets Vandring prøve maa; Dog see vi i det Høie Guds Himmel for os aaben staae. Forgjeves hvad vi lide, Vort Mod nedtrykke vil, Naar vi kun troe og vide, Vi høre Herren til. Hvad er den korte Kummer, Mod Glæden, vi skal faae, Naar efter Dødens Slummer Vi for Guds Throne staae?

3. For Graven vi ei grue, Med Trøst og Haab vi hilse den: Og fro vi Døden skue, Som vor Befrier og vor Ven. Vort Legem kun adlyder Forkrænkeligheds Bud, Men Sjelen høit sig fryder Blandt Aanderne hos Gud. Og, naar hiin Time kommer, Da Støvet kaldes frem, Med Jesu Christ, vor Dommer, Vi gaae til Fredens Hjem.

4. Saa priser, frelste Skarer, Den store Frelser og hans Magt! Han op til Himlen farer: See Jordens Redning er fuldbragt! O! knæler og tilbeder Hans hulde Miskundhed! Han os vort Sted bereder I Himlens Herlighed. Der i hans Faders Rige Vi skal vor Frelser see. O Fryd, som ei har Lige! Vor Frelser skal vi see.

Mel. Af Høiheden oprunden er ꝛc.

186. Til Himlen, Frelser! du opfoer, Der throner du blandt Engles Chor, Dog Adams Slægt du signer. O styrk mig, du som gik til Gud, At fro jeg lyder dine Bud, Din Vandel efterligner. Hold mig! Hold mig! hist jeg Svage Da skal smage Himlens Glæder Gjennem alle Evigheder!

9. Jesu Regjering over hans Kirke.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ꝛc.

187. Vel os! vi have grundfast Haab: Ved Herrens Ord vi holde; Og Spotterens det frække Raab Ei skal os Frygt forvolde. Vel er vort Hjerte svagt, Og vorder let forsagt; Men, Gud! din Miskundhed Os giver Trøst og Fred Og Kraft og Mod i Sjelen.

2. Vor Christensang vi synge fro, Dig Jesu Christ! til Ære; Dit Ord staaer fast; vi stadig troe, At du er os en Herre. Du fra den frelste Jord Til Himmelen opfoer. Hos Gud du throner der; Men og du er os nær, Og nær til Tidens Ende.

3. End synge vi med freidig Aand: Sin Kirke Gud ei glemmer. Han holder over den sin Haand, Og Trods og Spot beskjemmer; Thi staae vi uforsagt Mod Spot og List og Magt. Vor Guds det Sandheds Ord, Det himmelsendte Ord, Ei bort fra Jorden svinder.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud 2c.

188. Jesu Christ! vi ofre dig Lov og Priis evindelig. Kjerlig kom du til os ned, Throner nu i Herlighed Stedse du vor Tilflugt er, Trøster, styrker, leder her Dine frelste Mennesker.

2. For dit Scepter boier sig Hvert et Knæ ydmygelig. Verdens Riger skal forgaae, Men dit Rige skal bestaae. Thi paa Sandhed er det bygt; O! vi lyde dig saa trygt, Uden Mistvivl uden Frygt.

3. Men vor Svaghed kjender du, Kom du naadig os ihu! At ei Verden ved sin Svig, Herre! drager os fra dig Styrk vor Troe, giv os din Fred. Led os frem i dine Fjed. Før os til din Herlighed.

Mel. Lover den Herre, den mægtige Konge 2c.

189. Gud har fra Evighed givet sin Søn os til Herre. Stort er hans Navn, og hoilovet det evig skal være! Himmel og Jord Hylde ham, lyde hans Ord! Herren er han til Guds Ære.

2 Hvo vil da frygte? med Kraft han beskytter sit Rige. Lad end al Verden med Vold og med List det bekrige; Hvad han har bygt, Staaer paa en Klippe; staaer trygt, Fienden med Skam maa bortvige.

3. Ud over Jorden og indtil dens yderste Ende Vil han det Budskab, om Fred og om Naade udsende. Føle skal hver, Jesus en Frelser os er; Ham skal al Jorden bekjende.

4. Hoit over Himlenes Himle han throner, den Herre! Alt, hvad har Aande, udbrede med Lov-

sang hans Ære. Ja han er stor! Lad os ved Tanke, ved Ord, Lad os ved Idræt ham ære!

Egen Melodie.

190. Vor Gud han er saa fast en Borg, Han kan os bedst bevare. Han gav os Trøst i al vor Sorg. Og Værn mod al vor Fare. Vor Fiende, Syndens List, Sig reiser i vort Bryst. Den ved sin Magt og Svig Er saare frygtelig; Fra Gud den kan os drage.

2. Her er vor egen Kraft for svag, Let kan os Fienden fælde; Men Een antager sig vor Sag, Omgjordet med Guds Vælde; Det er den Herre Christ, Og Seier faaer hans vist. Vor Frelse er hans Værk, Hans Arm, hans Arm er stærk, Hvo staaer mod Frelsens Fyrste.

3. Og stormede end Mørkets Hær, Vor Undergang at volde; Vi frygte ei, vor Helt er nær, Vi Seieren beholde. Al Verdens stolte Magt Er Jesum underlagt. Hver den, som troer paa ham, Hver den, som følger ham, Kan aldrig staae til Skamme.

4. Ja! Trøst og Værn er Jesu Ord Mod Mørkets frække Skarer. Vi frygte ei for Vold og Mord, For Sjels og Legems Farer; Thi miste vi end her, Alt hvad os kjærest er, Skal Livet mistes med; Vi tabe ei derved: Guds Himmel staaer os aaben.

Mel. Skulde jeg min Gud ei prise rc.

191. Jesu! vi os dybt nedbøie For din Herlighed og Magt. Dig vor Gud, den Evighøie,* Al-

ting, Alting underlagt! Idel Viisdom, idel Naade, Var din Vandel, var dit Ord. End velsigner du vor Jord, Trøster os i Nød og Vaande. Jesu! led os kraftelig Til at troe og lyde dig.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ꝛc.

192. Jeg frygter ei for Dødens Braad, Og ei for Gravens Seier; Thi Jesus har fuldbragt Guds Raad, Ved ham jeg Livet eier. Mit Haab er evig Salighed, Naar jeg vil i min Frelsers Fjed Med virksom Iver vandre.

2. Du hersker, Jesus, evig stor! I Herlighed du throner. Du breder ud dit Sandheds Ord, Og din Forløsning kroner. Du leder, trøster Dydens Ven, Og drager alle til dig hen, Som trofast Herren dyrke.

3. Du hersker, Jesus, og jeg skal Ved dig i Døden leve. O! jeg for Dødens mørke Dal Vil nu ei frygtsom bæve. Igjennem den jeg vandrer frem Til mit og min Forløsers Hjem: Hvi skulde jeg da grue?

4. Du hersker, Jesus, himmelsk Fred Min Aand hos dig skal møde. I høi og navnløs Salighed Skal jeg mig evig fryde. Kald, naar du vil, min Sjel til dig, Forløser! du modtager mig I Herlighedens Rige.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ꝛc.

193. Jesu, Herre! lad dit Rige Vidt udbredes paa vor Jord! Mørkhed, Vantroe, Laster vige For dit lyse Sandheds Ord! Kundskab, Troe og Kierlighed Her os give Fryd og Fred, Til vi skue dig, Forsoner! Hvor du hos din Fader throner!

10. Guds Aand og Ord.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt rc.

194. Ei frygte vi for Sorg og Nød I Guds vor Faders Rige; Kun, at vi ei fra det han bød Med Sind og Hjerte vige. Hans Faderomhu er saa stor: Han gav os Lyset ved sit Ord, Hans hellig Aand os leder.

2. Det Ord, o Gud! som du os gav, Lad det os Sandhed lære. Og lad os alle til vor Grav Det holde høit i Ære! Giv og Frimodighed at vi, Foruden Frygt og Hyklerie, Dit Sandheds Ord bekjende.

3. Vi ledes let fra Dydens Spor, Og Synder os behage; Men du advarer ved dit Ord, Og fører os tilbage. Og ligger tungt paa os din Haand, Da styrker Ordets Trøst vor Aand I Troe, i Haab og Tillid.

4. O Gud! dit Ord lad stedse her Vort svage Sind betrygge. Lad Mistvivl og Vildfarelser Forsvinde, som en Skygge! Din Aand os give stadigt Mod: Da gaae vi frem med sikker Fod, Paa Sandheds rette Veie.

5. Du, som os Christum sendte ned, Din Naade du os give! At i hans Christen-Menighed Dit Ord, din Aand maa blive! Da er vort Haab til Himlen vist! Dertil hjælp os ved Jesum Christ! Bønhør, bønhør os, Amen!

Egen Melodie.

195. Frelser! Sandhed er din Lære, Sandhed os til Salighed. Den skal os et Vidne være Om

Guds Magt og Kjerlighed. Tak, o Jesu! for dit Ord; Det velsignede vor Jord.

Mel. O store Gud din Kjerlighed etc.

196. Min glade Tak til dig, o Gud! Jeg dagelig vil opsende Du førte mig af Mørket ud, At jeg dig kan erkjende. Den Kundskab er et kjerligt Baand, Som holder mig tilbage, Naar Kjødet vil min svage Aand Fra dig og Dyden drage.

2. Lad Ordets Lys veilede mig Hvert Trin jeg har at gjøre! Lad det til Dyd og Troe paa dig Mig stedse kraftig føre! At jeg dig elske, frygte maa, Som det en Christen sømmer; Med Ære skal jeg da bestaae, Naar Jesus Verden dømmer.

Mel. Gud Fader udi Himmerig etc.

197. Vor Skaber og vor Gud! vi dig Med hellig Andagt prise, At du os vilde faderlig Til Sandhed Veien vise.

2. Ja, os til Held fra Himmelen Din elskte Søn du sendte. Han blev vor Lærer og vor Ven; Vor Tarv og Trang han kjendte.

3 Han saae, at svagt er Mennesket, I Kundskab som i Kræfter, Og at vort Hjerte alt for let Til daarlig Tant sig hefter.

4. Thi talte han det Sandheds Ord, Som trøster og velsigner. O, salig den, som Ordet troer, Og Jesum efterligner.

5 Den Vei han gik, og lod os gaae, Til Dyd og Held os leder. Paa den vort Maal vi sikkert naae I hine Evigheder.

6. O Gud! vor Gud! vi takke dig, Din Søn du vilde sende. Du gavst ved ham saa faderlig Din Villie tilkjende.

7. O! giv, at hans det Livsens Ord Os Alle stedse leder! Giv, at det til den ganske Jord Sit Lys, sit Held udbreder.

Mel. O søde Gud! din Kjerlighed 2c.

198. Min Lyst og alt mit Haab er Gud! Ham vil jeg trolig dyrke. Han leder mig ved Faderbud. Han er min Trøst, min Styrke: Saa stræber jeg, skjønt jeg er svag, At følge hvad han byder, At prise ham hver Levedag Ved Troe og Christendyder.

2. Han giver mig sit Ord, sin Aand, Hans Trøst mit Suk besvarer. Han rækker mig sin Faderhaand I Sjels og Legems Farer. Mig viser grant, hvor god han er, Det Lave som det Høie; Skjønt her kun som i Speil jeg seer Med uforklaret Øie.

3. I Herlighed for mig, o Gud! Du hist dig aabenbarer; Jeg for dit Aasyn bryder ud Med Lov blandt Engleskarer. Naar skal jeg slumre Dødens Blund, Og vinde Himlens Glæde? Den kommer snart den blide Stund, O Fader! jeg er rede.

Egen Melodie.

199. Jesu! ved dit Ord vi kjende Dig og al din Kjerlighed. Ved din Aand til Livets Ende Skjenk os Haab og Sjelefred! Det er Viisdom, det er Glæde! Det er Christnes høie Glæde! Giv at vi til denne Fryd Dannes maa ved Troe og Dyd!

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid ꝛc.

200. O hellig Aand, vor Bistand vær; Thi see, vi ere svage. Saa mange Farer true her, Saa mange mørke Dage. Nu Kjød og Blod At stride mod, Nu Sorg og Nød og Smerter. I Prøvens Tid, I haarden Strid, Du styrke vore Hierter!

2. I mangt et ængstigt Øieblik Saa let vi Veien tabte, Om du ei ved vor Side gik, Og Lys i Mørket skabte. En vældig Haand Vor svage Aand Mod Fristelser beskjermer; Og giver Trøst, Naar til vort Bryst Sig Tvivl og Mishaab nærmer.

3. Saa gjennem Livet leed os frem, Du himmelske Ledsager! Før os til Salighedens Hiem, Der endes alle Plager. Forklarede, Vi der skal see, Hvad her laae skjult i Mørke; Og Sjelen der Blandt Englehær Sig fryder i sin Styrke.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ꝛc.

201. Tak skee dig, evig gode Gud! Du som vor Svaghed kjender. Fra dig din Viisdoms Aand gaaer ud, Og Lys i Mørket tænder. Du Kraft indgyder i vor Sjel, Og leder os saa troe og vel Paa Dyds og Kundskabs Bane.

2. Saa gaae vi frem ad Livets Vei, Og intet kan os skrække. Af Mørket vi forvildes ei, I Strid vi stande kjekke. Og din og Jesu Christi Aand Os trygt forvisser, at din Haand Os aldrig, aldrig slipper.

II. Lyksalighed efter Døden.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende rc.

202. Hvor hastig svinde Livets Dage, Som Gud mig her til Bedring gav! Hvor mange har jeg vel tilbage, For jeg henbæres til min Grav? Held den som Naade fandt hos Gud! Han skjelver ei ved Dødens Bud.

2. Tidt seer jeg med et saaret Hjerte Hengangne Venners Hvilested; Den Tanke lindre da min Smerte: I Gode, slumre sødt i Fred. Held den, som Naade fandt hos Gud! Han skjelver ei ved Dødens Bud.

3. Da seer jeg og, at Stand og Alder, Og Glands og Rigdom er kun Støv, At feirest Ungdom ofte falder, Og Manddom visner hen som Løv, Held den, som Naade fandt hos Gud! Han skjelver ei ved Dødens Bud

4. Min Gud! o lad mig stedse lære At bruge Tiden viselig! Da skal jeg leve dig til Ære, Da skal jeg døe i Troe til dig, Og skjelver ei ved Dødens Bud; Thi jeg fandt Naade hos min Gud.

5. O Frelser! og for mig du døde, Opstod og gik til Faderen. Ved dig jeg Himlen seer i Møde, Og tryg ved dig jeg haaber den. Nu glad jeg hører Dødens Bud: Ved dig jeg Naade fandt hos Gud.

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid rc.

203. Jeg frygter ei; thi Død og Grav Er ei min Banes Ende; Mig Jesus Christus naadig gav Et bedre Liv at kjende. En søde Stund Mit Legem

kun I Gravens Gjemme hviler; Min frelste Sjel Til evigt Vel, Og til sin Fader iler.

2. Om jeg af Vaande er omspændt I Livets sidste Dage, Den Vaande bliver snarlig endt, Og endt hver jordisk Plage. Ved Døden da Jeg fries fra Al Smerte, Sorg og Møde. Din Braad, o Død! Gud sønderbrød, Da Jesus for os døde.

3. Skal Barn, skal Mage, eller Ven End her tilbage blive; Dog rolig til Forkrænkelsen Jeg kan mit Legem give. Jeg snart skal see De Elskede, Hvor Sorg til Fryd omvendes; Thi vi opstaae, Og froe indgaae Til Liv, som aldrig endes.

4. Lær mig at bruge, gode Gud! Med Viisdom mine Dage, At jeg engang kan Dødens Bud Med Haab og Roe modtage. Gud i din Haand Jeg da min Aand Frimodig overgiver! Din Miskundhed Jeg trøstes ved: Du var, du er, og bliver.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand rc.

204. O Gud! jeg gjerne følger dig, Naar du herfra mig kalder. Jeg veed, at du har viselig Bestemt min Levealder. Naar Døden løser Livets Baand, Jeg i din faderlige Haand Med fuld Forvisning falder.

2. Os bragte Jesus Christus Fred Og saligt Haab om Naade; Han borttog Dødens Bitterhed Ved ham den er min Baade. Thi kalde du, o Herre! mig, Naar, hvor, og som det synes dig, Du, du bør ene raade.

Mel. O kiere Sjel! frygt aldrig meer ꝛc.

205. Vær trøstig, Sjel! og ængst dig ei Ved Tanken om den mørke Vei, Jeg skal engang betræde Men Jesus selv har vandret den; Den fører mig til Himmelen, Til de Udvalgtes Sæde, Til rene Aanders Glæde.

2. Naar Dødens Time drager nær, Og nu mit Øie brustet er, Ei Tungen meer sig rører, Da skal min Jesus mildelig Med Trøst og Lindring qvæge mig. Mit stille Suk han hører, Og mig til Himmelen fører.

3 Han til sin Faders Velbehag Har engang udført al vor Sag, Og Seier for os vundet. Han Syndens hele Magt nedslog Og Gravens Skræk for os borttog. Paa ham min Troe er grundet. Snart har jeg overvundet.

4. O! da blandt de Fuldendtes Tal Jeg fro og salig leve skal I Herlighedens Rige. Da skal jeg øine meer og meer, Hvad her kun skyggeviis jeg seer; Og der min Dyd tillige Fra Kraft til Kraft skal stige.

5 Ja! høit min Aand sig hæver da, Naar Støvet, som jeg iler fra, Er mig ei meer til Hinder Alt høiere jeg svinger mig, O Gud! vor Gud! at skue dig! Og saligt Held jeg finder, Som evig ei forsvinder.

Egen Melodie.

206. Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer, I hver en Livets Alder. Ei veed jeg hvor, hvorledes, naar Min Gud mig herfra kalder. Stærk eller

svag jeg skal Dog ned i Dødens Dal. Uryggelig den Sandhed staaer: Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer.

2. Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer: Det Jesu Ord mig lærte. Ved Døden jeg et Fristed naaer For Synd og Sorg og Smerte. Til Himlen staaer min Agt; Thi er jeg uforsagt, Skjønt Døden daglig for mig staaer: Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer.

Mel. Jesu søde Ihukommelse ꝛc.

207. Bestemt til Himlens Salighed Gaaer Sjelen til sit Blivested: I Jorden gjemmes Legemet, Og der i Støv hensmulrer det.

2. Men Gud skal ved sit Almagtsbliv Gjenkalde det til evigt Liv. Forklaret Legemet opstaaer, Naar alt, hvad jordisk er, forgaaer.

3 En Vandring kun er Livet her; Vort rette Hjem i Himlen er, Did stunder hvert et modigt Fjed; Thi Banen gaaer til Lys og Fred.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ꝛc.

208. O Gud! min Gud! jeg ved dit Ord Blev til og er i Live; Dog her mit Legem, som er Jord, Til Jord igjen skal blive. Men Sjelen, som gik ud fra dig, Tak skee dig! er udødelig; Jeg gruer ei for Døden.

2. Af dig fik min forløste Aand Trygt Haab om Saligheder; Hjælp kun, at jeg ved Jesu Haand Gaaer frem, hvor han mig leder! I Liv og Død er Frelseren Saa trofast sine Frelstes Ven; Jeg gruer ei for Døden.

2. Thi tænker jeg ved hvert et Fjed: Snart endes mine Dage, Og Jesus skal ved Gravens Bred Min frelste Sjel modtage Ja! han vil tage den til sig I sit, det skjonne Himmerig. O! Doden er min Vinding!

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge ɛc.

209. Tak skee dig, Gud! jeg rolig tænker, Ja tænker fro paa Dod og Grav! Jeg veed, at Doden ei forkrænker Det Sjelens Liv, som du mig gav! Jeg veed, jeg er udødelig, O! hvor den Tanke qvæger mig!

2. Saa vist, som Jesus Christus lever, O Fader! i din Herlighed, Saa vist min Aand sig ogsaa hæver Fra Jordens Strid til Himlens Fred! Saa vist som Jesus frelste mig, Skal jeg med Glæde skue dig.

3. Lad Graven da sit Bytte kræve, Lad briste disse Stovets Baand! Min bedste Deel skal evig leve, Min frie, uforkrænkte Aand. Den iler fra sin Hytte ud, Til dig, min Fader! dig min Gud!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ɛc.

210. For Dod og Grav jeg ikke bæver; Mig skrækker ei Forkrænkelsen; Jeg veed at Jesus Christus lever, Han skal opvække mig igjen. Som han opstod, skal jeg opstaae, Og til Guds Herlighed indgaae.

2. Ja, Jesu! ja, du Verdens Dommer, Du skal af Graven kalde mig. Forklaret da mit Stov fremkommer, Og klædt i Glands tilbeder dig.

Bort Jord! bort hver en syndig Lyst! Jeg føler Himlen i mit Bryst.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade 2c.

211. I Gravens mørke, tavse Gjemme Nedsynker alt, hvad aander Liv. Døe! sagde med almægtig Stemme Den samme Gud, som sagde: Bliv! Den hele Jord, det vide Hav For alt hvad lever, er en Grav.

2. Dog ei for Gravens Skræk vi grue, Ei bæve for den visse Død: See Haabet byder os at skue Et Glimt af Dag i Nattens Skjød. En lys, en herlig Morgenstund Skal ende Dødens korte Blund.

3. Da ved Guds Stemme Graven bæver; Han fra dens Mulm os kalder ud. Til dig, til dig, vor Aand sig hæver, Du Livets Herre, Fader! Gud! Fra Døden skal dit Almagtsbliv Os atter kalde frem til Liv.

Mel. O kjære Sjel frygt aldrig meer 2c.

212. Min sidste Levedag mig er Maaskee nu allerede nær: O! tie min Klagetone! Jeg prise vil Algodheds Gud, Som kalder mig fra Striden ud; Han fra sin Himmelthrone Mig skjenker Seirens Krone.

2. I Jesu Troe jeg døer med Fred; Thi kan jeg ikke skrækkes ved I Graven at nedstige. Mit Haab om Liv, o Gud! hos dig Har Jesus selv forhvervet mig. Hver Tvivl og Frygt bør vige. Jeg gaaer til Himlens Rige.

3. Jeg rolig seer til Graven hen; Kun Legemet faaer Sted i den, Min Aand sig fro opsvinger. Er Dodens Rost end skrækkelig, Dog skal den ei forfærde mig, Nei! den mig lifl'g klinger; Til Gud min Dod mig bringer.

4. Fra Tidens Fare, Nød og Strid, Med saligt Haab jeg iler did, Hvor den Algode throner. Jeg hæver mig fra denne Jord Didhen, hvor Engles høie Chor Istemmer Jubeltoner Om Synderes Forsoner.

5 O Gud! du styrer mine Fjed, Igjennem Tid og Evighed: Jeg tier og tilbeder. I Lydighed med dine Bud Jeg holder Prøvetiden ud, Indtil mig Døden leder Til høie Saligheder.

6. Naar jeg, o Gud! kun tækkes dig, Skal intet, intet skrække mig; Jeg øiner Livsens Krone. Held mig! min sidste Dag nu er Maaskee mig allerede nær. Bliv da min Klagetone En Lovsang for Guds Throne.

Mel. Gud Fader udi Himmerig 2c.

213. Hos dig du har et Himmerig Beredt for mig, o Fader! Naar troe jeg her adlyder dig, Og Synd alvorlig hader.

2. Hav Tak, o Gud! for denne Trøst, Som i dit Ord mig gives! Ved den mit sorgbeklemte Bryst Af salig Fryd oplives.

3 Lad da mit Støv kun smuldre hen; Mig Graven ei forskrækker! Jeg veed din Almagt mig igjen Til herligt Liv opvækker.

4. Da er jeg fri for Sorg og Nød; Mig ingen

Plage rører; Al Syndens Nød, al Frygt for Død Da fuldelig ophører.

5. Ja det, som her jeg stadig troer, Jeg hisset klart skal kjende: At, Gud! din Miskundhed er stor, Er stor foruden Ende.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ꝛc.

214. Algode Fader, du os gav Et Haab, som ei skal svige. Det Haab, at gjennem Død og Grav Vi kaldes til dit Rige. Ak! naar os ængster Sorg og Nød, Og naar vi see den visse Død, Hvor da det Haab opliver!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

215. Jeg veed! at snart den Hytte falder, Hvor Sjelen har sin Bolig her; Min Gud til bedre Liv mig kalder, Did, hvor jeg ham, min Fader, seer; Og da, o da, hvad skal mig skee, Naar jeg skal Herrens Aasyn see!

2. Jeg, Støv af Støv, jeg kan ei tænke Hiin Himlens høie Salighed; Men det jeg veed: mig Gud vil skjenke En meer end jordisk Fryd og Fred. Det har min Frelser lovet mig: Hans Ord staaer fast evindelig.

3. Hjælp mig, min Gud! at jeg maa leve, Som den, der tænker paa sin Død; At jeg til dig min Sjel kan hæve I hver min Fryd og hver min Nød. Og saa gaae frem i Jesu Fjed Til Himmelen, til Salighed.

4. Ja, Jesus! han mig Alt skal være, Mig Alt i hver min Levestund; Hans høie, vise, blide Lære,

Skal trøste mig i Dødens Stund. Er jeg, som mig hans Lære bød, Kun din, o da den blide Død!

5 Tak være dig, Algodheds Fader! For Lys og Raad og Salighed; Nu veed jeg, du mig ei forlader O Trøst! o Fryd! at jeg det veed. Forbarmer! Gud! jeg troer paa dig. Jeg lever dig; jeg gaaer til dig.

Mel. Af Høiheden oprunden er ꝛc.

216. O Held mig, Held mig, naar engang Jeg skal istemme Engles Sang, Og Tak for Alting sige! Og sige: Jesus blev mig Alt, Mit trygge Haab, da Verden faldt, Min Fryd i Ærens Rige. O! var den Tid Snart forhaanden, Glad i Aanden Jeg da skulde Prise Jesu Navn tilfulde.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

217. O! Himlens Haab mit Hierte glæder, Og skjenker Sielen Trøst og Fred! Jeg til Fuldkommenhed fremtræder Fra Kraft til Kraft i Evighed. En Barndoms Stund er Livet her; Det modne Liv i Himlen er.

2 I Tidens korte Prøvedage, Min Gud! du lærer, leder mig. Du mig, dit Barn, vil her opdrage, Til hist at vorde englelig. Jeg seer bag Dødens mørke Skye Et skjønt, et evigt Lys fremgrye.

3. Høit Livsens Stemme for mig lyder, Det er min Jesu egen Røst. Min Sjel i Troe og Haab sig fryder, Hvad kan berøve mig min Trøst? Guds Søn har talt, bort Tvivl og Frygt! Paa Jesu Ord mit Haab er bygt.

4. I Tanken alt min Sjel fremiler Didhen, hvor evig Glæde boer. Guds Himmel mig imøde smiler. Jeg stemmer i med Engles Chor. O Jesu! du mig selv bered Til denne høie Herlighed!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ꝛc.

218. Jeg dig priser, Livets Herre! For mit Kald til Evighed; For din Søns den høie Lære, Som veileder mine Fjed. Lys i Mørket, Trøst i Nød, Fred i Angest, Liv i Død; Alt jeg hos min Jesum finder, Og al Frygt og Tvivl forsvinder.

2. Tak, o himmelsendte Leder! Tak for Lys og Raad og Trøst! Send fremdeles, naar jeg beder, Mod og Tillid i mit Bryst. Lad mig her ved hvert mit Fjed Tænke paa min Evighed! Selv du da mit Haab vil krone, Naar jeg stædes for din Throne!

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge ꝛc.

219. Engang jeg vaagner og mig hæver Fra Gravens Mørke, Gravens Muld, Og fri fra Støvet jeg fremsvæver, Ved nye Kræfter frydefuld. Jeg svinger mig til Himmelen, Og seer al Jorden svinde hen.

2. Lad Jord og Himmel staae i Lue, Og Alt nedstyrtes fra sit Sted; Mistmodig jeg dog ei skal grue, Mig skabte Gud til Evighed! Og han forjætter ved sit Ord En bedre Himmel, bedre Jord.

3. Hans Ord er Stjernen, som mig leder Paa Livets stormefulde Hav; I Troe og Haab min Aand sig glæder Til Havnen, til den stille Grav Mit Legem hviler der i Fred Til det opstaaer i Herlighed.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende rc.

220. O Gud! min Skaber, og min Herre! Du her i Livet satte mig; Dig, mens jeg lever, vil jeg ære, Ved Livets Ende prise dig. Jeg trygt i Dødens Dal gaaer ned: Du er mit Lys, min Salighed.

2. Hvi skulde jeg for Graven bæve: I Døden hengav Jesus sig; Jeg veed, at ogsaa jeg skal leve, Thi see! han opstod seierrig. Den Vei, han gik, jeg og tør gaae; Som han skal ogsaa jeg opstaae.

3. Ja! naar jeg her har overvundet, Jeg til et bedre Liv hengaaer, Og naar du mig har tro befundet, Jeg henrykt for din Throne staaer; Da synger jeg med Engle-Røst: Gud være Priis! jeg er forløst!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade rc.

221. Til evigt Liv har du, min Skaber, Bestemt mig: det jeg sikkert veed; Og derfor jeg ei Modet taber, Naar jeg til Graven segner ned. For Tiden her jeg lever ei: Til Evigheden gaaer min Vei.

2. Hvad er dog Jordens største Hæder Hvad Rigdoms Magt og Glands for mig? Jeg attraaer Evighedens Glæder: O Gud! min Gud! at skue dig. Du kaldte disse Ønsker frem; Du vil og selv opfylde dem.

3. Ei nogen jordisk Nød og Jammer I Mishaab mig skal styrte ned! Jeg veed, at alt hvad her mig rammer, Skal lede mig til Salighed; Og hvad er det jeg lider her, Naar Gud mig vil belønne der.

4. O Død! jeg dig vil følge rolig. Du er min

Skabers Sendebud. Du fører mig til Lysets Bolig, der skal jeg evig skue Gud. Jeg naaer mit Væsens Øiemed: En grændseløs Lyksalighed.

5 Det haaber jeg, og Jesu Lære Befæster Haabet kraftelig. Hvad han har sagt maa Sandhed være; I Jesu Mund ei fandtes Svig. Han bragte Jorden Himlens Fred. Han kaldte mig til Salighed.

6. End lever han. O! Jesus lever Hos Guds, vor Faders høire Haand. O denne Tanke! hvor den hæver Fra Jordens Støv min frelste Aand. Som han, saa skal og jeg gaae hen Til Himlens Fryd, til Faderen.

Mel. Vil Gud vor Herre ei med os staae 2c.

222. Mit Liv er Ubestandighed, Faa ere mine Dage. Alvidende! du ene veed Den Tid, jeg har tilbage. Jeg troer paa dig, og frygter ei: Min Siel ad Dødens skumle Vei Til dig, min Gud! opstiger.

2. Da skal ei Svaghed ængste mig, Ei Frygt og Sorg mig true: I hver din Daad grangivelig Skal jeg din Godhed skue. Og jeg med større Virksomhed Da fremme skal dit Øiemed, Og himmelsk Viisdom lære.

3. Da skal jeg see med Tak og Fryd Paa forte Liv tilbage: Hvor tidt du ledte mig til Dyd Selv gjennem Sorgens Dage. Alt, hvad jeg seer, skal lære mig, Algode Gud! at prise dig, Der saa min Vei beredte.

4. Da skal jeg mig i salig Roe Blandt de Udvalgte fryde, Og herliggjort ved Jesu Troe, Hans

hoie Samfund nyde. Min Aand i Dyd, i Dydens Fred, I himmelsk navnløs Salighed, Skal evig, evig stige.

5. Hjælp, Fader! at jeg stadelig Mig dertil her bereder, Saa, naar jeg stilles frem for dig, Jeg vinder hine Glæder. Hjælp mig saaledes her at saae, At Høsten rig og frydfuld maa I Evigheden blive.

Egen Melodie.

223. O Jesu Christ! min Tanke hæver Sig op til dig, hos Kraftens hoire Haand. I dig min Fryd, min Tillid lever; Men Ak! jeg føler Støvets tunge Baand Styrk selv min Sjel, naar den vil tænke dig; Saa let min egen Kraft forlader mig.

2. O! salige de Slægter vare, Som saae dig vandrende paa denne Jord. O! salige de Slægter vare, Som hørte dig forkynde Livets Ord: Det Ord om Frelse, og om Himlens Fred, Det Ord, som gav os Haab om Salighed.

3. Men jeg kan dig ei see, ei høre! Du Herliggjorte! du Forklarede! Alt hvad jeg Støv formaaer at gjøre, Er at udstamme min Henrykkelse. Svag er den Lov jeg dig frembære kan, Imens jeg boer i Dødeligheds Land.

4. Engang den svage Hytte falder, Og Sjelen stiger til et bedre Liv, Og du af Gravens Skjød udkalder Dit frelste Folk ved et fornyet Liv. Da, da skal jeg forenes nærmere Med dig, Forsoner! dig Usynlige!

5. Engang du kommer i det Høie, At krone den, som tro og lydig var; Da skal jeg med forklaret

Øie Dig skue, dig, paa hvem jeg troet har. O hvilket Haab! o hvilken Salighed! Da er jeg din, og din i Evighed.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt ꝛc.

224. Fra Evighed til Evighed Vor Gud er idel Miskundhed. Han skabte for at gjøre Vel. Hold fast, min Sjel, Ved Troe til Gud, ved Haab om Held!

2. Hvad Skjebne mig end møder her, O Gud! ved dig den ordnet er; Den Tanke mig indgyder Trøst I ængstet Bryst, Og giver Haab om Held og Lyst.

3. Min Sjel ei gjør unøisomt Krav, Hvor meget du end Andre gav. Du min, som Alles Fader er. Du veed, du seer Min Afskye for al nidsk Begjer.

4. Gav du mig end den mindste Lod Af Held og Fryd; dog est du god! Jeg klager ei, thi vist jeg veed; Din Miskundhed Fuldkommer Alt i Evighed.

5. O Gud! min Gud! ugranskelig Din Viisdom aabenbarer sig. Du giver, som du vil til hver; For dig dog er Hver den, du skabte, evig kjer.

6. Engang vi for din Throne staae, Og Salighedens Fylde naae. Der i din Himmels Herlighed Mig og et Sted Ved Jesum Christum er bered.

7. Saa holder jeg af ganske Sjel Ved Troe til Gud, ved Haab om Held. O Gud! min Gud, din Miskundhed, Den varer ved Fra Evighed til Evighed.

Mel. Som den gyldne Soel frembryder &c.

225. Lad i Gravens mørke Gjemme, Lad mit Støv kun lægges hen; Jesus! du med Almagts-stemme Skal fremkalde mig igjen. Hvo, som her har vandret vel, Gaaer da frem til evigt Held, Evig her hos dig at være, Der hvor Døden ei er mere.

2. Lad mig da paa Livets Bane Ved din Aand, og ved dit Ord, At jeg flyer al syndig Vane, Og gaaer frem i dine Spor. Er min Kamp mod Synden svag, Mind mig om hiin store Dag, Christe Jesu! da du kommer, Som al Jorderiges Dommer.

3. Saa blandt Livets korte Glæder Ei min Sjel forvilder sig. Saa ved Livets Bitterheder Ingen Mismod ængster mig. Døden ender da saa blid Al min Møie, al min Strid. Du mig Seiers-krandsen rækker, Naar du mig til Livet vækker.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød &c.

226. O Herre! skulde Død og Grav Mig Skræk og Frygt indgive? Den Sjel, som du mit Legem gav, Ei Dødens Rov kan blive. Om Jorden rokkes af sit Sted, Om Himlens Hvælving styrter ned, Jeg bliver ved, og lever.

2. Jeg bliver ved! o disse Ord Min Sjel til Andagt tænde. Jeg bliver ved naar denne Jord, Naar Tiden selv faaer Ende. O Lyst! o Fryd! o Salighed! At være og at blive ved Igjennem Evigheder

3 Dog stundom denne Tanke mig En Rædsels Tanke bliver, Naar Tvivl og Angest reiser sig, Og

Mismod mig henriver; Jeg gruer for at blive ved, Jeg skjelver for min Evighed; Thi ak! jeg er en Synder.

4. Men du dig gav i Doden hen, O Jesu Livsens Herre! Da aabnede du Himmelen: Dit Navn hoilovet være! Du efterlod os Livets Ord: Giv, jeg det altid stadig troe, Og lydig efterfølger.

5 Da til min Evighed igjen Jeg seer med henrykt Oie; Jeg faaer et Sted i Himmelen Hos dig, du Evighoie! Der skal jeg nyde al den Fred, Og al den Himmelsalighed, Som du mig hav forhvervet.

Bede-Psalmer.

I. Sand Christendom.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt ꝛc.

227. Gud Herrens Villie jeg veed: Han vil kun min Lyksalighed, Han fremmer den ved hvert sit Bud; Mig Herren, Gud, En Fader er ved hvert sit Bud.

2. Den Tanke, o hvor fattelig, Hvor lys, hvor blid er den for mig! Han Herren vil lyksalige Os alle see, Os een og hver lyksalige.

3 Almiskundhedens Gud, vor Gud! En Faders Bud er hvert dit Bud. O! disse Bud jeg elske vil, Jeg lyde vil; Giv Herre! Kraft og Mod dertil.

4 Lad mig ved din den milde Aand Gaae frem med Brodre Haand i Haand, Da gaae vi frem med fælles Held. Gjør du os vel, O Gud! til Legem og til Sjel.

5. Hiælp, at vi føle inderlig, Hvor godt det er at tækkes dig, Og giv, at sand Erkjendtlighed Og Kjerlighed Os lede frem til Lydighed.

6. Tak være dig for hvert dit Bud, Du Himmelens, du Jordens Gud! Ethvert dit Bud gjør mig bered Til Salighed, Til evig, evig Salighed.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade &c.

228. O Held mig! om jeg aldrig træder I Raad med frække Syndere, Mig ei paa Ondskabs Veie glæder, Og spotter ei med Spottere; Men vender al min Hu til Gud, Og altid følger hvert hans Bud.

2 Da, som et Træe ved Bækkens Bredde, Jeg frodig trives, kraftfuld staaer, Ved Herrens Naade mig kan glæde, Og Alting jeg ved ham formaaer. Saa hver min Idræt lykkes vel, Og alt, hvad skeer, er mig til Held.

3. Men saa skal Vanart ikke trives, Dens bedste Held kun varer kort. Som Avner bort af Stormen drives. Saa spredes Ondskabs Anslag bort. Vee mig! om det mig skrækker ei Fra Syndens blomsterstrøede Vei

4 Giv, Herre, da, jeg aldrig træder I Raad med frække Syndere; Mig ei paa Ondskabs Veie glæder, Og spotter ei blandt Spottere; Men staaer min Lid til dig, min Gud! Og altid følger hvert dit Bud.

Mel. Dagen viger og gaaer bort &c.

229. Hvad er Verdens Gods og Magt? Hvad er Verdens Fryd og Pragt? Alt er Ubestandighed, Hjælper ei til Salighed.

2 Men lyksalig den, som troer Jesu blide Sandheds Ord! Og i Klogskab, Dyd og Bøn, Altid følger ham, Guds Søn!

3. Lær du os, alvise Gud! At vi troe hans Ord og Bud. Led os frem paa Dydens Vei! Giv, vi den forlade ei!

4 Da skal vi i sikre Fjed Vandre frem til Herlighed; Og den Fryd vi da opnaae, Aldrig, aldrig skal forgaae.

Mel. O Gud! du fromme Gud rc.

230. Gud! du mig gav en Sjel, dig skee Lov, Priis og Ære! Og herlig skabtes den, dit Billede at bære. Ufattelige Held! o Gud! at ligne dig; Men ak! det store Held har Synden røvet mig.

2. I hver min Id og Daad det tunge Tab jeg finder; Saa mangt et Feiltrin mig om Sjelens Afmagt minder; Hjælp mig for Jesu Skyld, miskundelige Gud! At ligne dig, og lyde dine Bud!

3. Din Hellighed lad mig for Øie stedse være, Naar Synden frister mig, naar Verden vil besnære; Og lad mig kun i Ret, i Godt kun søge Fryd; Og mig den Glæde giv, at fremme Held og Dyd.

4. Og seer jeg Broderen i Modgang eller Smerte, Giv, at jeg til hans Hjælp da har et villigt Hjerte. End om min Næste har imod mig fiendtlig Hu, Algode! lær mig da, at være god som du.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende rc.

231. Med barnlig Tillid jeg oplader Min Mund, for at anraabe dig; Du har jo lovet, gode Fader! For Jesu Skyld at høre mig. Du hjælpe kan, og hjælpe vil; Thi fæster jeg min Lid dertil.

2 Af denne Jords de gode Gaver Jeg beder ei om Overflod. Tak for den Deel jeg deraf haver; Det er mig nok om jeg er god, Og naar din Aand veileder mig, At jeg det bruger viselig.

8. Men det jeg beder om, o Herre! Er Had mod Synd, er virksom Troe, At Jesu blide Sandheds Lære Maa stadig i mit Hjerte boe. Da helliges min ganske Sjel, Da gaaer jeg frem mod varigt Held.

Mel. O Gud! du fromme Gud rc.

232. Min Gud! du kaldte mig til Jesu Christi Rige, Hvor jeg ved Sandheds Kraft fra Dyd til Dyd kan stige. Vel mig! jeg Christen er. O Glæde for min Sjel! Priis være dig, min Gud! du gav mig dette Held.

2. Men vandrede jeg og, som det en Christen sømmer? Tilgiv al Naadens Gud! du hver min Idræt dømmer. Jeg Navn af Christen bær, men hvad er dette Navn, Naar det ei viser sig i Gjerning og til Gavn?

3. Ved Daab jeg christnet blev, til Jesu Samfund heftet. Den Daabens Pagt jeg har med Haand og Mund bekræftet, Men min Samvittighed, ak, den bebreider mig, At jeg forglemte tidt min Daab, min Pagt og dig.

4. I Templets Helligdom dit Sandheds Ord jeg hørte: Dets Guddoms Kraft mig der til Troe og Andagt rørte; Men snart i Lysters Sværm, af Jordens Tant forført, Jeg agted' ei min Pligt, ei Ordet som var hørt.

5. Tidt ved dit Naadebord min Sjel i Andagt brændte: Jeg knælede og bad, og Jesu Navn bekjendte: Men til at lyde ham, at følge ham i Alt, O! dertil var jeg svag, jeg vaklede, jeg faldt.

6. Min Gud, som kaldte mig, giv du mig Mod og Kræfter, At jeg i Jesu Troe gaaer stadig frem herefter, Og over hver en Pligt, som mig min Frelser bød, Og trolig følger ham, kun ham i Liv og Død.

Egen Melodie.

233. Hvor godt, hvor saligt er det dog, At elske Gud, og elske hver sin Næste, Og høre Jesu Ord, og vorde klog, Og følge ham den Helligste, den Bedste. O! vel os, om vi altid tænke paa, At vandre saa!

2. Da gaaer vort Liv saa rolig hen, I Dødens Kamp vi skal bestaae og vinde. Vi stunde daglig frem til Himmelen, Hvor evig Fryd hos Jesum vi skal finde. O! Held os! Held os, naar vi komme der Guds Throne nær!

Mel. Hvo vil mig anklage rc.

234. Her i Livets Kjede Vexler Sorg og Glæde Stedse Led for Led. Tidt for Storm og Torden, Saa bød Viisdoms Orden, Viger Jordens Fred. Giv, o Gud! vi nytte ret, Uden modløs Klage, Livets bitre Dage.

2. Men din Viisdoms Orden Ogsaa signer Jorden Tidt med Held og Fred. Da det glade Hjerte Glemmer med sin Smerte Tidt sin Varsomhed. Giv, o Gud! at sindigt Mod, Giv, at Klogskab maa ledsage Livets blide Dage.

3 Alt, ja Alt i Livet, Gud! du os har givet Til vort sande Held. Gid det ingensinde Os maa gaae af Minde: Du gjør Alting vel. Da vi ofre

dig, vor Gud! Uden Letsind, uden Klage, Alle Livets Dage.

Egen Melodie.

235. Dig bede vi, o hellig Aand! At sammenknytte os ved Troens Baand. Christi Navn vi bære, Derfor du os give, At vor christne Lære Reen hos os maa blive. Herre! hør vor Bøn!

2. O Lys fra Gud! opklar vor Sjel, At den hos Jesum søger alt sit Held; At hans Bud vi lyde, I hans Fodspor træde: Derved kun vi nyde Her og hisset Glæde. Herre! hør vor Bøn!

3. Du Fredens Aand! giv at vi maa I uforstyrret Brodersamfund staae! At i Lyst og Smerte Haand i Haand vi vandre, Og med villigt Hjerte Gavne maa hverandre. Herre! hør vor Bøn!

4. O Kraft fra Gud! opfyld vort Bryst I Dødens Time med din høie Trøst! At vi ringeagte Verdens Lyst og Hæder, Og kun eftertragte Evighedens Glæder. Herre! hør vor Bøn!

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud ꝛc.

236. Fra Mennesket, fra Støvet her, Jeg Sind og Hu bortvender. Her feireſt Liv som Drømmen er; Et bedre Liv jeg kjender. Min Guds, min Faders Velbehag, Og ene det, fra denne Dag Skal Alt og Alt mig være.

2. Viis, Herre! mig den Vei at gaae: Min Afmagt bedst du kjender; Og frem til Maalet kan jeg naae, Naar du din Kraft mig sender. Du bød mig, Gud! at troe paa dig; Min Sjel ved Troen styrker sig, Og til det Bedre stunder.

3 Beskjemmet vorder ei den Mand, O Gud! som paa dig lider; Din Vældes Arm ham frelse kan, Hvad Magt end mod ham strider. Hjælp Gud! naar Letsind reiser sig Mod Troe og Dyd formastelig, Og haaner Christnes Vandring.

4. Ja, Daarskab trodser mod dit Ord, Mod Jesu Sandheds Lære; Den spotter hver som Ordet troer, Som holder det i Ære. O! styrk mod Daarskabs Magt og Svig Enhver, som troer og lyder dig, At fast ved dig han holder.

5. Saa gaae vi frem til Herlighed, Og Laster os ei skræmme; Thi sikkert Middel vi os veed Vort sande Vel at fremme. Enhver som lyder Herrens Ord, Og tillidsfuld paa Herren troer, Guds Rige skal han arve.

Mel. Vreden din afvend 2c.

237. Dig, Jesu! priser jeg af ganske Hierte, Ved Ord og Levnet du mig Dyden lærte, Og for at frelse mig fra Syndens Brøde, Du led og døde.

2. Dog lad ei blot min Sang din Priis udbrede! Til Troe og Dyd din Aand mig stedse lede! Og styrk mig selv mod syndig Lyst at kjempe, Og den at dæmpe.

3. Da skal og kan mig Intet fra dig vende. Jeg er og bliver din til Livets Ende Og hisset jeg igjennem Evigheder Din Priis udbreder.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn 2c.

238. Giv Jesu! Frelser! giv, jeg maa Dig høre, lyde, følge saa I alle mine Dage: At jeg

ved sand Oprigtighed Og Christentroe og Kjerlighed Dig, Frelser! kan behage.

2. Og naar jeg her har vandret saa, Da giv, at i dit Navn jeg maa Med Haab mit Løb fuldende; Da skal jeg see din Herlighed, Og i den glade Evighed Din Frelses Fylde kjende.

Mel. Kom Hellig Aand! o Herre from ꝛc.

239. Gud! ved din Aand, ved Ordets Røst Du kjerlig gyder Haab og Trøst I hver bodfærdig Synders Hjerte, Naar han med Alvor Hjælp begjerte. Ved dine klare vise Bud Du fører ham af Mørket ud; O styrk mig, at jeg denne Naade Maa bruge ret, min Sjel til Baade.

2. I Fristelsen befæst mit Mod, At jeg staaer fast, som Jesus stod; At aldrig Syndens List og Vælde Min Troe, mit Haab, min Dyd skal fælde! Al Viisdoms Gud! o lær du mig At kjende, elske, lyde dig! Da skal hver Tvivl, hver Frygt bortvige, Og jeg fuldkommes til dit Rige.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

240. O Fader! lad din Aand ledsage Mig sikkert frem paa Livets Vei; At Lysterne mig ei bedrage, At Verdens Tant mig daarer ei. Lær mig paa Dyd at lægge Vind, Og vakler jeg, styrk mine Trin.

2 Svag er jeg, ak du veed det Fader! Du kjender grant min hele Sjel; Jeg ofte Sandheds Vei forlader, Og kjonner ei mit eget Vel. Oplys mig meer og meer, o Gud! Oplys mig ved dit vise Bud!

3. Du faderlig mit Held vil fremme; Din Naade gjør mig Dyden let; Men tidt jeg agter ei din Stemme, Som kalder mig til Pligt og Ret. Saa mangen Stund gik ubrugt hen, Og aldrig kommer den igjen.

4. Tilgiv, tilgiv mig, gode Fader! Og see i Naade til mig ned! Naar svag jeg dine Bud forlader, Da være mig din Hjælp bered! Giv Mod og Haab og Virkelyst Og stadig Troskab i mit Bryst!

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt rc.

241. Saa farefuld er Veien her! Trindt om os see vi Fristelser. De lokke os fra Pligt og Dyd; Og Haab og Fryd Er tabt, naar glemmes Pligt og Dyd.

2. O Herre! for din Hellighed Vi bøie os i Støvet ned; Vi føle det, vi een og hver, At vor Begjer Saa tidt en Sæd til Synden er.

3. Hvor saare let henrives vi Af Verdens Tant og Tryllerie; Vort Hjerte, o, hvor er det svagt! Let er det lagt Ved Vanen under Syndens Magt.

4 Ja, farefuld er Veien her! I os og om os Faren er Tidt maa den Frygt os falde paa, Om vi kan naae Den Salighed, som vi attraae.

5 Vi Syndere, hvad bleve vi, Stod Gud vor Fader os ei bi Holdt han os ei, naar Foden gled; Gav han ei Fred; Gav han ei Haab om Salighed.

6. Til dig vi flye, Algodheds Gud! Du frier os fra Trængsel ud. Du støder ingen bort fra dig, Som nærmer sig I Herrens Jesu Navn til dig.

7. Saa vandrer vi den trange Vei Men Haabet os forlader ei. De Vandringsdage ere faa; Snart de forgaae! Og Salighed tilsidst vi naae.

Mel. O Herre frels mig, døm min Sag 2c.

242. O Herre! frels min svage Dyd, Naar den er stædt i Farer; Naar Lysternes den falske Fryd Vil lokke mig i Snarer. Forstanden kjender Kald og Pligt, Men Hjertet er saa skrøbeligt, Saa let det kan forraskes.

2. O Herre! giv mig Kraft og Mod Hver Fristelse at dæmpe. Lad mig gaae frem med sikker Fod, Og stærk mod Synden kæmpe. Lad mig i Kampen stadig see Til Kronen, som i Himlene Skal rækkes den, der vinder.

3. Høit skal jeg da lovsynge dig I alle mine Dage, Dig, Gud, som er saa hjælperig, Saa mægtig i de Svage, Og takfuld til dit Alter gaae, Og Liv og Lys og Glæde faae Alt her, og mere hisset.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende 2c.

243. Benhør mig, gode, milde Fader! Med Tillid jeg anraaber dig, Du aldrig den forlader, Som paa din Hjælp fortrøster sig. Ak! mørk og slibrig er min Sti O! gode Gud, staae du mig bi!

2. Tidt hildes jeg af Lystens Snare, Naar jeg vil følge Dydens Vei; Tidt vanker jeg blandt idel Fare, Naar tryg jeg den formoder ei; Tidt fristedes min svage Dyd, Selv naar jeg nød uskyldig Fryd.

3. Alvidende! du mig randsager, Og al min Svaghed kjender du; I Alt, hvad jeg mig foreta-

ger, O! lad mig komme dig ihu, Og agte med Aarvaagenhed Paa hver min Tanke, hvert mit Fjed!

4. Da skal min Fod ei nogensinde Forlade Veien, jeg bør gaae. Da skal jeg holde fast i Minde, At Dom og Regnskab forestaae; Da skal jeg takke dig, min Gud! Og rolig følge Dødens Bud.

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær rc.

244. Jeg trindt omkring omgivet er Af mange skjulte Snarer; Tidt Skæder vorde Fristelser, Og lede mig i Farer. Min Aand er svag, thi Kjød og Blod Let svække kan min Troe, mit Mod; Du vakler ei som Røret.

2. O lær mig, Herre! ved din Aand Den rette Vei at kjende, Og før mig ved din Faderhaand Selv frem til Banens Ende. Jeg uden dig af- afmægtig er, Styrk du mig under Fristelser, Saa skal jeg ikke falde.

3 Som Egen fast, saa skal jeg staae, Og mig skal intet rykke; Thi Kraft til Modstand skal jeg faae, Naar Syndere mig lokke; Og naar din Himmel bliver min, Da skal min Tak for Kraften din Til evig Tid dig prise.

Mel. Fader vor udi Himmerig rc.

245. O Gud mit Hjerte ængster sig, Naar Fristelser omringe mig; Saa let sig sniger i mit Bryst En syndig Frygt, en syndig Lyst; O vee mig! om jeg lyder dem, Og gaaer ad Syndens Veie frem!

2. Naar til det Gode staaer min Agt, Mig

skrækker Verdens Spot og Magt; Og i mit Hjerte idelig De onde Lyster reise sig: Saa let af dem er Synden fød, Og Synden, ak! den føder Død!

3. Hold, Fader! hold mig ved din Haand, Og led mig ved din gode Aand. Ved den lad Sjelen Kræfter faae, Gjør mig bered i Kamp at gaae; Og naar til Kamp jeg kaldes frem, Da lad mig bære Seier hjem.

4. Og staaer jeg fast, og er jeg trø, O! hvor er da mit Hjerte fro; Jeg føler Herrens Velbehag, Og glæder mig ved Dommens Dag. Thi, at mig Jesus har forløst, Mig da er overvættes Trøst.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ɔc.

246. Hold Fader, hold mig fast ved dig I Sjelens mange Farer. Saa let jeg kan forvilde mig, Om du mig ei bevarer. Blandt alle Skabte, hvo er den, Som torde trodse Fristelsen? Selv Engelen kan falde.

2. Hold Fader, hold mig fast ved dig, Naar Vantroe mig vil friste; Naar Vellyst vil saa svigelig Sin Snare mig paaliste; Og naar i Nød og Drøvelser Min Sjel omspændt af Mistvivl er, Da hjælp og styrk mig Svage.

3. Hold Fader, hold mig fast ved dig, Naar Dødens Rædsel truer, Naar Frygt for Graven ængster mig, Og jeg for Dommen gruer. O! da da, hold mig ved din Haand. Forvis mig ved din gode Aand, At Jesus mig forløste.

4. Ja, Fader! ja du holder mig, Og mig saa vel bevarer: Dertil min Sjel fortrøster sig I alle

alle Farer. Naar Alt da overvundet er, Og henrykt jeg tilbage seer, Hvor skal jeg da dig prise!

Egen Melodie.

247. Nu bør ei Synden mere I Trældom holde mig Gud! du skal mig regjere; Thi jeg tilhører dig. Ved Daaben jeg jo er I Pagt med dig optaget, Og der har jeg forsaget De onde Gjerninger.

2. Ja stedse jeg herefter Vil love dig, min Gud! Jeg vil af alle Kræfter Adlyde dine Bud. Ak! Villien du seer; Men Evnen er saa ringe: Jeg kan ei Synden tvinge, Hvis det ved dig ei skeer.

3. Thi vil jeg alle Dage Om Hjælp anraabe dig. Selv styrker du den Svage, Naar han er redelig. Ræk mig da og din Haand, Naar jeg mod Synden kæmper, At jeg dens Vælde dæmper Ved Naadens gode Aand.

4. Jeg da ei overvindes Af Verdens Fristelser; Og da mit Hjerte bindes Til dig alt meer og meer. Da skal jeg stærk ved dig, Staae fast og Synden hade, Og siden aldrig lade Dens Glæder lokke mig.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode 2c.

248. Stadig Kamp vort Liv maa være; Vaersomt her vi vandre maae; Da, kun da med Seiers Ære Vi vort Maal i Himlen naae. Agt, o Christen! det, og vid, Livet her er Prøvens Tid. Farer hver paa Banen finder; Salig den, som overvinder!

2. O, min Gud! Algodheds Fader! Styrk du mig i Fristelser! Egen Kraft mig tidt forlader,

Og da er jeg Faldet nær. Sæden til den onde Lyst Ligger stedse i mit Bryst. O! hvor let den Sæd fremskyder, Og da snart i Synd udbryder.

3. Synden bør jeg, skal jeg dæmpe; Men saa vældig er dens Magt. Jeg mod Lysterne skal kæmpe, Men mit Hjerte er saa svagt. Uden Hjælp i denne Strid Er forgjeves al min Id. Hvo vil mig den Hjælper være, Saa jeg stride kan med Ære?

4. Jesus Christus vil det være; O den Trøst, hvor den er stor! Jesus Christus, han min Herre, Han mig gav det Livsens Ord, Han mig rækker Broderhaand. Han vil give mig sin Aand. O! jeg mig til ham hengiver, Hans jeg er, og hans jeg bliver.

Egen Melodie:

249. O Gud! dit Navn er stort i alle Evigheder: De vise Aanders Chor dig priser og tilbeder. Dog fra din Himmels Herlighed Du seer til Jordens Slægter ned.

2. Du ved dit Almagtsbud fremkaldte Lys af Mørke. Dit Ord oplyser hver, som dig vil trolig dyrke. O! lad det ogsaa lære mig, At dyrke og adlyde dig.

3 Kun ved din Kraft bestaaer dit store Skabningsrige; Og du er hellig, viis, fuldkommen uden Lige. O! styrk mig, at til Hellighed Jeg vandrer frem i Jesu Fjed.

4 O Gud! jeg værdig da dit Billede skal bære, Mit Liv paa Jorden skal din Godheds Lovsang være; Og hisset i dit Himmerig, Der skal jeg evig prise dig.

Mel. Vor Jesus kan ei noget Herberg finde ꝛc.

250. Til dig, min Gud! vil jeg mig overgive, Men ak! du seer min Afmagt er saa stor. O! hjælp mig, og lad mig luttret blive Fra syndig Id, som i mit Hjerte boer! Saa svagt jeg Syndens Lyst bekriger; Den ofte vinder Seier, og Hjertets Fred bortviger.

2. O Jesu Christ! du lærte, led og døde; For Syndere, for os du Døden led. Lad altid det advare mig mod Brøde! Paa Dydens Vei det styrke mine Fjed! Da skal jeg fro mit Løb fuldende, Og hist ved Maalet faae Klenodiet i Hænde.

3. O did, hvor ingen Taarer Øiet væde, Did vender sig mit Hiertes Attraa hen. O! der er Fred og uforstyrret Glæde! Der seer jeg dig, min Frelser og min Ven. O! vel mig, naar den Dag oprinder, Da Svagheds Tvivl og Sorg i evig Fryd forsvinder.

Mel. Jesu søde Ihukommelse ꝛc.

251. Min Gud! du i det Skjulte seer. Du er mig nu og altid nær. O! lær du mig at leve saa, At for din Dom jeg kan bestaae.

2. Giv mig et barnligt Sindelag, Og styrk min Sjel, naar den er svag. Naar onde Tanker spire frem, Hjælp, at jeg flux udrydder dem.

3. Du hellig er, og ynder ei Den, som gaaer frem paa Syndens Vei. Kun Hellighed for dig bestaaer, Og Løn hos dig i Himlen faaer.

4. Hjælp, at jeg elsker, lyder dig, At ved dit Ord jeg glæder mig. Det alt i Prøvetiden her Paa Himlens Fryd en Forsmag er.

5. Naar denne Fryd i Hjertet er, Jeg Dødens Komme rolig seer. Ei Gravens Rædsler skrække mig; Thi evigt Liv jeg faaer hos dig.

Egen Melodie.

252. Forleen mig Kraft at elske dig, O du, som først har elsket mig: Min Skaber, Fader, Herre! Lær mig at kjende dine Bud, Og lad min Troe, algode Gud! De sande Frugter bære. Tænd hellig Varme i mit Bryst, At jeg med Virksomhed og Lyst Udbrede maa din Ære!

2. Mit Borgerskab i Himlen er: Maaskee det Øieblik er nær, Som derhen mig skal føre. Da skal min Sjel opsvinge sig Fra Støv og vorde englelig, Og Englers Gjerning gjøre. Hjælp, at jeg være maa bered Ved Gudsfrygt og ved Hellighed, Dit Kald med Fryd at høre.

Mel. Af Dybsens Nød raaber jeg til dig ꝛc.

253. O Gud! hvor lidet uden dig Forstaae vi os at raade; Vort Hjerte let bedrager sig, Veed ei at holde Maade. Thi mind os ved din gode Aand, Og led os ved din Faderhaand, At vi os ei forvilde.

2. Vogt os for den Begjerlighed, Som Sind og Sands besnærer; Den røver os vor Sjelefred, Vor Legems Kraft fortærer. Lad Vellyst, Ære, Gunst og Gods Ei saa formaae at blinde os, At vi vor Pligt forglemme.

3. Giv, at vi vælge klogelig Det Sande og det Rette! Giv, at vi kun, o Gud! til dig Vort Haab, vor Tillid sætte! Giv, at vi søge al vor Fryd I

Kundskab, Troe og Christendyd; Og saa vort Kald opfylde.

Mel. Gud Fader udi Himmerig 2c.

254. Gud! hvo er jeg, hvad er min Kraft? Hvad kan jeg vel udrette? Du, Herre! giver ene Kraft, At ville og udrette.

2. Min Sjel er svag og skrobelig, Og saare let at hilde; Fra Veien, du anviste mig, Den lod sig let forvilde.

3. Det Gode, som min Hu stod til, Jeg alt for ofte glemmer; Det Onde, som jeg ikke vil, Jeg alt for ofte fremmer.

4. O! led mig ved din Faderhaand, Led mig ved Jesu Lære! Og hjælp mig ved din gode Aand, Dig stedse troe at være.

5. Da skal min Gjerning prise dig, Mit Haab befæstet blive; Og du mig da dit Himmerig For Jesu Skyld vil give.

Mel. Jesu søde Ihukommelse 2c.

255. Mit Øie seer, o Gud! til dig; Jeg troer og haaber kun paa dig. I al min Sorg i al min Nød, Til dig jeg raaber, som du bød.

2. Min Sieletarv, o glem den ei, Men før mig paa den rette Vei. Din Sandhed lyse vel for mig, Da vandrer jeg saa trygaelig.

3. I Haab og Troe lad mig bestaae; I Kjerlighed lad mig fremgaae; I Hjertet giv Oprigtighed; Giv under Korset Taalighed!

4. Velsign enhver, som ærlig troer, Og lyder

dit det Viisdoms Ord. Lad mig med dem eendrægtelig Fremstunde til dit Himmerig!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ꝛc.

256. Min Gud! hvor er din Godhed stor! O, den er uden Ende. Vi allevegne Godheds Spor i Stort og Smaat kan kjende. Din Godhed ogsaa naaer til mig: Jeg veed du ihukommer mig, Mig, som din Haand har dannet.

2. Du ved dit klare Sandheds Ord Har mig mit Held forvisset; Naar jeg adlyder dig og troer, Da faaer jeg Kronen hisset. Din Herlighed langt overgaaer Alt det, som Jorden her formaaer, Mig nogentid at give.

3. Hjælp, Herre! at jeg vandrer saa, Som du har foreskrevet; Thi fra den Vei, du bød mig gaae, Jeg vorder let henrevet. Men jeg mig trygt forlader til, At du mig elsker, at du vil I Kamp mod Synd mig styrke.

4. Naar Syndelysten yttrer sig, Giv jeg den strax maa dræbe! Ved Aandens Kraft, du skjenker mig, Lad mig til Dyd fremstræbe. Hver hellig Id lad Fremgang faae, At jeg fra Dyd til Dyd kan gaae Mit store Maal imøde.

5. Maaskee jeg efter dit Behag Staaer snart ved Gravens Bredde. O Herre! paa min Afskedsdag Vær du med Trøst tilstede! Da vorder Døden mig en Ven, Som fører mig til Himmelen, Til Salighedens Rige.

Egen Melodie.

257. Til dig jeg raaber, Jesu Christ! Jeg beder dig om Styrke. Du hjælper mig, det veed jeg vist, Naar tro jeg dig vil dyrke. O Frelser! Naade du mig giv, At stedse jeg adlyder Hvad du byder, Saa i mit hele Liv Jeg øver Christendyder.

2. Lad mig gaae frem i dine Fjed, Din Sandheds Stemme agte; Led mig til den Fuldkommenhed, Du bødst mig eftertragte. Giv jeg som du af Hjertet maa Dem elske, som mig hade, Og ei lade Et Ønske Fremgang faae, Som er til Næstens Skade.

3. Giv, at hvad Verden kalder Godt, Mig ei fra dig afvender; At jeg ei agter Had og Spot, Men høit dit Navn bekjender; Thi Salighed er i dit Navn. Min Troe skal da, o Herre! Frugter bære, Til mit og Næstens Gavn, Og til min Frelsers Ære.

4. Saa vil jeg da i Troe og Haab, Staae fast og mandig stride: Jeg veed du hører mine Raab; Paa dig kun vil jeg lide. Saa skal jeg skjønt i Svagheds Stand, Ei synke meer, men stige Til dit Rige; Thi vist jeg veed, du kan Du vil ei fra mig vige.

Mel. Hjertelig mig nu længes rc.

258. O hjælp mig, gode Fader! At jeg kan tækkes dig! Hjælp, at jeg stedse hader, Hvad du forbyder mig. Giv du mig Lyst og Styrke, At fremme Ret og Skjel! Giv Naade dig at dyrke Med tro, hengiven Sjel.

2. Giv selv mig Kraft at kæmpe, Mod Hjertets onde Lyst, Og Syndens Drivt at dæmpe, Som ulmer i mit Bryst. Ei Verden mig forføre Med Frækhed eller Svig! Ei Frygt, ei Spot mig røre, Saa jeg forsager dig!

3. Dit vise Bud mig lede, At jeg forvildes ei, Men gaaer med Held og Glæde Frem ad den trange Vei. Giv, jeg mit Kald forretter Med Troskab og med Fryd, Og al min Ære sætter I sand og virksom Dyd

4. Giv mig et kjerligt Hjerte, Som ønsker Alles Vel, Som føler Næstens Smerte, Og frydes ved hans Held Da skal jeg Jesum ligne I Broderkjerlighed; Og du vil da velsigne Min Sjel med Dydens Fred.

5. Giv, at jeg ret erkjender, Hvor du er viis og god! Mit Held i dine Hænder Betrygget altid stod. Du er min hulde Fader I Modgang og i Nød. Min Gud! jeg mig forlader Paa dig i Liv og Død.

Egen Melodie.

259. O Gud! Alviisdoms Gud! som var og er og bliver, Du ordner, styrer Alt, du alt det Gode giver. Giv Fader! giv du mig sundt Legem, oplyst Sjel, Og Troe og Lyst til Dyd; det er det største Held.

2. Hjælp, jeg kun taler saa, som jeg det kan forsvare: Mig fra hvert syndigt Ord din gode Aand bevare. Og giv, jeg gjør min Pligt i Tide og med Skjel; Og, naar jeg handler saa, da giv, det lykkes vel!

3. Giv, at jeg med enhver i Kierlighed mig glæder, Saavidt det tækkes dig, saavidt min Pligt tilsteder. Men at og i mit Kald mig Fiendskab skrækker ei, At jo jeg uforsagt gaaer ad den rette Vei.

4. Seer jeg mig stedt i Nød, lad mig dog ei forsage; Giv mig et sindigt Mod, og Haab i Modgangsdage. End faaer jeg Gods og Guld, giv det ei blinder mig, Og ikke vorder brugt til Uret eller Svig.

5. Naar Døden da engang nedbryder Sjelens Bolig, Min sidste Afskedsstund, o! gjør den blid og rolig. I Jesu Navn min Aand da fare hen i Fred, Og ile op til dig, til evig Salighed.

---

2. Omvendelse, Troe og Synds Forladelse.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød etc.

260. Ak! see til mig i Naade ned, Barmhjertighedens Fader! Og kom ihu din Miskundhed, O du, som Synd forlader! Jeg handlede mod dine Bud. O! lad min Brøde slettes ud! Gud vær mig Synder naadig!

2. See, jeg har brudt min Pagt med dig, Med dig, du evig Høie! Den Tanke nu forfærder mig, Klart staaer den for mit Øie. Samvittigheden i mit Bryst Opløfter lydelig sin Røst, Og minder mig om Dommen.

3. Hvor skal jeg finde Skjul og Lyd? Hvor

skal jeg finde Hvile? Min Gud! jeg vil fra Synden flye, Og til dit Samfund ile. Jeg høre vil dit Sandheds Ord: Hver den, som lyder det, og troer, Gaaer frem alt til det Bedre.

4. See naadig til min Anger ned! Mit Forsæt Kraft du give! Lad Jesu Christi høie Fred Min Sjel med Trøst oplive. Ved ham din elskelige Søn, Hør, Naadens Fader! Hør min Bøn Ved Jesum Christum, Amen!

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg til dig rc.

261. Min Gud! o hvor vil det mig gaae, Naar Regnskabstimen kommer? Hvorledes kan jeg da bestaae For dig, alvise Dommer! Da skal min hemmeligste Daad, Ja, selv mit Hjertes skjulte Raad, Ved dig til Lyset føres

2. Ak! jeg med dyb Bemodighed Min Vanart maa bekjende; De onde Lyster blive ved I denne Barm at brænde. Saa tidt, saa tidt de bryder ud I Synder mod dit vise Bud, Som os til Held blev givet.

3. O gode Gud! hvor faaer jeg dog Til Dyden Mod og Styrke? Hvor læres mig at vorde klog At jeg dig ret kan dyrke? Hvad giver mig den sande Trøst? Hvad dæmper Mismod i mit Bryst, Naar Død og Dom mig skrækker?

4. Til dig, o Jesu! i min Nød Vil jeg min Tilflugt tage, Og Tanken om dit Liv, din Død Skal lindre al min Plage. Dit Ord skal lede, trøste mig; Der lærer jeg, at Gud ved dig Er mig saa huld en Fader.

5. Ja, jeg forsonet er med Gud; Min Brøde han forlader. Kun at jeg lyder dine Bud, Og Synd alvorlig hader. O høie Trøst! o Salighed! En sikker Frelse jeg mi veed; Og Himlen kan jeg haabe.

Egen Melodie.

262. I dybest Nød vil jeg til Gud Af ganske Hjerte raabe Mig, skiønt jeg ikke holdt hans Bud, Tilsteder han at haabe. Og Alt, hvad hos mig syndigt er I Tanker, Ord og Gjerninger, Det vil han mig forlade.

2 Ak! meget, meget jeg forbrød, I de fremfarne Dage; Og, naar jeg stundom det fortrød, Saa faldt jeg dog tilbage. Jeg Fristelsen lod Magten faae; Vil Gud med mig i Rette gaae, Saa er for mig ei Redning.

3. Thi kaster jeg mig angerfuld, O Gud, i dine Arme! Du som en Fader evig huld, Dig over mig forbarme! Lad det paa mig opfyldes nu, Dit store Ord, kom det ihu! At Synderen skal frelses.

4 Dit Ord, du Sandheds Gud! er vist, Thi tvivler ei mit Hjerte. Vor Frelser, Herren Jesus Christ, Den samme Trøst os lærte Ak! han den Guds eenbaarne Søn, Han døde for det faldne Kjøn, At det opreises skulde.

5. Endskiøndt han Støvets Byrde bar, Hans Id og Daad var lydig; I Alt og Alt han lydig var, Ak! indtil Korset lydig For mig, for mig han ogsaa led; Thi kan jeg sikkert trøstes ved Den Frelse han os bragte.

Mel. Jesu søde Ihukommelse ꝛc.

263. Gud! i mit svage Kjød og Blod Sig skjuler onde Lysters Rod; Og ofte, naar de spire frem, Jeg stræber ei at qvæle dem.

2. Du kaldte mig ved hellig Daab Til Christnes Troe og Dyd og Haab; Selv jeg igjentog Daabens Pagt, Og svor at holde den i Agt.

3. Min Gud! du trofast viste dig; Men ak! jeg maa anklage mig: Mod dig jeg ofte troløs var. Min Pagtes Ed jeg krænket har.

4. O Fader! med Vemodighed Jeg seer min Skyld og Troløshed; Jeg veeg saa tidt fra Pligt og Ret. O Gud! du seer, jeg angrer det.

5. Med Tillid jeg anraaber dig: Tilgiv, o milde Fader! mig. Du, som os gav din elskte Søn, O! hør min angerfulde Bøn.

6. Jeg lover det, o Gud! paa ny, At jeg af syndig Lyst vil skye; At dig, kun dig jeg tjene vil: Giv du mig selv din Kraft dertil!

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt ꝛc.

264. Mit Legem visner hen som Løv; Det er fra Støv, og vorder Støv. Men ikke under Dødens Magt Blev Sjelen lagt; Til Evighed den blev frembragt.

2. Min Gjerning følger mig, o Gud! Den følger over Graven ud; Og hisset Himlens blide Fred Kun er bered For den, som tro mod Synden stred.

3. O vee mig! at jeg syndede! Med Frygt jeg maa til Himlen see. Hart trues jeg af Skræk og

og Qval, Naar jeg nu skal Saae heden gjennem Dodens Dal.

4. Hvad var saa tidt mit Hjertes Raad? Hvad mine Ord? og hvad min Daad? O vee mig, at jeg syndede! Forbarmelse! O Gud! min Gud! Forbarmelse!

5. Du, Herre! hvert mit Feiltrin saae, See ogsaa nu min Sjels Attraae! Hjælp, at jeg stedse redelig Forbedrer mig; Og aldrig mere glemmer dig!

Mel. O Gud! du fromme Gud rc.

265. Ved dig, o Jesu Christ! kom Frelse ned til Jorden. Ved dig blev Adams Slægt opreist til Liv og Orden. Ja, Frelser! Salighed var i hvert Bud, du bod; Og tro udforte du dit Kald i Liv og Død.

2. O Held mig! at og jeg blev kaldet til dit Rige; At jeg, veiledt af dig, fra Synd og Last kan vige, Og i dit hoie Navn faae Synds Tilgivelse, Og Kraft til Dyd, og Haab om Fryd i Himlene.

3. Men ak! har jeg dit Ord, dig selv, din Værdskyld agtet? Har jeg i dine Fjed til Dyd og Himmel tragtet? O nei! mit Hjertes Røst har høit anklaget mig; Du trofast var, men jeg, jeg glemte Pligt og dig.

4. Trofaste Frelser! jeg til dig paa ny mig vender. Min Synd, min Daarlighed jeg angrende bekjender. At følge dine Bud min hele Sjel attraaer. O! styrk mit Forsæt du, at det urokket staaer.

5. Giv, at dit Viisdoms Ord mig dybt i

Minde bliver. Lær mig at vandre frem i Troe og Dyd med Iver, Og saa berede mig til Død og Evighed, At jeg hos dig, hos dig tør haabe Salighed.

Egen Melodie:

266. Herre! jeg har handlet ilde; Tidt, ak tidt jeg syndede; Tidt min Aand sig lod forvilde Bort fra dig, du Helligste! Angerfuld jeg seer tilbage Paa mit Livs hensvundne Dage.

2 Gud! du kjender Alting nøie, Nøie kjender du og mig; Hver min Synd staaer for dit Øie Uden Skjul grangivelig. Til mig selv jeg seer med Blusel, Hører ængstet Lovens Trusel.

3 O! hvad kan den Byrde lette, Som saa dybt mig trykker ned? Vemods Graad kan ei udslette Syndernes Mangfoldighed. Trøst og Haab og Mod forsvinde. Hvor? Ak hvor er Hjælp at finde?

4 Jesu ene du mig Svage Trøste kan i denne Nød, Hvo vil mig det Haab betage, Du mig gavst i Liv og Død? Salig den, som Synd fortryder, Og din Hyrdestemme lyder!

5. Lad din gode Aand mig lede, At for Synd jeg vogter mig; Giv at jeg er altid rede Til at troe og lyde dig! Da bortvige Sindets Plager; Ak! drig, aldrig jeg forsager.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende x.

267. Gud! vi med angergivne Hjerter For dig i Støvet falde ned: Vi føle Syndens bittre Smerter, Og skue din Retfærdighed. Vor Synd er stor mod dine Bud; Forbarm dig og tilgiv os, Gud!

2. Du ved dit Ord saa kjerlig talte Til os om Sandhed, Pligt og Dyd. Fra Lastens Veie du os kaldte Til Dydens Løn, til Fred og Fryd. Men tidt vi glemte dine Bud; Forbarm dig og tilgiv os, Gud!

3. Hvad vi din Fadergodhed skyldte, Der tidt af os ei agtet blev, Tidt syndig Lyst vor Sjel opfyldte, Tidt Verdens Daarskab os henrev. O Gud! vi føle inderlig, Hvor tidt vi syndede mod dig.

4. End ikke een iblandt os findes, Som veed sig fri for Synd i Alt. Selv Dydens Ven med Blusel mindes, At han af Svaghed ofte faldt. Han stræber frem med villig Aand, Men hildes dog af Støvets Baand.

5. O Herre! for dit Guddoms Øie Ei skjules kan vor mindste Daad: Du kjender vore Tanker nøie, Du skuer vore Hjerters Raad. Hvor rædselfuld var her vor Vei, Om vi din Naade kjendte ei!

6. Men kjerlig lyder Jesu Tale Til hver, som føler Syndens Nød; Han vil den bange Sjel husvale, Husvale os i Liv og Død. Ja i hans Ord er Fryd og Fred Og Haab om himmelsk Salighed.

7. Opvæk og styrk det Haab, den Glæde I vore Hjerter, gode Gud! Hjælp os i Jesu Spor at træde, Og følge troe hans vise Bud! Da skal vi føle, vide, see: Du er den Alforbarmende!

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg til dig ꝛc.

268. Vee mig! at jeg saa mangelund I Daarskabs Id har levet; At jeg saa mangen Naadens Stund letsindig har hendrevet. Gud viste mig sin

Naadevei! Han kaldte mig, jeg hørte ei; Saa daarligt var mit Hjerte.

2. Vee mig, at jeg min Daabes Pagt Saa tidt har turdet glemme; Og at jeg gav saa sjelden Agt Paa Ordets Varselstemme. Vee mig, at jeg ei havde Mod At gaae i Strid mod Kjød og Blod, Og Dydens Kald at følge.

3. Gud vilde ved Velgjerninger Mit Hjerte til sig drage; Men alle hans Velsignelser, Dem glemte jeg saa fage. O Gud! du er miskundelig; Men kan min Anger hjælpe mig? Kan du mig end tilgive?

4 See! jeg, som den forlorne Søn, Mig selv har villet raade; Jeg agted' ei min Arv saa skjøn Mod syndig Lyst og Baade. O Gud! jeg syndet har mod dig: O! tør jeg da fordriste mig, At kalde dig min Fader?

5 Ja, Fader! du forskyder ei Den, som bodfærdig beder, Til Sandheds Lys paa Dydens Vei Din Aand igjen ham leder. Min Gud! jeg vil forbedre mig; Og alt mit Haab staaer nu til dig, Og ham, som du udsendte.

6 O! lad min Synd, min Daarlighed, Mig fuld tilgivet være! Og led mig ved din Kjerlighed, At vandre dig til Ære! Din Trøst, din Fred paa ny mig giv, Og hisset lad et evigt Liv Dit Naadeværk fuldende!

Mel. Gud Fader udi Himmerig rc.

269. Du seer, o Gud! min Synd er stor; Jeg veed mig ei at raade; Letsindig Daarskab i mig boer; O! see til mig i Naade!

2. Jeg har ei kommet dig ihu, Og ei din Villie stemmet; I al min Brøde staaer jeg nu Vemodig og beskjemmet.

3. Gud! jeg vil vende om til dig, Og ingen Tid forhale. Tak skee din Aand, som vakte mig Af Syndens tunge Dvale.

4. Bær over med min Daarlighed; Jeg føler den med Smerte; Men til min Trøst jeg ogsaa veed, Du har en Faders Hjerte.

5. Din Søn ved Lærdom, Liv og Død Til dig os vilde lede. Gud! i hans Navn, som han det bød, Vil jeg om Naade bede

6. Ved ham jeg har det faste Haab, At du mig ei forskyder, Men høre vil mit Suk og Raab, Naar jeg hans Bud adlyder.

7. Min Jesus ene Veien er, Han Sandhed er og Livet; Hans høie Navn blev Mennesker Til Fryd og Frelse givet.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende ꝛc.

270. O! hvor mit Livs fremfarne Dage Nedbøie mig til Skamfuldhed Ja, alt for tidt jeg lod mig drage Ved Uforstand fra Dydens Fied. Da glemte jeg din Lov og dig. O Gud! min Gud tilgiv du mig.

2. Jeg trøstes ved din Faderstemme; Du vil ei nogen Synders Død. Du naadig vil min Brøde glemme, Naar jeg vil følge hvad du bød. Thi vil jeg Syndens Daarskab flye, Og vandre Dydens Vei paa ny.

3. Styrk du min Daad, og dan mit Hjerte

Ved Sandheds Kraft til Hellighed; Giv mig at troe, hvad Jesus lærte; Giv mig at vandre i hans Fied; Da skal jeg nyde varig Fred, Og haabe trygt paa Salighed.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ꝛc.

271. Ingen er saa stor en Synder, At han jo kan Redning see; Jesus Christus det forkynder: O det Haab for Syndere! Haab for hver, som redelig Angrer Synd og bedrer sig. Gud sig over ham forbarmer, Sig som Fader vist forbarmer.

2. Tak, o Jesu, for din Lære! Frelsens Bud var i dit Ord. Helligt, saligt skal det være For enhver, som Ordet troer. Hoit velsignet være du! Himmelen er aabnet nu; Aabnet, naar vi Synd bekjende, Og i Troe til Gud os vende.

Mel. Vee mig at jeg saa mangelund ꝛc.

272. Min Fader! Gud! ak, tør jeg dig Endnu vel kalde Fader? Jeg ofte har forvildet mig, Og ydet det, du hader. Ak! jeg har brudt min Pagtes Ed, Glemt Pligt og barnlig Lydighed, Og Veien, som du viste.

2. Dit Bud er Viisdoms, Godheds Bud, Dog gik det mig af Minde; Da veeg jeg af fra dig, min Gud! Lod mig af Daarskab blinde Og skiønt mit eget Hjertes Røst Fordømte tidt saa mangen Lyst, Saa vandt dog Lysten Seier.

3. Jeg nægter ei min Daarlighed For dig, som Alting kjender: Du hver min Daad, min Tanke veed; Til dig min Bøn jeg vender. Ak, Herre!

Fader! hør du mig! Jeg om din Naade beder dig: Den lad mig vederfares!

4. Du vil jo ingen Synders Død, Men at han Bod skal gjøre; Og Jesus Dødens Vælde brød For os til Liv at føre; Og nu forkynder mig dit Ord, At naar jeg lyder dig og troer, Da vil du dig forbarme.

5. Forbarmende! o hjælp du mig Det Onde at forsage; Og at jeg troe maa tjene dig I alle mine Dage. Lad Jesu Christi blide Fred Og Dydens høie Salighed Mig styrke i det Gode!

Mel. Herre jeg har handlet ilde rc.

273. Gud! min Dommer! tør jeg træde Frem for dig i Bod og Bøn? Hvis du dømte mig i Vrede, Blev Fordærvelse min Løn. Jeg har glemt, hvad du mig byder, Har ei vogtet mig for Lyder.

2. Men du est langmodig, Herre! Du vil ingen Synders Død; Han skal Bod og Bedring lære, Og da reddes af sin Nød. O! til dig min Sjel sig vender, Jeg min Skyld og Skam bekjender.

3. See jeg staaer nu dybt nedbøiet, Fader! for dit Aasyn her; Vemods Taare væder Øiet, Hjertet ængster sig end meer. O, min Gud! jeg var selvraadig; Glem min Brøde! vær mig naadig.

4. Jeg vil stræbe at forandre Mine Tanker og min Daad. Jeg vil lyde dig og vandre Trolig efter Jesu Raad. Jeg vil dine Veie ynde, Aldrig meer med Forsæt synde.

5. Kraftens Gud! og Naadens Fader! Styrk du selv min Bod, min Troe, At jeg altid Synden

haver; Jeg da faaer i Hjertet Roe. O hvor sa-
ligt at fortryde Al sin Synd, og dig at lyde.

Mel. Fader vor udi Himmerig ꝛc.

274. O Gud, hvor er din Godhed stor! Hvor faderligt dit Naadesord! "Saa sandt jeg lever, siger du: Til Synders Død staaer ei min Hu" Du vil, at hver omvender sig, Og evig lever da med dig

2. Hvor trøstefuld for Syndere, O Gud! er din Forjættelse! Du Hjælp og Frelse lover mig, Naar kun min Bod er hjertelig. Min Gud! jeg mig omvende vil; Giv du mig Aand og Kraft dertil!

3. End er det Tid, jeg lever end; Hvo veed, om jeg seer Morgenen? Tidt hvo i Dag er karsk og rød, I Morgen ligger syg, ja død. Og gik jeg uden Bod herfra, Hvad Skjebne forestod mig da?

4. O milde Jesu! hjælp du mig, At jeg maa holde fast ved dig; Og følge dig i virksom Troe, Da faaer mit Hjerte Trøst og Roe. Og Død og Grav jeg frygter ei; Jeg veed til Himlen gaaer min Vei.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud ꝛc.

275. Gode Gud! hvad er min Dyd? Lover den mig Himlens Fryd? Tidt Samvittighedens Røst Minder mig om lønlig Brøst. Vilde du i Rette gaae; Du som hver en Tanke saae, Ak! hvor kunde jeg bestaae?

2. Men som Fader dømmer du, Veed at jeg er Støv endnu; Du mig hjælper naaderig, Naar jeg

stræber frem til dig. O! det skal mig trøste her, Medens jeg paa Banen er: Hist er ingen Svaghed meer.

Mel. O Gud! du fromme Gud rc.

276. Du seer hvor svag jeg er, o Gud! du dig forbarme! Og lad dit Sandheds Ord mit kolde Hjerte varme; At jeg alt meer og meer den Vanart kan modstaae, Som hindrer mig saa tidt i Dyden frem at gaae.

2. Om Aanden villig er, dog Kjødet ikke lyder; Da tidt jeg agter ei, hvad mig din Viisdom byder. Mig blev, Tak være dig! anviist den rette Vei: Jeg seer og kjender den, men ak, jeg gaaer den ei.

3. Dit himmelsendte Ord jeg i dit Tempel hører, Og Sandheds stærke Røst mit svage Hjerte rører; Da er jeg redebon, at gjøre hvad du bød, Ja holde fast ved dig, ved dig i Liv og Død.

4. Men ak! den Fyrighed, som Hjertet da fornemmer, Den hastig slukkes ud, mit Forsæt jeg forglemmer. Jeg gaaer seendrægtig frem paa Dydens trange Sti; Forbarm, forbarm dig, Gud! og stat mig Svage bi!

5. For Jesu Christi Skyld send Hjælpen fra det Høie! Og lad min Evighed mig stedse staae for Øie. At jeg fra Kraft til Kraft i Troe og Dyd fremgaaer, Indtil jeg Salighed hos dig af Naade faaer.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand rc.

277. Alseende! jeg skamfuld maa Min Skyld for dig bekjende: Jeg føler syndefuld Attraae I Hjertet

tidt at brænde; Jeg elsker Verdens usle Tant, Saa tidt, saa tidt endog jeg fandt, At den mit Haab har skuffet.

2. De fremme ei mit sande Vel, De Jordens Herligheder; Men tidt berøve de min Sjel Hiin bedre Verdens Glæder. Hvi elsker jeg da Jordens Fryd, Og glemmer at kun Troe og Dyd Kan mig lyksalig gjøre?

3. O gode Fader! hjælp du mig At modstaae Verdens Smiger. Giv, at jeg stedse følger dig, Og hvad dit Ord mig siger. At elske dig af ganske Sjel, Og lyde dig, det er mit Vel, Min Pligt, min sande Hæder.

Mel. Søde Jesu! vi er her rc.

278. Jeg er svag, men Gud er god; Svaghed vil han mig tilgive. O den Tanke kan mit Mod, Mit nedtrykte Mod oplive. Hvo er den, som vil forsage? Gud er naadig mod den Svage.

2. Sandheds Lyset i hans Ord, O! det mørknes ingensinde. Salig den, som Ordet troer, Kraft til Dyden skal han finde. Hvo er den, som vil forsage? Gud er mægtig i den Svage.

3. Naadens Fader! Kraftens Gud! Synden skal min Afskye være; Jeg vil høre Jesu Bud; Jeg vil følge Jesu Lære. Herre, led og styrk mig Svage! Aldrig skal jeg da forsage.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud rc.

279. O! gik det os til Liv og Sjel, Som Gud vor Fader vilde, Da blev vor Vei en Vei til Held,

Da gik det ingen ilde. Ja, Fader! til Lyksalighed Os, dine Børn, du skabte, Og Jesus kom til Jorden ned, At frelse de Fortabte.

2. Men ak! hvor tidt miskjendte vi Din vise Faderstemme. I Lysters vilde Sværmerie Vi dig og Jesum glemme. Tilgiv os, Herre! naadelig; Vor Daarskab vi bekjende, Og angergivne vi til dig I Bøn og Troe os vende.

3. Prent os i Hjertet dybt dit Ord: Dit Ord er Viisdoms Lære. Lad det vort Lys paa denne Jord, Lad det vor Tilflugt være! Veiled os frem til christen Dyd, At vi fra dig ei vige. Bered os til hiin høie Fryd I dit og Jesu Rige!

Mel. Vreden din afvend :c.

280. Til dig, min Gud! vil jeg af Hjertet bede. Fra Dyd og Pligt lod jeg mig tidt forlede; Vil ikke du dig over mig forbarme, Forgaaer jeg Arme.

2. Omspændt af Ængstelse mit Hjerte gruer: Retfærdighed med Dom og Straf mig truer. O vee mig! om jeg skal tilfulde bøde For al min Brøde!

3. Det Onde jeg letsindig har bedrevet, Det er mig til saa tung en Byrde blevet. Ak! jeg nedtrykkes, synker hen i Støvet, Alt Mod berøvet.

4. Forgjeves hos mig selv jeg Trøst vil hente, Forgjeves jeg af Verden Hjælp vil vente. Har jeg ei anden Trøst og Hjælp tilbage, Maa jeg forsage.

5. Til dig, min Gud! til dig vil jeg mig vende; For dig jeg vil min store Skyld bekjende. Min egen Synd jeg angrer nu saa saare, Med Suk og Taare.

6. Forskyd mig ikke, o min Gud og Herre!

Ved Jesum lad min Synd tilgivet være. Og led mig ved din Aand paa bedre Veie, Paa dine Veie.

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud etc.

281. Ak, Gud og Herre! var jeg fri For Synd, som mig vanærer! Ak! gik jeg frem paa Dydens Sti, Alt som dit Ord mig lærer! Da kunde jeg med Glæde see Til dig, min Gud i Himlene; Men nu jeg staaer nedbøiet.

2. Jeg skamfuld slaaer mit Øie ned, Og Angest mig betager; Thi, Herre! din Alvidenhed, Mit Inderste ransager. Du seer saa grant den Syndelyst, Som ulmer i mit svage Bryst, Og mig saa tidt bedaarer.

3. Hvad er det Forsæt i mit Sind, Som ofte mig oplive? Det viger bort, som Avn for Vind, Og Lysten mig henriver. Ræk, milde Fader! mig din Haand, Hjælp mig at bryde Syndens Baand, Og Dyden troe at dyrke.

4. O! da tør jeg tilegne mig Den Trøst, dit Ord tilbyder. Naar jeg oprigtig tjener dig, Ved dig min Sjel sig fryder. Jeg skrækkes ei for Død og Dom; Min Jesus ned til Jorden kom, At frelse de Fortabte.

5. Din Aand, o Fader! gjør mig fri Fra Synd, som mig vanærer. Den føre mig paa Dydens Sti, Alt som dit Ord mig lærer. Med Trøst og Haab jeg da kan see Til dig, min Gud! i Himlene, Forvisset om din Naade.

Egen Melodie:

282. Med Vemods Graad jeg falder ned For dig, algode Fader! Jeg veed, du elsker Hellighed; Jeg veed, du Synden hader. Ak! Syndelyst forvilder mig; Ved den jeg drages tidt fra dig, Og fra de høie Dyder, Du til mit Held mig byder.

2. Saa mangen hellig Pligt mod dig, O Gud! jeg efterlader; Jeg stræber alt for svagelig At tækkes dig, min Fader! Jeg ofte misfornøiet er, Med dine vise Tugtelser; Jeg ynder Tidens Glæder, Og glemmer Evigheder.

3. Nu seer jeg min Elendighed, Og for min Fare gruer. Alseende! du alting veed! Du hver min Tanke skuer. Skjenk mig din Naades Kraft igjen, At jeg kan staae mod Fristelsen, Og mandig og itide Min Syndelyst bestride.

4. Lær mig at bruge viselig Hver Dag du end mig giver; Hjælp, at min Troe, mit Haab til dig Urokket stedse bliver. Da nyder jeg din høie Fred, Og modnes til min Evighed, Hvor jeg i salig Glæde Dig, Fader! skal tilbede.

Mel. Herre! jeg har handlet ilde ⁊c.

283. Gud! den Sandhed, du mig lærte, Lyser kjerlig for min Sjel, Dog vil mit det svage Hjerte Vige af fra Dyd og Held. Ak! det Godes Værd jeg kjender, Dog til Synd jeg tidt mig vender.

2. Gud! jeg veed, du Regnskab kræver For min Gang paa Banen her; Dog saa tidt min Tanke svæver Mellem Dyd og Syndsbegjer. For mit Øie

Dyd forsvinder, Naar mig Syndens Daarskab blinder.

3. Gud, min Gud til dig jeg raaber, Dig, du Alforbarmende! Og fra dig, fra dig jeg haaber Naade og Tilgivelse. Lad min Anger dig behage! Led mig til din Vei tilbage.

4. Lær mig trofast dig at dyrke. Vogt min Sjel for syndig Jd. Giv, at jeg med Mod og Styrke Strider Troens gode Strid. Trøst jeg da hos Jesum finder, Og al Fare overvinder.

Mel. Fader vor udi Himmerig rc.

284. Gud! naar jeg seer mig, som jeg er, Da føler jeg kun Ængstelser; Om du til mig til Doms vil gaae, Ei kan jeg da for dig bestaae. Jeg bøier mig i Støvet ned, Og beder om Barmhjertighed.

2. Du Helligste! hvad er for dig Den Dyd, som findes kan hos mig? Mit Forsæt og mit Øiemed, Alt er kun Ufuldkommenhed. Saa tidt med Feil det blandet er, At Gjerningen har lidet Værd.

3. O Jesu Christ! forbarm du dig, Og lad din Aand veilede mig. Giv jeg maa dæmpe meer og meer Den Syndelyst, jeg hos mig seer. Led du mig frem i dine Fjed Til Viisdom og til Hellighed.

4. O! din Forløsnings høie Værd Mig da til Trøst og Frelse er; Og Døden, naar den nærmer sig, Da skal den ei forfærde mig. Hos Gud! er mig ved dig bered En salig herlig Evighed.

3. Kjerlighed og Tillid til Gud.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud :c.

285. Gud! hvo bør elskes høit, som du? O! du er idel Naade; Du, fra vor første Stund til nu, Har styret Alt til Baade. Naturen er saa rig og skjøn; Til Held du Alting skabte; Og din den elskelige Søn, Han frelste det Fortabte.

2. Lad Kjerlighed i hvert et Bryst Til dig, o Gud! antændes, Og giv, at den ved Gavnelyst I al vor Idræt kjendes. Veiled, o Fader! hver en Sjel Til Ret og Dyd og Orden; Da skal dit Himmeriges Held Udbrede sig paa Jorden.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade :c.

286. At elske dig, min Gud og Herre! O, det er Pligt og Gavn for mig. Hvad er al Verdens Glands og Ære Mod det, at jeg tør elske dig? O Gud! du Kjerlighedens Gud! Ethvert dit Bud er Faderbud!

2. Dog tidt mig Lysterne besnære, Og Daarskab blinder min Forstand, At verdslig Lyst og verdslig Ære Mig fast til Støvet binde kan. O! hvor jeg da, du Hellige! Dybt føler min Fornedrelse.

3. Dog, Fader! jeg vil ei forsage; Jeg vil saa gjerne elske dig. Til ham vil jeg min Tilflugt tage, Til ham, som bedst det lærte mig. Min Jesus mig forvisset har, At jeg for dig er dyrebar.

4. Ja, Jesus! med et villigt Hjerte Du kom, da Gud, din Fader bød; For mig du taalte Haan og Smerte; For mig du taalte Korsets Død. Og

mig du leder ved dit Bud Til barnlig Kjerlighed mod Gud.

5. Jeg føler nu: Gud tør jeg elske, Som mig sin Søn til Frelse gav. Min gode Fader vil jeg elske, Af ganske Sjel indtil min Grav. Og hist jeg blandt de Frelstes Tal Ham evig, evig elske skal.

Mel. Af Høiheden oprunden er :c.

287. O Gud! hvor lykkelig er den, Som føler, at du er hans Ven, I dig han alting eier. Al Verdens Magt og Herlighed Imod hans stille Sjelefred Dog intet, intet veier. Lykke, Vanheld, Alt du sender, Og han kjender Dig, som Fader; Tryg paa dig han sig forlader.

2. O Held mig, Held mig, at du er Min Hjælp i Livets Fristelser, Jeg sikker Banen vandrer. Thi du er mægtig, viis og god; Og aldrig du dit Barn forlod; Dit Sind du ei forandrer. Døden, Graven mig ei skrækker, Thi du vækker Mig til Live; Evig du mig huld vil blive!

3. Giv, at ved Troe og Dyd jeg maa Dit Velbehag, o Fader! naae I Fryds og Sorrigs Dage. Da, naar herfra jeg vandre skal, Du mig blandt de Udvalgtes Tal I Himlen vil optage. O Gud! min Gud! hvilken Hæder! Hvilke Glæder! Naar mig hisset Naadens Time er forvisset.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode :c.

288. Bort med Verdens tomme Glæder! Jeg har Verden ikke kjer. Varig Lyst og Roe og Hæder Fandtes ingenlunde der. Himlen staaer min

Attraa til, Did min Aand sig hæve vil. Mod det Gode, Himlen eier, Jordisk Lykke intet veier.

2. Alt, o Gud! jeg vil forsage, Alt, hvad er forgængeligt; Intet skal mit Hjerte drage Bort fra dig, fra Dyd og Pligt. Møde mig paa Banen her Glæder eller Lidelser: O! jeg veed, din Viisdom leder Frem til Himlens Salighed.

3. Salig den, som til det Høie Stunder frem, i hvor han gaaer! Salig den, som hefter Øie Paa det Liv, som foreſtaaer. Der er evig Herlighed Med Guds Søn for os bered; Der hos ham vor Fryd, vor Ære Uforkrænkelig skal være.

Mel. O kjære Sjel frygt aldrig meer ꝛc.

289. Vor Gud alene Herren er, Han styrer alle Himles Hær, Han Støvet ei forglemmer. Hvad er den Dødeliges Raad? Hvad er hans Id? hvad er hans Daad? Guds Viisdom Alt bestemmer, Og til det Bedste fremmer.

2. Alvise Fader! lad os ret Med Ydmyghed erkjende det, Og dig hengivne være. Du kjender alles Vel, o Gud! Og Godhed er ethvert dit Bud: Lad meer og meer os lære Dit Forsyns Raad at ære!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

290. Almægtige og gode Fader! Paa dig fortrøster sig min Sjel; Og i din Haand jeg overlader Mit ganske Liv og alt mit Vel. Du vise Gud alene seer, Hvad til mit Bedste tjenligt er.

2. Kun lidet overseer mit Øie! Saa let mit Mod, min Kraft forgaaer. Men du, du throner

i det Høie; Ved dig jeg Mod og Styrke faaer. Du skuer Alt, og styrer det Til deres Vel, som handle ret.

3. I Nødens Time tidt mit Hjerte Af Frygt og Kummer ængstet var; Du, gode Gud! mit Suk, min Smerte Til Tak og Fryd forandret har. Og, lige god og viis endnu, Du altid kommer mig ihu.

4. Saa vil jeg stedse overgive Min hele Velfærd, Gud! til dig; Og Jesus skal mit Haab oplive; Hans Ord, hans Liv vellede mig. Han lærte mig, i det han led, At lide med Taalmodighed.

5. Naar engang Dødens Time kommer, Jeg mat og bleg skal segne hen; Men ei jeg frygter: han min Dommer, Han er min Frelser og min Ven. Som han befaler jeg min Aand, O gode Fader! i din Haand.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn 2c.

291. Gud, Herre! du er nær hos mig! Du styrer Alting viselig, Og styrer til det Bedste. Vel mig! jeg da kan rolig gaae Den Vei, du bød mig vandre paa, Og Haabet til dig fæste.

2. Er denne Vei end mørk og trang, Og er min Strid end haard og lang, Til dig min Lid jeg sætter. Jeg veed, at du er evig god! Den Tanke mit forsagte Mod Saa kraftelig opretter.

3. I Vrede du ei straffer mig; Kun at jeg føres maa til dig, Du Prøvelsen tillader. Og til mit Held den falder ud: Den kom fra dig, o Naadens Gud! Fra Jesu Christi Fader.

4. Naar du vil styre mine Fjed, Jeg da med

sand Frimodighed Tør alle Farer møde. Og kom de end i Tusindtal, De mig dog ei forfærde skal: Med dig tør jeg dem møde.

5. Nei, dig betroer jeg al min Sag: Alvise Gud! din Frelses Dag Jeg rolig oppebier. Den Dag frembryder dog engang, Da du fra Sorg og Nød og Trang Os dine Børn befrier.

6. Ja! om ei før, den kommer da, Naar salig Død mig kalder fra Al Jordens Strid og Møie. Da løses alle Sorgens Baand; Til dig opsvinger sig min Aand, O Fader! i det Høie.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ꝛc.

292. Herre! stor i Magt og Naade, Al min Tillid staaer til dig. Du er viis, thi skal du raade, Styre og regjere mig. Vil du prøve mig, min Gud! Jeg vil holde Prøven ud. Jeg i Sorg til dig vil raabe, Stadig troe paa dig og haabe.

2. Dine skjulte Raad, min Fader! Dem vi ei udgranske kan; Her, som i et Svælg, sig taber Al vor Viisdom, vor Forstand. Gud, jeg bøier mig for dig; Som du vil, saa skee det mig! Glad og rolig vil jeg være; Give dig for Alting Ære.

Mel. I Christne! hvor I ere ꝛc.

293. O Gud! dit Forsyns Øie Nedskuer fra det Høie Til dine Mennesker; Og ingen du forlader; Thi du er Alles Fader; Hver dig er lige kier.

2. Naar Sorg mit Hjerte krænker, I Troe til dig jeg tænker, At den er mig til Held. Du styrker selv mit Hjerte, Du lindrer selv min Smerte, Og ender Alt saa vel.

3. Om Medgang til mig smiler. Til dig med Tak jeg iler; Du skjenker Lyst og Fryd. Dig beder jeg bevare Min Sjel fra hver en Fare, Som frister Troe og Dyd.

4. Lad meer og meer mig lære De blide Kaar at bære, Og bære deres Savn! Jeg da ved Banens Ende Skal frydefuld erkjende, At Alt var mig til Gavn.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade *x*.

294. O Gud! med stille Sind jeg giver Mig ganske i din Faderhaand! Dit Raad mig viist og helligt bliver, Naar mig veileder Sandheds Aand. Thi gaaer jeg tillidsfuld den Vei, Og troer paa dig og frygter ei.

2. Jeg veed, du altid er den samme J Godhed, Trofasthed og Magt; Og aldrig den skal staae til Skamme, Som lider paa hvad du har sagt. Alvise, eviggode Gud! Til Held du Alting fører ud.

Mel. Hvad min Gud vil, det altid skee *x*c.

295. Gud! hvad du vil, det altid skee! Din Villie er den bedste. Du hjælper alle Lidende, Som Haabet til dig fæste Du giver Hver Hvad tjenligt er! O vise gode Fader! Hvo paa dit Ord Kun stadig troer, Ham aldrig du forlader.

2. Mit Hjerte stundom fristes her Til Vanghed, Tvivl og Klage O du, som veed, hvor svag jeg er, Lad mig dog ei forsage! Gyd i mit Bryst Den søde Trøst, At du mit Bedste kjender: At hvor jeg gaaer, Og hvor jeg staaer, Jeg er i dine Hænder.

3. For Døden selv jeg gruer ei; Du er mit Lys, min Styrke. Din egen Søn har banet Vei Igjennem Gravens Mørke. Endogsaa der Er du mig nær, Og mig ved Haanden leder; Og fører mig saa tryggelig Til Evighedens Glæder.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ꝛc.

296. Gyd, o Naadens milde Fader! Troe og Tillid i min Sjel, At jeg rolig overlader Til din Omhue alt mit Vel. Som et Barn fortroligen Iler til sin Fader hen; Saa lad mig, ihvad kan hende, Al min Hu til dig henvende.

2. Lær mig, at jeg ret betænker Alt det Gode, du mig gav, Og hvad du endnu mig skjænker, Til jeg lægges i min Grav! Giv mig og standhaftigt Mod Til at skjønne du est god; God endog, naar Sorg og Møie Presser Taarer af mit Øie.

3. Lydig skal jeg da modtage; Hvad du vil tilskikke mig; Prise dig i blide Dage, Og i Modgang prise dig. Ja i Glæde og i Nød, I mit Liv og i min Død, Skal min Lid til dig, o Herre! Trøstig og urokket være.

Egen Melodie.

297. Paa Gud alene Jeg sætter Haab og Lid! Gud vil jeg tjene Min hele Levetid. Han ei aflader At sørge for min Sjel; Alt hvad mig skader, Bortvender han saa vel, Den gode Fader, Den Gud Immanuel.

2. Har jeg end Brøde, Er end min Troe kun svag, Guds Søn, som døde, Opreise vil min

Sag. Han vil udrive Min Sjel af Syndens Baand; Han vil oplive Min sønderknuste Aand; Thi vil jeg give Mig ganske i hans Haand.

3. Hjælp mig at dyrke Dig, kjere Herre Gud! Giv Lyst og Styrke, At lyde dine Bud! Mig ei forføre Den onde Verdens Svig! Mig kraftig røre, Det Ord, som kom fra dig! Nedbøi dit Øre Naar jeg anraaber dig!

4. Du kan mig trøste I alskens Sorg og Nød. Din Søn forløste Mig ved sit Liv, sin Død. O! hvad opveier Mod denne Salighed? Jeg alting eier, Naar jeg har Himlens Fred. Din Søn vandt Seier, Og jeg vandt Seier med.

5. O Jesu fromme! O du, paa hvem jeg troer! Did lad mig komme, Hvor du i Ære boer! Jeg ikke gruer; Min Grav er ei mit Hjem Ei Døden truer, Til Liv den leder frem. Og hist jeg skuer Dit ny Jerusalem.

6. Fryd uden Lige! Der kommer jeg til dig, Og seer dit Rige, Hvortil du kaldte mig. Der skal jeg være Hos dig i Evighed; Der Himlens Ære Og Fryd er mig bered. O Jesu kjere! O hvilken Salighed!

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt ɾc.

298. Jeg veed mig intet bedre Raad, Naar alskens Trængsel er min Lod, End fast at holde ved vor Gud: Stor er vor Gud, Og faderligt er hvert hans Bud.

2. Men tidt jeg her, i Vaande stæd, Forglemte Herrens Miskundhed. At tænke Gud, gjør mig

ei fro; Svag er min Troe, Den skaffer mig ei Sjeleroe.

3 Til Held, til Fred dog viselig Min gode Fader skabte mig. Han fremmer kjerlig her mit Vel, Og hist min Sjel Hos ham skal finde evigt Held.

4. Tidt her dog skygger Gravens Nat For Maalet, som mig hist blev sat. Den Gravens Nat mig er saa fæl; Min svage Sjel Ei fatter hiint det store Held.

5 I Mismod let jeg synker ned: Men jeg det gode Raad mig veed: At holde fast ved dig, min Gud! Du er min Gud, Af Trængsel leder du mig ud.

6. Din Sandheds Aand, o Gud! mig giv, Og Mørket fra min Sjel fordriv. Mig da det Maal, som jeg attraaer, Af Syn ei gaaer, Og meer og mere Kraft jeg faaer.

7 At du os Jesum Christum gav, Den Sandhed er min Støttestav. Han gik til Himlens Herlighed, Og der et Sted Han ogsaa har for mig bered.

8. Ja, Herre! du gjør Alting vel; Med mig du gjør det saare vel. Saa trøstig jeg da vandrer frem Alt til mit Hjem; Hos dig, min Fader! er mit Hjem.

Mel. Alene til dig, Herre Jesu Christ ꝛc.

299. O Gud! jeg stundom troer saa svagt, Kan tiet en Bøn ei stamme; Jeg frygter for din Dommermagt, Som vist skal Synden ramme. Mig Livet er et oprørt Hav; Med Skræk jeg seer den skumle Grav; Jeg gruer for hiin Evighed. Forleen mig Fred! Kun du kan give Sjelen Fred.

2. Ja, styrk du selv min svage Sjel, Naar Trængsel mig omgiver; Viis mig, du til mit sande Vel Derved min Troe opliver. Den Dyd, som prøvet er i Nød, Bereder til en salig Død. Og du vil os, som Fader bliid, Vist kalde did, Hvor evig lønnes skal vor Fliid.

Mel. O kjere Sjel! frygt aldrig meer ꝛc.

300. Hvad Ondt der end skal møde mig, O Gud! jeg haaber dog paa dig; Du er min hulde Fader! Naar selv jeg mig ei raade kan, Naar Venner ikke holde Stand, Naar mig min Uven hader, Gud! du mig ei forlader.

2. Om end min bedste Idræt her Miskjendes tidt af Mennesker, Jeg vil dog ei forsage. Alvidende! du seer min Daad, Du seer mit Hjertes Hulde Raad: Kan jeg kun dig behage, Hvi skulde jeg da klage?

3. Om Sorg og Modgang idelig Paa Banen her forfølger mig, Tilfreds jeg dog vil være. Du Herre! kjender bedst mit Vel: Ved Modgang prøver du min Sjel. I Trængsler skal jeg lære Taalmodig, from at være.

4. Ja! om end Luft og Hav og Jord Sig til mit Uheld sammensvoor: Jeg frygter ei den Fare. Om hele Verden end forgaaer; Din Godhed, Herre! dog bestaaer: Og den du vil bevare, Ham skrækker ingen Fare.

5. Vel da! jeg trolig vandrer frem Til Himlen, til mit rette Hjem, Igiennem Jordens Møie. Min Gud! du er mit Haab, min Trøst! Thi viger

Mismod fra mit Bryst. Jeg fæster Sind og Øie Til Hjælpen i det Høie.

Egen Melodie.

301. Hvo ikkun lader Herren raade, Han bygger fast paa Klippegrund; Han seer Guds hjælperige Naade J Sorrigs og i Rædsels Stund. Men hvo sin Lid til Verden slaaer, Paa troløs Sand hans Bygning staaer.

2. Med Viisdom du, o Gud! afmaaler Den Tid, naar Hjælpen nyttigst er; Og naar vort Hjerte det kun taaler, Da er din Haand til Redning nær, Ja tidt, før vi det ventede, Kom ned fra dig Forbarmelse.

3. Saa ville vi da med vor Byrde Gaae stille frem den tunge Vei! Vi lide paa den gode Hyrde; Ei sover han, han slumrer ei; Og al vor Tarv og Trang han veed; Thi er al Sorg kun Daarlighed.

4. Hvad hjalp mig al min Jammerklage? Den er mig ei til Lettelse: Saa tidt jeg føler, at min Plage Ved Mismod bliver tungere. Ei lindrer Vemods hede Graad; Den skaffer mig ei Trøst, ei Raad.

5. Min Gud! saa vil jeg troe og bede, Og ærlig røgte Pligt og Kald; Og lide paa, at du er rede, At hjælpe, naar jeg hjælpes skal. Da er mit Sind, mit Hjerte trygt. Paa Klippegrund mit Haab er bygt.

Mel. O Gud! du fromme Gud ꝛc.

302. Du ene værdig er, du alle Herrers Herre, At hver en Jordens Slægt forkynder høit din Ære!

Din Godhed overgaaer al Tanke, al Forstand; Thi du, du sender Hjælp, naar ingen hjælpe kan.

2. O! lad din Aand hos mig Frimodighed opvække, Naar Lidelsernes Magt min Troe til dig vil svække Ved Korset prøves jeg; giv jeg i Prøvelsen Ei glemmer, at i dig jeg har en trofast Ven.

3. Paa hver din Styrelse giv, at jeg nøie agter; At jeg din Viisdoms Vei tilbedende betragter, Skjønt mindste Glimt af Haab vi tidt ei kunne see, Maa det, som gavner os til rette Tid dog skee.

4 O! jeg vil prise dig min Fader i det Høie. Du Alting til mit Gavn saa viselig vil føie! Igjennem Trængsel du fremleder mig til Dyd, Og naar din Time er, af Sorg du skaber Fryd.

Mel. Vil Gud vor Herre ei med os staae ꝛc.

303. Min Gud! til dig i Trang og Nød Frimodelig jeg raaber! I Medgang, Modgang, Liv og Død, Paa dig jeg ene haaber. Jeg veed, du ei forskyder mig; Med Tillid jeg paakalder dig, Og du i Naade hører.

2. Ja du er den, som kan og vil Den bedste Hjælp mig sende; Thi sætter jeg min Lid dertil, At al min Sorg faaer Ende Og om din Hjælp ei strax er nær, Vil du dog mine Lidelser Engang til Fryd omskifte.

3 Du est almægtig, viis og god, Evindelig den samme; Mon du vel nogensinde lod Vor Tillid staae til Skamme; Thi vil jeg tryg i Trang og Nød, I Medgangs Tid, i Liv og Død, Paa dig alene haabe.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød rc.

304. Naar Nød og Modgang rammer mig, Paa Gud jeg mig forlader. Ja! stadigt staaer mit Haab til dig, Du evig gode Fader! Ei Verdens Hjælp jeg lider paa, Men du, du styrer Alting saa, At til mit Gavn det vendes.

2. Du hidtil mig bevaret har Blandt mange skjulte Snarer; Min Hjælper du alene var I Sjels og Legems Farer Jeg ofte glemte dig, men du Mig stedse naadig kom ihu; Saa trofast er du, Herre!

3. Og snart henrinder Prøvens Tid, Da hver en Sorg har Ende; Jeg giennem Døden kommer did, Hvor jeg din Vei skal kjende: Da seer jeg mere klart end her, At Jordens korte Lidelser Du mig af Godhed sendte.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade rc.

305. Naar under Modgangs Vægt jeg sukker, I Bøn jeg iler Gud til dig. Tidt Venners Hjerte sig tillukker, Naar Skræk og Sorg omspænder mig. Jeg da med al min Angst og Nød, O Fader! iler til dit Skjød.

2. Jeg veed, at du mig ei bortviser; Du paa min Trang vil raade Bod. Din hele Skabning høit jeg priser, At du er mægtig, viis og god; O! skulde ene da for mig Din runde Haand tillukke sig?

3. Nei! aldrig, aldrig vil jeg glemme, At du en Fader er for mig; At du mit sande Vel vil fremme; At hvad jeg har det kom fra dig. I blide og i tunge Kaar Jeg da med Tak for dig fremgaaer.

Mel. Hjertelig mig nu længes 2c.

306. O Gud! du og ved Smerte Til Dyden kalder mig; Styrk selv mit svage Hjerte, At jeg maa følge dig! Ak, det er tungt at lide; Men lad det være saa: Taalmodig vil jeg lide, Til jeg mit Maal kan naae!

2. Min Fader vil du blive, Derpaa jeg stadig troer; Det Haab vil jeg oplive Ved dit det Naadens Ord. Der faaer jeg Trøst og Lise, Der faaer jeg Fred og Roe, Der lærer jeg at prise, Der lærer jeg at troe.

3. Din Haand det er, som bøier Mig dybt i Støvet ned; Dit Navn jeg dog ophøier; Thi du er Kjerlighed. Og snart skal jeg fuldendes; Det er mit store Haab; Da skal min Klage vendes Til Lyst og Fryderaab.

4. Da skal jeg løs for Jammer, Omsider fryde mig. Min Sjel du blid annammer Til Salighed hos dig. Da skal jeg dig velsigne, For Tidens Lidelser: Ei ere de at ligne Mod Herligheden der.

Egen Melodie:

307. Ei Livets Kummer, Jordens Møie, Ei Sorger skal nedtrykke mig; Jeg vender Tanken til det Høie, Og raaber, o min Gud! til dig. Ja! kun hos dig mit Hjerte finder Den sikre Trøst i al min Nød; Og kun ved dig jeg overvinder Sorg, Sygdom, Lidelser og Død.

2. Jeg veed din Godhed forbereder Ved Kummer selv til Held og Fryd. Jeg veed, din Viisdom ofte leder Igjennem Trængsler frem til Dyd.

Thi nyder jeg med Tak mit Gode, Og bær mit Kors med taalig Aand, Tilbeder dig, og er tilmode, Som Barnet ved sin Faders Haand.

3 Det Haab til dig, det lindrer Nøden, For hver, som trolig søger dig; Det styrker, trøster selv i Døden Enhver, som holder fast ved dig. Min Gud! jeg aldrig skal forglemme Din Viisdom og din Miskundhed: Med Haab og Troe skal jeg istemme Din Lov i Tid og Evighed.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt 2c

308. Min Gud! hvor ofte glemmer jeg, At Modgang mig skal prøve; At og paa tornefulde Vei Du mig i Dyd vil øve. O! hjælp mig, styrk mig, at jeg maa I Vel og Vee kun tænke paa, At det er dig, som styrer.

2. Jeg veed jo dog, at du, vor Gud, Er Alles milde Fader; At hvad du vil er Godheds Bud, At ingen du forlader. Til dig, min Skaber og min Ven! Jeg da vil stedse søge hen. Du vil mit sande Bedste.

3. Jeg veed din høie Viisdom er Den Lov, som Alt bestemmer: Du leder dine Mennesker, Og deres Gavn du fremmer. O! det er da mit sande Held, At overgive alt mit Vel I dine Faderhænder.

4. Jeg veed, du seer, Alvidende! Alt hvad som er og bliver; Os styrer ingen Hændelse; Du tager og du giver. Af dig da og beskikket er Hver Skjebne, som jeg frister her; Det Trøst i Hjertet gyder.

. Jeg veed, at mægtig er din Haand I Himlen og paa Jorden. Du holder Alt ved faste Baand

I uforstyrret Orden. Bort derfor al uværdig Frygt! O! ved din Haand jeg vandrer trygt Endog blandt Dodens Nærsler.

6. Jeg veed, dit Ord skal evig staae; Det ei fra Sandhed viger. Lad Jord, lad Himle selv forgaae: Dit Løvte aldrig sviger. Og du har lovet, gode Gud! At redde mig af Noden ud, Naar jeg vil dig paakalde

7. Giv, at jeg kun i Vee og Vel Din Vei med Lyst betræder; Ved dig min tillidsfulde Sjel, O Fader, da sig glæder. Ja, du er god, og viis og stor, Og Sandhed er dit Naades Ord: Hvad kan mit Haab beskjæmme?

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid rc.

309. O! gode Gud og Fader hør, Og hjælp mig ved din Naade! Lær mig, at hvad jeg ønske tor, Jeg ønsker det med Maade. Styrk mig til Flid I al min Tid, At jeg mig kan ernære. Og lad for mig Mit Brød ved dig, O Gud! velsignet være!

2. Du hører Ravneungers Røst, Og kjerlig dem bespiser; Thi har jeg og den glade Trøst, Du Miskundhed mig viser. Som Fader huld, Du naadesuld Mig gjennem Livet fører, Og skjænker mig Saa rundelig Hvad til min Nødtørft hører.

3. Det aldrig nogen Mand bedrog, At lade Herren raade; om Herren gav, om Herren tog, Det blev dog alt til Baade. Vil jeg mit Vel Ved Ret og Skjel, Da hjælpes jeg og Mine. Min Lid staaer til, Gud aldrig vil Af Øie slippe Sine.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

310. Min Gud! i Troe jeg til dig raaber; Jeg klager al min Nød for dig; Og Hjælp og Trøst fra dig jeg haaber: Du Herre! skal ei glemme mig. Du hører mig i Miskundhed, Og sender Lindring til mig ned.

2. Du hører mig, naar taus jeg sukker; Du seer min stille Vemods Graad; Seer, naar sig Brødres Hjerte lukker, Og nægter mig Hjælp, Trøst og Raad. Du seer, naar Haabet svinder hen, Og jeg er nær Fortvivlelsen.

3. Dog ofte jeg, o Gud! miskjendte Din Godheds vise Styrelser; I Frygt og Tvivl min Lid jeg vendte Saa tidt fra dig til Mennesket. Ja, svag er jeg, men, gode Gud! Hjælp mig at holde staa dig ud.

4. Befæst min Tillid, styrk mit Hjerte Ved Alt, hvad her skal møde mig. Giv, at jeg seer i Fryd og Smerte, At mig tildeles Alt fra dig. Og giv, at Troe og Virkelyst Og Haab maa herske i mit Bryst!

5. Da skal jeg frydefuld erkjende Din Godhed, naar det gaaer mig vel. Jeg skal i Modgang mig henvende Til dig med fro hengiven Sjel; Skal stedse hænge fast ved dig, Som styrer Alting viselig.

Mel. Jesus han er Syndres Ven ꝛc.

311. Sorger du endnu, min Sjel! Sorger for den Dag i Morgen? Vil min Skaber ei mit Vel? Han? kan han ei lindre Sorgen? Er ei Alting underlagt Herrens Viisdom, Herrens Magt?

2. O! vort Haab har sikker Grund; Paa Guds Ord er godt at bygge. Trængsel varer kun en Stund, Og forsvinder, som en Skygge. Trøst og Glæde tidt frembrød Midt i angestfulde Nød.

3 Herrens Vei er altid god! Dertil jeg min Lid vil fæste; Er den tung for Kjød og Blod, O! det er dog til mit Bedste! Gjennem Trængsler gaaer jeg frem, Til Guds Himmel, til mit Hjem.

4 Didhen, didhen lad mig see, Naar min Sorg vil Øiet blinde! Der er ingen Lidelse. Fryd hos Jesum skal jeg finde. Frelser! ja du har bered Mig en herlig Evighed.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød er.

312. Hvad du paalægger mig, o Gud, Vil jeg taalmodig bære. Ethvert dit Bud er Godheds Bud; Thi kan jeg trøstig være. Du har jo ført mig faderlig; Og du har trøstet, hjulpet mig, I mangen Sorg og Vaande.

2 Din Kjerlighed urokket staaer; Mit Gavn du ene kjender; Hvad har jeg da at skjelve for? Jeg er i dine Hænder. End krævede du strax min Sjel; Saa veed jeg vist, du vil mit Vel; Jeg bliver ved at haabe.

3 Min Gud, paa dig i Alt jeg troer; Ei vakle skal mit Hjerte. Jeg kjender dine Viisdoms Spor, End naar jeg føler Smerte. Du fører Alting herligt ud; Og hvad du sender mig, min Gud! Det sendes ei i Vrede.

4 Du lod ved din eenbaarne Søn Din Naade mig tilbyde. Du vil ei din Forløstes Bøn Og Suk

og Naad forskyde. Nei! forend du forskyder mig, Skal Moderhjertet hærde sig Imod sit spæde Foster.

5. O hjælp mig, at fra Haab og Troe Jeg aldrig, aldrig falder. Da skal jeg føle Trøst og Roe, Naar Dødens Røst mig kalder. Min Prøvelse er da forbi; Da er jeg evig glad og fri Hos dig og min Forløser.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ꝛc.

313. Trøstens Aand! du i de Svage Er saa stærk og hjælperig. Styrk og mig i Trængsels Dage, Naar mit Mod forlader mig! For min Sjel dig aabenbar, Og Guds Kjærlighed forklar! Da al Tvivl og Mishaab svinder; Døden selv jeg overvinder.

Egen Melodie.

314. Tabt er min Fred! Jeg synker ned I Uroe, Sorg og Jammer. Ei den ene Nød er endt For den anden rammer.

2 O gode Gud! Fri du mig ud Af denne haarde Kummer! Hjertets Sukke hører du, Naar min Mund forstummer.

3. Gyd i mit Bryst Den stærke Trøst, At mine Kaar du kjender! Og at Alt er til mit Vel, Hvad din Viisdom sender.

4. Din Villie, o Fader! skee Giv du min Afmagt Kræfter! Den, som taalig lider nu, Trøster du herefter.

Mel. Vee mig at jeg saa mangelund ꝛc.

315. Bevar, o Gud! i Naade mig, At aldrig jeg forsager; Kun til vort Gavn du viselig Tilske-

steder Nød og Plager. Giv mig, at skye hver Utaals Ord; Thi du er Gud! og jeg er Jord, Som ei med dig bør trætte.

2. Hjælp mig, thi selv jeg kan det ei, Min Engstelse at dæmpe; Styrk mig, mens jeg paa trange Vei Til Maalet frem skal kæmpe. Den glade Tanke trøste mig, Alvise Gud! at faderlig Du elsker den, du tugter.

3. Thi holder jeg saa fast ved dig; Du bød mig selv at haabe. Jeg veed, du ikke lader mig Forgjeves til dig raabe. Jeg veed, jeg er i Prøvens Stand. Jeg veed, du baade vil og kan Dig over mig forbarme.

Mel. Herren han er min Hyrde god rc.

316. O Gud! hvor længe skal jeg her Mit usle Liv hendrage, Og i saa haarde Lidelser Bortsukke mine Dage? See! jeg forsmægter svinder hen, Og ingen, ingen jordisk Ven Kan mig i Noden hjælpe.

2. Naar Morgensolen kalder op Til Arbeid og til Glæde, Da ligger tungt min matte Krop, Mens Taarer Øiet væde. Naar Aftenstiernen byder Roe, Den kjere blide Natteroe, Flyer Søvnen fra mit Leie.

3. Ja! Sorgen synes født med mig; Som Skyggen den mig følger; Jeg trues, ængstes idelig; Al Fryd sig for mig dølger Og hvor jeg end omkring mig seer, Er ingen Hjælp at øine meer; Al Verden mig forlader.

4. Dog skee, o Herre! hvad du vil, Jeg aldrig skal forsage. Du bøier vist dit Øre til Min Vemods Suk og Klage! Den kommer, Frelsens blide

Stund; Den kommer, Dødens stille Blund, Naar du min Sjel vil kalde.

5. Da glemmer jeg den hele Jord, Og hvad jeg led i Støvet! Da skal jeg kjende grant, hvorfor Din Viisdom mig har prøvet. Da skal jeg see din Salighed, Og naae mit Væsens Oiemed, Da skal jeg evig frydes!

6. O glade Haab! det gyder Trøst I mit beklemte Hjerte. Jeg hører Guds, min Faders Røst; Den lindrer al min Smerte. Ja, Fader! ja jeg er bered At vandre til din Himmels Fred Igjennem Sorg og Moie.

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær 2c.

317. O Jesu Christ! jeg troer paa dig! Udrust min Sjel med Styrke! Ak! Herrens Raad er skjult for mig; Tidt trindt om mig er Mørke! Vil Skræk forjage Hjertets Fred, Hjælp da jeg ved Taalmodighed I dine Fjed maa træde.

2. Jeg veed, det til mit Gavn maa skee, Naar Modgang jeg maa bære. Jeg veed, at og Forfølgelse Er din Bekjenders Ære Ved Alt du kjerlig drager mig Fra Jordens usle Tant til dig, Og mig til Viisdom leder.

3. Gud elsker mig! med denne Troe Jeg Alting gaaer imøde. Derpaa jeg bygge vil min Roe, Som Tvivl ei skal omstøde. Min Guds, min Faders Kjerlighed I Trængsel og Gjenvordighed Kan trøste, styrke, fryde.

4. Gud elsker mig! den Tanke skal Mit sidste Skridt ledsage; Den følger mig i Dødens Dal;

Al Frygt kan den forjage. Paa Frelseren jeg lider her; Hos ham jeg herliggjøres der, Hvor Suk og Klage svinder.

Mel. Herren han er min Hyrde god rc.

318. O Gud! din Godhed gaaer saavidt, Saavidt som Himlen rækker! Din Frelse du os sender tidt, Naar farligst Udsigt skrækker. Du faderligen staaer os bi, Hvad Vaande end vi stædes i! Hør, Herre! hvad jeg beder.

2. Jeg beder ei om Overflod Af det, som Lykken giver; Med den af dig tildeelte Lod Tilfreds jeg gjerne bliver. Forstand og Viisdom skjenk du mig, O Gud! at jeg maa prise dig For hver din Godheds Gave.

3. Jeg beder ikke om et Navn, Som brammer kun og blinder: Men giv, jeg altid fremmer Gavn, Og Fryd kun deri finder. Og lad den Hæder følge mig: At jeg har vidst at tækkes dig Og Dydens sande Venner.

4. Jeg beder ei om mange Aar; Hvad er den længste Alder? Jeg bedre Liv imøde gaaer, Naar Dødens Budskab kalder. Didhen mit Øie vender sig. O! hvad er Jorden her for mig Mod Himlen, som jeg venter.

Mel. Jesu søde Ihukommelse rc.

319. Mit Haab, min Tillid staaer til Gud, Som Liv og Lykke breder ud; Hans Øie skuer allesteds; Hans Viisdom styrer Verdens Kreds.

2. Og denne Gud min Fader er; Og jeg, hans

Barn, jeg er ham kjer. Mens under Moders Bryst jeg laae, Endogsaa da han til mig saae.

3. Mit Øie, Fader! seer til dig: Jeg veed du aldrig glemmer mig; Og giver du ei Overflod, Jeg dog er nøiet med min Lod.

4 Om det, som jeg skal kalde Mit, Mod Andres Forraad blev kun lidt; O! tag Velsignelsen ei bort, Saa er mit Lidet altid Stort.

5. Forsørger du mig rigelig; Giv, jeg da ei hovmoder mig, Men deler med den Trængende Din Faderhaands Velsignelse.

6. Din Faderhaand velsigne kan Saa rundelig paa Hav og Land. O! ræk den til os alle ud! Velsign Enhver! velsign os Gud!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ꝛc.

320. Min Gud! jeg vil ei ængste mig I sorrigfulde Dage; Jeg ikke trætte vil mod dig; Og ei vil jeg forsage. Klart viser sig din Miskundhed I Alt hvad du tilsender. O Gud! din Faderkjerlighed Ei Maal, ei Grændse kjender.

2. Det Kors, der synes Straffedom, Det til mit Bedste sigter; Det vækker mig, og minder om Saa tidt forglemte Pligter. Thi dan, o Gud! som bedst du seer, Mit Hjerte dig til Ære. Om det endog ved Korset skeer; Med Taal jeg det vil bære.

Mel. Hvad min Gud vil ꝛc.

321. O Gud! giv os Taalmodighed, I hvad os end skal møde! Da skal den blide Sjelefred Hver Kummer os forsøde. Ethvert dit Bud, Al-

vise Gud! Til idel Held os fører; Og snart du blid os kalder did, Hvor Sorg og Nød ophører.

Mel. Alene til dig, Herre Jesu Christ rc.

322. Hjælp Fader! at Taalmodighed Jeg af min Frelser lærer, Og ei til Mismod trykkes ned, Fordi jeg Korset bærer. Lær du mig selv med Sjeleroe Mig til dit Forsyn at betroe. En Hjælpens Dag skal vist fremgrye Og Sorger flye, Og Glæder spire frem paa nye.

2. O Gud! paa mangen Glædes Sti Du hidtil lod mig vandre! Hvor mangt et Uveir trak forbi, Der ramte tusind Andre. Saa tidt mit Legem og min Aand Blev signet af din runde Haand Og naar jeg bad, da hørte du; Hvi skulde nu Du ikke komme mig ihu?

3. Bort da hver Tvivl, bort af min Sjel! Gud er min milde Fader! Alt hvad han vil, er idel Held, Og ingen han forlader. Og viist er hvert hans Øiemed Og fremmer min Lyksalighed. Jeg lider paa, jeg er ham kjer, Skjønt ei jeg seer Hvorledes det er godt, som skeer.

4. Saa tornefuld er Korsets Vei, Og tung den er at vandre; Dog kan al Sorg og Klage ei Guds skjulte Raad forandre. Den Vei, saa mødig og saa trang, Ved Mismod bliver dobbelt lang. Hjælp, Herre! hjælp mig, at jeg maa Udholde saa, At jeg tilsidst kan Maalet naae.

5. O Evighed! du høie Trøst, Naar Graad mit Øie blinder. Snart ender sig al Sorg og Brøst, Og Frelsens Dag oprinder. Min Faders Huus

jeg da skal see, Som Jesus mig forjættede. O Jesu! der er Fryd og Fred; Og der et Sted Har du, min Frelser, mig bered.

Mel. Gud Fader udi Himmerig rc.

323. Algode Gud! med barnlig Hu Paa dig mit Haab jeg bygger! I Nød og Kummer trøster du; I Farer du betrygger.

2. Du mægtig, viis og trofast er Og aldrig os forlader. Den mindste Skabning er dig kjer; Du og er Ormens Fader.

3. Hvert Dyr paa Jord, i Luft og Hav Af dig sit Ophold nyder. Alt takker dig for hvad du gav; Alt Levende sig fryder.

4 Men, Herre! staae vor Svaghed bi! Ak! ofte vi forsage. Din Godheds Under glemme vi Saa tidt i Nødens Dage.

5 Lad Tanken om din Kjerlighed Oplive hvert et Hjerte! Og styrk enhver, som bøies ned Af Trængsel, Mangel, Smerte!

6. Giv, Herre! hvad der tjener mig; Velsign, hvad du har givet! Og lær mig ret at tækkes dig, Ved værdig Brug af Livet!

Mel. Alene til dig, Herre Jesu Christ rc.

324. Paa dig, min Gud! som Alt formaaer, Mit Haab saa fast kan hvile. Til dig i alle mine Kaar Kan jeg med Tillid ile. Men ak! det skjønne Haab til dig Saa tidt med Frygten blander sig. Tidt fængsles jeg af Mismods Baand, Som var min Aand Ei tryg i din, min Faders Haand.

2. O Fader! giv mit Hjerte Fred; Lad Haabet altid smile! I Angest giv Frimodighed, I Kummer Roe og Hvile! Og lad dit Ords den blide Røst Oplive mig med Himlens Trøst! Din Himmel er et Glædens Hjem For alle dem, Som i din Frygt gaae trolig frem.

---

4. Kjerlighed til os selv og vor Næste.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ꝛc.

325. Lær mig, o Herre, rettelig At bruge dine Gaver; At jeg det Pund, du undte mig, I Jorden ei nedgraver! Lær mig, at elske hver en Pligt, Jeg dig og Næsten skylder; At alt, hvad dig er tækkeligt, Jeg redebon opfylder!

2. Jeg beder dig, fra verdsligt Sind Du vilde mig bevare; At intet mig skal vikle ind I Fristelse og Snarer! Giv mig, i stærk og stadig Troe, At nøies med din Naade! Giv, i mit Kald jeg virker fro Til min og Andres Baade!

Mel. O søde Gud! din Kjerlighed ꝛc.

326. Giv jeg, som Christen, elsker dig, Min Gud! af barnligt Hjerte! Giv, jeg betræder redelig Den Vei, min Jesus lærte! Ei Stolthed da ei Sikkerhed Skal mig til Fald forlede; Thi ved din Kraft jeg bliver ved At vaage og at bede.

2. Ak! saare svagt er Mennesket, Paa Afvei snart forvildet. Det lukte Øie slummer let, Og snart er Hjertet hildet. Men styrket ved din Kraftes Haand. Jeg skrækkes ei af Farer; Og, mindet af din Viisdoms Aand, Undgaaer jeg alle Snarer.

3. Held mig! naar jeg i Dyd og Troe Fuldender mine Dage; Da skal Samvittighedens Roe Til Himlen mig ledsage. Der skal ei Stolthed friste mig, Ei Sikkerhed besnære: Men, gode Gud! at tækkes dig, Min Id skal evig være.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ꝛc.

327. Hvad er min Dyd for dig, o Gud! O hvor den slet forsvinder! Jeg Viisdom seer i dine Bud, Dog Daarskab mig forblinder. Ved hvert dit Bud du vil mit Vel, Og dog saa tidt min dorske Sjel Til Dyden Ulyst føler.

2. Det saare dybt ydmyger mig, At jeg saa svag er vorden, At Sjelen, naar den hæver sig, Flux synker ned til Jorden. Tidt er min Attraae Hellighed, Men Sandsers Lyst mig snarlig ned Til syndig Idræt drager.

3. Dig ene vender jeg mig til, O Gud! med Vemods Klage, Naar ved min Svaghed Sjelen vil Mistvivle og forsage. Du est min Fader, jeg det veed; Og at dig tækkes Ydmyghed, Det bodst du mig at haabe.

4. Thi skal min Svaghed altid mig I Hu og Tanker være; Og da at vandre klogelig, Jeg meer og meer skal lære. O! naar min Trang jeg føler

meest, Da til min Gud jeg beder bedst, Mig vogter bedst for Synden.

5. Hjælp mig, og lær mig selv, o Gud! At Alt af dig vi have; At naar jeg følger dine Bud, Da er min Kraft din Gave. Jeg da ei skal hovmode mig, Men Æren give ene dig, Og takkes dig, o Herre!

Mel. Fader vor udi Himmerig rc.

328. Vogt mig, o Gud! at Overmod Ei i mit Hierte fæster Rod! Alt hvad jeg har det gav du mig, At det skal bruges viselig. Men tidt jeg veeg fra dine Bud, Lad det ydmyge mig, min Gud!

2. Om Lykken var mig end saa huld; Om den mig gav al Jordens Guld; Om jeg var meer end andre viis, Og hver forkyndte høit min Priis; Om jeg end blev en Helgen kaldt; Hvad var det dog? hvad er det alt?

3 Lær mig, o Gud! med Ydmyghed, At følge min Forløsers Fied; At aldrig af mit Sind det gaaer, Fra hvem jeg Alting, Alting faaer. Ak! af mig selv jeg intet er. O Gud! mig Synder naadig vær!

Mel. Sak under Jesu Kors at staae rc.

329. Hvor kunde jeg, o Gud! for dig Af noget Godt hovmode mig? Hvad Godt tør jeg vel kalde mit? Hvad har jeg, Gud, som ei er dit?

2. Din Almagtshaand mig dannet har, O Herre, da jeg intet var. Din Godhed gav mig Liv og Alt! Hvo har din Godheds Gaver talt?

3 Den Fare jeg ei tænkte paa, Dit Forsyns Øie klarlig saae; Uskadt jeg blev og vidste ei, At jeg gik frem paa slibrig Vei.

4. Naar Fristelser omspændte mig, Jeg Mod og Styrke fik fra dig. Jeg ved din Aand fik Kraft at staae, Og i dit Løvte Sandhed saae.

5 Og hvis min Vandel tækkes dig, Da har dit Ord veiledet mig; Dit Ord mig lærte Pligt og Dyd, Og gav mig Haab om Himlens Fryd.

6 Jeg aldrig, aldrig da for dig, O Herre! vil hovmode mig. Fra dig, du Godheds rige Væld, Fra dig er Liv og Kraft og Held.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn rc.

330. O Gud! hvad er et Menneske For dig, du Høie, Mægtige! Som Liv og Alt tilmaaler? Dybt synker jeg i Støvet ned Ved Tanken om din Herlighed, Som hist i Lyset straaler.

2. Blandt hine høie Aanders Hær Den viseste, den største er Kun ringe mod sin Skaber. Men jeg mod dem? hvor synker ned Min Viisdom, Magt og Hellighed, Og sig i Intet taber!

3 Giv, Herre! at min Ringhed maa Mig idelig for Øie staae, Og Ydmyghed mig lære! Den Ydmyghed mig Jesus bød, Og viste selv i Liv og Død. Dig, Gud! bør ene Ære.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode rc.

331. Herre! giv jeg aldrig falder Hen til Ladhed i min Stand. Overalt, hvor du mig kalder, Giv jeg virker, hvad jeg kan! Lediggang var aldrig god,

Den blev mange Lasters Rod. Viselig du bod mig, Herre! Flittig i mit Kald at være.

2. Styrk mig, at jeg ikke trættes! Moien er ved Haabet sød: Ved det Haab, at jeg skal mættes, Naar jeg stræber for mit Brød Hjælp, jeg bruger vel min Tid, Sparer ingen lovlig Flid! Lad min Gjerning heldig drives, Og mit Mod ved dig oplives!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

332. Det Gods, som Rust og Møl fortære, Lad det, o Gud! ei friste mig; Men lad mit Øie stadigt være Henvendt til Himlen og til dig. Alt hvad jeg her kan trænge til, Jeg veed du mig tildele vil.

2. Af Gjerrighed saa mange Lyder, Som af en giftig Rod, opgroe; Men salig den, som nøisom nyder Sin Lod, og i sit Kald er tro. Velsign, o Gud! mit Ansigts Sved; Og giv mig Flid og Nøisomhed.

Mel. Herren han er min Hyrde god ꝛc.

333. O Gud og Fader! styrk min Sjel, Naar Gjerrighed mig frister! Saa let ved den mit sande Held, Min Sjeleroe jeg mister. Vee mig, om jeg greb Leilighed, At jeg mig Frugt af Næstens Sved Ulovligen tilvendte.

2. Med Synd det kom, med Sorg det gaaer; Som Avner det adspredes; Bedrageren ei længe staaer; Hans Fald ham snart beredes. Og falder han fra Velstand ned I Kummer og i Usselhed, Hvad er ham da tilbage.

3. Du, Herre! hver en Tanke seer, Som Næstens Ret fornærmer! Retfærdige! du aldrig er Bedragerens Beskjermer. O! skjælve vil jeg for din Dom. Om Gods til mig med Uret kom, Det skal hos mig ei blive.

4 Vel mig, o Gud! naar mig din Frygt Paa rette Veie leder; Da skal mit Huus ei vorde bygt Paa Uretfærdigheder. Da gjør jeg alle Ret og Skjel, Og har i Nøisomhed mit Held; Da vil du mig velsigne.

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge ꝛc.

334. O Gud! du ved dit Ord os lærte, At Rigdom ei gjør lykkelig. Bevar fra Gjerrighed vort Hjerte, At vi maa kunne tækkes dig! Afvei vor Lod, som du det vil; Læg kun Velsignelsen dertil!

2. Lad Troe og Dyd vor Rigdom være! Den Rigdom svinder aldrig hen Ei Møl og Rust skal den fortære. Ei Røverhaand skal ramme den. Den Rigdom giver Sjelen Fred. Den følger os i Evighed.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ꝛc.

335. O Gud! du vil, at Kjerlighed Skal hver min Daad oplive: Du vil, at jeg skal elske Fred, Og broderlig tilgive. See! mig til Bedste alting er, Hvad du, o Herre! byder; Og ingen Glæde har jeg her, Naar jeg dig ei adlyder.

2. Boer i mit Bryst Forbitrelse Og i mit Øie Vrede, Hvor tør jeg da til Himlen see? Hvor tør jeg dig tilbede? O! hist er idel Fryd og Fred Blandt de Udvalgtes Hære; Og kun ved fælles Kjerlighed Lyksalige de ere.

3. O! giv, at jeg af ganske Sjel Maa elske hver min Næste! Giv, at jeg fremmer eget Vel; Og fremmer Andres Bedste! Da, naar du kalder, jeg med Fred I Graven skal nedstige, Og frydes kist i Evighed, I Kjerlighedens Rige.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ɔc.

336. Dig, Jesu! bør vi efterligne I virksom Broderkjerlighed; Da vil du naaderig velsigne Vor Sjel med Fryd, med himmelsk Fred. Ved Dyd og ædle Gjerninger Vi føle Livets sande Værd.

2. I Broderkjerlighed vi nyde Den Trøst, at Herren er vor Ven; Hans Løvter os det Haab indgyde, At han vil elske os igjen. Ja! Kjerligheden følger med, Og glæder os i Evighed.

3. O Frelser! giv du os din Naade, Paa denne Dyd at lægge Vind; Din gode Sandheds Aand os raade, Og danne selv vort hele Sind. At ærlig, fyrig Gavnelyst Maa virke stadig i vort Bryst.

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud ɔc.

337. Os alle af det faldne Kjøn Gud til sit Rige kaldte: Han os ved sin den elskte Søn Til Elskelige valgte. O Herre! giv, at redelig Hver af os vorder Christo lig I Gjerning og i Tanker.

2. Lad Fromhed pryde vore Ord, Og smile fra vort Øie! O du, som er alene stor, Vil ydmyge ophøie. Giv os at stifte Held og Fred, Og at med kjerlig Hjælpsomhed Den Trængtes Nød vi lindre.

3. Ja, skienk os Jesu blide Aand! Hans

Mønster er det bedste. Da Vreden ei faaer Overhaand Imod den svage Næste. O! stod jeg end, hvor Andre faldt; Min Gud! jeg stod dog ei i Alt, Hvi skulde jeg da vredes?

4. O Frelser! som for Fiender bad, Lad Hevn mig ei fornedre. Forfølges jeg af Uvens Had, Giv, jeg da tænker bedre, Og gavner ham, som skader mig, Og beder for ham broderlig, Og saa dig efterfølger.

5. Gud! hjælp vi til Fuldkommenhed Ophøies maae alt mere; At Jesu Christi stille Fred Blandt Alle maa regjere! Giv os Samdrægtighedens Aand, At frem vi vandre Haand i Haand, Som Børn af fælles Fædre!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt 2c

338. O Gud! hver Skabning er dig kjer. Din Haand til Hjælp er rede. Du med os Svage overbær. Du straffer ei i Vrede. O! at jeg kunde ligne dig, Og stedse kjerlig vise mig Mod mine svage Brødre.

2 Er nogen ved mit Uheld glad, Giv, jeg ham det forlader! Forfølger nogen mig med Had, Giv, jeg ham dog ei hader! Og seer jeg ham at lide Nød: O! giv, jeg rækker ham mit Brød, Og rækker ham det gjerne.

3 Lær mig at fremme Fred og Ret, Og ligne dig, min Fader! Lær mig at elske Mennesket, Naar Lasterne jeg hader. Mig lede Jesu blide Aand, At jeg maa række Broderhaand Til Fiender, som til Venner.

Mel. Nu bør ci Synden mere 2c.

339. Dig, Gud! at kalde Fader, Er født for Mennesket; Men hvo som Næsten hader, Har ingen Børneret. Giv, at i Jesu Fjed Vi broderligen vandre, Og vise med hverandre Uskrømtet Kjerlighed.

2. Du selv os sammenbinder Til Eet paa denne Jord: Et Blod i Alle rinder, Een Aand i Alle boer. Du hører Alles Raab, Som Alles blive Herre. Vi Alle kaldte ere Til fælles Troe og Haab.

3. O! skulde jeg da glemme Mit Christen-Samfunds Baand? Og døve Hjertets Stemme? Og lyde Tvedragts Aand? Nei! om end Vold og Svig Til bitre Suk mig driver, Jeg ved din Hjælp tilgiver, Som du tilgiver mig.

4. Lad Jesu Aand og Lære Ret hellige min Sjel; Lad al min Idræt være, At fremme Alles Vel. Jeg da ydmygelig Skal i hans Fodspor træde. O! Det er salig Glæde! Det er et Himmerig!

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg til dig 2c.

340. Giv, Herre! at paa Livets Vei Mig Ordets Lys ledsager, Saa jeg min Broders Hjerte ei Med Haan og Uret plager! Ei skulle da hans Sukke mig Med Rette klage an for Dig, Vor fælles hulde Fader!

2. Fri mig fra daarligt Selvbehag, Fra Hovmods lede Drømme: At ei min Broders Sindelag Jeg ublid skal bedømme. Lad altid rinde mig i Hu, Hvad i mit eget Hjerte du Tidt seer, du Hjertets Dommer.

3. Og om jeg saae min Broder gled, O! giv jeg da ei synder; Ei trykker ham end mere ned, Og ei hans Skam forkynder. Lad mig betænke, milde Gud! Hvor tidt jeg handler mod dit Bud; Og dog vil du mig skaane.

4. Ja! vend mit Hjerte selv til den, Hvis Fiendskab mig bedrøver, At jeg er uden Skromt hans Ven, Og Venskab mod ham øver. Og om jeg seer ham stædt i Nød, I Trang for Huusly, Klæder, Brød, At jeg ham villig hjælper!

5. Ak! til det Gode, som jeg vil, Min egen Kraft er ringe. Gud! du mig give Styrke til, At ville og fuldbringe. Besjel med Kierlighed mit Bryst, At jeg adlyder dig med Lyst, Og elsker mine Brødre!

Egen Melodie:

341. O Fader! lad din Godhed mig I Tanke stadig være. At ligne og at tækkes dig, Det vilde du mig lære! O vee mig! om jeg umild var, Jeg, som saa mild en Fader har.

2. Du os en kierlig Fader er, Og dine Børn vi ere; Og er min Broder mig ei kjer, Jeg dig ei kjer kan være. At elske Næsten Jesus bød: Han selv os elskte til sin Død.

3. Min Synd du vil tilgive mig, Og hver min Feil udslette; Hvo er da jeg, som strængelig Med Brødre gaae i Rette? Hvis du til Doms med mig vil gaae, Hvor skal jeg da for dig bestaae.

Mel. Et trofast Hjerte, o Herre min &c.

342. Min Gud! o lad Sagtmodighed Min

Vandel stedse pryde! Kun da jeg kan din hoie Fred I Fryd og Kummer nyde. O Gud! fordriv al Splid og Kiv, Som tidt forbitrer her vort Liv, Og Christennavnet skjænder.

2. O Jesu Christ! du taalig led Forhaanelse og Smerte; Du Fromhed og Sagtmodighed Os ved dit Monster lærte. Lad altid mig see hen til dig, Naar Verden vil forraske mig, Da skal jeg Seier vinde.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ꝛc.

343. Vi bede, hjælp os Jesu Christ! Du vil os jo bonhore. Lad Verden ei ved Magt og List Til Tvedragt os forfore! Lad os med villig Aand Hverandre række Haand, Og aldrig bryde Fred. Lad Broderenighed Bestandig blandt os herske.

2. Vi hisset da jog samles skal, Og Fredens Glæde smage, Hvor Salige i tusindtal Os fro blandt sig optage. Vi ogsaa samles der Med dine Engles Hær. O Fryd! evindelig Vi samles og med dig, Med dig, o Fredens Fyrste!

Mel. Fader vor udi Himmerig ꝛc.

344. Din Kirke, Herre! lad bestaae, Og for dit Aasyn Naade faae. Lad Kjerligheds det faste Baand Forene trofast Aand med Aand! Lad alle i Samdrægtighed Gaae Haand i Haand i Jesu Fjed!

2. O! giv, at Tvedragt, Bitterhed, Og Had blandt os ei finder Sted. Lad Kjerlighed og Fred og Roe I vore Hjerter stedse boe. Giv, at vi vandre maae for dig, Som gode Born endrægtelig.

3. Ja giv, vi ei fortørne dig Ved Underfundighed og Svig! Dit Øie seer dog al vor Daad, Vor Tanke, Paafund, skjulte Raad. Grant seer du Ondskabs skjulte Sti, Og staaer den Undertrykte bi.

4 Gud! du er idel Kjerlighed. O! see til os i Naade ned. Fra dig, fra dig alt godt gaaer ud. Velsign vort Samfund, gode Gud! At her vi leve broderlig, Og dannes for dit Himmerig.

Mel. Fader vor udi Himmerig ꝛc.

345. O Fader! du er Fredens Gud; Dit Bud er Kjerlighedens Bud; Og i dit blide Sandheds Ord Du kalder Avind Brodermord. Det staaer da fast, at Ufredsmand Lyksalighed ei vente kan

2. Thi bøi, o Gud! det haarde Sind, Og vore Hjerter sammenbind! At ikke Nid og Had og Kiv Forbittrer vort og Andres Liv. O! led os, Fader! led os frem Paa Fredens Vei til Fredens Hjem!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ꝛc.

346. Giv os, o Gud! at elske Fred, Mens vi er her i Livet, At vi i Broderkjerlighed Forenede maae blive! Saa stræbe vi i Jesu Navn, Selv ham at efterligne, Og fremme villig Brødres Gavn: Og du skal os velsigne.

Mel. O søde Gud! din Kjerlighed ꝛc.

347. Som du, o Jesu! lærte mig, Vil jeg mit Sind berede, At ingen Uret eller Svig Skal egge

mig til Vrede. Med aaben Aasyn, Broderaand, Vil jeg min Uven møde; Ham byde Hjerte, byde Haand, Og glemme al hans Brøde.

2. O! hvilken Glæde ligner den, At ende Kiv og Trætte, Og trofast Venskabs Pagt igjen Med Brødre at oprette. O hvilken Fryd, naar hist engang Vi Nag og Harme glemme; Og da vor fælles Jubelsang Hos Fredens Gud istemme.

Mel. Vreden din afvend ꝛc.

348. O Gud! din Kjerlighed vil Alle signe: Lær os, vor Fader! dig at efterligne. Hvo ei har Kjerlighed, han kan ei være Dit Barn, o Herre!

2. Giv mig, at jeg med ømt og ærligt Hjerte Maa føle Brødres Fryd og Brødres Smerte. Og lad mig aldrig Lyst og Evne savne Til dem at gavne.

3. Giv mig og Brød til Hungrige at mætte. Giv Kraft og Held Betrængtes Sorg at lette. Og frem for Alt, giv jeg kan Mange lære Dit Navn at ære.

4. Jeg da med Fred skal for dit Aasyn vandre. Mit Liv er Held for mig, og Gavn for Andre. Og om din Naade er jeg her forvisset, Om Himlen hisset.

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge ꝛc.

349. Dig, Gud! skee Tak for alt det Gode; Vort Borgersamfund fik fra dig. O! gid vi Alle grant forstode Hvad Held det gav os hver for sig. Og gid vi alle brugte det Kun til at stifte Gavn og Ret.

2. Vort Land os nærsom Grøde yder, Ved

Lov vi trygt i Landet boe; Og fælles Kraft, naar Faren byder, Mod Fienden værger for vor Roe. Gud! du gav Land og Frugtbarhed, Du satte Lov og Øvrighed.

3. Thi vil vi Lov og Konge lyde, Og det med christen Ærlighed; Og da den Tanke os skal fryde: At dig vi vise Lydighed. Og at du selv vil lønne blid Hver trofast Borgers Daad og Id.

4. Saa vil vi og som Samfunds Lemmer Hinanden elske broderlig, Og virke hen til hvad som fremmer Vor fælles Tarv i Fred, i Krig. Og vinde Styrke, Held og Fryd, Ved klog og virksom Borgerdyd.

5. O Gud! vor Gud! giv dertil Naade! Sign os; og sign vort Fædreland! Giv dem som lyde, dem som raade, At virke hver hvad Godt han kan. Og Alles Attraa være Fred, Og gavnlig Daad og Enighed!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ꝛc.

350. Du skabte os, algode Gud! Til Salighed at nyde; Kun at vi høre dine Bud, Og dem af Hjertet lyde. Samvittigheden redelig om denne Sandhed minder mig, Naar jeg dens Varsel agter.

2. Og den mig lønner, naar jeg tro Gaaer frem i sande Dyder; En trøstefuld og stille Roe Den i mit Hjerte gyder. Ja! reen og høi og himmelsk Lyst Sig da udbreder i mit Bryst, Og signer mine Dage.

3. See! disse glade Følelser Kan intet mig betage. Om jeg endog miskjendes her, Jeg har dog

Trøst tilbage. Du, Herre! som min Uskyld seer, Jeg veed du min Belønner er; Det Haab min Sjel opliver.

4. Men ak, jeg ubesindigen Til Synd tidt gaaer tilbage. Da Rolighed og Lyst igjen Mit Hjerte snart forsage Og Blusel, Uroe, Sjelenag, Og Frygt for Dommens store Dag Mig idelig forfølge.

5. Forgjeves jeg forsøger her At døve Hjertets Stemme; Forgjeves i Forlystelser, Min Synd og Skyld vil glemme. Den Dvale har ei Varighed; Thi Sjelefred er ei den Fred, Som Verdens Glæder give.

6. Lad mig da stedse, o min Gud! Samvittigheden høre, Og efter dine vise Bud Min hele Vandel føre! Saa bliver jeg lyksalig her; Og naar du kalder, faaer jeg der Al Salighedens Fylde.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ⁊c.

351. O! var min Sjel fra Synden fri, Henvendt til Gud alene! O! fandt jeg al min Lyst deri Ham, Godheds Gud, at tjene! Snart af mit Hjerte da forsvandt Urolighedens Plage; Og Lyset i min Sjel oprandt; Og Freden kom tilbage.

2 Vor Gud er stor og viis i Raad, Og blid han Held udbreder. Vor egen ufuldkomne Daad Os Sorg og Nag bereder. Vi Arme! hvor vi daarligen Os selv forvolder Smerter, Og gaae tilsidst fra Jorden hen Med angestfulde Hjerter.

3 Styrk selv, o Gud! min svage Flid, At jeg kan Viisdom lære; At meer og meer jeg stunder did, Hvor jeg skal evig være. Lad mig, at

jeg med Varsomhed Maa undgaae Syndens Snare: Giv, jeg kun seer Lyksalighed I det, som evig varer!

4 O Gud! jeg i dit Velbehag Mit Held vil stedse søge; Da skal jeg visselig hver Dag Min sande Fryd forøge. Hver Time levet rettelig Engang mig Trøst skal være, Naar hisset jeg engang hos dig Dit Forsyns Raad skal ære.

5. Tilsender du mig Livets Fryd, Med Tak jeg den vil nyde: Saa kan jeg uden Tab af Dyd Mig ved min Lykke fryde. Ved alt det Gode vil jeg see Paa dig, det Godes Giver; Men altid mod det Bedre see, Som hist os skjenket bliver.

6. Endnu jeg Støvets Byrde bær, Og tidt den mig nedtynger; Jeg dog i Gud frimodig er, Og Lov og Priis ham synger: Vor Fader udi Himlene! I Riget dit vi ere. Med os i Alt din Villie skee, Den skee, den skee, o Herre!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn etc.

352. Led mig, o Gud! paa Dydens Vei, Og hjælp mig, at jeg viger ei Fra Maalet du mig satte! Thi, naar jeg ei med dig har Fred, Da kan al jordisk Herlighed Mig ei mit Tab erstatte.

2. Ak! naar jeg elsker syndig Lyst, Da visselig Fra dette Bryst Den sande Glæde flygter. Naar da mit Hjerte mindes om, At jeg skal stædes for din Dom, Saa ængstelig jeg frygter.

3. O! lær mig da, alvise Gud! At vandre efter dine Bud I Livets Prøvedage! Jeg her din Fred da nyde skal, Og hisset Glæder uden Tal I Fredens Land modtage.

5. Jesu Efterfølgelse.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ꝛc.

353. O Jesu Christ du lærte mig At gaae paa Sandheds Veie; Mod dette taber Alting sig, Som Verden har i Eie. Ved dig jeg har en naadig Gud, Naar jeg kun følger dine Bud, Mit Mønster og min Lærer!

2. Og, o hvor stor en Kjerlighed! Du bar min Synd og Brøde; For mig du Haan og Marter led, Og Korsets Død du døde. Hvorved kan jeg fuldtakke dig? Kun derved, at jeg redelig I dine Fodspor træder.

3. Dit Løfte fast som Klippen staaer: Du hjelper mig at kæmpe, At Modgang ei mit Sind nedslaaer, At jeg kan Lyster dæmpe. Jeg elsker, beder, haaber, troer, Og følger dig, og hisset boer Hos dig i Fryd og Ære.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ꝛc.

354. O Jesu! ret at ligne dig, Det vilde du os lære; Kun dette gjør os lykkelig, Kun dette er vor Ære. Ja høi, usmittet Hellighed Omstraaler dig paa hvert dit Fjed: Ei Jorden saae din Lige.

2. Men vi! hvor let forvildes vi Fra dig og Dydens Bane, Og høre Lysters Trylleríe, Og lyde Lastens Vane. Hos os sig blande Feil i Alt. Vor Dyd er svag: Ak! tidt vi faldt; Og tidt endnu vi falde.

3. Hver Lidende, som til dig kom, Til Ynksomhed dig rørte; I Tale blid, i Hjerte from,

Hvert Angestraab du hørte. Os røre tidt ei Suk, ei Graad; Vi nægte Hjælp, vi nægte Raad, Naar os vor Næste beder.

4. De høie Evner, Gud dig gav, For dem hans Navn du priste; Og ydmygt var det Sindelag, Som du i Alt udviste. Tidt falde vi til Stolthed hen; Og neppe kjende vi vor Ven, Naar Lykken til os smiler.

5. Alt hvad din Faders Viisdom bød, Det var din Lyst og Ære; Til Døden, ja til Korsets Død Du vilde lydig være. Vi glemte tidt vor Pligt mod Gud; Vi overtræde tidt hans Bud, Skjønt de til Held os lede.

6. Ei dine Fienders Grusomhed Opbragte dig til Vrede; I al den Uret, som du led, Du hørtes for dem bede. Hvor let antændes Had og Harm Og Hevn og Grumhed i vor Barm, Naar Brødre os fornærme.

7. O Jesu Christ! vi bede dig: Din Aand lad os ledsage, At vi maae vandre viselig I alle vore Dage. I dine Spor vi da gaae frem, Og aldrig vige af fra dem. O, styrk vor Svaghed! Amen!

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær ꝛc.

355. O Jesu Christ! du kom fra Gud: Dig skee Lov, Priis og Ære! Dit Ord var Viisdoms høie Bud; Dit Liv var Dydens Lære. O, himmelsendte Frelser! giv, At vi dig lyde, at vort Liv Din Vandel maatte ligne!

2. Men ak! til din Fuldkommenhed Vi stræbe her forgjeves. Du selv din Aand os sende ned, At

vi af Støvet hæves; Og synke vi, da Kraft os giv, Til hisset i et bedre Liv Vi meer og meer dig ligne.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder ꝛc.

356. Jesu! Frelser, lad mig lære Ret at følge dine Fjed! Giv, min Wandel dig maa ære, Skjønt mig Svaghed trykker ned! Hvergang Synden lokker mig, Lad mig skue hen til dig. Lad dit Mønster mig oplive, Dig og Dyden troe at blive!

2. Du, hvem Himlens Aander dyrke, Her i Ringhed vandrede. Rolig bar du og med Styrke Armod og Fornedrelse. Hjælp mig, at jeg lægger Vind Paa et lige ydmygt Sind; At jeg, hvad min Lod skal være, Alting uden Knur maa bære!

3. Ædel Iver i dig brændte For dit store Ærinde; Og i hvor du dig henvendte Bragte du Velsignelse. Giv mig, at jeg ogsaa maa Trolig i mit Kald fremgaae, Og rundt om mig Held udbrede Med uskrømtet Sjeleglæde.

4 Men din Kjerlighed, din Iver, Lønnes dig med Spot og Nød. Tro du dog til Enden bliver, Tro, ak! indtil Korsets Død. Du endnu paa Korset bad: Fader! Fader! dem forlad! Jesu! lad mig, dig til Ære, Tro som du, og kjerlig være!

5. I Gethsemane vi hørte: Fader! skee din Villie! Og da du dit Værk fuldførte, Ham du dig befalede. Ak! naar Kampen bliver hed, Lær mig din Hengivenhed! Og naar da mit Liv sig ender, Tag min Sjel i dine Hænder!

Mel. Jesu! dine dybe Vunder rc.

357. Christne! lad os samle Kræfter, Fatte stadigt Mod i Bryst; Lad os følge Jesum efter; Lad os følge ham med Lyst. Vi vil lyde hvad han bød, Os til Gavn i Liv og Død; Vi vil elske hver sin Næste, Søge tro hverandres Bedste!

2. Snart vi skulle heden vandre; Evigheden er os nær: Lad os bede med hverandre! Lad os stræbe hver især! Kommer Store, kommer Smaa! Frem ad Maalet lad os gaae! Følger Alle, ingen svige! Veien gaaer til Himmerige.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder rc.

358. Milde Frelser! lad os lære Virksom Hjælpelyst af dig, At ved Raad og Daad vi ere Dem til Trøst, som græmme sig. Er for svag til Hjælp vor Haand, Giv os dog en villig Aand, Til at trøste, styrke, raade Dem, som er i Nød og Vaade!

Mel. See Solens skjønne Lys og Pragt rc.

359. Hjælp, Jesu! at i Livets Gang Jeg dig maa følge nøie! Dit Mod i Kummer og i Trang Lad det mig staae for Øie! Vil Verden, Kjød og Blod, End sætte sig imod; Lad mig dog trøstig stræbe frem, Indtil du vil mig kalde hjem!

2. O salig Fryd! naar jeg skal der Din Frelses Fylde kjende, Og see, at al min Kummer her Forsvandt ved Banens Ende. Dit Mønster og din Røst Mig giver Kraft og Trøst; Saa at jeg mindes idelig: Den farer vel, som følger dig.

3. Velan! saa gaaer jeg uforsagt De torne-

frøede Stier; Dit Løfte evig staaer ved Magt: Ved Maalet Kronen bier. Igjennem Drøvelsen gaaer Vei til Himmelen. Og naar jeg der dit Ansigt seer, Da sørger jeg jo aldrig meer!

Mel. Hjertelig mig nu længes etc.

360. O Jesu! vær min Lærer, Naar jeg gaaer Trængslers Vei! Giv, naar jeg Korset bærer, Jeg dog mistrøstes ei! O styrk mig ved din Naade, Gyd Balsom i hvert Saar; Da til min sande Baade Jeg Kraft ved Korset faaer.

2. Lad stadig mig betragte Alt, hvad du led for mig, Og Spot og Had foragte, Naar jeg kun sækkes dig. Og som du kom med Seier Fra blodig Kamp og Strid, Saa giv mig ogsaa Seier Mod syndig Daad og Id.

3. Tilfreds jeg da skal være I Smerte som i Fryd; Dig, Jesu! skal jegære Med Troe og stadig Dyd. Og gaaer, naar Timen kommer, Med Trøst af Verden ud; Thi du, min blide Dommer! Vil føre mig til Gud.

Mel. O kjære Sjel fald ydmyg ned etc.

361. Den Qval og Død, dig forestod, Den gik du med et stadigt Mod, O Jesu Christ! imode. Du led med Gud hengiven Sjel; Thi det var Jordens Fred og Vel, Hvorfor du led og døde.

2. Ophøiede! o lær du mig I Lydighed at tjene dig, Og Gud hengiven være! Ak! skrøbeligt er Kjød og Blod; Let mig forsager Haab og Mod, Naar jeg skal Korset bære.

3. O! lad mig skue op til dig: Et Mønster efterlod du mig, Giv, at jeg det maa ligne! Til dig alene staaer mit Haab. Hør du i Nødens Stund mit Raab; Min Stræben du velsigne.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ꝛc.

362. Lad, Jesu! tidt mig tænke paa Dit gudhengivne Hjerte, Dig Verden altid rolig saae, Endog ved Haan og Smerte. Naar Nød og Trængsel bryder ind, O! vel mig da, om samme Sind Hos mig maa stedse blive.

2. Du villig gik til Lidelsen, Som Gud din Fader sendte; Og ei du truede igjen, Da Ondskab dig omspændte. Din Sjel ei kjendte Hevn og Had; Du end for dine Fiender bad I Korsets grumme Vaande.

3. For Modgang da jeg gruer ei; Den ei mit Haab formerker; Min Jesus paa den trange Vei Mig ved sit Mønster styrker. Selv led han, den Guds rene Søn: Med ham at lide har sin Løn, Som os hans Bud forjætter.

4. Lad komme da hvad komme vil; Lad komme Modgangs Dage; Lad Kors og Trængsel støde til, Jeg skal dog ei forsage. Din Naade giv mig, gode Gud! At jeg kan trøstig holde ud, Og saa min Frelser ligne.

Mel. Vreden din afvend ꝛc.

363. Du har, o Jesu! os et Mønster givet. Held den, der følger dig i hele Livet! O! maatte dog min Vandel stedse være Som din, o Herre!

2. Men hvor kan jeg med mine svage Kræfter Naae hen til Maalet, som jeg tragter efter. Jeg aldrig i det Støv, som mig omgiver, Fuldkommen bliver.

3. Dog vil jeg stræbe altid dig at ligne, Min Frelser! du vil selv min Id velsigne. Forvildes jeg, o! du mig vist vil drage Til dig tilbage.

4 Saa vil jeg stræbe da, som du, at vandre, Som du at virke Gavn og Held for Andre, Som du at holde fast ved Gud i Nøden, Ved ham i Døden.

5 Og naar jeg saa dit Sandheds Ord adlyder, Jeg følger dig, saavidt jeg kan, i Dyder. Da veed jeg vist, at Naadens Gud mig lønner, Mig evig lønner.

---

6. Ordet og Bønnen.

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge rc.

364. Alvidende! du kjender nøie Enhver, som vandrer redelig. Og omt dit hulde Faderøie Bevogter dem, som elske dig. Enhver Oprigtig dig er kjer Blandt alle Jordens Folkefærd.

2 Vi dine Børn saa kjerlig ledes Af dig ved Jesu Sandheds Ord. O! lad dets milde Lys udbredes Blandt alle Slægter paa vor Jord! Dets Lys er Liv, dets Bud er Held Og Trøst og Fryd til Liv og Sjel.

3. Giv Ordets Tjener Kraft at lære Dit Ord med Viisdom, Fynd og Held. At fremme Jesu

Christi Ære, Og fremme Brødres sande Vel. Sign dem, som lære Ordet ret! Velsign enhver, som hører det!

4 Lad os ydmygelig erkjende Vor Trang til Sandheds vise Raad. Lad os vor Hu til Jesum vende, Og følge ham i al vor Daad! Han blid husvaler os i Nød. Han styrker os i Liv og Død.

5 O du! som ene kan velsigne, Dig prise vi med Jubellyd! Du bød, vi skulle Jesum ligne, O! det er Held, er Sjelefryd. Haleluja! Tak skee dig, Gud! For Jesu Mønster, for hans Bud.

Mel. Vi takke dig, o Gud! vor Fader kjære ꝛc.

365. Lad, Jesu! lad din naadefulde Lære Os altid dyrebar og hellig være; Thi den er salig, som oprigtig lyder, Hvad du os byder.

2. Din Lærdom ene kan vor Sjel bevæbne Med Haab og Mod og Trøst i hver en Skjebne; Thi den bebuder, at vor Gud og Fader Os ei forlader.

3. Vor Fader Markens Græs saa yndig klæder, Han Føde for det mindste Kryb bereder; Han mig ei glemmer, naar jeg paa ham haaber, Og til ham raaber.

4. O! vel mig, om jeg tro til Enden bliver, Og tillidsfuld til Gud mig overgiver; Da skal min Jesus visselig mig lede Til varig Glæde

5. Er jeg end ikke reen for Feil og Synder, Dog Jesu blide Lærdom Trøst forkynder; Thi Gud ved ham er mig en naadig Fader, Og Synd forlader.

6. Saa skal da Jesu naadefulde Lære Mig evig

dyrebar og hellig være! Hjælp, Herre! hjælp mig, at jeg trofast lyder, Hvad du mig byder!

Mel. Jesu søde Ihukommelse ꝛc.

366. Giv, Herre! at dit Sandheds Ord Maa lyse for den hele Jord! Giv, at vi lyde, hvad du bød, Og elske dig i Liv og Død.

2. Da qvæles Vanart, Syndens Rod; Da ledes vi til salig Bod; Da faae vi Kraft til Bøn og Troe, Og fremme Næstens Gavn og Roe.

3. Og gaaer det os i Verden vel, Vi prise dig for saadant Held: Og dele gjerne med Enhver, Som Trang og Modgang kommer nær.

4. Forgjeves truer Sorg og Nød, Forgjeves selv den visse Død; Thi Ordet virker i vort Bryst At vi faae Mod og Haab og Trøst.

5. O! kom da Guds og Jesu Aand! Kom Ordets, Bønnens, Trøstens Aand! Opliv os, led os, hvor vi gaae, Til vi vor Banes Ende naae.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

367. Min Gud og Fader! til dit Rige Du ved dit Ord har kaldet mig, Og naar mig Lyster vil besvige, Tør jeg om Hjælp anraabe dig. Oplys du mig, at jeg kan ret Og værdelig paaskjønne det.

2. Med ivrig Bøn jeg dig paakalder: Led mig, o Fader, ved din Haand! Giv, at jeg ei til Synd henfalder, Men lyder din den gode Aand! Og Aanden styre mine Fjed Ved Sandheds Ord til Hellighed!

3. Paa sikker Vei jeg da skal vandre Med Gje-

lefred til Himlen frem. Seer jeg den Vei forladt af Andre, Jeg i min Fred skal ynke dem; Og bede: du vil styrke mig, Og over dem forbarme dig.

4. Tak være dig for alt det Gode, Som du os ved din Lære gav! I Livet er jeg vel tilmode, Og frygter ei for Død og Grav. Et større Gode, jeg det veed, Mig venter i din Evighed.

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær ꝛc.

368. Tak, Fader! for dit Guddoms Ord, For Jesu blide Lære! Vi lærte, hvad paa denne Jord Vor Lyst og Id skal være. Nu staaer vort Haab til dig, o Gud! Du til at følge dine Bud Os give Mod og Kræfter.

2. Os Svage kun din Faderhaand Kan tryggelig veilede. O! lær os ved din Sandheds Aand At vaage og at bede. Saa vi gaae frem med sikre Fjed, Og Vellyst, Hovmod, Gjerrighed Os aldrig fra dig drage.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ꝛc.

369. Gud! gid os Lærere, der vil Staae frem, som gode Hyrder! Og giv dem Kraft og Naade til At bære Embedsbyrder. Lad dem utrætteligen gaae Den Vei, du dem vil lede: At deres Idræt være maa, Din Sandhed at udbrede.

2. Giv, at med Mod de træde frem, Dit Viisdoms Ord at lære! Og Jesu Blidhed lad hos dem Med Modet samlet være! Lær dem ved din den Kraftens Aand Mod Lasterne at stride; Lær dem at byde hjælpsom Haand, Og Trøst til dem som lide.

3. Lad deres Lærdom være reen, Vor Jesu egen Lære, Saa altid den for hver og een Maa lys og kraftfuld være. Giv, at de stedse leve saa, Dit Ord og dig til Ære, At de det Vidnesbyrd kan faae: De leve, som de lære.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg rc.

370. De trodse hart imod Guds Ord, De Jesu Christi Fiender; De spotte dem, som ærlig troer; Og Frelseren bekjender. Vel sørge maa vor Sjel, De røve vil vort Held. Ak, de Vildfarende! Oplys dem, at de see, Du vor og deres Fader!

2. Bøi selv vort Hjerte, bøi vort Sind Til i dit Ord at granske! giv, vi paa Sandhed lægge Vind, Og den erkjende ganske! Og giv os i vort Bryst Til Dyd oprigtig Lyst; Da skal vi see saa grant, At ei dit Ord er Tant; Men Vei til Lys og Lykke.

3. Vær med din Aand og Kraft hos dem, Som os dit Ord forkynde, At de oprigtigen gaae frem, Ei Tant, ei Smiger ynde! Lad dem ei trættes ved Fornuftig Nidkjerhed; Saa de ved Sandhed maae Den frække Spot nedslaae, Som vil dit Ord formørke.

4. Vor Ungdom vi befale dig, Du seer, hvor Snarer spændes. Ak! alt for let den trædskelig Bort fra det Gode vendes. Først Spottelatteren Indtager, river hen; Saa trodse Dydens Bud, Og da fra dig, vor Gud! Det unge Hjerte drages.

5. O du vor Gud i Himlene! Dit Navn os helligt være! Dit Rige komme! Alting skee Til din

og Jesu Ære! Mod Fiendens Vold og Svig Vort Haab kun staaer til dig. I haarde Fristelser Vær du med Hjælpen nær, Og frie os fra det Onde!

Mel. Alene Gud i Himmerig rc.

371. Bered os selv, o Gud! naar vi Ind i dit Tempel træde, At ei uværdigt Hyklerie Er da blandt os tilstede. Men at med Andagt og med Lyst, Og os til Lærdom, Raad og Trøst Dit Sandheds Ord vil høre!

2. Lad dette Ord ret kjendelig Paa os velsignet være! Vor Lov og Priis lad tækkes dig, Og hør hvad vi begjere! I Jesu Navn og Jesu Troe Vi bede, at dit Ord maa boe Blandt os til Verdens Ende.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gjerning skee rc.

372. Algode Gud! gyd Andagt i min Sjel, Imens jeg hører dine vise Bud, Som du gav os til vort Vel. Giv, at jeg troer, Og adlyder dit Ord; Jeg Synden da undgaaer, Og fast i Dyden staaer. Ved din Aand du mig bered Daglig meer til Hellighed! Kun ved den jeg Maalet naaer:

Mel. Søde Jesu! vi er her rc.

373. Dem, o Gud! du naadig er, Som dit Bud med Lyst udføre; Giv, at vi, som samles her, Maae dit Ord med Andagt høre! Lad din Fred, din stille Glæde I hvert Hjerte fæste Sæde.

2. Du, vor Fader! naaderig Selv vor Svaghed understøtte! Lær os ret at elske dig. Fremme

vor og Næstens Nytte! Dig du Store, Gode, Vise! Al vor Id og Vandel prise!

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær ꝛc.

374. Vi samles for dit Aasyn her, O Gud! dit Ord at høre. Giv os din Bistand, at Enhver Maa det til Hjerte føre! Giv Lyst og hellig Agtsomhed. Giv Kraft og villig Lydighed! Vær selv blandt os tilstede!

Mel. Gode Jesu! vi er her ꝛc.

375. I dit Tempel møde vi, Dig vor Fader; at tilbede. Gode Gud! staae du os bi; Du vort Hjerte selv berede, At hver Tanke vi henvende Til dit Ord, til dig at kjende.

2 Ved din Sandheds Aand, o Gud! Du os Alle, Alle røre! At vi dine vise Bud Med uskrømtet Andagt høre. Og dem dybt i Hjertet gjemme, Til vort sande Vel at fremme!

3. Lad hvert Ord, vi høre her, Troe og Haab i os oplive! Og til gode Gjerninger Det os Lyst og Styrke give. O velsign os allesammen! Hør os, Fader! hør os! Amen.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gjerning skee ꝛc.

376. Til dig, vor Gud! Opløfte vi vor Bøn. Du gav os vise, naadefulde Bud Ved din elskelige Søn. Hjælp os da nu! Prent os Ordet i Hu; At vi med fast Attraae Det stedse granske maae. Lad det virke paa vor Sjel, Saa det fremmer her vort Vel, Og vi hist din Himmel naae!

Mel. Søde Jesu! vi er her ꝛc.

377. Gud og Fader! i dit Navn Her forsamlede vi ere: Lad det vorde os til Gavn; Lad det vorde dig til Ære! Giv, vi føle det med Glæde, Du er selv blandt os tilstede!

2. Styrk os til Lærvillighed; Lad din Aand vor Tanke lede; Selv til Andagt os berede, Naar vi synge, naar vi bede. Lad det Ord, vi her skal høre, Os til Troe og Dyder føre!

3. Salige vi ere da Her i Livets Prøvedage, Og naar vi skal gaae herfra, Vil din Himmel os modtage. Der blandt de Udvalgtes Hære Skal vor Andagt evig være.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ꝛc

378. Dit Ord, o Gud er Sandheds Ord, Til Salighed os givet; Deri Enhver, som paa dig troer, Skal finde Vei til Livet. Og dette Ord forkyndes her. O giv os alle een og hver, At vi det ret annamme!

2. Da naar vi følge dine Raad, Vil du vor Andagt signe, Og da vi skal ved Id og Daad Vort Mønster Jesum ligne. Og Troe og Haab og Kjærlighed Skal lede os til Sjelefred, Og Himlen for os aabne.

Mel. O kjere Sjel! frygt aldrig meer ꝛc.

379. O Gud! naar vi paakalde dig, Lad Sjelen fyrig hæve sig Op over Jordens Møie; Og glemme Verdens Flitterguld, Og trøstig, from og andagtsfuld Kun have dig for Øie, Vor Fader i det Høie.

2. Vel dem, som altid bede saa; Alt hvad dem tjener skal de faae: Det Jesus os tilsiger. Jeg trøster mig ved Jesu Ord, Og stadig beder, haaber, troer. Thi aldrig, aldrig sviger, Hvad Frelseren os siger.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ꝛc.

380. Gud! jeg Synder tør fremtræde For dit Aasyn bedende. Selv du fra dit Almagtssæde Lover mig Bønhørelse. Stor og høi den Tanke er, Fylder al min Sjels Begjer. Fader! mig din Aand veilede, At jeg rettelig maa bede.

2. Kun det Ene bør jeg agte, Frem paa Dydens Vei at gaae; Kun ved al min Idræt tragte, Saligheden hist at naae. Dette Ene for min Sjel Er et uundværligt Held. Denne Bøn jeg trygt fremfører: Gud! jeg veed du den bønhører.

3. For min Skjebne du maa raade, Jeg mit Gavn ei selv forstaaer. Det kun veed jeg, Alt er Naade, Hvad af dig, o Gud! jeg faaer. Thi du styrer viselig Hvad mig skeer, det skeer ved dig. Vel mig! du er Skjebnens Herre: Ene Gud og ene Herre.

4. Dog, du er mig meer end Herre, Ogsaa Fader du mig er; Og jeg af dit Ord kan lære, Stedse huld er du os nær. Hvor den Tanke styrker mig, Naar jeg gjør min Bøn til dig. Fro jeg veed, at du, vor Fader, I min Nød mig ei forlader.

5. Hjælp mig, Fader! saa at bede Tillidsfuld, al min Nød! Hjælp mig, Fader, saa at bede Naar jeg nærmer mig min Død! Hør mig da, og

hør mig nu! Hver min Bøn velsigner du! Lad mig stedse, ved at bede, Føle Christnes Fred og Glæde.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

381. Gud! stort og evigt er dit Rige; Du herſker hoit i Himmelen; Men du, o Herre! er tillige Vor Fader og vor hulde Ven. O! dette Navn gjør Hjertet trygt, O! det indgyder sønlig Frygt!

2. Vel den, som rettelig dig kjender, Og hvad du bod os til vort Gavn. O! helligt indtil Jordens Ender, Højhelligt vorde os dit Navn! Dit dyrebare Sandheds Ord Giv, hver det hører, hver det troer!

3. Dit Rige sig blandt os udbrede; Lær os at troe og lyde dig! Lær os, som Børn, til dig at bede, Og glemme Avind, Had og Svig, Og vandre i Samdrægtighed, Og fremme fælles Held og Fred!

4. Lær os, naar Verden vil forføre, At den os drager fra vort Held! Lær os at iide og at gjøre, Hvad du fandt gavnligt til vort Vel. Alvise Gud! din Villie skee Paa Jorden, som i Himlene!

5. O! giv os, du det Godes Kilde! Arbeidsomhed og dagligt Brød. Og trænge vi, og gaaer det ilde, Da giv os Kræfter i vor Nød! Alt hvad der tjener til vort Gavn, O! giv os det i Jesu Navn!

6. Alvidende! dit vaagne Øie Seer al vor Svaghed, al vor Brøst. Forbarm du dig, o Evighøie! Ved Jesum Christ, vort Haab, vor

Trøst! Og viser Næsten fiendtlig Hu, Lad os tilgive da, som du.

7. Men og du seer, hvor mange Farer Vi ledes i af Kjød og Blod. Du seer de mange skjulte Snarer, Dem Verden lægger for vor Fod. O! vær vor Hjælp i denne Nød, O! fri os, Gud, fra Synd og Død!

8. Giv, at vort hele Liv maa være Opofret dig til Tak og Priis! Dit, Gud! er Riget, Magt og Ære; Thi du er god, og stor og viis. Og hisset i din Himmel da Vi see dig, Gud! Halleluja!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ꝛc.

382. Gud! min Skaber, Verdners Herre! Ikke du behøver mig; Men hvad er, hvad kan jeg være Her og hisset uden dig? Dette Legem, denne Aand Fik jeg af din Almagts-Haand. Hvis du drog din Haand tilbage: O! hvad blev, hvad blev jeg Svage?

2. Som dit Barn til dig jeg beder: Giv, hvad bedst kan gavne mig! Eget Raad mig tidt misleder, Du kun styrer viselig. Saa til dig, algode Gud! Kommer jeg paa Jesu Bud. I hans Navn jeg dig anraaber. Alt mit Held fra dig jeg haaber.

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge ꝛc.

383. Hvor naadig er du, milde Fader! Ved Bønnens Kraft du styrker mig; I Nødens Stund du mig tillader At flye med barnlig Hu til dig. Min Frelsers Ord jeg lider paa, At naar jeg beder, skal jeg faae.

2. Naar Jordens Kummer mig omspænder, Ei Verden mig kan give Trøst, I Bøn jeg løfter mine Hænder Til dig, som hører Klagers Røst. Og naar jeg beder rettelig, Da Trøst og Roe du sender mig.

3. Naar Fristelsen mig vil bedrage, Let vakler da min Troe, min Dyd. Jeg glider, falder let tilbage Til Syndens den urene Fryd. Men beder jeg, da faaer min Sjel Til Kamp og Seier Kraft og Held.

4. Gud! hvad er jeg, at jeg tør raabe I hver min Nød og Trang til dig? At jeg saa tryggelig tør haabe, Du hører og bønhører mig? Tak skee dig, Gud! at ved din Søn Jeg lærte Tillid, lærte Bøn.

Mel. Guds Godhed ville vi prise ꝛc.

384. O salig Trøst og Glæde: Gud selv min Fader er! Jeg tør for ham fremtræde, Og huld til mig han seer. Og han, o Kjerlighed! Mit Hjertes Ønske hører; Før Tungen det udfører, Er han til Hjælp bered.

2. Thi vil jeg dig anraabe, Min Gud! med barnlig Aand, Og Held og Frelse haabe Alt af din Faderhaand. Du ei forsmaaer min Bøn; Derpaa jeg mig forlader; Thi og for mig, o Fader! Til Jorden kom din Søn.

3. Priis, evig Priis og Ære, O Jesu, vorde dig: At Gud vil Fader være, Har du forvisset mig. Styrk mig i Troe og Dyd, Og lær mig vel at bede, Da skal hver Bøn berede Min Sjel til Himlens Fryd.

Mel. Skynd fra Libanon dig ned ɔc.

385. Gud! din Godhed hjertelig Vi erkjende; Du os bød, i Bøn til dig Os at vende. Du, som hjælpe kan og vil; Verdens Herre! Du vor Tilflugt være!

2. Og din Søn os lærte jo: Du er Fader; Og du dem, som ærlig troe, Ei forlader. Naar vi da, vor Sjel til Gavn, Dig anraabe, Vi din Hjælp tør haabe.

3. Men os tidt en daarlig Lyst Vil forføre; Tidt vi selv din Faderrøst Ei vil høre. Vi ei styrke os ved Bøn, Til itide Mandelig at stride.

4. Dog du ville ei din Haand Fra os drage! Giv os Troens, Bønnens Aand! Styrk os Svage! Hist med større Lyst og Kraft Vi anraabe, Og din Frelse haabe!

Mel. O søde Gud! din Kjerlighed ɔc.

386. Til Bønnen du os selv indbød, Du Herrers Overherre! Om al vor Tarv, i al vor Nød Vi tør vort Suk frembære. Du naadig hører til vor Røst, Naar vi for dig fremtræde. O! hvor det giver Hjertet Trøst Og Haab og salig Glæde!

2. Tak, Fader! at du ved din Søn Os denne Sandhed lærte. Dig tækkes hver hengiven Bøn, Opsendt fra barnlig Hjerte. Algode! selv en Synder ei Uhørt sin Bøn opsender, Naar angerfuld fra Lasters Vei Han sig til Dyden vender.

3. Giv os din Aand, at stadelig Vi dette troe og haabe, Naar vi for os og Andre dig I Jesu Navn anraabe. Af ganske Sjel i Takkesang Vi

synge da saa glade: Lov skee dig, Gud! for hver engang Du hørte, naar vi bade!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg 2c.

387. Forsmægtende jeg vanked' om I Mistvivl, Angest, Smerte; Ei Trøst jeg fandt, ei Lindring kom Til mit beklemte Hjerte. Min Sjel hvor den var mørk! Hvorhen jeg saae var Ørk. Nu jeg i Bøn udbrød: "See, Herre! til min Nød, Og frels mig, frels mig Arme!"

2 Da hørte du mig, Naadens Gud! Du gav mig Kraft og Styrke; Du førte mig af Angest ud, Gav Lys i rædsomt Mørke. Du brød med Faderhaand Min Trængsels haarde Baand. O Gud! jeg priser dig: Paa ny du skabte mig. Til Lovsang blev min Klage.

3. O! Gud, din Miskundhed er stor, Er uden Maal og Ende. Det i din Himmel, paa din Jord Hver Skabning skal bekjende. Høit over Bjerg og Dal Vor Lovsang lyde skal: O Gud! du er vor Trøst! Du vender Sorg til Lyst. Vel den, som paa dig haaber!

---

7. Daaben og Nadveren.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud 2c.

388. Led os, Herre! ved din Haand! Styrk vor christne Samfunds Baand! Giv os, at vi Daabens Pagt Stedse holde høit i Agt. Lær os

at i Jesu Fjed Vi gaae frem til Hellighed, Og gaae frem til Salighed.

Mel. Jesu søde Ihukommelse ꝛc.

389. Befæst os, Gud! i Daabens Pagt Mod onde Lysters Svig og Magt: Og giv, vi altid tænke paa, Ved Dyd dit Velbehag at naae!

2. Da gaae vi rolig Livets Gang; Om den endog er mørk og trang; Og hisset vi evindelig Skal love, takke, prise dig!

For Daaben.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud ꝛc.

390. Fader, Søn og Hellig Aand! See! vi møde Haand i Haand. Vi de Spæde bære frem; Gak du selv i Pagt med dem! Unge, Gamle, Store, Smaae, Hjælp os alle, at vi maae Fast med dig i Pagten staae!

2. Gud! du fra vor første Stund Signer os saa mangelund. Du os holder i din Favn, Kalder os med Børnenavn, Leder os saa faderlig, Skjenker os dit Himmerig. Gud! vor Gud! vi prise dig!

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud ꝛc.

391. Dig, vor Gud og Herre! dig Være Priis evindelig! Du os alle i vor Daab Skjenker Salighedens Haab. Hjælp os, at vi altid maa For dit Aasyn vandre saa, At vi Saligheden naae!

Efter Daaben.

Mel. O søde Gud! din Kjerlighed ꝛc.

392. Lad dem, som fik Forældres Navn, O Gud! dig aldrig glemme, Men deres Afkoms sande Gavn Ved Ord og Gjerning fremme! Da, naar fra Støvets Lænke fri, Paa nye de gaae til Livet, De sige: Gud! her ere vi, Og de du os har givet.

For Altergang.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ꝛc.

393. O Gud! du seer mig, Og du veed Alt, hvad mit Hjerte beder, Seer jeg i Troe og Ydmyghed Frem til dit Alter træder. Giv, jeg med hellig Følelse Maa hente her Velsignelse, Og Naade hos dig finde!

Ved Nadveren.

Mel. Jesu søde Ihukommelse ꝛc.

394. O Jesu Christ! hvor er du blid, At du os kalder kjerlig hid! Vi samles nu endrægtelig, At søge Kraft og Trøst hos dig.

2. Det Samfund du beredte os, Hvor selv du vilde være hos Og her vi mindes, som du bød, Din Kjerlighed, din Marterdød.

3. See, vi adlyde dette Bud! Velsignet du, der kom fra Gud! Gud elskte Verden, elskte mig; Thi sendte han o Frelser! dig

4 Saa trofast var din Kjerlighed, At Døden du paa Korset led. For dine Brødre døde du, Det komme vi med Tak ihu.

5. Dit Liv, din Død, din Kjerlighed Har skjenket os en evig Fred. O! giv os, at vi værdelig Ved Id og Daad maae prise dig.

6. Velsign paa os dit Sandheds Ord! Velsign os ved dit Naadebord! Her du forener os med dig Saa kjerlig og høitidelig.

7. Giv, vi maae alle vorde eet, Som du med Faderen er eet, Og elske Faderen og dig Af Hjertets Fylde inderlig.

8. Da vil han, Gud og Faderen Os elske faderlig igjen, Og kjerlig give, os til Gavn, Alt hvad vi bede i dit Navn.

9. O giv os Trøst og Sjeleroe! Til dig vi fæste Haab og Troe. Giv Kraft at holde, det du bød, Og følge dig i Liv og Død!

10. Giv, at vi tage vel i Agt Din Kjerligheds og Naades Pagt; Den du har stiftet ved dit Blod, Da du dit Liv paa Korset lod.

11. Min Frelser! ak, den Pagt jeg brød; Jeg brød den, mig til evig Død. Du dømmer jo retfærdelig, Og Synd kan ei bestaae for dig.

12. Dog see! det var din Miskundhed: Du kom fra Himlen til os ned, Og trøsterig bebudede Os Syndernes Forladelse.

13. O! lad din Aand, den Sandheds Aand Velsigne her vort Samfunds Baand! Og prente Attraae i vor Sjel, At søge kun hos dig vort Vel!

14. Og naar vor Afsked nærmer sig, Giv, Jesu! at vi see til dig, Og hæve os fra denne Jord Med Haab og Tillid paa dit Ord!

15 Halleluja! o Gud! vor Gud! Vort Hi[illegible]

er Jesu Ord og Bud. Gud, Herren, kommer Frelsen fra, Fra Gud, vor Gud! Haleluja!

Mel. Jesu søde Ihukommelse ꝛc.

395. Min Sjel i Andagt nærmer sig, O Jesu, Frelser! nu til dig, Og ihukommer, som du bød, Din Lidelse, din Marterdød.

2. Af Naade led du, Helligste! Paa Korset al Forsmædelse. Du bøiede dit Hoved ned Og døde, mig til Salighed.

3. Nu har jeg Haab, jeg ikke skal Faae Sted blandt de Fordømtes Tal. Men Gud, min Gud, formedelst dig, O Jesu Christ! tilgiver mig.

4. Det troer min Sjel og finder Roe Og Fryd og Tilflugt i sin Troe. Gaaer jeg, som du, i Graven ned, Saa staaer jeg op til Herlighed.

5. Tak, Frelser! for din Kjerlighed, For Alt, hvad du saa villig led! O giv, at ei forgjeves her Jeg mindes dine Lidelser.

6. Men hjælp og styrk min Sjel derved I Tillid til din Miskundhed; din Naades Fylde rører mig, At villig jeg adlyder dig!

7. Det Forsæt her jeg møder med, At vandre frem i dine Fjed. Lad det befæstes i min Sjel, Og følge mig i Vee og Vel!

8. Og farer jeg end stundom vild, Da vær mig naadig, huld og mild! Led mig igjen paa rette Vei! Styrk mig paa den, forlad mig ei!

9. Min Vanmagt, Herre! bedst du veed; O! viis mod mig Langmodighed! Gjør Nag og Tvivl min Sjel forsagt, Raab selv til mig: det er fuldbragt!

10. Til dig, min Frelser! o til dig Min Sjel i Andagt hæver sig. Giv at jeg lyder, hvad du bød, Og følger dig i Liv og Død!

Mel. Jesu søde Ihukommelse 2c.

396. Du, Jesu! bød mig i dit Ord, At møde ved dit Naadebord; Her jeg skal ihukomme dig, Saa vist du ihukommer mig.

2. Men tidt henrev mig Verdens Tant, At jeg i den min Glæde fandt. Hvor ofte frister Kjødet ei, At vige af fra rette Vei!

3 Ak! da jeg kommer ei ihu, Hvor svag jeg er, hvor naadig du; Let glemmer jeg da Pligt og Kald, Og synker dybt fra Fald til Fald.

4. O styrk mig, at jeg tidt maa see Til dig, som her du vandrede. Da taber Verden al min Agt, Da taber Synden al sin Magt.

5. Men at jeg syndet har mod dig, Med Frygt og Tvivl det ængster mig. Ak! skulde jeg dig være kjer, Saa svag ustadig som jeg er?

6. Jo jeg i Haab og Troe tør see til Jesum den Korsfæstede. Hvor kunde han forglemme den, For hvem han døde villigen?

7. Saa komme hvo som modig er, Og hvo som ængstes, komme hver; Hos ham er Fred, hos ham er Roe, For dem, der angrer Synd, og troe.

8. Vi komme, Jesu! paa dit Ord; Vi møde ved dit Naadebord. Bønhør vort Hjertes Angerraab! Til dig, til dig staaer alt vort Haab.

9. Giv, at vi mindes idelig Den Frelse, som vi fik ved dig! Og giv os ved din Miskundhed Til Kost hos dig i Himlen Sted.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ꝛc.

397. Jeg møder ved dit Naadebord, Min Frelser og min Dommer! Din Marter, dine Afskedsord Med Tak jeg ihukommer. I Ydmyghed jeg nærmer mig, Og troende dig priser. Her, for Enhver, som troer paa dig, Din Miskundhed sig viser.

2. Men ak! er jeg den Naade værd, Som jeg af dig modtager? Er du mig fremfor Alting kjer, Saa mig ei Synd behager? Er i min Sjel en virksom Troe, Der ene dig kan tækkes? Og kan jeg hist dig møde fro, Naar jeg af Graven vækkes?

3. O Herre! du randsager mig, Du kjender Sjel og Hjerte; Du veed, at tidt jeg glemmer dig I Glæde, som i Smerte. Ak! syndig Daarskab i mig boer! Dog vil jeg ei forsage. Paa dig jeg i min Afmagt troer: O Jesu! styrk mig Svage!

4. Min Troe jeg dig tilsiger nu; Annam mit Løvte, Herre! Til dig henvender jeg min Hu; Din egen vil jeg være. O Jesu! mig nu selv bered, At værdig jeg fremtræder; Da priser jeg din Kjerlighed, Og føler Himmelglæder.

Efter Nadveren.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ꝛc.

398. Jesu Christ! du gav mig Livet; Dødens Magt du overvandt; Jesu Christ! nu har du givet Mig min Frelses høie Pant. Styrk du mig i Bøn og Troe! Giv mig Fred og Sjeleroe! Giv, at jeg din Ære fremmer, Og dig aldrig, aldrig glemmer!

Mel. Jesu søde Ihukommelse rc.

399. O Jesu Christ! jeg takker dig, At du har vederqvæget mig. Dit Minde Sjelen styrkede; Derfor dig Priis og Ære skee.

2. For Syndere du gav dig hen Til Pinen, til Forsmædelsen. Du gav dig hen i Dødens Vold, Betalte skyldfri Syndens Sold.

3. Ak! skulde jeg ei elske dig? I Liv og Død du elskte mig! Ak, skulde jeg ei elske dig? Mig aabner du dit Himmerig!

4 O! lad mig idelig, som nu, Din Godhed komme ret ihu, At jeg til mit og Næstens Held Maa altid handle ret og vel.

5. Jeg da, skjøndt jeg er skrøbelig, Tør see med Tillid op til dig. Og fristes jeg, dog jeg bestaaer, Og hisset Seierkronen faaer.

---

8. Døden, Opstandelsen og Dommen.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende rc.

400. Som Morgendug mit Liv hensvinder; Som Strømmen skynder Tiden sig. Maaskee, naar næste Dag oprinder, Den rinder ikke op for mig. O hjælp mig, Gud! at hver min Dag Maa bruges dig til Velbehag.

2. Hvor flygtigt er alt jordisk Gode: Selv Ungdom, Styrke, Munterhed! Tidt naar vi det end mindst formode, Til Død og Grav vi segne

ned. O! lær mig Alt at bruge saa, Som det, der snart skal Ende faae.

3. Eet er fornødent! dertil ene Du satte os paa Jorden her: I Troe og Sandhed dig at tjene, Og vorde gode Mennesker. O! lad hver Dag, som svinder hen, Berede mig til Himmelen!

4. Vær hos mig Fader, Herre, Dommer! Du kjender mine Dages Tal: At Livets Aften, naar den kommer, Mig uberedt ei finde skal! Og naar du kalder mig herfra, Forbarm dig, Gud! forbarm dig da!

Mel. O kjere Sjel! frygt aldrig meer rc.

401. Engang mit Liv er Dødens Rov; Det er Naturens store Lov; I Alt jeg det kan kjende. Ved hvert et Skridt paa Jorden her Jeg kommer Graven mere nær. Lær mig, o Gud! at kjende, At snart mit Liv har Ende.

2. Jeg saae den skjønne Lillie; Men ak! hvor snart den visnede Med sine Yndigheder! Paa Jorden intet kan bestaae. Det er en Lov: Alt skal forgaae! Som Blomstrets Yndigheder Bortsvinde Livets Glæder.

3. O giv! jeg gransker dine Bud, Og troer og lyder dig, min Gud! Og Synd og Uryd hader. Naar du da kalder mig til Roe, Da komme Døden! jeg er froe; Og i din Haand, o Fader! Min Sjel jeg overlader.

Mel. Ak! vidste du, som gaaer i Syndens Lænke rc.

402. O du, som gav mig Liv og Livets Glæder! Min Vandrings Tid og Maal bestemte du. Maa

skee i Nat du for din Dom mig stæder, Maaskee du kalder mig i dette nu. Bradt ile mine Dage frem. O gode Fader! lær mig ret at tælle dem.

2 Al Jordens Yndighed og Pragt forsvinder; Hvert Blomst fremspirer, for at visne hen; Og hvert et Blomst som visner, see! det minder, At ogsaa jeg til Støv skal falde hen. Ja Døden er Naturens Krav, Og hver en Grav, jeg seer, mig spaaer min egen Grav.

3 O! lad blandt Gravene mig altid agte Paa det, som tjener til min egen Fred! Jeg døer, men Gjerningen jeg her fuldbragte, Ja Ord og Tanken selv skal følge med. De følge over Graven hen, Og hisset ved din Dom jeg faaer Gjengjeldelsen.

4. Tilgiv mig du, min Herre og min Dommer! At tidt jeg veeg fra dine milde Bud! Og lad min Sjel, naar Dødens Time kommer, Faae Hjælp og Trøst hos dig, al Naadens Gud! Selv styrke du min Troe til dig, At du min Anger seer, og ei forskyder mig.

5. Lad for mit Sind, lad for mit Øie svæve Min Frelsers Død og al hans Kjerlighed! Saa skal min Sjel i Dødens Stund sig hæve Til Aanders Hjem til Himlens Salighed. Ophøiet over Død og Grav Jeg evig priser dig, som Liv og Frelse gav.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ꝛc.

403. Som Skyggen svinder Livet bort, Tung er den Vei vi træde; Vor Ungdoms favre Vaar er kort, Ustadig al vor Glæde. Alt spirer, modnes

og forgaaer. Syv gange Ti er Støvets Aar, Og sielden, sielden flere.

2. Men herligt Haab vi trøstes ved, Et Haab, som ei kan svige. For Sjelen er en Evighed I Guds vor Faders Rige. Og Legemet, som lægges hen, Fremgaaer engang til Liv igjen Ved Herren Jesum Christum.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand rc.

404. Jeg veed, til Graven gaaer min Vei, Og jeg skal heden fare; Men naar, o Gud! det har du ei Mig villet aabenbare. Det ene er bekjendt for dig, Du i din Verden satte mig, Du talte mine Dage.

2. I Rette jeg med dig ei gaaer Om Dødens Tid og Maade; Min Gud, som Alting bedst forstaaer, Maa derfor ene raade. Hold kun min Siel i stadig Troe, At med Hengivenhed og Roe Dit Kald jeg oppebier.

3. Maaskee fra Sottesengen mig En langsom Død henkalder; Maaskee den kommer pludselig; Maaskee i kraftfuld Alder. Giv, at til Alt jeg er bered! Jeg stoler paa din Trofasthed, Som ingensinde svigter.

4. Gyd i mit Hjerte denne Trøst, At du min Synd forlader, At jeg ved Christum er forløst, Og at du er min Fader! Saa kan ei Døden skrække mig, Hvorledes den end nærmer sig. Jeg rolig den kan vente.

5. Tilsidst jeg da med Sjelefred Kan dig min Aand befale. Du vilde selv ved Gravens Bred

Mit matte Sind husvale! Skjenk Kraft og Mod i Dødens Strid, Og gjør dens Time lys og blid, Min Gud! min Trøst! min Fader!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ꝛc.

405. Min Gud! jeg gaaer frimodelig, Naar du herfra mig kalder! Jeg veed, du har saa viselig Bestemt min Levealder. Naar Døden løser Livets Baand, Jeg i din faderlige Haand Med fuld Fortrøstning falder.

2. Os bragte Jesus Christus Fred, Og saligt Haab om Naade. Han borttog Dødens Bitterhed; Ved ham er den min Baade. Thi kalde du, o Herre! mig Naar, hvor, og som det synes dig! Du, du bør ene raade.

Mel. Hjertelig mig nu længes ꝛc.

406. Du seer, o Gud! min Længsel, At jeg udløses maa, Og ud fra Jordens Trængsel Til Himlens Frihed gaae. Tidt her jeg føler Smerte, Tidt stædes jeg i Nød; Tidt ængstes Sjel og Hjerte; Det endes ved min Død.

2. Den gaaer jeg glad imøde, For den jeg skrækkes ei; Thi Jesus Christ, som døde, Har aabnet Livets Vei. Naar det min Gud behager, Jeg døer med Trøst og Mod. Hans Kald jeg fro modtager; En salig Død er god.

3. Maaskee min Bortgang saarer De Venner, Gud mig gav; Maaskee Forladtes Taarer skal flyde paa min Grav. Dog vil jeg ikke grue; Mit Haab grundfæstet er; Jeg hist igjen skal skue Dem, jeg har elsket her.

4. Men hvad formaaer jeg ene I Dødens sidste Strid? O Fader! du forlene Mig Kraft i Kampens Tid! Naar mig din Fred husvaler, Da bliver Døden let. Min Sjel jeg dig befaler I sidste Aandedræt.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende ꝛc.

407. O! vaagner forend Døden kalder Os i en uforventet Stund! Een døer af Sygdom, Een af Alder; End døer saa Mangen ung og sund! Sin sidste Time ingen veed. Vel den, som altid er bered!

Mel. O, kjere Sjel! frygt aldrig meer ꝛc.

408. Mit Liv, o Gud! er i din Haand. Naar du opløser Livets Baand, Da endes mine Dage. Da samle rørte Venner sig Med Vemodstaarer om mit Lig; Men Venners Suk og Klage Mig kalder ei tilbage.

2. End lever jeg; ved dig, det er, O Gud! at jeg kan nyde her De mange Livets Glæder. Men ogsaa fordrer du af mig, At jeg dem nyder viselig, Og her mig forbereder Til hine Evigheder.

3. Al syndig Lyst, al syndig Daad, De stride mod dit høie Raad, Og mod din Viisdoms Lære. Her blev jeg plantet, for at groe Til ædel Vext i Dyd og Troe: Den Tanke lad, o Herre! Min Sjel indprentet være.

4. Maaskee min Aften stunder til. Ja! kald mig, Fader! naar du vil, Og ieg skal ei forsage. Kun at jeg her har levet saa, At jeg mit Væsens

Maal kan naae, Og værd de Godes Klage, Kan ende mine Dage.

Mel. Jesus han er Syndres Ven ꝛc.

409. Herre! hiælp mig, hvor jeg gaaer, Hiælp i Alt, hvad mig skal hændes! Ved din Kraft som Alt formaaer, Snart min Sorg til Fryd omvendes. Til mit Gavn du styrer Alt: Lov og Tak dig skee for Alt!

2 Lær mig her i Livets Tid Ret at tælle mine Dage, At ei Tant, ei daarlig Jd, Skal mig fra mit Kald afdrage! Hastig svinder Tiden hen, Ak! den kommer ei igjen.

3 Fristes jeg til syndig Daad, Lad mig da din Bistand finde! Giv mig Mod og Kraft og Raad Til at stride og at vinde! Hver en Seier føre mig Frem til Himlen, frem til dig!

4. Kun fra dig nedstrømmer Held, Kundskab, Rigdom, Magt og Ære. Det og Alt lad til mit Vel Af dig selv velsignet være! Lad mig ei misbruge det Til at krænke Næstens Ret!

5. Stædes jeg i Sorg og Nød, Du er den, paa hvem jeg haaber. Tillidsfuld som Jesus bød, Jeg til dig om Redning raaber. Hør mig, hiælp mig, Naadens Gud! Drag mig af min Vaande ud!

6. Tiden rinder, Dødens Røst Tidlig eller sildig lyder; Da al Jordens Held og Lyst Ikke meer mit Hierte fryder. End da ogsaa denne Nød Ved en blid og salig Død.

Egen Melodie.

410. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende? See Tiden meget hastig gaaer. Hvor let og snart kan det sig hænde, At jeg mit Vandrebudskab faaer! Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trøst og Roe!

2. I næste Nat maaskee du kalder Min Sjel hen i din Evighed. Maaskee mit Legems Hytte falder Forinden Solens Lys gaaer ned. Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trøst og Roe!

3. Lær mig at tælle mine Dage, Og viselig at bruge dem! Giv mig i Kundskab at tiltage! Giv mig i Dyd at vandre frem! Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trøst og Roe!

4. Hjælp mig i Tide at bevare Mit Hjerte fra Letsindighed, At naar du kalder, jeg kan svare: Ja, Herre! see, jeg er bered! Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trøst og Roe!

5. Lad alt det Gode, du vil give, Min Sjel bestyrke i din Frygt! Paa dig er al min Lyst i Live, Paa dig mit Haab i Døden bygt. Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trøst og Roe!

6. I Jesu Navn tilgiv, o Fader! Alt hvad jeg syndet har mod dig! Ved ham jeg veed du Synd forlader, Naar jeg kun troer, og bedrer mig. Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trøst og Roe!

7. Lad da mit Endeligt kun komme, Jeg gaaer tilfreds fra Verden ud. Min Frelser lever mig til Fromme; Ved ham er du min Frelses Gud, Og giver mig ved Jesu Troe I Afskedstimen Trøst og Roe!

Egen Melodie.

411. Gud! Herre! jeg er i din Magt; Thi du har mig til Livet bragt; Du ene holder mig i Live. Du kjender mine Dages Tal Jeg veed, at jeg mit Legem skal Til Gravens Gjemme overgive; Men naar, hvorledes det skal skee, Det veed kun du, Alvidende!

2. Hvem har jeg uden ene dig, Som i den sidste Time mig Med Hjælp og Trøst formaaer at styrke? Hvem ellers kan jeg lide paa, Naar mine Kræfter slet forgaae, Og Sind og Sandser sig formørke? Naar jeg skal gaae ad Dødens Sti, Kun du, min Gud! du staaer mig bi.

3. Mig synes alt jeg ligger der, Og dette matte Legem er Omspændt af Dødens bitre Smerte. Og midt i Dødens Bitterhed Den talende Samvittighed Forkynder Dommen i mit Hjerte. Hvo trøster mig i denne Nød? Kun han, som er paa Korset død.

4. O Jesu Christ! jeg hører fra Dit marterfulde Golgatha, At du endog for Fiender beder. Lad Døden da mig føre hen, At stilles frem for Dommeren, Til dig, min Frelser! den mig leder; Thi gjør mig Døden ei forsagt: Jeg er i Guds, min Faders, Magt.

Mel. Herre Jesu Christ! sand Menneske ꝛc.

412. O Jesu Christ! Guds Salvede! Du kom og blevst et Menneske! Du led paa Korset Qval og Død, For mig at redde af min Nød.

2. Jeg beder dig giv mig din Fred, Naar jeg til

Graven segner ned; Og her fuldender Provens Tid I Dødens sidste Stund og Strid.

3 Naar Øiet bristefærdigt er, Naar Øret intet hører meer, Naar Tungen ei kan røre sig, Giv mig endda at tænke dig!

4. Men mørknes Tanken selv for mig, Giv Hiertet dog at føle dig! Og lad mit Livs den sidste Stund Forkortes i en sagte Blund!

5. Og min ved dig forløste Aand, Annam du, Herre, i din Haand! Ja styrk mig, naar jeg skjelver ved At nærme mig din Evighed!

6 Mit Legem gives Graven hen, Det bliver nu til Jord igjen; Men herliggjort skal jeg opstaae, Det Løvte tør jeg lide paa.

7 Ved dig jeg Naade har hos Gud, Naar jeg adlyder dine Bud. Ja, naar jeg troer og følger dig, Da lever jeg evindelig.

8 Vel maa jeg døe i Tiden her, Men leve skal jeg hos dig der. Thi du vil selv med kraftig Haand Udløse mig af Dødens Baand.

9 Jeg lider Jesu! paa dit Ord, Det er min Trøst, det Sandheds Ord O! jeg vil troe og følge dig, Da lever jeg evindelig!

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ꝛc.

413. Jesu Christ! du led og døde Og med Kraft igjen opstod; Thi gaaer jeg min Død imøde Med et uforfærdet Mod. Naar jeg troer og lyder dig, Kan ei Døden skade mig. Mig, som evig dig tilhører, Mig til bedre Liv den fører.

2. Lad da mine Kræfter svækkes, Frelser! jeg

seer op til dig; Og dog kan jeg ei forskrækkes For den Grav, som aabner sig. Trygt jeg min forløste Aand Overgiver dig i Haand. Dødens Dal kan jeg betræde Fuld af Haab og Trost og Glæde.

3. Du er Sandhed, du er Livet Fast jeg bygger paa dit Ord Du har mig det Løfte givet: Kun mit Legem bliver Jord. Herliggjort skal jeg opstaae, Og fra Held til Held fremgaae; Og fra Kraft til Kraft opstige O det Haab, som ei har Lige!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand rc.

414. Jeg i mit Livs det sidste Blund Seer for mig Gravens Mørke; I den høitidelige Stund, O Gud! du selv mig styrke! Det ikkun er bekjendt for dig, Som her i Verden satte mig, Naar denne Stund skal komme.

2. Da Syn og Hørelse forgaaer, Og Tungen ei kan tale; Da ingen Ven min Nød forstaaer, Og ingen kan husvale. O Fader! da forbarm du dig! Din Fred du lyse over mig I denne sidste Vaande.

3. Du styrke ved din Kjerlighed Min Sjel i Dødens Smerte; Du gyde Trøstens Balsom ned I mit beklemte Hjerte! Bekræft du selv min Troe til dig; Da Dødens Nat er lys for mig, Og Gravens Mulm forsvinder.

4. Saa kan jeg uforfærdet gaae Min Død og Grav imøde. Saa veed jeg, og er vis derpaa, At du tilgav min Brøde Og at du blid optager mig I dit det skjønne Himmerig, Hvor Jesus Christus lever.

Mel. Jesu søde Ihukommelse 2c.

415. Styrk selv, o Gud! min bange Aand, Naar kraftløs segner Fod og Haand; Og hør mig i min sidste Stund, Naar jeg kun stammer, sukker kun.

2. End naar jeg ei kan sukke meer, Giv, jeg din Himmel aabnet seer! Og tag min Sjel, tag den til dig, Ved Jesum, som er død for mig!

3. Og de, som sørge i mit Hjem, O Fader! vær du selv hos dem! Trøst dem, naar de begræde mig. Den savner intet som har dig

4. Jeg hist med dem skal samles glad, Hvor vi ei mere skilles ad; Hvor Hjertet ei af Kummer veed, Hvor Alt er Fryd og evig Fred.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder 2c.

416. Naar mit Hoved sig skal bøie, Naar sig løsner Støvets Baand: Fader! Fader! i det Høie, O annam du da min Aand! Som min Frelser, vil jeg mig Overgive, Gud! til dig. Du vil mig i Naade høre, Og til evigt Liv mig føre.

Mel. Jesus er mit Liv i Live 2c.

417. Grav, jeg venter dig med Længsel, Tag mig i din trygge Favn Her saa tidt er Nød og Trængsel; Hisset er den sikre Havn. Hvorfor skulde jeg da grue? Rolig vil jeg Døden skue; Thi den fører mig jo hen Til min Frelser, til min Ven.

2. Dog vil jeg taalmodig vente, Gud! til det behager dig. Alting herlig du fuldendte; Du vil og fuldende mig. Herre! selv du Kraft mig give

Dig til Døden troe at blive; Da jeg venter vel bered Dødens Kald til Evighed.

Mel. O store Gud! din Kierlighed rc.

418. Min Dødsdag, denne store Dag, Fro gaaer jeg din imøde! Gid, at jeg efter Guds Behag Alt saae dens Morgenrøde. O! da skal Suk og Jammerraab Til Glædens Lovsang blive, Naar Gud min Troe, mit faste Haab Fuldbyrdelse vil give.

2. Men Herrens Raad er ikke mit: Maaskee han dvæler længe! Og jeg paa Banen Skridt for Skridt Mig modig skal fremtrænge. Velan, mig skee som Herren vil; Det alt er mig til Baade. Naar jeg kun, medens jeg er til, Hos ham maa staae i Naade.

3. I Jesu Navn da gaaer jeg frem; Hans Budskab vil jeg vente I Himlen finder jeg mit Hjem, Hvor han sin Vandring endte. Jeg veed paa hvem jeg haaber nu, Ved Jesu Ord forvisset; Han her mig kommer huld ihu, Og saliggjør mig hisset.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende rc.

419. De gik forbi, de favre Dage; Min Alders Vaar den er ei meer. Dog vil jeg ikke modløs klage Fordi mit Maal jeg kommer nær. Men stræbe, at et Liv saa kort Skal ei unyttet svinde bort.

2. Lær mig, o Gud! at jeg dig priser For alt det Held jeg hidtil nød. Giv, jeg min Tak i Gjerning viser, Og mig beskikker til min Død. Er jeg bered, jeg venter den Med Haab om Liv i Himmelen.

3. Styrk høie Alders svage Kræfter! Til moden Kundskab led min Siel! Hver Stund du skjænker mig herefter, O giv, jeg den anvender vel. Og naar du løser Livets Baand, Annam, o Fader! da min Aand.

4 I Dale synker, Bjerge falder! Mit Haab, min Tillid vakler ei. Til Evigheden Gud mig kalder, Til Evigheden gaaer min Vei. Naar jeg opsvinger mig herfra, o Gud! hvor salig er jeg da!

Mel. Jeg raaber til dig, Herre Jesu Christ rc.

420. Snart jeg ved Banens Ende staaer; Flux Timerne bortile; Min svage Haand, mit sølvgraa Haar Bebude Gravens Hvile. Hver Dag og Stund Til sidste Blund Vil jeg for dig, o Herre! Tak frem ære. Gid kun min Levetid Var anvendt dig til Ære!

2. Gud! jeg kan ei fuldtakke dig For al din store Naade: Paa Faders Hænder bar du mig, Og hjalp af Nød og Vaade. Din Trofasthed blev daglig ved. Meer Godt, end jeg fortjente, Du mig sendte. Og al Slags Sorg og Nød Til Trøst og Glæde vendte.

Mel. Store Gud, som dig til Ære rc.

421. Min og Alles Gud og Fader! Som dit Barn jeg kommer nu. Snart jeg denne Jord forlader; Fader! kom dit Barn ihu. Hør mit Hjertes matte Sukke. Du mig hørte tidt i Nød; Hør mig ogsaa i min Død! Lad din Himmel sig oplukke; Ved din Haand led selv mig frem, Til jeg naaer hos dig mit Hjem!

2. Helligt er dit Navn, o Herre! Over Alt, hvad tænkes kan: Helligt lad og mig det være; Styrk mit Hjerte, min Forstand! Lad den Sandhed, du mig lærte; I min Sjel ophøie dig, At du bliver Alt for mig, Selv i bristefærdigt Hjerte. Sidste Suk jeg stønner ud, Lad det prise dig, min Gud!

3. Lad dit Naadens Rige herlig Aabenbares i min Sjel; Lad din Faderhaand saa kjerlig Al min Svaghed ende vel! Lad mig meer og meer affige Jordisk Ønske, jordisk Sind; Ud fra Trængsler før mig ind I dit Herlighedens Rige. Der jeg skal tilbedende Dine skjulte Veie see.

4. Skee din Villie, gode Fader! Lær mig Taal og Bøn og Troe! Aldrig os din Hjælp forlader: Deri finder Hjertet Roe. Egen Villie jeg fornægter: Og mit Kjøds Selvraadighed. Du mit Bedste vil og veed, Om mit Legem end vansmægter. Jeg er Støv, og du er Gud! Herligt Alt du fører ud!

5. Daglig skjenkte du mig Brødet, Hjalp mig, naar om Hjælp jeg bad. Faderlig du har mig fødet: Jeg blev styrket, mæt og glad. Fader! Tak for dine Gaver, For hver Smule af din Haand! Mæt og nu og styrk min Aand Med din Naadesrige Gaver. Jordisk Trang ophører nu. Til det Bedre staaer min Hu.

6. Men, o Hellige! jeg bæver For dit Ansigt at indgaae: Naar du mig til Regnskab kræver, Hvor kan jeg for dig bestaae? Ak! tilgiv mig, fromme Fader! Ak, for Jesu Christi Skyld! Din

Forjættelse opfyld: At du gjerne Synd forlader. See min Anger: hør mit Raab! Styrk min Troe, opliv mit Haab!

7. Redebon jeg vil tilgive Den, som her forfulgte mig. Had skal ikke hos mig blive; Jeg for ham anraaber dig. Ogsaa Fienden er min Næste: Giv ham, Gud! forsonligt Sind. Før ham til dit Samfund ind. Frem hans Sjels og Legems Bedste! Har jeg krænket Næstens Ret, Du og han tilgive det!

8 Modig jeg paa slibrig Bane Vandrer mine sidste Fjed. Fristelser og syndig Vane Tidt i Skyld mig droge ned. Men dog holdt mig dine Hænder. O! jeg veed, du til mig seer. Giv, jeg nu ei fristes meer, Om end Skræk min Sjel omspænder; Lad mig trolig holde ud, Og staae fast ved dig, min Gud!

9 I saa mangen Nød og Fare Faderlig du stod mig bi. Blev jeg hildet i en Snare, Gjorde du mig løs og fri. Snart min sidste Nød sig nærmer: Dødens Rædsler true mig; Alt mit Haab staaer kun til dig: Frie og frels mig, min Beskjermer! Sidste Stund lad være kort! Rolig lad mig drage bort!

10 Amen! Ja, thi dit er Riget, Og jeg er din Undersaat; Vold og List har mig bekriget. Men du gjorde dem til Spot. Din er Magten, du kan gjøre Meer, end nogen bede kan. O! langt over vor Forstand Herligt Alt du kan udføre. Din er Æren, Evige! Her og hisset Priis dig skee!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende rc.

422. Saa samles vi til vore Fædre: Vel den, som fare kan i Fred! Kan nogen Vandring være bedre, End den til Himlens Herlighed? Hvo vil da ønske hid igjen Den, som i Fred er dragen hen?

2. Nei! vi ei ønske dem tilbage, Som Døden har ledsaget hjem! Skal Døden Venner fra os tage: Engang dog samles vi med dem. Og hist, hvor Livet evigt er, Ei Ven fra Ven adskilles meer.

3. Vor Levetid henrinder saare, Og snart vi høre Dødens Bud. Saa lad os tælle vore Dage, Og vandre viselig for Gud! Da gaaer vi froe vort sidste Trin, Det fører os til Himlen ind.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende rc.

423. Med Vemod og med Andagt træde Vi trindt omkring din aabne Grav. En trofast Ven, vort Haab, vor Glæde, Har nedlagt her sin Vandrestav. Hengivne ære vi dit Raad, O Herre! men du seer vor Graad.

2. Vor Vei og vore Vandringsdage, Dem kjender, maaler ene du. Hver Stund vi have her tilbage, Hold du os stadig det ihu! Vort Liv er Pillegrimens Færd. Vort rette Hjem er ikke her.

3. Maaskee det er dit Raad, at ene Tilsidst een af os færdes maa; Ham dobbelt Styrke du forlene! Hint bedre Liv han tænke paa! Hist i vort rette Hjem igien De gode samles, Ven med Ven.

4. Snart vi forlade denne Bolig, Og Graven for os aabner sig; Vor Hedenfart da være rolig, Den trætte Vandrers Hjemfærd lig! Og lad os for dit Ansigt fro I alle Godes Samfund boe!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade 2c.

424. Vor Tanke bort fra Jorden iler Ved Synet af den still Grav. See! Haabet gjennem Graven smiler, Det store Haab, som Jesus gav. Vort Legem her kun smulrer hen; Det vækkes herligt op igjen.

2. Den store Dag vi gaae imode, Da Gravene skal aabne sig. Da skal de Levende og Døde, O Frelser! stilles frem for dig. Vel den, som her har levet saa, At da for dig han kan bestaae!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand 2c.

425. Gud! naar du byder, skal det skee, At Tidens Ende kommer; Da skulle Jordens Slægter see Al Verdens Overdommer Han, som paa Korset døde her, Da retviis dømmer en og hver For Gjerning, Ord og Tanke.

2. Den Stund ei nogen Skabning veed, Da Evighed begynder; Men det er vist, med lette Fjed Sig Tiden fra os skynder. O! lad ei Døden føre mig Uforberedet frem til dig! Selv styrk mig til at vaage.

3. Styr, Herre! hvert af mine Trin Paa dine gode Veie! Da skal mit Støv gaae rolig ind Til Gravens stille Leie. Lad Jorden synke og forgaae; Naar den forgaaer, skal jeg bestaae, Og staae for dig med Ære.

Mel. Af Høiheden oprunden er 2c.

426. Det lyder, som et Tordenslag, Det Budskab, Jesus! om din Dag, Da du i Almagt kommer! Af Graven du fremkalder mig; Ak! da jeg

stædes skal for dig, For dig, al Jordens Dommer. Skjælve Maa jeg. Mig omsvæver, Mens jeg lever, Alskens Fare, Tidt mig hilder Syndens Snare.

2. O! vee mig, Syndens Sold er Død! O! vee mig, hvis du mig forskjød, Naar Dommen du afsiger. O! hvor min Sjel forfærdes ved, At tænke, jeg kan styrtes ned I hine Mørkets Riger. Jesu! Herre! Lad mig Svage Ei forsage, Naar du kommer, Vær mig da en naadig Dommer!

3. Ei mere da jeg raaber Vee; Jeg uden Ængstelse kan see, Hvor du i Skyen throner. Min fri og frelste Sjel skal da Istemme sit Haleluja, Og kjende sin Forsoner. Held mig! Held mig! Hos dig, Herre! Skal jeg være. Du skal sige: Kom at arve Himlens Rige.

Mel. O søde Gud! din Kjerlighed rc.

427. O Gud! dit Sandheds Ord har sagt: Vi for din Dom skal stædes. Hjælp os at dæmpe Syndens Magt, Og kun ved Dyd at glædes. At fro vi heden vandre maa, Naar Støv til Støv henfalder; Og at vi hisset vil bestaae, Naar du til Regnskab kalder.

Mel. Søde Jesu! vi er her rc.

428. Styrk, o Fader! styrk vor Sjel, At til dig vi trøstig bede! Fro i Haab om evigt Held, Lad os Dydens Vei betræde! Du, som throner i det Høie, Hold du os vort Maal for Øie.

2. Jordens korte Sorg og Nød Give du os

Kraft at bære! Og lad Tanken om vor Død Aldrig ængstelig os være Daglig meer du os berede Til de Saliggjortes Glæde!

Egen Melodie.

429. Far, Verden, Farvel! Fra dig vil jeg vende min trættede Sjel. De Glæder, du giver, er intet mod dem, Jeg veed, jeg skal vinde i Himlen, mit Hjem! Thi seer jeg til Himlen, og kjedes nu ved Forfængelighed :,:

2. Hvad er det dog Alt, Som Verden saa falskelig Lykke har kaldt? Det er jo kun Skygger i flyvende Fart; Kun Bobler, som glindse, men briste saa snart; Kun Søgleværk, svangert med Sorg og Fortred; Forfængelighed :,:

3 Hvad Rigdommens Guld? Den Afgud for Daarer, det skinnende Muld? Som lokker saa mangen fra Ret og fra Skjel, Og mætter dog aldrig den higende Sjel. O Rigdom! du est, som Erfaringen veed, Forfængelighed :,:

4. Og Ære og Magt Og seirende Vælde, og brammende Pragt? Hvor ofte misundt og forfulgt og forhadt! Hvor ofte omstyrtet, forhaanet, forladt! O daarlige Stolthed! du plager dig med Forfængelighed :,:

5 Nu Styrke og Aar Og Sundhed og Snildhed og heldige Kaar? Og Menneskers Yndest og Bistand og Raad Og Arbeid og Møie og drabelig Daad? Hvad er det, naar Døden os kalder afsted? Forfængelighed :,:

6. Farvel da, Farvel! Ustadige Verden!

ustadige Held! Jeg seer kun til Himlen og stunder derhen Til Jesum, min Herre, min Frelser, min Ven. Blandt sine Udvalgte har han mig bered Mit blivende Sted :,:

7. Der skal jeg opnaae, Hvad jeg her paa Jorden ei kjendte, ei saae: En Rigdom, en Hæder, som altid bestaaer; En Salighedsfylde, som aldrig forgaaer. Der savner jeg Intet, der vinder jeg Alt. Min Gud er mig Alt :,:

8 Livsalige Stund! Naar jeg skal henslumre i Afskedens Blund; Og Sjelen fra Støvet da vikler sig ud, Og svinger sig op til sin Skaber, sin Gud. O kom da, velsignede, herlige Stund! Kom salige Stund :,:

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ꝛc.

430. Evighedens Haab og Ære Er det Maal, jeg skabtes til. Hvo kan tænke det og nære Lasternes urene Ild? Hvo kan tænke det og ei Vælge Hellighedens Vei? Den til Himlens Glæde fører, Naar al Jordens Lyst ophører.

2. Dig, o Gud! min Aand paakalder; O! bønhør mig Naadens Gud! Styrk mig, at jeg ikke falder Fra din Villie og dit Bud. Glider Foden, faldt jeg end, O! saa reis mig strax igjen; Og tilgiv mig al min Brøde! Mig til Frelse Jesus døde.

3. Hjælp mig værdig at anvende Naadens dyrebare Tid! Ingen Dag lad gaae til Ende, Som jeg nytter jo med Flid! Hjælp mig, at jeg stedse

maa Frem i Dyd og Gudsfrygt gaae! Da kan jeg med Trøst og Glæde Ind i Evigheden træde.

4. Der skal Kamp og Møie vendes Til en salig Fred og Roe; Der skal Suk og Klage endes; Der Udødelighed boe. Der skal jeg forklaret see Dig, du Allforbarmende! Der i evig Fryd og Ære Hos min Frelser salig være.

---

9. Forbøn.

a) For det Almindelige.

Mel. Christe! lad din ædle Fred rc.

431. Send, o Gud! din blide Fred Fra din Himmel til os ned! Med din Trøst husval Enhver, Som forsagt og modløs er! Vær din Kirkes Lys og Liv! Lærerne din Viisdom giv! Mørket meer og meer fordriv!

2. Vær os alle mild og blid; Styr til Held hver gavnlig Id! Sign enhver i Kald og Stand! Giv os Frugt af Land og Vand! Os for smitsom Syge spar, Og mod Fienders Vold forsvar! Kongen og hans Slægt bevar!

3. Fremfor Alt, o gode Gud! udbred Lyst til dine Bud, At dit Naaderige maa Daglig Fremgang blandt os faae! Virksom vise Troen sig, At vi maa eendrægtelig Elske, lyde, tjene Dig!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ꝛc.

432. Fader! dig al Priis tilhører, Thi du skabte os til Held. Selv vor Skjebnes Gang du fører Og fuldender den saa vel. Giv, at hver af os forstaaer Ret at nytte sine Kaar! Giv, vi agte paa din Stemme, Og din Hensigt altid fremme!

2 Dem, som lide, giv de lære Dydens trange Vei at gaae; Giv, de Korset taalig bære; Lad dem fast i Prøven staae! Lad dem fuldt forvisses om, At fra dig den Prøve kom! Da forstummer Mistvivls Klage; Da skal Hjertet ei forsage.

3. Vær med dem, som her sig fryde I en uforstyrret Roe! Lær dem Lykken saa at nyde, At de blive Dyden tro! Fader! mind dem idelig, At det kommer Alt fra dig! Ja, fra dig er Alt, o Herre! Evig du høilovet være!

Mel. Nu vel an! vær glad tilmode ꝛc.

433. Fader! tænk paa dem, som græde Under Modgangs haarde Stød! Vær med kjerlig Trøst tilstede Hos enhver, som lider Nød! Alle Dødeliges Kaar, Gud! i dine Hænder staaer! Du kan revse; du kan qvæge; Du kan saare; du kan læge!

2. I dit Forsyns blide Skygge Her vi uden Trængsler boe. O vi leve her saa trygge I velsignet Fred og Roe. Giv, at med erkjendtlig Sjel Vi paaskjønne alt vort Held! Giv, at lige Held maa glæde Dem, som savne Fred og græde!

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ꝛc.

434. Gud! du kan og vil os give Alt, hvad her os tjene kan; Lad Enhver velsignet blive I sit

Kald og i sin Stand! Giv os Kraft til Liv og Sjel, Saa vi virke fælles Vel! Lad os aldrig Lysten savne Til at glæde, til at gavne!

2. Ham du Sceptret gav at føre, Lær ham det at føre vel! Giv, han dine Bud maa høre, Og udbrede Ret og Held! Giv, han skjønsom agter hver, Som har Dyd og Sandhed kjer, At han kan med Viisdom byde, Og vi ham med Lyst adlyde!

3. Sign du dem, som Jorden dyrke, Sign du deres Ansigts Sved! Giv dem Klogskab, giv dem Styrke, Velstand, Hæder, Sikkerhed! Sign hver ærlig, stræbsom Mand I sit Kald paa Land og Vand. Alles, Alles Idræt være Landets sande Gavn og Ære!

4. Giv, at de, som Ordet lære, Ufortrøden vandre frem. Altid dem i Minde være, Hvad du kræve vil af dem! Lad dem lære reent dit Ord, Vandre selv i Dydens Spor, At de deres Embed føre Os til Gavn, som Ordet høre.

5. Dem du bød for os at værge, Lad dem stedse frygte dig! Lad den Troskabs Eed de sværge, Være dem ubrødelig! Lad dem staae med stadig Fod, Stride med urokket Mod; Lad dem aldrig Blod udgyde, Naar ei Nød og Pligt det byde!

6. Gud! dit Ord, din Aand os lede Til at vandre rettelig! Hjælp og styrk os, naar vi bede. O! hvad kan vi uden dig? Lad os stræbe Dag fra Dag Dig at leve til Behag! Vi os da i Haabet fryde, Din Velsignelse at nyde.

Mel. Gud Helligaand i Troe os lær 2c.

435. O Gud! du evig viis og stor I Himles Himle throner; Du seer og naadig til vor Jord, Vort Haab med Held du kroner. O Herre! vi anraabe dig, At du fremdeles naadelig Vort Fædreland velsigner!

2. Vor Konge skjenk den høie Fryd, Sit Riges Vel at fremme. At elske Fred og hædre Dyd, Den Pligt han aldrig glemme. Sit Kald lad ham opfylde saa, At du ham hisset finde maa Til Livets Krone værdig!

3. Vor Konges gode Mænd og Raad Du mægtig understøtte! Du styre deres Id og Daad Til Alles sande Nytte. Hver ærlig Borger nyde Fred, Beskyttet ved Retfærdighed Mod Ondskabs List og Vælde!

4. Algode Gud! lad Frugtbarhed I Jordens Skjød nedregne! Mod Krigens vilde Grusomhed Du selv vort Land omhegne. Dog, Alt du styrer viselig, Lad selv i Hungersnød og Krig Os dig som Fader kjende.

5. Hold hver en Borger i hans Stand Hans Borgerpligt i Minde, At han sit Brød paa Land og Vand Ved ærlig Flid maa vinde. Og at han sin Velsignelse Maa dele med den Trængende, Ved Raad og Trøst ham gavne!

6. Ja, lær os, Gud! i Kjerlighed, Dig meer og meer at ligne! Med Borgerheld, med Dydens Fred Vor Stræben du velsigne! Til i vort rette Fædreland Med større Kraft vi bedre kan Din Faderhensigt fremme.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ꝛc.

436. Vor Konge signe du, o Gud! Hans sande Held du fremme! Lad dine vise Faderbud Hans Id og Daad bestemme! Den Tanke svæve for hans Sjel: At du, som bød ham stifte Held, Vil og hans Idræt domme!

2. Lad Mænd omkring hans Throne staae, Som uden Svig ham tjene, Giv, de af ganske Sjel sig maa Til Landets Gavn forene! Lad dem ei glemme Pligt og Eed, Men fremme Sandhed, Ret og Fred, I Borgen og i Hytten!

3. Os, Landets Folk, o Herre! giv, At villig hver adlyder; At hver opofrer Gods og Liv, Naar Landets Tarv det byder. Velsign os, Gud! af Land og Vand, At uden Nag vi yde kan Hvad fælles Tarv udkræver!

4. Velsign os, Fader! een og hver, Hver i sin Stand og Orden, Fra ham, som Kongesmykket bær, Til ham, som vogter Hjorden! Velsign vort Land med Roe og Fred! Styrk os til Flid og Noisomhed! Velsign os Gud, vor Fader!

Mel. Nu vel an! vær glad tilmode ꝛc.

437. Gud! du signer og belønner Dem, som virke Brødres Held; Hør, o hør da vore Bønner For vor gode Konges Vel! Styrk ham ved din Viisdoms Aand! Led ham ved din Faderhaand! Lad ham længe Kronen bære, Os til Gavn og dig til Ære!

b) I Krigstid.

Mel. Naar jeg betænker den Tid og Stund etc.

438. Er Gud med os i denne Tid, Da tør vi ei forsage. Til ham Enhver kan fæste Lid I Nøds og Trængsels Dage. Han staaer os bi, den gode Gud! Og fører os af Nøden ud, Naar Frelsens Time kommer

2. O Gud! det har du ofte gjort, Naar derpaa mindst vi tænkte. Tidt over os var Himlen sort, Du Solskin atter skjenkte. Naar vi ei torde haabe meer, Just da, just da var du os nær, Og Hjælp og Redning sendte.

3. Du er den samme Gud endnu; Og lige stor din Naade: Kom os, og kom vort Land ihu; Lad Fienden ikke raade! Giv vore Stridsmænd ærligt Mod; Spar baade vort og Fiendens Blod. Een Faders Børn vi ere.

4. O milde Gud! vi bede dig: Vor Bøn lad dig behage. Sæt Grændser for den grumme Krig, Giv heldig Fred tilbage. At vi din Frelse skue maae, Og glade til dit Tempel gaae, Dig Gud, vor Gud! at prise.

Mel. Vreden din afvend etc.

439. O Gud! til dig vort Haab vi ene sætte; Alt hvad du vil, formaaer du at udrette. Thi Alt er dit, er rede dig at lyde, Naar du vil byde.

2. See Fiender sig til Strid imod os hæve, Dog vil vi ei for Fiendens Trusler bæve. En modig Hær sig nærmer, og tør vente Sig Rov at hente.

3. Alt, hvad vi eie, Gud! er dine Gaver, Ved Fred og Flid du os dem skjenket haver. O! skulde da en Voldsmands Haand den røve Og os bedrøve!

4. Nei! vil end Fienden os med Feide true, Dog hos vor Gud vi Hjælp og Redning skue. Han styrede i Feider til det bedre For vore Fædre.

5. Saa vil han og med os til Forsvar stride, Og give freidigt Mod og Kraft itide, Og give Held til hver, som værger trolig For elskte Bolig.

6. O Gud! til dig, til dig vort Haab vi sætte. Alt hvad du vil, formaaer du at udrette. O Gud! om Fredens Held og trygge Glæde Vi alle bede.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn &c.

440. Hærskarers Gud! med Ydmyghed Vi for din Throne knæle ned I disse Feidens Dage. Du, Herre! du alvældig kan Beskytte os og Stat og Land Og standse Krigens Plage.

2. O Gud! bønhør, bønhør vort Raab! Det er vor Trøst, det er vort Haab, At du os ei forlader. Forbarm dig, Gud! vær du vort Skjold Mod vore Fienders List og Vold! Forbarm dig, hulde Fader!

3. Al vor Fortrøstning staaer til dig; Du mægtig er og naaderig; Du tidt har frelst os, Herre! Giv Kraft i vore Stridsmænds Arm! Og lad i vore Fienders Barm Snart Lyst til Fred regiere!

4. Din Aand lad kraftig staae os bi, At vore Hjerter blive fri Fra Bitterhed og Vrede! Lad os

i Jesu Fodspor gaae, At vi af ganske Hjerte maae For Avindsmanden bede!

5. Du hører Alles, Alles Raab, O, du vor Trøst! o du vort Haab! Vi bede allesammen: O! see til os i Miskundhed, Du, Fredens Gud! o giv os Fred! Bønhør, bønhør os, Amen!

Mel. Vreden din afvend 2c.

441. Paa dig, o Herre! haabe alle Slægter; Din Redning du ei den Fortrængte nægter. Din Guddoms Vælde, som er uden Ende, Maa hver bekjende.

2. Du, Herre! har grundfæstet Jordens Fjelde, Og ved et Vink igjen du dem kan fælde. Du har omgjordet dig med Kraft og Styrke, Dig vil vi dyrke.

3. For dig neddyses Stormens hule Susen; Du stiller de oprørte Bølgers Brusen. Et Ord af dig kan grumme Voldsmænd kue, Naar meest de true.

4. Vi stole, Gud! paa din Retviisheds Domme, Naar vore Avindsmænd med Feide komme; Og Fienden maa, trods al sin Magt og Trusel, Bortflye med Blusel.

5. Og Ærefrygt og Rædsel gjennembæver Hver Folkefærd, som sig i Stolthed hæver, Naar det for silde paa din Almagts Værker Ydmyget mærker.

6. O Gud, vor Gud! vi lide paa din Vælde, Da kan os Intet skrække, Intet fælde. Og truede al Verden os med Farer, Du os bevarer!

c) I smitsomme Sygdomme.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand rc.

442. O Gud! du er jo stedse blid Mod dem, som paa dig lide. Dog har du os i denne Tid Tilskikket Sorg og Qvide. Forsvunden er vor trygge Fred, Og Døden styrter mange ned Saa brat i Gravens Hule.

2. Her gaae vi dybt nedbøiede I Skræk og Frygt og Jammer; Paa hvert et Fied vi Døden see Og skjælve at den rammer. Og Ven fra Ven maa bange flye, Og Frende maa sin Frende skye, For eget Liv at redde.

3. Men skee, o Gud! din Villie, Som altid er den bedste. Vi bede om Forbarmelse; Vort Haab til dig vi fæste. End raser Døden meer og meer; Dog styrer du Alt, hvad som skeer, Til Gavn, thi du er Fader.

4. Dem trøste selv din gode Aand, Der nu skal hedenfare! I Dødens Stund ræk dem din Haand; Du deres Troe bevare. Lad dem ved god Samvittighed Faae Sjelerøe og Haab og Fred I sidste Afskedstime!

5. O Jesu Christ! kom os ihu! De Lidende du ynker. Giv, Troen i vort Hjerte nu Ei under Mismod synker. Og lad i denne store Nød Os daglig stræbe, at vor Død Os maa beredte finde!

d) For Døende.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt ꝛc.

443. De, som nu Døden nærme sig, Gud! over dem forbarm du dig! De hart bestædte ligge der. Hvad Jordens er, Nu ei dem fryder, trøster meer.

2. Styrk du dem selv, Almægtige! Ak! Dagens Byrde bare de. Nu Aftenen den falder paa: Giv, nu de maae Den blide Aftenhvile faae.

3. Lad Smertens Ild ei rase saa, At Sands og Tanke dem forgaae. Til dem du sende Lindring ned; Lad Sjelens Fred Formindske Vaandens Piinlighed.

4. O! lad dem komme vel ihu, At sidste Gang de lide nu, Og at paa Livets trange Sti Dog aldrig vi For Frygt og Fare vorde fri.

5. Dit Ord dem være sikkert Pant, At Jesus Christus Seier vandt; Og at ved ham os er bered Hos dig et Sted, Det lad dem troe med Stadighed.

6. Din Aand udruste deres Sjel Med Kraft at vine evigt Held; Det store Held, evindelig At skue dig, Og meer og meer at lyde dig.

7. O! sign dem, sign dem, milde Gud! Som Fader, send dem Dødens Bud! Og naar nu briste Livets Baand, Gud! i din Haand Du da annamme deres Aand!

Tids-Psalmer.

1. Aarsskifte.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre 2c.

444. Til Ende Aaret haster; Har jeg anvendt det vel? Har jeg forsaget Laster, Og søgt i Dyden Held? Har jeg og Fremgang vundet I Klogskab, som i Aar? Har jeg mit Hjerte bundet Til det, som ei forgaaer

2 O Gud! du dig forbarme; Du kjender al min Id. Du seer hvor tidt jeg Arme Forsømte Naadens Tid. Tilgiv begangne Synder! Skjenk mig dit Velbehag! Og giv, at jeg begynder Nyt Liv fra denne Dag!

3 Vil du endog mig skjenke End flere Leveaar, Jeg daglig vil betænke, At Døden forestaaer. Hvo veed, hvo veed, hvor fage Mit Støv gaaer til sit Hjem? Du tæller vore Dage; Du ene tæller dem.

2 O! skulde jeg da dvæle I Verdens Tant og Lyst? Nei! jeg for dig vil knæle, O Herre! hør min Røst! Saa længe som jeg lever, Gid, at jeg lever dig! Og naar min Sjel du kræver, Jeg døer i Haab til dig.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre rc.

445. Alt iler til sin Ende, Igjen et Leveaar! O Gud, lær mig at kjende, Hvor fage Tiden gaaer! Saa uformærkt den skrider, Som Flodens stille Strøm, De forbigangne Tider Kun mindes som en Drøm.

2 Med Skam vi see tilbage Til vor hensvundne Tid; I disse mange Dage, Hvad var vor Daad og Id? Dog Kraft og Held du sendte, Og gav os dagligt Brød; Og Farer du afvendte, Og hjalp i alskens Nød.

3. Giv, at vi vore Dage Maa bruge viselig; Saa naar vi see tilbage, Vor Sjel kan fryde sig. Tilsidst ved Banens Ende Du løser Livets Baand; Da, Fader! dig ihænde Befale vi vor Aand!

Egen Melodie.

446. Lovsynger Gud, den Vældige, den Vise! Lovsynger Herrens Miskundhed! Hans Storhed alle Himlens Aander prise Fra Evighed til Evighed. Men os han og saa er en Fader. Paa ham sig Mennesket saa trygt forlader. Saa vidner hvert henrundet Aar, Hver Morgensoel, som skjøn fremgaaer.

2. Vi saae for os et Leveaar hensvinde; O takker Gud, som gav os det! Fra ham kom hver en Dag, vi saae oprinde, Fra ham ethvert vort Aandedræt. Alt hvad vi ere, hvad vi have, Hver Trøst, hvert Haab, hver Fryd var Herrens Gave. End naar os Kummer trykke ned, Vor Frelse var hans Øiemed.

3. Men tankefuld jeg seer og nu tilbage Til Aaret, som henrundet er. Misbrugtes ingen af de mange Dage Ved Tanker, Ord og Gjerninger? Har jeg forvaltet vel det Gods, Som Herrens rige Naade mig betroede? Og var mit Hjerte, var min Haand Til Næstens Bistand redebon?

4. Ak! ydmyg jeg min Svaghed maa bekjende: Giv, Fader, Kraft at bedre mig! At dette Aar jeg værdig maa anvende, Og stedse mere tækkes dig. Giv, at min Jesu Liv og Lære I al min Idræt maa mit Mønster være! Da signes mig hver Aarets Dag, O Fader ved dit Velbehag!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

447. O Gud! vor Tillid og vor Styrke! I Trængsler du vor Tilflugt er. Hos dem, som dig i Sandhed dyrke, Din Kraft, din Hjælp er altid nær. Naar Nød og Fare nærme sig, Da freiser du forunderlig.

2. O! Held det Folk, som Gud beskjermer, Hvad Fare det end stædes i! Naar Ødelæggelsen sig nærmer, Den bøies af og gaaer forbi Held dig, o Folk! Gud er hos dig: Algodheds Gud! hvo er ham lig.

3. Lad Jordens Mægtigste tillige Opstaae og drage frem til Krig: Lad dem imod vort Land og Rige Til Vold og Mord udruste sig Vi frygte ei den stolte Hær; Thi Gud vor Hjælp og Tilflugt er.

4. Han rører Bjerget, og det ryger, Og der er Dal, hvor Bjerget stod. Den stolte Voldsmand han ydmyger; Ei Sværdet tør udgyde Blod.

Fred sender han fra Himmelen, Og i dens Fjed Velsignelsen.

5. Thi skal den hele Verden lære, At Herren er al Væld es Gud. Ham vorde Lov og Priis og Ære! Han frelser os fra Nøden ud. O! Land og Folk, Gud er hos dig. Gud, Jehova! hvo er ham lig.

Mel. Guds Godhed ville vi prise ꝛc.

448. Vor Sang skal festlig lyde Paa Aarets første Dag. O Gud! vi Tak dig yde: Hør den med Velbehag! Din Haand var hjælperig I de hensvundne Dage, Til dem vi see tilbage Med Fryd, og prise dig.

2. Du skjenkte os, o Herre! Den blide Landefred. Velsignet bød du være Vor Flid og Stræbsomhed! Saa god, saa viisdomsfuld Du stedse selv os ledte, Og Veien os beredte, Som Fader from og huld.

3. Din Aand ved Ordets Stemme Os mindte kraftelig. Du bød os ei at glemme, At Synd mishager dig. Og naar vor svage Sjel Sig lod fra Dyden drage, Du kaldte den tilbage Til Bedring og til Held.

4. Og naar vi os omvendte, Modtog du os igjen. Du Fred og Trøst nedsendte Til os fra Himmelen. O Gud! vi takke dig Med ydmyg, hellig Glæde; Din Godhed vi tilbede; Den er ufattelig.

5. Bønhør os nu, o Herre! Sign os i dette Aar! Din Godhed med os være I Alt, hvad fo-

restaaer! Sign hver i Kald og Stand! Lad Kundskab, Dyd og Glæde Og Velstand sig udbrede! Sign Konge, Folk og Land!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode, ꝛc.

449. Stemmer Alle i til Glæde, Eens i Hjerte, eens i Sind! Alle, som i Dag kan træde, Her i Herrens Tempel ind. Livet have vi af Gud; Meget mere gav os Gud; Meget meer af idel Naade Til vor Sjels og Legems Baade.

2. Tak, o Gud, for alt det Gode Du beredte for vor Sjel! Bedre end vi selv forstode Ledte du os frem til Held. Fader! Tak for dagligt Brød! Tak for Hjælp af mangen Nød! Tak i Jesu Navn dig være! Evig Tak og evig Ære!

3. Hør fremdeles hvad vi bede: Ræk os faderlig din Haand. Du paa rette Vei os lede! Styrk vor Svaghed ved din Aand! Lad gaae frem hver ærlig Daad! Giv Forladte Trøst og Raad! Lad i hver en Livets Møie Redning lyse fra det Høie.

4. Saa hver Dag til Aarets Ende Viser, du os ei forlod; Og i Alt og Alt vi kjende, At din Styrelse er god, Fader! vi med barnlig Aand Alt hengive i din Haand. Du er alt vort Haab herneden, Alt vort Haab i Evigheden!

Egen Melodie.

450. Vort glade Hjerte hæver sig, Algode Fader! op til dig. Modtag vor Tak for hver en Gave, Vi fra din Haand annammet have. Stor er din Godhed, Jehova! Stor er din Magt Halleluja!

2. For dig vi ydmyg knæle ned Vor Trang kun du alene veed. O! vær os huld, at vi ei savne, Hvad os i dette Aar kan gavne! Din Hjælp os være stedse nær; Thi du, kun du, vor Tillid er.

3. Velsign dit Ord! giv Landet Fred! Giv Held til nyttig Virksomhed! Lad hver adlyde Pligtens Stemme, og ærlig fælles Velfærd fremme! Let Armods Byrde? Trøst enhver, Som vaandefuld og ængstet er!

4. O hør os, Fader, naar vor Sjel Opsender Bøn for Kongens Held! Giv Sjelefred, og huuslig Glæde I Hytte, som i Herresæde! Velsign enhver i Kald og Stand! Velsign vort Folk, velsign vort Land!

Mel. Kind nu op i Jesu Navn 2c.

451. Atter nu er endt et Aar: Dig vi prise, Livets Herre! Alting breder ud din Ære, Vinter, Sommer, Høst og Vaar. Hver en Dag, som sig bortskynder, Bringer Held til Jorden ned; Tid og Evighed forkynder, At vor Gud er Kjerlighed.

2. Tak for den forgangne Tid! Idel Naade du os sendte; Uheld du fra os afvendte. Du vor Gud, vor Fader blid! Frugtbarhed du gav til Jorden; Freden du os nyde lod. Og i uforstyrret Orden Ved dit Forsyn Alting stod.

3. Milde Gud! lad dette Aar Og af dig velsignet blive! I din Haand vi overgive Os og alle vore Kaar. Meer, o meer end vi fortjente, Har du givet hidindtil. O! med Tillid tør vi vente Du fremdeles signe vil.

4. Bred din Sandhed vældig ud! Herre! lad dit Lys oprinde! Ak! saa mange gaae i Blinde Og ei kjende dine Bud. Os du gav din Viisdoms Lære; Lad den stedse blandt os boe! Sande Dyder Vidne bære Om vor Kundskab, om vor Troe!

5. Hold fremdeles Tvist og Krig Fjern fra os og vore Egne! Mod alt andet Ondt omhegne Os dit Forsyn naadelig! Lad igjen hver gavnlig Grøde Voxe op af Jordens Skjød; Og lad Held vort Arbeid møde; Giv enhver nødtørftigt Brød.

6. Kongen og hver Øvrighed, Lad dem dig med Iver dyrke! Send dem Viisdom, send dem Styrke Fra din høie Himmel ned! Lad dem i dit Fodspor træde; Lær dem at udbrede Held; Og belon dem med den Glæde, At den Idræt lykkes vel!

7. Lad hvers Flid i Kald og Stand, Gud! af dig velsignet være! Lær os samlede at bære, Hvad enhver for sig ei kan? Lad den sande Gudsfrygt finde Aabent Hjerte hos Enhver! Kjerlighed lad sammenbinde Alle Jordens Mennesker!

8. Dig til Ære, os til Gavn Lad dit Forsyn os veilede! Derom, Fader, vi dig bede I vor Frelsers Jesu Navn! Paa hans Love fast vi haabe, At du os bønhøre vil; Og med Tillid dig anraabe; Læg du selv dit Amen til!

Mel. Vreden din afvend ꝛc.

452. Velsign, o Gud! det Aar, jeg nu begynder! Tilgiv de forbigangne Dages Synder! Og lad min Fremtids Vandel stedse være Dit Navn til Ære!

2. Din gode Aand mig minde, lede, styrke! At jeg af ganske Hjerte dig maa dyrke, Og grandske dine Ord, du mig har givet Til Lys i Livet!

3. Lær du mig og at haabe, troe og bede Og til din Himmel mig at forberede. Og hjælp, at jeg mod syndig Lyst itide Maa kraftig stride!

4 Giv, at jeg handler redelig mod Alle, Og hører dem, som mig til Bistand kalde, Og virker, hvad jeg kan til Gavn og Bedste For hver min Næste!

5. Er da min Lod at friste Sorg og Møie, O! jeg paakalder dig, du evig Høie! Lad mig ei prøves over min Formue, Men Frelsen skue!

6. See! mine Dage ile bort som Strømme; Hvo veed, naar du mig kalde vil og dømme? Maaskee i dette Aar, før det forsvinder Min Død jeg finder.

7. Men kalder du mig tidlig eller silde, Min Gud! jeg veed, du vil mig aldrig ilde. End giennem Døden selv din Haand mig leder Til Saligheder.

8. Thi kaster jeg mig tryg i dine Arme. For Jesu Skyld du vil dig jo forbarme. I Jesu Navn jeg derfor dig anraaber Og troer og haaber.

---

2. Vaar- og Høst-Psalmer.

Mel. Min Sjel nu lover Herren rc.

453. Gud Herren vil vi prise; Ham være Lov, den Herlige! Ham være Lov den Vise, Den Go-

de, den Almægtige! Han er hos os tilstede; Hans Øie Alting seer. Han skaber Lys og Glæde. Han styrer Alt, hvad skeer. Fra ham er Held og Orden; Fra ham er Frugt og Fred. Ved ham velsignes Jorden, Og Jordens Slægter med.

2. See! Dagens Lys forlænges; Den mørke Vinter er ei meer. Nu Kuld og Slud fortrænges, Og Solen atter qvægsom er. Nu Strømmen sønderbryder De stærke Isens Baand, Og Sang i Luften lyder. Og fro er hver Mands Aand. Saa, vakt paa nye til Live, Naturen skjøn fremgaaer. Gud vil, og Gud kan give; Gud Herren Alt formaaer.

3. Den spæde Blomst frembryder Af Jordens Skjød med yndig Pragt; Og Grenen Knopper skyder; Snart Skoven staaer i Høitidsdragt. Nu driftig Bonde haster Med Pløv paa Marken ud, Og Sæd i Furen kaster Med Tillid til sin Gud, Af Sædekorn hans Ager Kun lidet tog imod; Dog mangefold han tager Af den; thi Gud er god

4. Ja! du er god, du hører, O Gud! naar vi anraabe dig. Du Skyerne fremfører: De under Himlen hvælve sig Dit Fadervink de lyde, Neddrysse Frugtbarhed; Og Bjerg og Dal sig fryde Ved din Almildhed. Nu Eng og Ager herlig Om Høsten Fylde spaaer; Alt vidner om, hvor kjerlig Du er, som Alt formaaer.

5. Dig, Herre! vil vi prise! Din Kraft velsigner Alt, hvad er! Du Stærke, Gode, Vise! Hør dine glade Mennesker! Vor Jubel vi udqvæde: Alt, hvad du gjør er vel. Du skaber Held og

Glæde For Legem og for Siel. O Gud! vor Gud og Fader Vor Priis lad tækkes dig! O Gud! vor Gud og Fader, Lær os at lyde dig!

Mel. Af Høiheden oprunden er 2c.

454. Lovsynger ham, hvis Skabermagt Har denne skienne Jord frembragt Og alle Himlens Hære! Lovsynger ham, hvis Kjerlighed Fra Evighed til Evighed Skal uforandret være. O Gud! Vor Gud! Som udbreder Alle Glæder; Dig viære, Dig vi Lov og Tak frembære!

2. Du sender Liv og Frugtbarhed I Regnens Draaber til os ned, Og fryder al Naturen. Med Græsset klæder Jorden sig, Og Skoven grønnes yndelig, Og Sæd opgroer i Furen. Marken, Skoven Os indbyde, Til at nyde Vaarens Glæder, Dem du, Herre os bereder.

3. Dig priser blomsterklædte Dal; Dig priser Bækken i sit Fald; Din Priis i Luften toner. Paa Mark og Eng, i grønnen Skov Gjenlyder hoit din Godheds Lov Fra glade Millioner. Fader! Skaber! Himlens Herre! Dig til Ære De sig fryde. O! med dem vor Tak vi yde!

4. Men ikke blot vor Stemme dig Skal sjunge Lov hoitidelig, Du Vaarens blide Herre! At vise dig vor Tak, vor Fryd I Kjerlighed og virksom Dyd, Det skal vor Idræt være! Din Hjælp, Din Kraft, Hos os blive Her i Live; Giv os Styrke, Ved vort Levnet dig at dyrke!

Mel. Kom Gud Skaber, o Helligaand rc.

455. O Fader! Gud! din Godheds Spor Vi skue paa den hele Jord. Den skjønne Soel ved Almagts Bud Sit Lys, sin Varme breder ud.

2. See Regnen væder Bjerg og Dal; Her voxe Urter uden Tal; Og Kornet groer, og Træet med, Og Alt bebuder Frugtbarhed.

3. Tak skee dig, kjere Herre Gud! For alt hvad Godt du deler ud. Det er din hulde Miskundhed, Som os forlener Fryd og Fred.

4. Lad os da Grødesveirligt faae, At Jordens Frugt kan vel bestaae. Saa faderlig kom os ihu! Thi hvo er mild og god, som du?

5. O! byd, at Solen skinner blid; Giv Dug og Regn i rette Tid; Lad Storm og Hagl ei Sæden slaae; Lad Mark og Eng velsignet staae!

6. Dog bedst du veed, hvad tjenligt er: Vi fik saa tidt Velgjerninger. Og tidt du Frelse har tilsendt, Naar Hjertet var af Frygt omspændt.

Mel. Rind nu op i Jesu Navn rc.

456. Vaaren nu i al sin Pragt Atter ned fra Himlen stiger; Vinterslud og Kulde viger, Viger bort for Solens Magt. Gud! du ei din Skabning glemmer. Alt til Liv igjen opstaaer; Og en talløs Hær forner[illegible]aer Livets Kraft, og glad fremgaaer.

2 Kundelig, Algodsheds Gud! Føden du for hver bereder. Livets Kræfter, Livets Glæder, Strømmer fra din Godhed ud. Du den nøgne Jord omskaber Til et yndigt Paradiis. Henrykt Alt i Lyst sig taber; Henrykt synger Alt din Priis.

3. Bonden til sin Gjerning gaaer, Løfter op til dig sit Øie, At du signe vil hans Møie, Signe Sæden, den han saaer. I dit Navn, du Alles Fader! Stræber han med ærlig Flid: Alt han seer de fyldte Lader I den glade Høstens Tid.

4. Sign, o Fader! Alles Sved, Som du signer Markens Grøde! Giv os Sundhed, giv os Føde, Lad os nyde den i Fred! Herre! fra din Guddoms Throne Kommer al Velsignelse. Lad din Godhed Aaret krone! Amen! Fader, ja det skee!

Mel. Fader vor udi Himmerig rc.

457. "Arbeid og bed, saa skal du faae, Hvad til din Tarv du kan attraae!" Saa siger Gud os i sit Ord: Den Lov er for den ganske Jord. Vi have fulgt hans Faderbud: Vor Sæd er strøet paa Jorden ud.

2. Nu ligger den i Agrens Skjød. Velsign den, Gud! giv dagligt Brød! Vi vogte paa din milde Haand, Og bede med opløftet Aand. Kron du vort Haab, og kron vor Flid! Giv Frugt og Held i Høstens Tid!

3. Det haabe vi for Jesu Skyld. Vort Ønske og vor Bøn opfyld! Ved Jesum gav du Sjelefred Og Haab om Himlens Salighed. Du vist da ogsaa give vil, Hvad vi paa Jorden trænge til.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gjerning skee rc.

458. See! Himlene Oplades ved dit Bud. Og Mark og Eng, som du oplivede, Prise dig, o milde Gud! Herre! din Regn Har oplivet vor Egn

Det tørre, matte Straae, Som visnefærdigt laae, Lædskes, frydes, reiser sig Med fornyet Kraft fra dig. Naadig du til Jorden saae.

2. Landmandens Raab Er i det Høie hørt, Og Frugtbarheds og gylden Grødes Haab Blev ved dig tilbageført. Gud! fra dit Skjød Sendes Næring og Brød. Fra dig, Almægtige! Kom rig Velsignelse. O! hvor fryder sig vor Jord! O, hvor er din Godhed stor! Dig Lov, Priis og Ære skee!

3. Ja, Markens Dyr, Du og mod dem er god. Græsgangens rige Fylde du fornyer; Mætter dem med Overflod. Gud! op til dig Trængte Hungerens Skrig Og hver din Skabning bad: "O Gud! din Haand oplad!" Da ved dit det Almagts Bliv, Gav du Føde, gav du Liv, Gjorde al Naturen glad.

4 Fornyet nu Al Egnen Vidne bær, At Alles Tarv du kommer blid ihu, At du Alles Fader er. Dig priser Sang Fra den blomstrende Vang. Dig priser høien Hald; Dig priser laven Dal. Skulde vi da glemme dig? Nei! vor Gud! høitidelig Vi din Priis istemme skal.

Mel. Vreden din afvend 2c.

459. Algode Gud! hvor er du viis og herlig! Mod alle Jordens Slægter god og kjerlig! Du skabte Fryd i vore Egne, Og allevegne.

2. Saa rundelig du Markens Furer lædsker, Med Nattens Dug og Regnens rige Vædsker. Den golde Jord velsignes da med Grøde, Til Alles Føde.

3. Og kraftig modnes Grøden, Marken smiler, Og Meieren til Høstens Arbeid iler. Dig takker han imellem rige Traver For dine Gaver.

4. Saa med Velsignelse du Aaret kroner Og, rundt omkring istemmes Frydetoner. Din Faderomhu allevegne kjendes, Og aldrig endes.

5. O Gud! vor hele Sjel i dig sig fryder, Og for din Miskundhed sin Tak dig yder. Du er vort Haab, du aldrig os forlader, Algode Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ꝛc.

460. O Gud! hvor gavmild aabner du Din Haand for alle Dine? See Mark og Eng og Have nu Bær Frugt til mig og Mine. Du signede vor Ansigts Sved Med al den Overflødighed. Tak være dig, o Fader!

2. Din grændseløse Miskundhed Til Alle sig udstrækker, Du er til Trøst og Hjælp bered, Hvor Nød og Fare skrækker. Og tøver end din Hjælpetid, Dog staaer urokkelig vor Lid Til dig, o vise Fader!

3. Nu bede vi i Jesu Navn: Din Aand du os vil sende; At vi til Sjels og Legems Gavn Din Godhed ret anvende! Da leve vi saa glade her, Og døe i Roe, og frydes der, Hos dig og Jesum, Amen!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt ꝛc.

461. Fuldendt er Høsten glædelig; Ei vil vi Takken glemme. O store Gud! vi prise dig Med fælles Glædskabs Stemme. Du os i Aar velsignet

har, Og viist din Godhed aabenbar J Markens rige Grøde. Den ved dit Forsyn voxte frem, Og nu af os er hentet hjem Til vor og Qvægets Føde.

2. Din Soel den gik sin vante Gang Paa Himlens skjønne Bue; Den Vinterkulde haard og lang Bortveeg for Solens Lue. Og Himmelen sin Regn udgjød, Og Jorden aabnede sit Skjød For Sæden at modtage. Med Tillid gav vi Jorden den, Og Jorden gav os den igjen Saa mangefold tilbage.

3 O Gud! dig Priis og Ære skee! Du lønnede vor Møie. Vor Flid, det kan vi klarlig see, Fandt Naade for dit Øie. Med Fryd vi see Velsignelsen, Som kom til os fra Himmelen, Fra dig Naturens Herre! Du var det, som til hver Egn Gav Solens Skin og frugtbar Regn. Dig skee Lov, Priis og Ære!

Mel. Nu vel an! vær glad tilmode rc.

462. Kommer Herren at tilbede, Priser ham med sprig Aand! Ham vi hellige vor Glæde: Glæden kommer fra hans Haand. Uden Herren er os blid, Svigter Klygt og Konst og Flid. Han fremkalder Liv og Orden, Han velsigner, pryder Jorden.

2. Du er ikke skjult, o Fader! Al Naturen viser dig, Og din Haand, som du oplader, Mætter os saa rundelig. O! vi see den, see den grant, Finde hvert dit Løvte sandt. Vaar og Høst, o milde Fader! Jorden over ei aflader.

3. Den er seet din store Vælde; Den er kjendt, din Miskundhed. Ørkner selv og nøgne Fjelde

Blomstre under dine Fied. Ogsaa os du kom ihu; Ogsaa os velsigner du; Eng og Ager os forkynder, Du vor Id, vort Arbeid ynder.

4. Dig til Lov skal Leen klinge, Seglen klinge dig til Priis! Ind i Laderne vi bringe Tunge Neger tusindviis. O! hvor er vor Glæde stor! Du gav Kierne, du gav Foer: Du gav os og Qvæget Føde. Vintren see vi trygt imøde.

5. Dig vi hellige vor Glæde, Glæden kommer fra din Haand! Dig vi love, vi tilbede, Godheds Gud! giv os din Aand! Lær os, at vi rettelig Ved vort Levnet prise dig! Dig, som os og Alt opliver; Dig, som Høstens Rigdom giver.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ꝛc.

463. O! priser Herren alle Mand, Gaaer ham med Sang imøde! Han signer os, vort Folk og Land Med Fred og Jordens Grøde. O Gud, vor Gud! vi takke dig! O Gud! du er miskundelig! Gid vi det aldrig glemme!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

464. Tak være dig, vor Gud og Fader! Saa naadig hørte du vor Bøn: Og rige Stakke, fulde Lader Du gav os til vort Arbeids Løn. Hvert Ax, hvert Straa, du voxe lod, Bær Vidne om, at du er god.

2. Du har velsignet Høstens Dage, Og barnlig Tak vi bringe dig. Vor Lovsang naadig du modtage! Fremdeles vær miskundelig! Og giv os, at vi bruge vel, Hvad her du skjenker til vort Held.

3. Lad vore Hænder sig udbrede Mod! Hver, som efter Brødet gaaer! Det være vore Hjerters Glæde, At lindre Armods tunge Kaar! Gav du os meer, o gode Gud! Da sagde du: "deel Brødet ud!"

4. Giv, at vi stræbe her i Live I Kjerlighed at ligne dig! Fuldkomnere det hist skal blive, Naar klarere vi skue dig. Din Kjerlighed vi see alt her: Hvor grant skal vi den kjende der!

Mel. Jeg vil mig Herren love ꝛc.

465. Saa er vor Høst til Ende, Og Laden fyldt med Sæd. O Gud! vi Tak opsende For al din Kjerlighed! Du skabte Straa og Kjerne; Du lønnede vor Flid; Du giver os saa gjerne, Og Alt i rette Tid.

2 Thi vil vi os forbarme, Som du forbarmer dig, Og dele med den Arme, Hvad du gav rundelig. Derved vi ene ligne Dig, som gjør Alting vel. Og du vil os velsigne Til Legem og til Sjel.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ꝛc.

466. Vi sorrigfulde knæle ned For dig, alvise Herre! Ei Jorden lønnede vor Sved, Ei kan vor Høst os nære. Tidt fylder Frygt og Angst vor Aand, Endskjønt vi vide, at din Haand Ei tugter os i Vrede.

2. Du veed Alt, hvad os tjenligt er, og rammer Tid og Maade. Hver den, du skabte, er dig kjer; Thi bør du ene raade. Du ene er vort Haab, vor Trøst. Til dig opløfte vi vor Røst I Sjels og Legems Vaande.

3. Dig, Fader! nu vi lide paa, At vi din Hjælp ei savne. See ned til os og vore Smaae, Dem vi med Graad omfavne! Vi føle dobbelt Trang og Nød, Naar vi maae sukke for det Brød, Hvormed vi dem skal mætte.

4. Lad Frygt kun ei faae Overhaand; Lad den vor Fiid ei svække! Du selv, o Fader! ved din Aand Vor Stræbsomhed opvække! Og naar din Time kommer, da Til takkende Haleluja Vor Klagesang skal vendes.

Mel. Paa dig haaber jeg min Herre from 2c.

467. See! Marken taber nu sin Pragt! See! Skoven har sit Smykke lagt, Sin stolte grønne Krone. Den muntre Fugl Nu søger Skjul, Og glemmer Glædens Tone.

2. Rundt om os er Forkrænkelse; Rundt om os idel Død vi see. Det er Naturens Orden. Til Jorden maa Tilbage gaae Alt det, som kom af Jorden.

3. En Lærdom dette Syn mig er. O Gud! du mig din Viisdom lær, At tælle mine Dage; At jeg maa ret Betænke det, Jeg snart herfra skal drage.

4. Men, o! der kommer Vaar igjen! Priis være dig! Oplivelsen See vi med Haab imøde. Lad Planten døe, Den af sit Frøe Igjen staaer op af Døde.

5. Saa kommer og for mig en Vaar, Da Legemet igjen opstaaer Af Gravens kolde Gjemme. Da skal mit Bryst Med salig Lyst Nyt Liv igjen fornemme.

6. Algode Gud! jeg takker dig! Dit Ord og Løvte trøster mig; Mig Graven ikke skrækker; Thi Jesus Christ, Det veed jeg vist, Til evigt Liv mig vækker.

---

3. Morgen-Psalmer.

Mel. Af Høiheden oprunden er 2c.

468. Den mørke Nat svandt rolig hen; Alt Herrens Soel for mig igjen Paa høien Himmel straaler. I Magt og Godhed lige stor, Alvise Gud! du ved dit Ord Os Tid og Stund tilmaaler. Priis dig! Tak dig! Fader, Herre! Dig til Ære Vil jeg leve, Vil jeg hver min Dag henleve.

2. Der laae jeg nys i Søvn og Nat, Af Sands, af Tanken selv forladt; Ei Farerne jeg kjendte. Mod Alting, hvad mig truet har, Du Herre! min Beskjermer var; Din Haand det fra mig vendte. Nye Kraft, Nyt Mod Mig opliver; Det du giver, Gode Fader! Jeg mig trygt paa dig forlader.

3. Nu jeg i Jesu Christi Navn Begynder Dagen og til Gavn Skal ogsaa den mig vorde. Det er Guds Værk, hvad om mig skeer; Det er Guds Værk, hvad med mig skeer; Han, Herren, Gud, det gjorde. Amen! Amen! Herren raade! Herrens Naade Med os være! Ham for Alt skee Priis og Ære!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt 2c.

469. Jeg seer nu Dagens Lys igjen, Og Nattens Mørke viger; Til dig min Sjel sig vender hen, O Gud! og Tak dig siger. Du vogtede saa saare vel I Nat mit Legem og min Sjel, At intet Ondt mig ramte.

2. For Mangen, muligt, Natten er Seent draget hen i Smerte; Saa mangen Usel her og der Laae med beængstet Hjerte. For mig den Nat saa rolig gik, Og jeg med qvægsom Hvile fik Nye Kraft i Sind og Sandser.

3. For Naaden, som du viste mig, Min Tak jeg vil ei glemme; Men frydefuld lovsynge dig Med Hjerte, Sjel og Stemme. Staae mig fremdeles naadig bi, Og lad os alle blive fri Fra Smerte, Nød og Jammer!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade 2c.

470. En Levedag du atter sender; Jeg seer, o Gud! din Soel igjen. Giv, jeg din Naade ret erkjender, Og ei ved Synd forspilder den. O! fremfor mange Andre mig Du har velsignet faderlig.

2 Saa mangen Een, nedtrykt af Nøden, Paa Leiet ingen Lindring fik; Saa mangen Anden gik til Døden, Da han til Nattehvile gik. Mig ængstede ei Nød, ei Frygt; Min Roe var blid; mit Liv var trygt.

3. Saa mangen vaagner op, og gruer Ved Synet af den skjønne Dag, Thi Morgenen paa ny ham truer Med Smerte, Trang og Sorg og

Nag. Jeg, styrket ved min Natteroe, I Velmagt vogner sund og froe.

4. Tak være dig, o Livets Herre! For Nattens Roe for Dagens Fred! Til Næstens Gavn, og dig til Ære Jeg helliger min Virksomhed. Led du mig efter dine Raad! Velsign min Id! velsign min Daad!

Mel. Rind nu op i Jesu Navn 2c.

471. Atter jeg opvaagnet er, Seer den glade Morgenrøde, Seer den nye Dag imøde, Gud! min Tak jeg dig frembær. Tak, at du mig har bevaret, Da i Søvnens Skjød jeg laae; Ved din Almagtshaand forsvaret, Dagens Lys jeg atter saae.

2. Gode Gud! jeg takker dig For det Liv, du mig har givet! O min Gud! hvor skjønt er Livet! O hvor skjønt er Alt om mig! Dog engang det Lys forsvinder, Som nu straaler til mig ned. Men et bedre Lys oprinder Hisset i din Evighed.

3. O den glade Evighed! Dagen mig ei saa oplivet, Fader! som det Haab, du giver, At mit Liv skal vare ved. Men, o giv, jeg vel anvender Hver en Dag mig undes her, At engang, naar Livet ender, Jeg i evigt Lys dig seer!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode 2c.

472. Dagen nu igien frembryder; Natten med sit Mørke svandt. Herre! jeg min Tak dig yder For den Natteroe jeg fandt; Mens jeg sov saa tryggelig, Har du vaaget over mig. Den, som du, o Gud beskjermer, Intet Ondt til ham sig nærmer.

2. Fader! lad din Haand ledsage Mig i Dag paa rette Vei! Hold fra Afvei mig tilbage; Styrk mig, at jeg snubler ei! Giv, jeg elsker dine Bud! Lyder dig, Algodheds Gud! Lad mig mindes, at dit Øie, Skuer hver min Idræt nøie.

3. Hjælp mig, troligen at gjøre, hvad mig byder Kald og Stand. Og hvad saa jeg skal udføre, Hjælp mig at det lykkes kan! Giv, jeg med oprigtig Sjel Stedse søger Næstens Vel! Naar jeg kan min Næste fryde, Glad skal jeg mit Gode nyde.

4. Dog hvad Dagen mig skal give, Ene staaer i dit Behag. Jeg veed ei, om den skal blive Medgangs eller Modgangs Dag. Giv, at jeg med stille Aand Tager Alting af din Haand; Jeg da ender Dagen rolig; Thi jeg veed, du sørger trolig.

5. End om saa din Viisdom byder, Være det min sidste Dag! Villig jeg dit Kald adlyder, Og befaler dig min Sag; Du, min Gud! min Fader er! Jeg ved Jesum blev dig kjer; Og ved ham du har forvisset Mig om Saligheden hisset.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade 2c.

473. Saa venlig Dagen atter smiler, Og breder Liv og Glæder ud. Min Sjels den første Tanke iler Med Tak til dig, o gode Gud! Nu karsk og munter jeg igjen Kan ile til min Gjerning hen.

2. I Søvnens Skjød jeg tryg og rolig Ny Kraft og Styrke samlet har. Mit Liv og Legem, Gods og Bolig, O Gud! i dine Hænder var. Og du har sørget faderlig, At intet Ondt har rammet mig.

3. Thi ofrer jeg dig Tak, o Herre! Og priser dig med Sind og Rost. Du skal min Tilflugt stedse være, Du alt mit Haab, og al min Trøst! Thi hvo til dig sin Lid har sat, Han aldrig blev af dig forladt.

4. O hjælp, at jeg i Dag opfylder Alt, hvad du bød mig til mit Held. Lad mig ei glemme, hvad jeg skylder Mit eget og min Næstes Vel. Hjælp mig at følge Jesu Fjed, Som føre mig til Salighed!

Mel. Naglet til sit Kors paa Jorden ꝛc.

474. Godheds Gud! den Spæde stammer Dig sin Lovsang: du annammer Ogsaa den med Velbehag. See da og med naadigt Øie Til min Tak, du Evighøie! For din Godhed Dag fra Dag.

2. Efter Nattens trygge Hvile Kan jeg glad og styrket ile Nu til Dagens Gjerninger. Giv, at jeg maa stræbe efter Saa at bruge mine Kræfter, At din Ære fremmes her!

3. Giv, jeg meer og meer erkjender Alt det Gode, du mig sender, Huuslye, Føde, Klædebon! Uden Ende er din Naade, Mig til Sjels og Legems Baade; Altid aaben er din Haand.

4. Fader! skulde jeg da ikke Og det bedske Bæger drikke, Naar du det vil række mig? Jo! jeg vil i Fryd og Smerte Ved et dig hengivent Hjerte Vise, at jeg elsker dig.

Mel. O Gud skee Lov til evig Tid ꝛc.

475. Dig, Gud! skee Tak, at her jeg kan Dig elske, troe og frygte; At jeg fornøiet med min Stand Mit Kald i Fred kan røgte!

2. I Morgensolens Herlighed Din Storhed Gud! jeg ærer. Hver frugtbar Regn, du sende ned, Mig din Algodhed lærer.

3. Til Held du virker allesteds; Alt Levende du mætter; I din den store Skabnings Kreds Du Ingens Trang forgjetter.

4. Ja! du er over Alting stor, Du er saa blid en Herre; Og vel mig, at jeg stadig troer, Du vil min Fader være.

5. Nu veed jeg, hvem jeg elske bør, Veed og, hvad jeg tør haabe; Og derfor trøstelig jeg tør Dig om din Hjælp anraabe.

6. Hjælp mig at bruge denne Dag, Og hver af mine Dage, Saa Tanken om dit Velbehag, Mig stedse maa ledsage!

7. At tænke, leve christelig, Du vilde selv mig lære! At elske og at lyde dig, Det al min Glæde være!

8. Giv, at jeg ei ved Gods og Guld Mit Hjertes Attraa hænger; Men giver altid medynksfuld Min Skjerv til den, der trænger!

9. Glad beder jeg, og glad jeg gaaer Flux hen mit Kald at rogte. I Faderhaand min Skjebne staaer; Hvad skulde jeg da frygte?

Mel. Den prægtig' Soel, som hele Verden 2c.

476. See! Dagens Lys saa blidt igjen oprinder! O! skulde det mig lad paa Leiet finde? Nei, Hvilen har til Arbeid styrket mig. O gode Gud! du gav mig denne Hvile; Du giver Lyst paa ny; thi vil jeg ile, At prise dig.

2. Lov skee dig, Gud og Fader i det Høie! Ved Nat, ved Dag, dit milde Forsyns Øie Er vaagent mig til Varetægt og Held. Hvo er, som du, saa rig i Miskundheder? Og hvad er jeg, at du i Alt mig leder Saa saare vel?

3. Jeg gaaer nu hen mit Arbeid at forrette, Og aldrig skal jeg daarligen forgjette, At jeg kun tækkes dig ved Dyd og Flid. Men naar jeg vel anvender mine Dage, Lad lykkes da, hvad jeg skal foretage, I al min Tid!

4. Giv ogsaa Held til alle, alle Andre, Ihvor de end i denne Verden vandre, Giv, de kun vandre efter dine Bud! Giv, hvert et Huus, hver Slægt dit rige Gode! Velsign hvert Land paa hele Jordens Klode, Du Jordens Gud!

5. Dit Ord lad lyse klart og Hjertet minde! Lad Ret og Sandhed staae og Fremgang finde! Enhver lad nyde Frugten af sin Sved! Giv Raad til den, du satte til at byde! Giv skjønsomt Sind til dem, du bød at lyde! Giv alle Fred!

6. O Gud! til dig vil jeg mig altid vende, Naar Dagen kommer, naar den gaaer til Ende, Og naar paa Leiet jeg mig lægger hen. Hør hvad min Svaghed her formaaer at sige: Til mere værdig Priis min Røst skal stige I Himmelen!

Egen Melodie.

477. Nu rinder Solen op med Straaler blide, Forgylder Skovens Top og Bjergets Side. Hæv dig, min rørte Sjel, til Lysets Fader. Din Takkesang istem; Bær Morgenoffer frem For Lysets Fader.

2. Jeg sov saa tryggelig, Saa fri for Fare. O Gud! jeg takker dig, Du togst mig vare, Dig, Kraftens Gud, som skabte Lys af Mørke, Min Lid jeg sætter til: Du og i Dag mig vil Med Bistand styrke.

3. O! led mig ved din Haand, At jeg ei synder! Styr ved din gode Aand, Hvad jeg begynder! Velsign du selv min Flid med Held og Naade! Min Gjerning i dit Navn Til mit og Andres Gavn Lad vel geraade!

4. Du bedst min Tarv og Trang, O Herre! kjender; Du har min Lykkes Gang I dine Hænder. Beleiligst Tid, beqvemmest Hjælpemaade Du klarlig forudseer: Hvad vil, hvad vil jeg meer? Gud, Herren raade!

5. Velsign, o Gud! vort Land Med Frugt og Grøde, At ingen stræbsom Mand Maa savne Føde! Vor Konge med dit Raad du selv regiere! Lad ham og al hans Slægt, Gud! i din Varetægt Befalet være!

6 Bevar fra Vold og Svig Din Christenkirke! Lad Troen idelig Til Dyder virke! Udbred alt meer og meer din Viisdoms Lære, At du kan vorde kjendt, Og han, som du har sendt, Din Søn, vor Herre.

7. O Gud! gjør Dagen god For mig og Alle! Men og i Nød mit Mod Skal ikke falde. Med denne Trøst jeg da mit Hjerte styrker: En Dag skal hisset gry, Hvor ingen Sorrigs Sky Min Sjel formørke.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ꝛc.

478. Nu vil jeg af ganske Hjerte Takke Gud, og være fro; Jeg er vaagnet uden Smerte, Og staaer op i Fred og Roe: Gud! dit Forsyn var min Vagt; Selv du tog mig vel i Agt. Fjern var Nød og Sorg og Jammer Fra mit trygge Hvilekammer.

2. Hav du mig i kjerligt Minde Denne Dag og hver en Dag! Lad mig Naade for dig finde. Styrk mig du, thi jeg er svag! Giv, at med Standhaftighed Jeg gaaer frem i Jesu Fjed, Altid hører hvad du byder, Og som Barn dit Bud adlyder!

3 Som du mig tildeler Dage, Saa tildeel mig og mit Brod! Lad mig ei mistrøstig klage, Om mig møder Trang og Nød! Mørknes det omkring mit Boe, Jeg vil bede, haabe, troe. Efter Natten følger Morgen; Glæden følger efter Sorgen.

4. Over Landet bred din Naade, Som du breder Lyset ud! Han som skal for Landet raade, Tage Raad af dine Bud! Giv ham Lyst og Mod og Held Til at fremme Alles Vel! Og du selv, vor Gud! befæste Landets Hæder, Landets Bedste.

5. Vore Dage du Velsigne, Fredens Gud! med Roe og Fred! Men for Alt du os velsigne Med en god Samvittighed! Uden Angest uden Nag See vi da vor sidste Dag. Og naar Graven sig oplader, Kaldes vi til dig, vor Fader!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

479. See! Hviletiden gik til Ende; En qvægsom Søvn har styrket mig; Thi skal min rørte Sjel

sig vende I Tak og Bøn, o Gud! til dig. Den Roe, som du mig nyde lod, Den Natteroe var sød og god.

2. Vi Alle, Fader! ere Dine; Fra ingen er din Naade fjern. Enhver af os da sig og Sine Befaler i dit trygge Værn; Hør os, o du, som naadig er! Til Bedste tænk paa Een og Hver.

3. Ophold, o Gud! din Christenkirke, Og kom ihu din Naades Pagt! Lad Ordet stedse kraftig virke Mod Ondskabs List og Ondskabs Magt! Lad Spot og Haan til Skamme staae! Sand Christendom lad Fremgang faae!

4. Din gode Aand vor Konge lede! Kron hver hans ædle Daad med Held! Af ganske Sjel for ham vi bede: Hans sande Vel er Folkets Vel. Hold ogsaa i din Varetægt, O Herre! Kongens hele Slægt!

5. O Gud! hver rædsom Landeplage Miskundelig fra os bortvend! Lad os i vore Levedage Ei friste, mindst fortjene den. Vor hele Vandel være saa, At den dig altid tækkes maa!

6 Lad trives Jordens rige Grøde! Velsign, o Gud! hver stræbsom Haand, At hver kan sig og Sine føde, Og prise dig med sorgfri Aand. Og hjælp os, at vi rettelig Anvende, hvad vi faae af dig!

7. O du! hvis Haand sig aldrig lukker, Giv Hver, som hungrer, dagligt Brød! Styrk Hver som under Smerten sukker! Staae Alle bi i deres Nød! Gud! du er viis og god og stor! Sign os, og sign den ganske Jord!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ꝛc.

480. Jeg atter da i Jesu Navn Min Gjerning skal begynde: O! maatte jeg kun virke Gavn, Mod Ingen mig forsynde. Ja! maatte jeg nu denne Dag Anvende Gud til Velbehag, Og ham ved Idræt tækkes.

2. Jeg er som Andre skrøbelig, Og kan saa let forføres; Tidt Kjødets Lyster lokke mig, Og Verdens Stemme høres. O! giv mig Kraft at staae imod, Og vandre frem med sikker Fod Den trange Vei til Livet!

3. I Jesu Christi Troe mig da Et stadigt Haab opliver. Naar Gud vil kalde mig herfra, Han Salighed mig giver. Kom Død og Dom og Evighed! Min Sjel forfærdes ei derved. Gud, Herren er min Fader.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ꝛc.

481. Paa Natten følger Dagen nu. Dig, Gud, min Tak jeg yder; Thi du i Nat kom mig ihu, Og styrket Kraft mig fryder. Den Kraft jeg bruge skal Til Nytte i mit Kald; Velsign, o Gud, min Id, Mit Anlæg og min Flid, Og giv mig Held og Lykke.

2. Jeg holde vil ved dine Bud, Og ved din Viisdoms Lære: At tækkes altid dig, min Gud! Det skal min Attraae være. Min Vandel vorde saa, Jeg dette Maal kan naae! O Gud! jeg beder dig: Din Aand ledsage mig! Thi hvad formaaer jeg ene?

3 Nu jeg mig da i Jesu Navn Til Dagens Verk begiver. Giv! det ei blot til eget Gavn,

Men og til Næstens bliver! Min Fryd det var at see, Ak! gid det maatte skee! At det gik Alle vel, Til Legem og til Sjel; Ei mig, ei nogen ilde!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn ꝛc.

482. For mig oprandt en Dag igjen; O Gud! giv Naade, at jeg den Dig til Behag anvender! Jeg da med god Samvittighed Kan lægge mig til Hvile ned, Naar Dagens Løb sig ender.

2. Din Hjælp jeg mig fortrøster til, At hvad jeg bør, og hvad du vil, Af mig skal aldrig glemmes. Og styr mig da til gavnlig Id; Lad lykkes Stræbsomhed og Flid; Lad al min Idræt fremmes!

3. Jeg giver dig i Varetægt Mig selv, o Fader! og min Slægt, Og hvad jeg har i Eie! Vil du i Naade staae os bi, Da uden Rædsel vandre vi Dit Forsyns skjulte Veie.

4. Hvad der i Dag skal møde mig, Det er kun aabenbart for dig; Jeg kan det ikke vide. Men det jeg veed, du styrer vel; Thi vil jeg med en trøstig Sjel Paa dig i Alting lide!

5. Om Alting efter Ønske gaaer, Mit glade Hjertes Tak du faaer, Du min algode Fader! Men sender du mig Modgang til, For den jeg ogsaa takke vil; Jeg seer og da min Fader.

6. Saa gaaer jeg til min Gjerning hen: Jeg i dit Navn begynder den, Og i dit Navn den ender. Ei Tvivl, ei Frygt mig kommer nær; Thi vist jeg veed, jeg altid er, Min Gud! i dine Hænder.

Mel. Hjertelig mig nu længes ꝛc.

483. Min Sjel i Lovsang yder Sin glade Tak til dig, O Gud! din Hjælp mig fryder, Du har bevaret mig. Din Naade gav mig Livet; Den gav mig denne Dag. Lad Dagen, du har givet, Dig bruges til Behag!

2. Din Aand lad mig ledsage, At jeg maa handle ret! Mit Arbeid dig behage, Og du velsigne det! Og naar om Kraft jeg beder, O Gud! du høre mig! Mig intet da forleder, At vige af fra dig.

3. Jeg nøies, om du sender Bekymring eller Fryd; Kun giv, jeg det anvender, Saa jeg gaaer frem i Dyd. Og lad mig altid mindes, At Døden forestaaer; Saa jeg bered maa findes, Naar jeg dens Budskab faaer!

Mel. Kind nu op i Jesu Navn ꝛc.

484. Solen straaler frem igjen. Gode Gud! du Alt opliver; Du en Dag endnu mig giver; Giv mig, ret at bruge den! Kun en Vandringsfærd er Livet, Hvor jeg skal berede mig; Saa det Haab, du mig har givet, Hist opfyldes kan hos dig.

2. Muligt mig kan møde her Farer, Sorger, Trængsel, Møie; Jeg da hæfter Sind og Øie Til Lyksaligheden der. Giv mig Kraft, at jeg maa trolig Handle dig til Velbehag! Jeg engang da seer saa rolig Svinde bort min sidste Dag.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ꝛc.

485. Tak være dig, min Gud! min Fader! For Søvn og Roe i denne Nat! Jeg kraftfuld Leiet nu

forlader, Og tager saa min Gjerning fat. O Godheds Gud! ledsag du mig, At al min Daad kan tækkes dig!

2. Den Kraft, du gav, den mig opliver Til at gaae frem i gavnrig Flid. Til Seier den mig Styrke giver I Fristelsens den haarde Strid. Og naar jeg vaagner, strider vel, Du styrer Alting mig til Held.

3. O! salig den, som du veileder Til virksom Flid, til Troe og Dyd. O! salig den, som du bereder I Livet her til Himlens Fryd. Han naaer sit sande Held ved dig: Er her, er hisset lykkelig.

Mel. Af Høiheden oprunden er :c.

486. Hjælp, Herre! mig, at jeg med Flid I Dag og al min Levetid Maa stræbe dig at tækkes! Jeg det af ganske Sjæl attraaer; Og skjønt jeg lidet kun formaaer, Mit Mod dog ikke svækkes. Herre! Fader! Jeg anraaber Dig, og haaber Varig Styrke, At mit Levnet dig kan dyrke.

2 Det Kald, jeg har i Livet her, Og hvad min Næste gavnligt er, Det skal min Glæde være. Jeg flittigen vil røgte det, Og fremme Sandhed, øve Ret, Og virke til Guds Ære. Mig bør, Mig skal Ingensinde Gaae af Minde: Jeg herneden Leve skal for Evigheden.

3. O! lad Enhver, hvis Kjerlighed Her fremmer min Lyksalighed, Af dig velsignet blive! Det hele Folk, min store Slægt Jeg i din Almagts Varetægt Vil bønlig overgive. Medgang, Modgang, Hvad du sender, Alt du vender Os til Bedste. Al vor Lid til dig vi fæste.

Mel. Himlens Gud og Jordens Herre :c.

487. Himlenes og Jordens Herre! Nu jeg seer din Dag saa skjøn; Første Tanke nu skal være: Dig at ofre Tak og Bøn. O! den Tak skal i mit Bryst Vække høi og himmelsk Lyst.

2. Mørkets Farer mig omspændte; Du dem saae, jeg saae dem ei; Du dem naadelig afvendte; Tryg jeg vandrer nu min Vei. Og den Vei, den leder hen Til mit Hjem til Himmelen.

3 Giv, at jeg med Iver røgter, Hvad dit Kald mig foreskrev! Aldrig vakler, aldrig frygter, Om min Løn end Fiendskab blev; Men i Gjerning, som i Sind, Paa det Gode lægger Vind.

4. Godt det er, dig, Gud! at lyde, Godt, at fremme Ret og Skjæl, Godt, ved Dyden sig at fryde, Godt, at virke Brødres Held. Kan jeg bruge saa min Dag, Saare vel staaer da min Sag.

5. Nu jeg i dit Navn begynder Dagen og mit Arbeidsværk, Lad mig gaae, som den, du ynder, Frem ad Banen fro og stærk! Du paa Banen satte mig. Liv og Alt jeg fik af dig.

6. Om mig Dagen Glæde skjenker, Giv, jeg dig ei glemmer da, Men i hver en Glæde tænker, Hvor det Gode kommer fra, Og at hvert et Held jeg fandt, Paa din Godhed er et Pant.

7. End kan Dagen med sig føre Baade Sjels og Legems Nød; Lad da dette viis mig gjøre, At jeg tænker paa min Død. Og da skal det drage mig Bort fra Verden, hen til dig.

8. Gode Gud! bønhør din Tjener: Ei han beder blot for sig. Konge, Folk, og Slægt og

Venner Sign dem Alle naadelig, Du er min og Alles Gud! Jordens Gud, som Himlens Gud!

Egen Melodie.

488. Fader! dig jeg mig betroede, Før jeg sank i Søvnens Dvale ned. Lovet være du, Algode! Lovet høit for Søvnens Qvægsomhed. Ingen Sielenag kan vække Den, som barnlig frygter, elsker dig. Nattens Rædsler ham ei skrække. Vaagnet han, da tænker han kun dig.

2. Glad jeg iler fra mit Leie: Dagen kalder mig til Virksomhed; Sign du alle mine Veie! Mind mig og om Tidens Kostbarhed. Lad mig ei til Dorskhed falde! Ingen Time ubrugt svinde hen: Selv din Almagt ei kan kalde Tabte Øieblikke frem igjen.

3. Lad min Syssel nyttig være! Kron du selv min Id og Daad med Held; Lad mig fremme, dig til Ære, Mit og Næstens nær forbundne Held; Lad en Ild mit Bryst antænde, Reen som din, for mine Brødres Gavn. Rolig da ved Dagens Ende Jeg til Hvile gaaer i Jesu Navn.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg rc.

489. Tak skee dig, Gud! for hver en Dag, Du mig af Naade giver! Giv og at til dit Velbehag Mit Liv, min Vandel bliver! Giv mig nødtørftigt Brød! Frie mig fra Sorg og Nød! Din Villie altid skee! Endog i Lidelse Din Miskundhed jeg kjender.

2. O! giv, at jeg anvender vel Enhver af mine Dage! Lad ikke Nød, lad ikke Held, Fra dig mit

Sind afdrage! Giv, jeg ydmygelig I Velmagt priser dig. Og giv Taalmodighed, Naar Sorg mig bøier ned: Til Himlen jeg da vandrer.

Mel. O Gud! du fromme Gud ꝛc.

490. Min Gud! jeg vaagnet er Af qvægsom Nattehvile. Til mit anviste Kald Jeg nu med Lyst vil ile; Men først i Jesu Navn Jeg træder frem for dig, Og ofrer Lov og Tak: Annam den naadelig!

2. Min Fader! o det er Din uforskyldte Naade, At jeg i Nat blev fri Fra Sygdom, Skræk og Vaade. Et sikkert Værn for mig Var din udstrakte Haand. I Tryghed hvilede Mit Legem og min Aand.

3. O! giv, at jeg i Dag Adsporger først dit Rige; Lad Lyst ei daare mig, Lad Verden mig ei svige! Veiled mig ved dit Ord, Og lad det minde mig, At hver min Gjerning sees, Hver Tanke sees af dig.

4 Beskjerm du selv mit Liv; Giv Sjels og Legems Styrke, At i mit Kald jeg dig Ved ærlig Flid kan dyrke; Giv Held til hver en Sag, Som jeg i Jesu Navn Skal foretage mig, Til mit og Næstens Gavn!

5. For Stad og Land og Folk Jeg beder dig, o Herre! Og dyrebar for dig Vor Konge stedse være! Giv du ham Raad og Kraft, Saa signes hver en Slægt, Du ham betroede Til kjerlig Varetægt.

6. Nu i din Haand jeg mig Og Mine overgiver: O Gud! vort Haab, vor Trøst Du er, og ene bliver. Giv Sundhed, dagligt Brød Og Roe og

Noisomhed! Men fremfor Alting giv En god Samvittighed!

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode ꝛc.

491. Dagen, som paa ny begynder, Møder jeg med freidigt Mod, Thi mit glade Haab forkynder, at den vorder blid og god. Dog hvo kan vel forudsee, Hvad endnu i Dag vil skee? Jeg til Gud mig overgiver, Og med alt fornøiet bliver.

2. Skal mig møde det som krænker; Ei mistrøstes dog min Sjel. Jeg tilbeder Gud og tænker: Han gjør det og Alting vel. Og med Lid til Frelsens Gud Holder jeg da Prøven ud. Jeg for ham hengiven tier, Hjelpetimen oppebier.

3. Gud! min Gud! jeg dig paakalder, Lad din Aand veilede mig! Styrk mig, at jeg ikke falder I forsætlig Synd mod dig! Lad min Vandel blive saa, At jeg kan for dig bestaae. Da skal Dagen heldig være, Mig til Gavn og dig til Ære.

Mel. O, kjere Sjel! frygt aldrig meer ꝛc.

492. Opvaagnet uden Hjertenaa, Velsigner jeg den nye Dag, Som lyser for mit Øie! Jeg er med Herrens Raad tilfreds, Som styrer hele Verdens Kreds; Forlader fro mit Leie; Gaaer trøstig mine Veie.

2 Jeg frygter ei, om Veien mig Skal føre did, hvor pludselig En Fare mig kan skrække. Jeg veed, min Gud er ogsaa der; Jeg veed, han selv min Leder er; Han vil mig Haanden række: Hvad skulde da mig skrække?

3. Velsignet være, Gud, dit Navn! Du fører os fra Moders Favn Til høie Graahaars Alder! Du mætter os med Faderhaand; Du skjenker os dit Ord, din Aand; Du hører den, som kalder! Du reiser den, som falder!

---

4. Aften-Psalmer.

Egen Melodie.

493. Den lyse Dag forsvunden er. Den mørke Nat sig nærmer. O Gud! vor Gud! vær du os nær, Vor Fader, vor Beskjermer! Herre, vor Gud! vi bede dig.

2. Du gav idag os Kraft og Flid, Vor Gjerning at udrette. Glad gjorde du vor Arbeidstid, og vore Byrder lette. Herre, vor Gud! vi takke dig.

3. Nu byder du os gaae til Roe, Og qvæge os med Hvile, At vi igjen kan vaagne fro, Og til vort Arbeid ile. Herre, vor Gud! vi prise dig.

4. Vi følge dette milde Bud, Og os til Sengs forføie; Og naar vort Lys vi slukke ud, Vi glemme Dagens Møie. Herre, vor Gud! vi prise dig.

5. Dig vi befale os i Haand, Og frygte ingen Fare. Du selv vort Legem og vor Aand Skal naadelig bevare. Herre, vor Gud! vi prise dig.

6. Gud! bøi dit Øre til vor Sang, Skjønt den er svag og ringe; I Himlen vi med Jubelklang En bedre Lov dig bringe. Evig vi der skal prise dig!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn ꝛc.

494. O Gud! min Tak jeg bringer dig For alt det Gode, som du mig Idag har ladet nyde! Hvad jeg af dig annammet har, Saa tidt har viist mig aabenbar, At du min Sjel vil fryde.

2. Hver Levedag, hvert Øieblik Af dig jeg Godheds Prøver fik Til Sjels og Legems Baade. Ak! hvor jeg da maa blues ved, Om jeg i Hjertets Ydmyghed Ei skjønner paa din Naade.

3. Jeg vil af ganske Hjertens Grund Med Tak for hver en Glædens Stund Til dig min Tillid fæste. Giv, jeg kun lyder dine Bud! Du tænker da paa mig, min Gud! I Alting til det Bedste.

4. Men ogsaa vil jeg takke dig For Prøvelser, du sendte mig I tunge Modgangs Dage. Du altid vil mit sande Vel; Og derfor priser dig min Sjel, Og vil, og skal ei klage.

5. Medlidende jeg seer til dem, Der ei, som jeg kan træde frem Med velfornøiet Hjerte. Saa meget Godt har qvæget mig, Imedens Mangen sørgelig Har vaandet sig i Smerte.

6. Afhjælp, o Gud! de manges Trang; Let for dem Livets tunge Gang; End deres Sorgeklage! Og deres Sjel i Fryd og Fred Skal prise høit din Miskundhed, Og aldrig meer forsage.

7. Læg, Fader, selv dit Amen til! I Haab og Troe paa dig jeg vil Til Hvile mig begive. Og efter qvægsom Natteblund Skal atter næste Morgenstund Til Lovsang mig oplive.

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge ꝛc.

495. O Fader! du mig Livet skjenker, Og tusindfold velsigner mig. Med Viisdom du min Tarv betænker, Og styrer alt miskundelig. O Gud! for hver din Styrelse Dig Lov og Priis og Ære skee!

2. Du mig min Kraft og Sundhed giver Og Brød og Huus og Klædebon, Og Ufred fra min Bolig driver, Og holder over mig din Haand. Ja, store Fader! uden den Gik ingen Dag velsignet hen.

3. Hvo er det, som min Sygdom læger Og hjælper mig igjen paa Fod? Hvo rækker mig et Trøstens Bæger, Naar Sorgen svækket har mit Mod? Hvo, gode Fader! uden du? Du kjærlig kommer mig ihu.

4. Hvo er det som mig huld bevarer? Hvo vender Sorg og Uheld af? Hvo giver Mod i alle Farer? Hvo giver Trøst mod Død og Grav? Min Gud! ved dig kun jeg bestaaer, Og Tryghed ved din Naade faaer.

5. Thi kan jeg og i Nattens Skygger Fuldt stole paa din Varetægt; Saa faderlig du mig betrygger, Og værner om mit Huus, min Slægt. Jeg sover da saa sødelig, Og vaagner fro og priser dig.

Mel. Nu vel an! vær glad tilmode ꝛc.

496. Atter jeg en Dag fuldender; Hvilestunden nærmer sig. Gode Gud! mit Sind jeg vender Nu med Tak og Bøn til dig. Du min svage Lov modtag Med en Faders Velbehag! Paa din Naade, milde Fader, Jeg mig tryggelig forlader.

2. Du idag har mig bevaret Ved din hulde Miskundhed; Intet er mig vederfaret, Som jo tjente til min Fred. Kraft og freidig Virkelyst Har ved dig opfyldt mit Bryst; Og din Naade har ledsaget Alt, hvad jeg har foretaget.

3 Ved Samvittighedens Stemme Har du kjerlig mindet mig, At jeg ikke skulle glemme Barnlig Lydighed mod dig. Jeg ved dig har vandret trygt Uden Drøvelse og Frygt. Karsk jeg nød de Livets Glæder, Som din Godhed os tilsteder.

4 Trygt jeg nu vil overgive Mig til Søvn og Rolighed. Du, o Gud! mit Værn skal blive; Hvile skal jeg i din Fred. Og naar Mørket svinder hen, Vækkes jeg ved dig igjen; Og fra Livet skal jeg træde Frem til Arbeid og til Glæde.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ꝛc.

497. Den mørke Nat frembryder nu; Jeg mig til Roe begiver. O Gud! høilovet være du, Som var og er og bliver! Fra dig, Almægtige! Kom al Velsignelse. Den Dag, jeg fuldbragt har, Den din Velgjerning var; Fra dig kom al dens Glæde.

2 For mange denne Dag henskred I Graad og Suk og Klage; De følte Modgangs Bitterhed, Fik Sorgens Kalk at smage. Saa Mangen vaander sig I Løndom ynkelig; Den Sorg, som Ingen seer, Dig ei forborgen er. O see til dem i Naade!

3. Men Dagen, o min Gud! for mig En Glædesdag har været. Den Glæde ene kom fra dig. Din Godhed vorde æret! Mig ramte ingen Nød,

Du gav mig dagligt Brød; Du gav mig Sindets Roe; Gav mig at være fro Ved det du mig tildeelte.

4. O! var kun denne glade Dag Henlevet dig til Ære! O! var den brugt dig til Behag, Du Tidens, Livets Herre! Men, o jeg veed, jeg veed, Hvor ofte Foden gled; Hvis du til Doms vil gaae, Hvor kan jeg da bestaae? Tilgiv, tilgiv mig, Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ꝛc.

498. Saa ender jeg nu denne Dag, Og ender den med Glæde! Mig ænoster intet Hjertenag; Ei Taarer Øiet væde. Mit Sind er nu saa let og fro. O Fader! før jeg gaaer til Roe, Jeg dig min Tak vil yde.

2. I Dag jeg aarle til dig bad, Du vilde mig bevare, Mig gjøre Dagen god og glad, Beskjerme mig fra Fare. Nu Dagen er tilendebragt, Tak skee din Kjerlighed og Magt! Min Bøn du naadig hørte.

3. Mild du oplod din runde Haand, Lod mig det Gode nyde. Af ydmyg og erkjendtlig Aand Min Lovsang skal udbryde. Min Tak du skuer i min Fryd, Hør den og i den svage Lyd, Som nu din Godhed priser.

4. Alt det, der fra din Haand gaaer ud, Du til mit Held mig sendte. O! dan mit Hjerte, gode Gud! At jeg det ret erkjender; Og giv af Naade, giv du mig, At jeg for Alting takker dig I Tanke, Ord og Vandel.

Egen Melodie:

499. Saa lægger jeg min Syssel ned, Og skikker mig til Hvile. O Gud! du gav mig Held og Fred; Til dig min Tak skal ile. Med Bøn og Haab og Troe Jeg mig nu lægger fro; Hav Tak, min Gud! for denne Dag; Den hensvandt uden Sorg og Nag.

2 Saa kalder Livets Aften mig Engang til sidste Hvile Opstandne Frelser! tryg ved dig Kan jeg ad Døden smile. Da, Jesu! i din Haand Befaler jeg min Aand. Jeg skal opstaae til Hellighed, Til evig Fryd, til evig Fred.

Mel. Kom Gud Skaber, o Helligaand ɔc.

500. Tak skee dig, Gud! for denne Dag, O! hør min Tak med Velbehag! Jeg yder den i Troe til dig, Fordi du er saa naaderig.

2. Saa har jeg Dagens Byrde bar, Thi du med Bistand hos mig var: Giv nu mit matte Legem Roe! Til dig jeg sætter Haab og Troe.

3. Omgiv mig med dit trygge Værn; Lad Sorg og Ufred blive fjern! Lad mig i Morgen karsk opstaae, Og styrket til min Gjerning gaae!

4. Skal Sygdom end anfalde mig, O Gud! du styrer viselig. Skal jeg end døe i denne Nat, Dig er jeg ei af dig forladt.

5 Vel er min Synd og Svaghed stor; Men du mig trøster ved dit Ord. Dit Løvte du paa mig opfyld: Tilgiv min Synd for Jesu Skyld!

6. Saa har jeg Sjels og Legems Fred, O Fader! ved din Miskundhed. Annam min Tak med Velbehag For denne og for hver en Dag.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg rc.

501. En Dag jeg atter nu har endt, Og fri den var fra Farer; Alt Ondt blev fra min Bolig vendt, Thi Herren mig bevarer. O Gud! jeg takker dig! Dit Værn betrygger mig. Naar jeg er i din Haand, Hvad frygter da min Aand! Du vaager naar jeg slummer.

2 Saa lad da Soel og Dag henflye Og Mørket mig omsvæve: Lad end paa Himlen rædsom Sky Sig sort af Uveir hæve. Min Sjel tilvisse veed, At Gud er Miskundhed; Og Alting ordner han, Og Alting styrer han Med Viisdom og med Styrke.

3 Mig er ei Natten mørk og fæl; Den kalder mig til Hvile. Men først med Tak skal nu min Sjel Til dig, o Fader! ile. Du gav mig Brød og Fred, Ja meer end selv jeg veed. O! at kun denne Dag Dig ogsaa til Behag Af mig var blevet nyttet!

4 Forbarmende! o hør min Bøn, Tilgiv mig Dagens Brøde! Tilgiv mig ved din elskte Søn, Som led for mig og døde. Velsignet er det Navn, Det høie Jesu Navn; I det jeg sover hen, Staaer op i det igjen, Og lever ham til Ære.

5 Døer jeg før Natten ende faaer; Velan, som Gud det byder! Engang af Graven jeg fremgaaer, Naar Jesu Stemme lyder. Men skal jeg her paa ny See Dagens Lys fremgrye, Da styrker Hvilen mig. I Haab, o Gud! til dig Jeg tryg og rolig sover.

6 Hver sove saa i Herrens Fred, Enhver af mine Kjere! O! lad din rige Miskundhed, Vor

Fader! hos dem være. Det Alt, hvad du mig gav, Og jeg har Glæde af, Det dig befales nu. Du gavst, og togst end du, Dit Navn dog skulde prises!

Mel. Den prægtig' Soel, som hele Verden rc.

502. Den blide Soel, som glæder hele Jorden, Den iilte bort; saa bød Naturens Orden, Og Natten breder nu sit Mørke ud. O Lysets Fader! vær hos mig tilstede! Af Mørket kan du Lys og Liv berede: Thi du est Gud!

2. Vær du hos mig! jeg frygter ingen Fare: Thi den som du, Almægtige! bevarer. Han staaer, om Alting end omkring ham faldt. Han er i Mørket, som ved Dagen sikker; Ham end i Døden selv du Hjælp tilskikker; Ham est du Alt!

3. O Gud! min Gud! hvor tidt lod du mig kjende Hvad Godt, din Almagts Haand mig kan tilvende, Hvad Ondt den hindrer baade nær og fjern. Hver Dag, jeg saae din Soel staae op og dale, Hver Nat, jeg slummede i Søvnens Dvale, Var du mit Værn!

4. Du og i denne Dag har mig beskjermet; Ei Sorg, ei Sygdom sig til mig har nærmet; Jeg gik min Bane, gik den tryg ved dig. O du, som har saa signet mine Veie, Beskjerm og nu mit værgeløse Leie Mod Vold og Svig!

5. Beskjerm og alle dem, som boe i Landet, Og alle dem, som svæve om paa Vandet! Bliv Alle med din Kraft og Bistand nær! Du signe Kongens Huus og Hyrdens Hytte, Og hver, som fremmer Dyd og Ret og Nytte. I hvor det er!

6. Saa lukker jeg da tryg mit matte Øie, O Gud! min Gud! min Fader i det Høie! Lad lyse over mig din Miskundhed! Og jeg skal vaagne fro, og atter ile Til dig med Tak for qvægsom Nattehvile, For Roe og Fred!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade 2c.

503. Min Gud! en Dag igjen sig ender, Din Naade er dog ikke endt! Om Solens Lys sig fra os vender, Dit Øie dog er til os vendt. Let Dagens Byrde blev ved dig; Tryg ogsaa Natten er ved dig!

2. Ja! om jeg vaager eller sover, I dit Paulun jeg altid boer. Tak for din Naade Dagen over, For hvert dit Fadergodheds Spor! Tak for din Varetægt i Dag, For hver en vel udrettet Sag!

3. Til dig i Jesu Navn henvender Min Sjel med Bøn og Anger sig. Du alle mine Feiltrin kjender, For Jesu Skyld miskunde dig! Og see til mig i Naade ned, Da ender jeg min Dag i Fred.

4. Omgiv nu og min Seng, min Hytte, O Herre, med dit Forsyns Vagt! Tryg hviler den, du vil beskytte. Hvert Uheld viger for din Magt, Ved dig indslummer jeg i Roe; Ved dig jeg atter vaagner fro.

5. Lad ogsaa Stad og Land betrygges Ved din Algodheds Varetægt! Lad med din Naade overskygges Vor Konge og vor Kongeslægt! Hold i din faderlige Favn Enhver, som fremmer Ret og Gavn!

6. End beder jeg dig, hulde Fader! For Slægt og Venner fjern og nær! Og er der nogen, som mig hader, Du ogsaa ham en Fader vær. Ja!

Alle, som paa Jorden boe, Lad nyde Sundhed, Fred og Roe!

7. I Søvn jeg nu saa rolig falder. Min sidste Tanke er til dig. End om i Nat mig Døden kalder, Det bør, det skal ei skrække mig. Kræv, Fader! naar du vil, min Aand; Den er og bliver i din Haand.

Mel. Nu vel an! vær glad tilmode rc.

504. O, min Sjel, vær glad tilmode! Sind og Sands opmuntre sig! Gud bør Tak for alt det Gode, Han mig skjenker rundelig. Ogsaa denne Dag jeg var For hans Øie dyrebar. Trolig han mig har bevaret, Og imod alt Ondt forsvaret.

2. Denne Dag er bragt til Ende, Nat og Mørke hersker nu; Dog skal Frygt mig ei omspænde, Thi jeg kommer Gud ihu? Gud! dit Øie skuer mig; Natten selv er Dag for dig. Al min Tarv og Trang du kjender. Jeg er tryg i dine Hænder.

3. Lad din Almagt mig omgierde. Lad mig hvile i dit Skiød! Intet Uheld mig forfærde, Lad min Søvn mig vorde sød! Jeg befaler i din Haand Trygt mit Legem og min Aand! Dig befales Slægt og Frende, Mine Huusfolk, Ven og Fiende.

4. Naadelig du os bevare I den skumle Nattetid. Selv afvende du hver Fare! Ingen vække os til Strid! Da kan vi i Roe og Fred Nyde Søvnens Qvægsomhed; Saa vi styrkede ved Hvile, Atter til vort Dagværk ile.

Mel. Min Gud jeg prise vil med Flid rc.]

505. Saa gaae vi til vort Hvilested: Lys, Fader! over os din Fred! Beskjerm vort Huus, vort Leie! Beskjerm alt, hvad vi eie! Bevar os, Gud! vor Gud!

2. Og efter qvægsom Natteroe, Giv at vi vaagne sunde, fro! Og da din Lov istemme, Og gavnlig Syssel fremme, Dit hoie Navn til Priis!

Mel. Naglet til et Kors paa Jorden rc.

506. Solen daler, Lyset svinder, Natten kommer, Søvnen minder, Hvilens Time stunder til. Saa skal og mit Liv hensvinde, Saa engang mig Døden minde, Naar min Gud, min Fader vil!

2. Gode Gud! o hør mig Svage; Du velsigner mine Dage, Sign og mine Nætters Roe; Og naar her mit Liv er omme, Og min Afskedsstund skal komme, O! saa sign mit Haab, min Troe!

3. Trygt skal jeg i dine Arme Glemme Verdens Svig og Harme, Drive bort al Daarskabs Jd: Søvnen skal mig Lise give; Og min sidste Søvn skal blive Frem for alle sød og blid!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade rc.

507. Jeg takker dig, du Livets Herre, For den tilendebragte Dag. O! var den levet dig til Ære, Og anvendt dig til Velbehag! Min Gud! kun du kan domme mig, Thi ingen Ting er skjult for dig.

2. Tidt Egenkjerlighed bedrager Mit stolte, mit forvendte Sind. En Broders Feil jeg let opdager, Men er mod egne Lyder blind. Gud! lad mig stedse redelig, Som for dit Aasyn prove mig,

3. Jeg vil mig selv for dig anklage, For dig, du Alforbarmende! Du stødte aldrig den tilbage, Som søgte dig med Ruelse. Jeg styrker mig ved denne Troe, Og venter qvægsom Natteroe.

4. Skal denne Nat min sidste være; Mit Liv, min Død er i din Haand. Giv mig en salig Død, o Herre! Annam min dyrekjøbte Aand! Jeg gaaer til Fredens Bolig hen, Til min Forløser, til min Ven.

Egen Melodie.

508. Dig, Gud! skee Tak for denne Dag. Jeg stunder nu til Hvile. O! lad dit milde Velbehag Med til min Andagt smile! Fra dig, o Gud! Gaaer Natten ud. Endog i Midnats Skygge Ved dig vi ere trygge.

2. I denne Dag du naadelig Din Faderhaand udrakte; Og hvert et Øieblik til mig Velsignelse nedbragte. Til dig jeg bad, Og følte glad, At jeg, du Evighøie! Fandt Naade for dit Øie,

3. Jeg synd, endemen see! du er En Gud, som Synd forlader. Du sendte mig Paamindelser, Og ikke Straf, o Fader! Saa medynksfuld, Saa blid og huld Ved Ordet du mig rørte, Og mig til Anger førte.

4. Forlad, forlad miskundelig Den angergivne Synder! Min Feil, min Brøde skrækker mig, Og Dom og Straf forkynder. Men du er Gud, Algodheds Gud, Hos dig er ikke Harme; Du vil dig vist forbarme.

5. For Jesu Christi Skyld vil du I Naade til mig skue. Med Tillid kan jeg hvile nu, Og ei for

Mørket grue. Selv Død ns Nat Omskiftes brat Ved dig til Lys og Glæde, Til evig, evig Glæde.

Mel. Dagen viger og gaaer bort rc.

509. Gud! du seer i Miskundhed Til den svage Synder ned; Vist jeg Naade faaer hos dig, Thi du dømmer faderlig.

2. Ja! du vist en Fader er. Som dit Barn er jeg dig kjer. O! det veed jeg mig til Trøst, Thi din Søn har mig forløst.

3. Dig min Synd bekjender jeg: Ak! jeg veeg fra Dydens Vei; Daarskabs Lyst forledte mig, Fader! til at glemme dig.

4. End ei brugtes denne Dag Ganske til dit Velbehag; Til din Naade tyer jeg hen; Du er Angergivnes Ven.

5. O! den Trøst er mig saa sød: Du vil ingen Synders Død. Jeg ved dig fik Kraft til Bod. Jeg ved dig fik christent Mod.

6. Stride vil jeg al min Tid. Bruge vil jeg al min Flid. Elske vil jeg dine Bud, Vise Fader! gode Gud!

7. Nu jeg haaber Søvnens Roe Ved mit Forsæt hjertefro! Det mig aldrig gaae af Hu! Og den Id velsigne du!

Mel. Nu vel an! vær glad tilmode rc.

510. Endt er Dagen, er henlevet; Den var og en Naades Dag! Men har jeg den ogsaa levet, Herre! dig til Velbehag? Det; du Alretfærdige! Det jeg hisset faaer at see, Naar din store Dag frembryder, Naar din Dommerstemme lyder.

2. Hellig er du, Gud! du kræver, Id og Daad skal være reen. Hvilken Tanke! hvor det bæver Mig til inderst Marv i Been. Vee mig! o! hvor staaer min Sag Paa den store Dommens Dag? Den jeg daglig gaaer imøde; Da fremstilles al min Brøde.

3. Dog du kan, du vil tilgive: Synderen forskydes ei. Du vil Kraft hos hver oplive, Som forlader Lasters Vei. Denne Trøst gav Jesus mig; Og hans Lærdom kom fra dig. O! jeg tør da til dig raabe; Jeg tør bede; jeg tør haabe.

4. Jesu Christi Gud og Fader! I hans Navn jeg beder dig: Du, som gjerne Synd forlader, O! tilgiv du og saa mig, Evige, Alvældens Gud! Evige, Algodheds Gud! See mig, hør mig, ynk mig Svage. Lad min Anger dig behage!

5. Tak, o Fader! du som gyder Trøsten i min bange Sjel. Fuld af Tillid jeg mig fryder Ved mit Haab om evigt Held. Saa i Jesu Christi Navn, Saa i dit det høie Navn, Gaaer jeg Legems Roe imøde, Venter fro din Morgenrøde.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand 2c.

511. En Uge atter gik saa vel; Af dig modtog jeg Fryd og Held; Gud! jeg din megen Godhed fandt, Naar Dagen kom, naar Dagen svandt.

2. Saa meget nærmere jeg veed Mig nu ved Grav og Evighed! Jeg veed, jeg gaaer al Kiødets Vei; Men Dødens Time veed jeg ei.

3. Gud! lad min Tid fremdrages saa, Jeg for dit Aasyn kan bestaae, Og at jeg med frimodig Sjel Kan byde Verden mit Farvel.

4. Du satte Hviledagen ind, At jeg skal hellige mit Sind; Fra jordisk Syssel vende mig Kun til min Sjeletarv og dig.

5. Den Dag nu stunder til igjen, O! lad mig værdig bruge den; Og møde i dit Huus for dig, At prise dig og takke dig!

6. Jeg Sandheds-Ordet hører der, Og trøstes ved Forjættelser, Og bliver fast i Haab og Troe, Og faaer i Hiertet Fryd og Roe.

7. Mig Naadens Midler bydes der, Ved dem jeg styrkes meer og meer. Hjælp mig, at jeg i Jesu Navn Dem bruger til mit sande Gavn.

8. Da træder jeg med styrket Sind I den begyndte Uge ind. O Fader! lad den rolig gaae, Og en lyksalig Ende faae!

9. Jeg seer da fro og uden Nag Den endte Uges sidste Dag, Og Lov og Tak jeg yder dig! Thi du, min Gud! bønhørte mig.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade rc.

512. En Uge atter gik til Ende; For mig den lykkelig gik hen! Gud! jeg til dig min Tak vil vende; Du sendte mig hver Fryd i den. Hver Dag, hver Stund, hvert Øieblik Jeg paa din Naade Prøver fik.

2. Den første Dag blandt Ugens Dage Jeg traadde frem i Bøn for dig. Jeg bad, du vilde huld ledsage, Beskjerme og bevare mig; Dig bad jeg i min Morgensang Om Ugens lykkelige Gang.

3. Ved Ugens Ende vil jeg yde Igjen min glade Tak til dig. O Gud! du Takken ei forskyde, Da

Bonnen Naade fandt for dig. Giv'jeg kun havde ret anvendt Det Gode, som du mig har sendt!

4. Giv, at herefter hver en Uge, Hver Dag maa bruges ret af mig! Ved Prøvetiden vel at bruge, Jeg dannes til dit Himmerig! O Gud! mig dertil Naade send! Hvad kan, hvad kan jeg uden den?

---

5. Bord-Psalmer.

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid 2c.

513. O gode Gud! hvor rigelig Forsørger os din Naade; Den allevegne viser sig, Og Alt er os til Baade. Alvidende! Fra Himlene Du seer med Faderøie. Du seer til hver; Din Fryd det er, At hjælpe og fornøie.

2. Vort Brød paa Stedet ofte groer, Som ingen af os kjender. Vi haabe, Herre! paa dit Ord: Velsign hvad du os sender! Giv at vi maae Vel tænke paa, Vi faae det af din Naade! Og at vi ret Maae nyde det Med Glæde og med Maade.

3. Giv os fremdeles, at vi maae Vort Brød med Ret adsporge; At dig i Alt vi lide paa, Og ængstelig ei sørge; At til vor Død Vi dagligt Brød I Nøisomhed maa nyde; Og at vor Haand Med villig Aand Den Trængende vi byde.

4 Saa sidde vi i Roe og Fred At nyde, hvad du giver. Vor Kraft du ved din Miskundhed Fornyer og opliver! Vi bede dig Ret hjertelig Din

Naade med os være. Vi spise da, Og drikke da, O Fader! dig til Ære.

For Maaltidet.

Mel. Dig bede vi Børnene dine rc.

514. Vi, dine Børn, dig bede: O Gud! af Hjertets Grund, Med Naade vær tilstede Hos os i denne Stund! Det Gode, du os giver, O hjælp, at det os bliver Til Sundhed og til Kraft.

2 Giv, at vi det maa nyde Paa sande Christnes Viis; Og at vi skjøntsomt yde Dig derfor Tak og Priis. Dig eviggode Fader! Som mild din Haand oplader, Og daglig mætter os.

3. Ei skal vi da forgjette Den Armes haarde Nød. Som du det bød, vi mætte Hans Hunger med vort Brød. Da bruge vi, o Herre! Din Gave dig til Ære, Og saa vi tækkes dig.

Mel. Guds Godhed ville vi prise rc.

515. Vi takke dig, vor Fader! Vi prise dig, vor Gud! Din Forraad du oplader; Din Haand du rækker ud! Du kommer os ihu. Alt det, som Aande drager, Af dig sit Ophold tager. O Gud! hvor god er du!

2. Velsign vort Land, o Herre! Velsign og hver Mands Bord! Lad Hver velsignet være, Som stræber, beder troer! Giv Nøisomhed med lidt! Giv Gavmildhed med mere! Lad Enighed regjere, Saa hver har Fred med Sit.

Efter Maaltidet.

Mel. Dig bede vi Børnene dine ꝛc.

516. Gud! du din Haand oplader For alle Levende, Og mætter dem som Fader Med din Velsignelse. Du signer Jordens Grøde; Du signer al vor Føde: Dig yde vi vor Tak.

2. Giv nu vort Legem Kræfter, O Gud! af det vi nød; Tildeel os og herefter Til Nødtørft dagligt Brød! Og giv, vi aldrig lukke Ved hungrig Broders Sukke Vort Hjerte og vor Haand!

3. Fremdeles du velsigne Vort Land med Frugtbarhed; Og, Fredens Gud! du signe Vort Land med Roe og Fred! Og hjælp at vi dig prise, Og dig vor Tak bevise Ved Broderkjerlighed.

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid ꝛc.

517. Vort Maaltid vi beslutte nu. Vi folde vore Hænder, Og komme dig, vor Gud! ihu, Som os alt Godt tilsender! At vi med Fred og Munterhed Vort Maaltid kunde nyde; Vi derfor dig Ret hjertelig Vor Tak, o Fader! yde.

2. O Gud! hvor mangen vandrer om, Og efter Brødet leder, Hvis Haand dog ofte bliver tom, Hvor bønlig han end beder? Hvor Mangen gaaer Med Værk og Saar, Beklemt og lider ilde, Og ønsker tidt, At nyde lidt Af det, vi daarlig spilde.

3. Vi ei vor Brødkurv vil igjen For os allene gjemme; Men tyer en Hungrig til os hen, Hans Tarv vi ei vil glemme. Det, som vor Haand Gav redebon, Skal aldrig savnet blive! Nødtørftigt Brød, Indtil vor Død Vil os vor Fader give.

4. Vi takke dig i Jesu Navn, At du os vilde mætte! Vi nu til vort og Næstens Gavn Vort Arbeid vil forrette. Velsign vor Daad! Lad Armods Graad Vor mindste Bid ei væde! Gyd i vort Bryst En salig Lyst, At hjælpe, gavne, glæde!

Egen Melodie.

518. Med Sundhed, vel tilmode Vi nøde her det Gode, Vi af den store Fader fik. O, priser Alle, priser, Den Gud, som os bespiser, Og giver os vor Lædskedrik!

2. Hans Kraft velsigner Jorden, Og efter Viisdoms Orden Fremspirer Alting ved hans Bud. Og Alt er Liv paa Landet, I Luften og i Vandet; Og Melk og Honning strømmer ud.

3. Og Gud fra høien Himmel Seer denne glade Vrimmel Fra Øst til Vest fra Syd til Nord. Hans Godhed alle fryder, Og ham til Ære lyder I tusind Sprog et Jubelchor.

4. Lad os hans Navn velsigne, Og stræbe ham at ligne, Hvis Godhed vi ei maale kan. Hvis Soel, opliver, glæder, Hvis Regn saa qvægsom væder Den Godes og den Ondes Land!

5. Vort Hjerte sig forbarme! Vi hjælpe fro den Arme, Hvordan hans Folk, hans Troe end er. Guds Børn vi alle ere; Lad det vor Idræt være, At vi som Brødre frydes her.

Ved Bryllup.

Mel. Guds Godhed ville vi prise 2c.

519. Vort Maaltid er til Ende; Vort Bord nu dækkes af. Til dig vi os nu vende, Som os det

Gode gav. Med Tak af Hiertets Grund Dig Lov, o Gud! vi sjunge: Du lædskede vor Tunge; Du mættede vor Mund!

2. O! see til hver, som sukker For Brød til dig, o Gud! Din Haand du aldrig lukker; Den aldrig tømmes ud. O Gud! til Alle see, At tusind, tusind Munde Dit Navn velsigne kunne. O Herre! lad det skee!

3. For dette Par vi bede: Du komme dem ihu! Du deres Bord berede: Alt Godt saa giver du! Din Naade følge dem Paa alle deres Veie! Du signe hvad de eie! Du signe deres Hjem!

---

6. Bryllups-Psalmer.

For Brudevielsen.

Mel. Af Høiheden oprunden er ꝛc.

520. Du ledte frem, algode Gud! Til første Mand den første Brud, Og bød dem Eet at være. See og i Naade ned til dem, Som for dit Aasyn her staae frem, Og enes dig til Ære! For dem, Dig, Gud! Vi anraabe; Held vi haabe Fra det Høie. Sign dem Livets Fryd og Møie!

Mel. Herren han er min Hyrde god ꝛc.

521. O Gud! du selv forenet har Den første Mand og Qvinde; Thi kan hvert trofast Ægtepar Vist Naade for dig finde! Ja! du velsigner s-

derlig Hver, som med Troe og Haab til dig I Ægtepagt indtræder.

2. Velsign og dem, som her idag Hinanden Hænder give, At det maa dig til Velbehag, Dem selv til Lykke blive. Dit Forsyn vaage over dem! Din Fred lad boe i deres Hjem, Din Frygt i deres Hjerte!

3. Saa skulle de eendrægtelig Din Trofasthed bekjende, Og prise og lovsynge dig, O Gud! til Livets Ende! Fra dig, fra dig udgaaer vort Held! Og du gjør Alting saare vel. Dit Navn tilbedet være!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ꝛc.

522. Dig, Livets Fader! Gud! vor Gud! Vi prise, vi tilbede. Du byder, og dit Almagts Bud Fremkalder Lys og Glæde. Du gyder Fryd i Ungdoms Barm Og modnet Kraft i Manddoms Arm Og Held paa Graahaars Isse.

2. O skjøn, ja skjøn din Verden er, Saa rig paa Livets Gode. Kun at vi dine Mennesker, Din Viisdoms Raad forstode! Af Møie selv fremspire Roe; Paa Torneqvisten Roser groe; I Døden selv er Livet.

3. Hvo staaer i Frendekredsen her, Og seer ei glad tilbage, Ei tæller de Velgjerninger, Du gavst i Fortidsdage? Dog! hvo af os kan tælle dem? O Gud! idag du kroner dem Med Naadens rige Fylde!

4. Thi skal vor Lovsang prise dig, Alfader, i det Høie! Og Fædre, Børn eendrægtelig Sig før

dit Aasyn bøie. Og Alle, Alle raabe ud: Dit Navn, o Himlens, Jordens Gud! Dit Navn hoilovet være!

5. O Fader! giv Velsignelse Til Dagen, som os fryder! Sign Pagten, den du stiftede! Lad den bestaae ved Dyder! Sign hver en Alder, hver en Stand! Sign Freden i vort Fædreland! Giv Fred til hele Jorden!

Efter Brudevielsen.

Mel. Af Høiheden oprunden er rc.

523. De knælede med Ja mod Ja For dig, o store Jehova! De Dydiges Beskytter! Du signe med din Faderhaand Det Kjerligheds og Troskabs Baand, som deres Hjerte knytter! Lad dem, Herre! Glade vandre Med hverandre! Fryd og Smerte Dele de med roligt Hjerte!

Mel. Af Høiheden oprunden er rc.

524. O Gud! du har med Faderhaand Selv knyttet Ægteskabets Baand. For dette Par vi bede: Lad hjertelig Eendrægtighed, Og fælles Flid og Nøisomhed Dem huuslig Fryd berede! Hjælp dem! Led dem! De da lære Ret at bære Glædens Dage, Og i Noden ei forsage.

7. Katechisations-Psalmer.

For Katechisationen.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade 2c.

525. For dig, o Gud, vi her fremtræde I Jesu vor Forløsers Navn! Dit Ord er Kraft, dit Ord er Glæde; Det virker til vort sande Gavn Du selv os ved din Aand bered Til Andagt og Lærvillighed.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud 2c.

526. Lad dit Ord, alvise Gud! Over Jorden bredes ud! Giv, den Unge tidlig maa Lyst til Dyd og Gudsfrygt faae! Helliggjør din Menighed! Smaa og Store du veiled Til dit Lys, til Salighed!

Mel. O Menneske! vil du betænke 2c.

527. Lov, Tak og Priis og Ære Skee Gud i Evighed! Ved Jesu Christi Lære Han gav os Lys og Fred. Fremdeles han os give Den Lære, tros at blive, Vor Sjel til Salighed.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gjerning skee 2c.

528. O Jesu Christ! De Svages, Faldnes Ven! Dit klare Sandheds Ord vi troe forvist; Thi du kom fra Faderen. Giv, at vi her Kjende Saligheds Værd! Viis du den Unges Sjel Den sande Vei til Held. Giv ham Kundskab, giv ham Flid! Styrk hans Mod i Prøvens Tid, At fra Strid han ender vel.

Efter Katechisationen.

Egen Melodie.

529. Tak skee dig, evig vise Gud! Som førte os af Mørket ud, Og Lyset for os tændte! Du lærer os saa naadelig Fra Barndom af at kjende dig, Og ham, som du udsendte.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud rc.

530. Sign, o Jesu! naadelig Hvad vi høre her om dig! Lad din Sæd, dit gode Ord Spire frem i frugtbar Jord! At vi derved Kræfter faae Til det Onde at modstaae, Og paa Dydens Vei at gaae.

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud rc.

531. Bevar, o Herre! i vort Sind Din himmelsendte Lære; At vi paa Gudsfrygt lægge Vind, Og Troens Frugter bære; Og leve dig til Velbehag; Og derved modnes Dag fra Dag, Til Himlens Fryd og Ære!

---

8. Confirmations-Psalmer.

Mel. Fader vor udi Himmerig rc.

532. O Gud! som Alting har frembragt, Med Adams Børn du gjorde Pagt; Ved Daaben du os Christne bød, At blive troe i Liv og Død. Da faae vi her din blide Fred, Og hisset evig Salighed.

2. Og Jord og Himmel skal forgaae; Men

hvad Gud siger, det skal staae. O! gid det da var al vor Agt, At holde fast ved Daabens Pagt, Saa Kjødets Lyst og Verden ei Os lokke af fra Dydens Vei!

3. Dertil hjælp os, o Jesu Christ! Hjælp os mod Syndens Magt og List! Ræk os i Stridens Nød din Haand, Og send os din den gode Aand! Da holde vi saavel vor Pagt, Og faae hvad Gud har os tilsagt.

Mel. Af Høiheden oprunden er 2c.

533. O Fader, Søn og Aand! din Pagt Usvækket staaer hos dig ved Magt, Om jeg end Løftet bryder. O! mind mig altid om min Ed; Og hvis jeg da paa Banen gled, Hjælp jeg det strax fortryder! Ak da Veed jeg, Du vil, Herre! Naadig være. Fro og trygge, Herre! paa din Pagt vi bygge.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg 2c.

534. Lad denne Dag, o Gud, vor Gud! For os velsignet være! Bind os til dig, til dine Bud! Befæst os i din Lære! Vi for dit Ansigt staae Vi alle, Store, Smaae. See, Fader! til os ned I al din Miskundhed! Og lad din Aand os styrke!

2. Sign Ordet i den Unges Mund! Dets Kraft i Hjertet brænde! At de vor Troe og Troes Grund Uskromtet maae bekjende. Engang de bares frem, Vi bade, sign du dem! I dit Navn døbtes de; Med Haab vi til dig see. O lad det Haab opfyldes!

3. Fornye med dem din Naadepagt; Pren

dem det fast i Sinde! Og lad det Ja, her vorder sagt, Dem aldrig gaae af Minde! Men svag er dog Enhver: Du ene mægtig er. Styrk med din Kraftes Haand Enhver oprigtig Aand Til Enden troe at blive.

4 Engang de ud fra Fædreboe Skal om i Verden vanke; Da være Jesu Christi Troe Dem stadelig i Tanke! Da lyde de kun dig! Da haabe de paa dig! Den aldrig blev forladt, Som Haab til dig har sat, Du Faderløses Fader!

Mel. Den Idræt Gud er tækkelig ꝛc.

535. Med Aand og Kraft og Naade vær, O Gud, blandt os tilstede! Høitidelig vi samles her; I Jesu Navn vi bede: Velsign dem faderlig, Som her bekjende dig; Og styrk dem, at de maae I Pagt med dig indgaae Af Hjertets hele Fylde.

2. Staae dem, ja staae os alle bi, At vi vor Pagt bevare. Hvad Nød, hvad Kamp vi stædes i, Dit Navn os trygt forsvare! Hvor let forvildes ei Vi Svage fra din Vei? Ak! skulde det os skee; Du Fader! til os see. Kald os, led os tilbage!

Mel. Min Sjel og Aand opmuntre dig ꝛc.

536. O Jesu Christ! saa lød dit Ord: "Enhver, som vorder døbt og troer, Skal hisset salig blive." I Troe til dette Naadens Ord Jeg ogsaa døbtes, og jeg troer. Den Troe jeg her i Live Vil aldrig overgive.

2. Min Troe paa Fader, Søn og Aand Den vil jeg være redebon I Gjerningen at vise. I Med-

Liv ved Ydmyghed, I Modgang ved Taalmodighed. Mit hele Liv skal prise Den Stærke, Gode, Vise!

2. Da er det til mit største Gavn, At Herre! Herre! paa dit Navn Jeg har annammet Daaben. Og naar jeg vandre skal herfra, O Gud! min Gud! du hører da Mit Suk, min Bøn, min Raaben; Og Himlen staaer mig aaben.

Mel. Christus kom selv til Jordans Flod etc.

537. Min Gud! dig svor jeg hellig Ed: At troe jeg dig vil dyrke, Og vandre frem til Hellighed; O giv mig dertil Styrke! Naar Syndens Glæder lokke mig, Lad mig af Rædsel bæve; Og altid øve redelig, Hvad dine Bud udkræve: At jeg maa dig behage.

2. Vel den, som dig hengiven er Med ærlig Flid og Iver! Vel den, som har din Sandhed kjær, Og troe til Enden bliver! Dit Ord er Lys og Salighed For hver, som det ransager. Din Vei er Vei til Herlighed; Den ingen Tid bedrager. Giv, vi den trolig følge!

---

9. Reformations-Psalmer.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød etc.

538. Algode Fader! Lysets Gud! Dit Navn hølovet være! Af Mørket førte du os ud Til Jesu Christi Lære. Da Mulm og Taage skjulte den,

Du kaldte Lyset frem igjen. Dit Navn hoilovet være!

2. Fiendsk mod din Kirke Ondskab stod, Men du til Hjælp var rede Du dine Mænd gav Kraft og Mod; De kjekt for Sandhed strede. Og Mørkets Vælde snart forsvandt; Vi atter Lys og Frihed vandt. Som Klippen stod din Kirke.

3. O Gud! lad os ei mere see De fordums mørke Dage! Bevar dit Folk for Lærere, Som Skjul for Sandhed drage! At alle Christne rettelig Maae kjende, elske, lyde dig, Og ham som du udsendte!

4. Din er, o Gud! Velsignelsen; Velsign os af det Høie! Skjenk Kirken Fred, og over den Hold selv dit Forsyns Øie! Da skal vi her ved Troe og Dyd Beredes til, at hist med Fryd Dig, Lysets Gud, vi prise!

Mel. Hjertelig mig nu længes 2c.

539. Grundfæstet staaer, o Herre, Dit Huus evindelig; Du reiste det med Ære Til Trods for Vold og Svig. Din Helligdom at fælde Ei Ondskabs Magt formaaer; Den staaer trods Mørkets Vælde; Den bygt paa Sandhed staaer.

2. Gud, Herre, Lysets Fader! Du kaldte os til dig. Dit Huus du blid oplader For hver, som nærmer sig. Du bød, og Nattens Mørke Og Overtroe forsvandt Nu trygge vi dig dyrke I Lyset, som oprandt.

3. O! giv os ret at kjende Din hulde Miskundhed! Lad os dit Ord anvende Vor Sjel til Salig-

hed! Ophold dit Lys i Norden, Ophold det, milde Gud! Og over hele Jorden Lad det sig brede ud!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ꝛc.

540. Tryg Klippen op fra Havets Bund I Stormen staaer urygget: Saa hviler paa sin faste Grund, Hvad du, vor Gud! har bygget. Din Sandheds Helligdom, Hvo kan den styrte om? Du selv, al Vældens Gud, Dig den har kaaret ud; Den staaer ved egen Styrke!

2. Vor Gud vi sikkert lide paa, Og trodse Mørkets Rige; Det intet kan mod os formaae; Tilbage maa det vige. Selv Gud iblandt os boer; Den Trost, hvor er den stor! Giv at vi rettelig I Gjerning prise dig; Vor Gud og vor Beskjermer!

Mel. O søde Gud! din Kjerlighed ꝛc.

541. Saa mildelig du bliver ved At lede os, o Herre! Dit Ord er Lys og Salighed! Dit Navn høilovet være! Du kalder os med hellig Kald! Du giver Aand og Styrke; Din Naade vogter os fra Fald, Naar vi dig trolig dyrke.

2. Din Helligdom med vældig Haand Fremdeles du beskytte; Og Hjerterne med Fredens Baand Saa kjerlig sammenknytte! Lad Kundskab stige Aar fra Aar! Lad alle Sandhed kjende! Da klippefast din Kirke staaer, Og staaer til Verdens Ende.

Mel. Vreden din afvend ꝛc.

542. Gud! dig vor Tak og Lov og Priis vi yde; Du fryder alle dem, som dig adlyde; Thi

samles dine Børn her om dit Alter Med Sang og Psalter.

2. Du er en Gud, der hører hver, som beder. Talløse ere dine Miskundheder; Det vide dine Troende, og træde For dig med Glæde.

3. Hvor salig den, der tør til dig sig nærme; Thi vist han veed, din Haand vil ham beskjerme! Trygt er hans Haab; han i dit Forsyns Skygge Kan sikkert bygge.

4. Med Aandens rige Gaver du ham mætter, Med alt det Gode, som din Pagt forjætter; Du er ham huld, du er hos ham tilstede I Sorg og Glæde.

5. Thi fryde vi, o Herre! i det Stille; Men ogsaa høit vi dig forkynde ville. Hvor er en Gud, som du, Jehova! Fader! Vor Gud, vor Fader!

---

10. Kirke-Vielses-Psalme.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gjerning skee ꝛc.

543. Ei Huus, ei Land, O Gud! indslutte dig; Ei Jordens Kreds, ei Himles Himle kan, Store Gud! indslutte dig. Alting du seer, Allevegne du er. Du seer din Menighed, Som for dig knæler ned, Her vort Hjerte føler dig, Og til Himlen hæver sig, Hvor du boer i Herlighed.

2. See, Fader! ned Til os for Jesu Skyld, Og naadelig paa dette Samlings Sted Hans Forjættelse opfyld! Her i dit Ord, Her ved Nadve-

rens Bord, Vi søge Lys og Trøst, Og til det Gode Lyst. Ræk os din Faderhaand! Giv os din og Jesu Aand! Giv os Kraft og Mod i Bryst!

3. Saa mangen er Med Drøvelse omspændt; Ak! dybt nedbøiet han indtræder her; Dig kun er hans Sorg bekjendt. Herre, vor Gud! Led af Sorgen ham ud! Lad den Nedbøiede Din Frelses Time see! At han gaaer med luttret Sind Atter i dit Tempel ind, Yder dig Tilbedelse.

4. Dig bede vi, Vor Gud! paa dette Sted: at du vil Stad og Land fra Uheld frie, Og forlene Held og Fred. Hør da vor Bøn! Hør ved Jesum din Søn! Vor Sjel, vort Hjerte troer, Og lider paa hans Ord: At du giver os til Gavn, Hvad vi bede i hans Navn, Som hos dig i Æren boer.

5. Engang hos dig Vi boe blandt Aanders Tal; Vor bedre Lovsang vi evindelig Da for dig istemme skal. Fader! vi der Skue dig, som du er, Og Herren Jesum Christ, Som hos dig throner hist. Der du os i Evighed Giver salig Fryd og Fred. Amen, Amen, det er vist!

II. Søe-Psalmer.

Mel. Herren han er min Hyrde god rc.

544. Vort gode Skib henglider snart Igjennem Havets Bølger; Og Medbør giver skyndsom Fart, Naar Strømmen Vinden følger. Saa løbe Dage, Uger, Aar. Med hvert et Øieblik, som gaaer, Vort Liv saasnart henglider.

2. Men hvor er det, vi færdes hen I vore Valfarts Dage! O! at vi ei uvarligen Paa vildsom Afvei drage! O! lad os holde stadig Vagt! O! lad os give nøie Agt Ad rette Vei at styre.

3. Jeg til Uødelighedes Land Af ganske Sjel vil stunde; Og at jeg didhen komme kan, Gud! du din Hjelp mig unde! Kun dertil skal min Længsel staae: Saa lad min Levetid da gaae; Vid ei for snart jeg kommer.

4. O, gode Fader! du til dig Engang min Sjel vil tage. Da seer jeg i dit Himmerig Kun Freds og Glædes Dage. Der bruser ingen Bølge meer; Der truer ingen blinde Skjer; Der Alt er Roe og Tryghed.

Mel. Nu vel an! vær glad tilmode rc.

545. Hvor jeg skal i Verden vanke, O min Gud! ledsag du mig. Lad mit Hjerte, lad min Tanke Stedse holde fast ved dig! O! du er jo allesteds; Du opfylder Verdens Kreds; Vidt din Himmels Hvælving rækker, Videre din Magt sig strækker.

2. Stundom tumles jeg af Bølger, Strider med det vilde Hav; Stundom Strømmen mig forfølger, Jeg alt seer den aabne Grav; Gjør mig varsom, modig, stærk Til ethvert mit Seemands Værk! At jeg skrækkes ei for Døden, Kjemper uforsagt i Nøden.

3. Lad mig, naar jeg skal betræde Christen= eller Hedning=Kyst: Lad ei Vantroe, syndig Glæde Finde Adgang til mit Bryst! Glemte jeg end Mo-

Moders Sprog: Saae jeg aldrig Kundskabs-Bog; Giv, at dog ei nogensinde Du, min Gud! mig gaaer af Minde!

4. Lad mig altid saa erkjende, At kun du os leder frem; Og naar dette Liv har Ende, Led mig da til bedste Hjem! Her os dog ei Land, ei Hav Varig Roe og Glæde gav. Kun hos dig i Fredens Bolig Er jeg evig tryg og rolig.

Ved Udreisen.

Mel. Rind nu op i Jesu Navn 2c.

546. Far nu vel, du kjære Land! Dine Høie, dine Dale Ham i Haand vi anbefale, Som velsigner Land og Vand. Gud! dit Forsyn overskygge Slægt og Venner i vort Hjem! Lad dem sunde, fro og trygge See, at du hukommer dem!

2. Nu vor Vei vi drage frem Over Havets vilde Bølge; Gud! din Varetægt os følge, Til vi naae igjen vort Hjem. Sign os alle, som paa Vandet Vove Liv for dagligt Brød! Sign dem alle, som paa Landet Vinde det af Jordens Skjød.

3. Lad Retfærdighed og Fred Gjerde om vor Konges Sæde, Som i Folkets Roe og Glæde Søger sin Lyksalighed! At vi, kommende tilbage, Kjende maae vort Land igjen, Og i Favn saa glade tage Hver sin Broder, hver sin Ven!

Ved Hjemkomst.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød 2c.

547. Dit Lys og Leide du os gav; Din Haand, o Gud! os førte. Vel saae vi det opreiste Hav,

Og Stormens Brøl vi hørte. Men Herre! du som styrer Alt, Du bød et Ord, og Havet faldt; Du bød, og taus var Stormen.

2. Naar dybt vi sank i Bølgens Skiød, Hvo førte os i Veiret? Hvo holdt os fra den visse Død, Som trindt om os var leiret? Og naar vi paa den høie Raa I Nattens Mulm og Mørke laae, Hvo gav os Mod og Kræfter?

3. Dig var det, Fader! du vor Gud! For os du Moien letter Du fører os af Faren ud; For os du Veien sletter; Du klarer op den vilde Ørk; Hvor Banen er saa lang, saa mørk; Du er vor tro Ledsager.

4. Saa fører du os ind og ud; Dit høie Navn skee Ære! Saa glade vi, o Naadens Gud! Vort Offer dig frembære. Og naar til Sees vi atter gaae, Din Varetægt vi lide paa I Uveir og i Havblik!

Efter Uveir.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ꝛc.

548. Hœlovet være, Gud! dit Navn For al din store Naade! Os fører du fra Havn til Havn, Og frelser os af Vaade. Ak var du ikke hos, Hvor var da Skib og Gods? Hvor snart var Øiet lukt! Og Livets Lys udslukt! Men i din Haand er Tryghed.

2. Vildt Stormen Segl og Torge slaaer, Og Skræk og Rædsel bringer; Hvad er som mod dens Magt bestaaer, Om du den ei betvinger? Tidt

Bølgen gyselig, Som Bjerget hølner sig. Hæst bliver da vort Raab; Vi see ei Glimt af Haab: End frelser du os, Herre!

3. Med Angestraab af Hjertens Grund Til dig vor Arm vi rakte: Da lyste ned den glade Stund, Som Liv og Redning braate. Vor Angest er forbi. O Gud! dig takke vi! Vi synge dig til Lov, At os ei tog til Rov Afgrundens dybe Hule.

4 O Gud! almægtig er din Haand, Det see vi, og tilbede: Paa Stormens Fart du lægger Baand, Og tæmmer Havets Vrede. Saa vist vi vide nu, Du er vor Fader, du! Vi tye i Jesu Navn Saa trygge til din Favn, I alskens Nød vor Tillid!

Efter Tordenveir.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ꝛc.

549. Dit Lyn foer ud, din Torden slog, Da truede os Døden; Du i din Varetægt os tog, Og frelste os i Nøden. Brat frembrød Lyn paa Lyn, Og blændede vort Syn: De truede med Død; Men du, o Herre! bød: I Havets Skjød de slukkes.

2. Af Stormens Hvin, af Tordnens Brag Gjenlød al Himlens Bue. Til Midnat blev den klare Dag; Vort Lys var Lynets Lue. Sort Havet var som Jord; Da lød dit Magtens Ord: Forbi var Farens Tid, Og, som en Engel blid, Af Mulmet fremgik Solen.

3. Ja! stor, o Herre er din Magt; Du tæmmer Lyn og Torden. Lov, evig Lov dig være sagt,

I Himlen og paa Jorden! Saa tryg paa Bølgen blaa Vort freiste Skib skal gaae. Thi prise vi dit Navn: Du os fra Havn til Havn Beskjermende ledsager.

Til Orlogs.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg 2c.

550. Med Gud i lovlig Kald vi gaae, Om Fødeland at frede; At Orlogstoget lykkes maae, Saa tillidsfuld vi bede. Kun ene du, vor Gud! Kan dele Seier ud Giv Seier! men, o giv, At ogsaa spares Liv Blandt os og vore Brødre.

2. Den vilde Storm adlyder dig; Du standser Lynets Lue; Hvor grum en Bølgen reiser sig, Du kan den underkue; Saa let formilder du Vor Uvens vrede Hu; Hvor stærk end er hans Magt, Hvad Raad han har opiagt, Let gjør du dem til Skamme.

3. Vor Fiendes Blod er Broders Blod Vi ikke det begjere; Men skal vi slaae, da skjenk os Mod, At hævde Landets Ære! Lad da vor Tordens Røst Forfærde Uvens Bryst! Velsign vort høie Flag Paa Kampens varme Dag Med seierfalig Lykke!

Morgensang.

Mel. Nu vel an! vær frisk tilmode 2c.

551. Skummel Nat er overvunden, Gud! din Sol igjen opstaaer; Mørkets Fare er forsvunden;

Lettere nu alting gaaer. Dig, vor Fader! være sagt Tak for Hvile, Tak for Vagt Dig, som os ved Søvn har styrket, Dig, som kaldte Lys af Mørket!

2. Du bortvender Søens Farer; Storm og Bølger lyde dig Du os Liv og Lykke sparer. Altid er du hjælperig! Skib og Gods, og Een og hver Kun ved dig beholden er. Var ei du, hvor snart i Havet Laae da Skib og Alt begravet!

3. Hvordan denne Dag skal blive, Ikkun du kan dette see. Alting vi dig overgive; Som du vil saa lad det skee! Vi antvorde dig i Haand Gods og Legem, Liv og Aand! Salig den, som du forsvarer. Tryg han møder alle Farer.

Aften-Psalme.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød rc.

552. Er Herren med os paa vor Vei, Hvad kan os da vel skade? Gud er vor Fader: han vil ei Os sine Børn forlade. I alskens Nød han frelse skal Hver den, som gaaer i lovligt Kald; Vel den, som frygter Herren!

2. Hans Fadersie slummer ei; Han selv vil for os vaage. Paa Havet han os viser Vei, End gjennem Nat og Taage. Er Bølgen høi, han jevner den; Og Stormen tæmmer han igjen: Vel den, som frygter Herren!

3. Til vort henrundne Liv, o Gud! Vi see med Tak tilbage. Vor Lod du kjerlig deler ud, Og tæller vore Dage; For denne Dag, for hver

en Stund Vi takke dig af Hjertens Grund. Hjælp os fremdeles, Herre!

Ligsang.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand etc.

553. I lovligt Kald, i Christentroe Bedst endes vore Dage; Vi da med Haab og Sjeleroe Fra Verden Afsked tage. O vel enhver, som dette kan! Han havner i det bedste Land, Og længes ei tilbage.

2. Vi sænke nu en Broder ned Imellem disse Bølger, Dog ikke for Guds Miskundhed Det dybe Hav ham dølger; Engang naar Tiden kommet er, Han da med de Udvalgtes Hær Ind for Guds Throne følger.

---

12. Freds-Psalme.

Mel. Vreden din afvend etc.

554. Priis være ham, som vore Trængsler endte! Den Ild er slukt, som trindt omkring os brændte. Gud Herren bød, thi ham vor Jammer rørte, Og Krig ophørte.

2. See! nu er endt graahærdet Oldings Klage; Sin Søn, sin Alders Haab fik han tilbage. Ei mere Qvinden sin Forsørger savner; Hun fro ham favner.

3. Hærskarers Gud lod Freden herlig stige Fra Himlen ned til Nordens Tvillingrige. Algodheds Gud! du hørte os at bede, Og gav os Glæde.

4. Med hellig Andagt dig vor Tak vi yde; Vor Jubelsang til Jordens Ender lyde! O du! som gav os Fredens Held og Glæde! Dig vi tilbede!

13. Efter Sygdom.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ɔc.

555. Alt her mig mangt et Gode fryder; Det kommer, Fader! fra din Haand. Du Trøst i Kummer, Kraft til Dyder Mig giver ved dit Ord, din Aand Og daglig Nødtørft, Venskab, Fred Mig skjænkes ved din Miskundhed.

2. End eet, Algode! du mig skjenke: Med Helbred du velsigne mig! Kun frit den Sundes Aand kan tænke, Kun han ved Livet glæder sig; Men under Sygdoms Lidelser Mit Legem Sjelens Byrde er.

3 I Smerter nu og nu i Dvale Jeg nys paa Sygeleiet laae; Alt aabnede sig Dødens Dale, Den skumle Vei jeg for mig saae Og uden Trøst og uden Mod Omkring mig Ven og Frende stod.

4. Halleluja! da fra det Høie Din hjælperige Stemme lød; En qvægsom Slum faldt paa mit Øie; Nyt Liv i hver en Aare flød. Jeg vaagned', o hvor vel tilfreds! I taus andægtig Vennekreds.

5 Hvor yndig saaes Naturen smile! Saa skjøn jeg aldrig Solen saae. Min Sundheds Værd ved rolig Hvile Ved Kræfters Brug jeg skjønner paa; Og daglig er min Bøn til dig: Med Sundhed du velsigne mig!

6. Og hvad jeg beder, du mig giver, Hvis det er til mit sande Held. Giv, at da og min Vandel bliver, Saa, at den dig maa tækkes vel; Og Lønnen for et velbrugt Liv Du hisset mig af Naade giv!

---

14. For en Moder efter Barnefødsel.

Mel. Guds Godhed ville vi prise 2c.

556. Lov, Priis og Tak og Ære Skee Gud i Evighed! Høilovet Herren være, Som seer til Svage ned! Han os i Nødens Tid Beskytter, som en Fader, Og aldrig den forlader, Der slaaer til ham sin Lid.

2. Gud! du mig snart lod glemme Min vaandefulde Nød. Hvor liflig var den Stemme: Et Menneske er fød! O! det har Arveret Til Herlighedens Rige; O Haab foruden Lige! Hvad glemmes ei ved det?

3 Giv, at jeg Klogskab vinder Til heldig Barnetugt; I Himlen da jeg finder Min Møies rige Frugt. Jeg raaber fra min Grav, Naar jeg staaer op til Ære: "See! her er jeg, o Herre! Og de, som du mig gav!"

Mel. Fryd dig, o Christi Brud 2c.

557. O Gud! jeg priser dig: Du hjælper faderlig; Din Kraft er hos de Svage; Du skaber Fryd af Klage. Miskundelige Herre, Dig skee Lov, Priis og Ære!

2. Fra Buggen til vor Grav Er du vor Støttestav. I alle Livets Farer Du naadig os bevarer. Miskundelige Herre, Dig skee Lov, Priis og Ære!

3. Du elskte vore Smaae, End før de Lyset saae; Du fryder Qvindens Hjerte; Snart glemmer hun sin Smerte. Miskundelige Herre! Dig skee Lov, Priis og Ære!

4. Giv nu, at rettelig Mit Levnet priser dig; Og mine Børn maae lære, Dig stedse troe at være; Indtil vi Allesammen Hist see dit Aasyn. Amen!

---

15. Ved en Huusfaders Udreise.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ꝛc.

558. O Gud! du skuer al vor Id, Og vore Trin du leder! Du signer faderlig vor Flid, Og om vort Held du freder! Min Pligt mig kalder fra mit Hjem; O led du mig paa Reisen frem. Min Idræt du velsigne.

2. Lad Sundhed, Mod, og Held fra dig Paa Veien mig ledsage, At jeg maa færdes lykkelig, Og vende glad tilbage. Mod Uheld, Fare, List og Vold Vær du paa Land og Vand mit Skjold, Ved Nat og Dag min Styrke!

3. Min elskte Huustroe og mit Hjem Saa nødig jeg forlader eller:
(Min Huustro, Børn og elskte Hjem Saa nødig (jeg forlader eller:
(De kjere Børn, det elskte Hjem Saa nødig jeg (forlader.

Men du vil ei forlade dem, Du min og Mines Fader! Alt hvad jeg har, mit Huus, min Slægt, Jeg giver dig i Varetægt: Din Almagt dem beskjerme!

4. Da reiser jeg saa tryg og fro, Mit Kald opfylder trolig; Tilbage vender jeg med Roe, Og seer med Fryd min Bolig. Blandt mine Kjere glædelig, Algode Gud! jeg takker dig For al din Faders Naade.

---

16. Ved en Huusfaders Hjemkomst.

Mel. Fader vor udi Himmerig 2c.

559. Min Bolig staaer, Tak skee dig, Gud! Trygt staaer den ved dit Forsyns Bud! Saa mangen En forlod sit Huus, Kom hjem, og fandt det da i Gruus. Ved Vand, ved Ild, ved Storm det faldt; Og huusvild mistede han Alt.

2. Du kjerlig hørte hvad jeg bad, Da jeg og Mine skiltes ad; Du mig og dem bevaret har; Din Naade med os alle var. Du til min Reise gav mig Held, Og hjemme fandt jeg Alting vel.

3. O Gud! du vor Beskjermer er. Fremdeles du os naadig vær! At vi i huuslig Fred og Roe Maae glade hos hverandre boe, Og tænke, leve christelig I Bøn og Haab og Troe til dig!

4. Skal nogen af os vandre ud, Det staaer i dit Behag, o Gud, Din Haand veilede hver især, Hvor de end vandre fjern og nær! Og giv, at vi tilsidst hos dig Maae samles i dit Himmerig!

---

17. Børne-Psalme.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn ꝛc.

560. O gode Gud! jeg takker dig. En kjerlig Moder gav du mig, En god, en trofast, Fader! Jeg kjender ikke Livets Vei; Men deres Raad og Lærdom ei Paa Veien mig forlader.

2. O Gud! lad mig betænke ret, Hvad fra mit første Aandedræt Jeg deres Omhu skylder; Da røres jeg saa inderlig, Og Kjerlighed til dem og dig Min hele Sjel opfylder.

3. Mit rørte Hjerte bryder ud I Bøn til dig, algode Gud! Den Svage kan du styrke. Giv! jeg dem lyder redelig! De lære mig at kjende dig, Og trofast dig at dyrke!

4 Løn du dem selv med Miskundhed, Og din Velsignelse udbred Til hvad de foretage; Og lad dem finde Trøst hos dig, Naar Alderdommen nærmer sig Med skrøbelige Dage!

5. Lad Dydens Glæde, Haab og Roe I deres Hjerte altid boe! Du stedse hos dem være! Og naar fra mig du kalder dem Til gode Sjeles rette Hjem, Løn dem med evig Ære!

Register over Psalmerne.

Collecter, Epistler

og

Evangelier

paa

Søn- og Helligdagene i det ganske Aar,

og

vor Herres Jesu Christi

Lidelses Historie,

dernæst

aarlige Kirke-Bønner samt Morgen- og

Aften-Bønner.

Collecter, Epiſtler og Evangelier.

Førſte Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelſke Fader, vi takke dig tilbørligen, og love og priſe dig evindeligen, at du ſatte os arme Menneſker, ſom for Syndens Skyld ſkulle være under Dødens og Satans Tyrannie, din Søn til en Konge, hvilken er en retfærdig og ſagtmodig Konge, og vil formedelſt ſin Død gjøre os frie for vore Synder, og være vor Frelſer, ſom vil redde og hjælpe os imod Døden. Vi bede dig ogſaa, at du formedelſt din Helligaand vil ſaa oplyſe, ſtyre og regiere os, at vi allene kunde holde os til denne retfærdige Konge og Frelſer, og ikke, ſom Verden gjør, forarge os paa hans fattige Skikkelſe og foragte de Ord, men formedelſt en faſt Troe til ham til evig Tid blive ſalige ved den ſamme din elſkelige Søn, Jeſum Chriſtum vor Herre, ſom med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een ſand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epiſtelen, Rom. 13 C. 11 V.

Og dette ſiger jeg nu fornemmelig: efterdi vi vide, at Tiden og Stunden er der, at opſtaae af Søvne, efterdi vor Salighed er nu nærmere, end der vi før troede. Natten er forbigangen, og Dagen er kommen nær hid; thi lader os aflægge Mørkhedens Gjerninger, og tage Lyſets Vaaben paa os. Lader os vandre ſkikkeligen, ſom om Dagen, ikke i Fraadſerie og Drukkenſkab, ikke i Kammerne og Uteerligheder, ikke i Kiv og Avind; men iførər eder den Herre Jeſum Chriſtum, og bærer ikke Omſorg for Kjødet til at opfylde dets Begjerligheder.

Evangelium, Matth. 21 Cap. 1 V.

Og der Jesus og hans Disciple komme nær til Jerusalem, og vare komne til Betphage hos Oliebjerget, da sendte Jesus to af sine Disciple, og sagde til dem: gaaer bort i den Bye, som ligger for eder, og strax skulle I finde et Aseninde bunden og et Føl hos hende, løser dem, og fører dem til mig: og dersom nogen taler eder noget til, da siger, at Herren haver dem behov, saa skal han strax fremsende dem. Dette skede altsammen, at det skulde fuldkommes, som sagt er ved Propheten, som siger: siger Zions Dotter, see! din Konge kommer til dig sagtmodig, og rider paa et Asen og paa den undertvungne Aseninden Føl. Saa ginge Disciplene hen, og gjorde, som Jesus befalede dem, og hentede Aseninden og Føllet, og lagde deres Klæder paa dem, og satte ham derpaa. Og mange af Folket bredde deres Klæder paa Veien, de andre huggede Grene af Træerne, og strødde dem paa Veien; men Skaren, som gik for og fulgte efter, raabte og sagde: Hosianna Davids Søn; lovet være den, som kommer i Herrens Navn, Hosianna i det Høieste.

Anden Sondag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som formedelst din Søn aabenbarede os, hvorledes Himmel og Jord skulle forgaae, og vore Legemer skulle igien opstaae, og at vi alle skulle stilles for Dommen. Vi bede dig, at du formedelst din Helligaand vil holde os ved dit Ord, og udi en ret Troe naadeligen vogte os for Synd, og bevare os i alle Fristelser, at vi ikke skulle besvære vore Hjerter med Fraadserie og Drukkenskab og Sorg for timelig Næring; men altid være vaagne og bede, og med en vis og fast Tillid til din Naade, glædelig vente efter din Søns Tilkommelse, og da formedelst ham blive til evig Tid salige, ved den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 15 C. 4 V.

Thi hvad, som tilforn er skrevet, det er foreskrevet os til Lærdom, paa det vi skulle have Haab, formedelst Taalmodighed og Skriftens Trøst; men Taalmodighedens og Trøstens Gud give eder, at I kunde have et Sind iblandt hverandre efter Jesum Christum; paa det I eendrægteligen med een Mund kunde prise Gud og vor Herres Jesu Christi Fader. Derfor antager hverandre, ligesom og Christus haver antaget eder til Guds Ære. Og jeg siger, at Jesus Christus er bleven Omskjærelsens Tjener for Guds Sandheds Skyld, til at stadfæste Fædrenes Forjættelser, og at Hedningerne skulde love Gud for sin Barmhjertighed, ligesom skrevet staaer: derfor vil jeg bekjende dig iblandt Hedninge og sjunge dit Navn.

Evangelium, Luk. 21 C 25 V.

Og der skulle skee Tegn i Soel, Maane og Stjerner, og paa Jorden skulle Folket blive bange indtil Mistrøstelse, naar Havet og Vandbølgerne skulle bruse. Og Menneskene skulle forsmægte for Rædsel, og for de Tings Forventelse, som skulle komme over Jorderige; thi Himmelens Kræfter skulle røre sig. Og da skulle de see Menneskens Søn komme i Skyerne med stor Kraft og Herlighed. Men naar dette begynder at skee, da seer op, og opløfter eders Hoveder, fordi at eders Forløsning stunder til. Og han sagde dem en Lignelse: seer til Figentræet og alle Træer, naar som de nu skyde ud, da see I, og mærke af eder selv, at Sommeren er nu nær. Ligesaa og I, naar som I see, at dette skeer, da mærker, at Guds Rige er nær. Sandelig, jeg siger eder, at denne Slægt skal ikke forgaae, førend det er skeet altsammen: Himmel og Jord skulle forgaae, men mine Ord skulle ikke forgaae. Saa vogter eder selv, at eders Hjerter ikke nogen Tid besværes med Fraadserié og Drukkenskab og med Sorg for dette Livs Næring. Og denne Dag maatte komme hasteligen over eder; thi den skal komme som en Snare over alle

dem, som boe paa Jorden; værer derfor altid vaagne og beder, at I kunne være værdige til at undflye alt dette, som skee skal, og at staae for Menneskens Søn.

Tredie Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som lod din Søn, vor Herre Jesum Christum, vorde Menneske, og derfor komme til Verden, at han skulde afværge Djevelens Tyrannie og hjælpe os arme Mennesker imod Synden og Døden, og gjøre os til evig Tid salige. Vi bede dig, at du vil med din Helligaand saa styre og regjere vore Hjerter, at vi ikke skulle see til noget andet, end til hans Ord, og derved undflye al Forargelse, som vor Fornuft viser os til, paa det vi altid maa findes blandt den Hob, som ikke forarger sig paa din Søn Jesum Christum, men blive formedelst ham evindelig salige, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 4 C. 1 V.

Lad hvert Menneske saa agte os, som Christi Tienere og Huusholdere over Guds hemmelige Ting, og det som ydermere udkræves af Huusholdere, er, at enhver maae findes troe; men mig er det en saare ringe Ting, at jeg maae dømmes af eder, eller af nogen menneskelig Dom; ja jeg dømmer mig end ikke selv; thi jeg veed intet med mig selv; dog er jeg derfor ikke retfærdiggjort, men Herren er den som mig dømmer. Saa dømmer da ikke nogen for Tiden, forend Herren kommer, som baade skal føre til Lyset det som skjult er i Mørket og aabenbare Hjerternes Raad, og da skal enhver vederfares Lov af Gud.

Evangelium, Matth. 11 C. 2 V.

Men der Johannes hørte i Fængslet Christi Gjerninger, sendte han to af sine Disciple hen og lod ham sige: er du den som skal komme, eller skulle vi vente nogen anden? Og Jesus svarede og sagde til dem: gaae hen og forkynder Johannes igjen det, som I høre og see: de Blinde faae deres Syn igjen, og de Halte gaae

de Spedalske renses, og de Døve høre, de Døde staae op, og Evangelium prædikes for de Fattige; og salig er den, som ikke forarges paa mig. Der nu disse ginge bort, begyndte Jesus at tale til Folket om Johannes: hvad ere I gangne hen ud i Ørken at see? Ville I see et Rør, som røres hid og did af Veiret? Eller hvad ere I udgangne at see? Ville I see et Menneske, klædt i bløde Klæder? Seo! de som bære bløde Klæder ere i Kongers Huse; eller hvad ere I udgangne at see? Ville I see en Prophet? Ja, jeg siger eder, og langt mere end en Prophet; thi han er den, om hvilken der staaer skrevet: see! jeg sender min Engel for dig, som skal berede din Vei for dig.

Fjerde Søndag i Advent.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, det er tilbørligt, at vi takke dig, at du selv haver beredt den naadefulde Daab ved den hellige Døbere Johannem, og ladet os ogsaa komme dertil, hvorudi du tilsagde os Syndernes Forladelse, den Helligaand og det evige Liv for din Søn Jesu Christi Skyld. Vi bede dig, ophold os udi saadan Tillid til din Naade og Barmhiertighed, at vi aldrig skulle tvivle paa samme din Tilsigelse, men trøste os dermed i alle Fristelser; og giv os din Helligaand, at vi kunne bevare os fra Synd og stedse blive i den Uskyldighed, til hvilken vi komme ved Daaben, indtil vi ved din Naade maae blive evig salige, formedelst den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Phil. 4 C. 1 V.

Glæder eder i Herren altid, og atter siger jeg, glæder eder. Lader eders Sagtmodighed være vitterlig for alle Mennesker. Herren er nær; sørger ikke for nogen Ting, men i alle Ting lader eders Begjeringer vorde aabenbaret for Gud, ved Bøn og ydmyg Formaning med Taksigelse. Og Guds Fred, som overgaaer al Forstand, skal bevare eders Hjerter og eders Sind i Christo Jesu.

Evangelium, Joh. 1 C. 19 V.

Og dette er Johannes Vidnesbyrd, der Jøderne sendte af Jerusalem Præster og Leviter, at de skulle spørge ham ad: hvo er du? Og han bekjendte og nægtede ikke; men han bekjendte: jeg er ikke Christus. Og de spurgte ham ad: hvad da? Er du Elias? Han sagde: jeg er ikke. Er du en Prophet? og han svarede: Nei. Da sagde de til ham: hvad er du da, at vi kunne give dem Svar, som have os udsendt? Hvad siger du om dig selv? Han sagde: jeg er hans Røst, som raaber i Ørken: bereder Herrens Vei, som den Prophet Esaias haver sagt. Og de, som vare udsendte, vare af Pharisæerne. Og de spurgte ham ad, og sagde til ham: hvi døber du da, om du ikke er Christus, og ei Elias, og ei en Prophet? Johannes svarede dem og sagde: jeg døber med Vand; men han staaer midt iblandt eder, den I ikke kjende; han er den, som skal komme efter mig, hvilken haver været for mig, hvis Skoetvinde jeg ikke er værdig til at opløse. Dette skede udi Bethabara paa hiin Side Jordan, hvor Johannes da døbte.

Christi Fødselsdag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig for din store Naade og Barmhjertighed, at du haver ladet din kjere Søn annamme vort Kjød og Blod, og formedelst ham naadeligen hjulpet os fra Synd og den evige Død. Vi bede dig, oplys vore Hjerter med din Helligaand, at vi for saadan Naade kunne være taknemmelige og dermed trøste os i al vor Nød og Fristelse, og saa omsider blive evindelig salige, formedelst den samme din kjere Søn vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Ebr. 1 C. 1 V.

Efterat Gud i fordum Tid havde talet mange Gange, og i mange Maader til Fædrene ved Propheterne, da haver

han i disse sidste Dage talet til os formedelst Sønnen, hvilken han satte til en Arving over alle Ting, formedelst hvilke han og giorde Verden. Hvilken efterdi han er hans Herligheds klare Skin, og hans Væsens rette Billede, som bær alle Ting med sit kraftige Ord, da efter at han havde forrettet vore Synders Renselse formedelst sig selv, satte han sig hos Majestætens høire Haand i det Høie, og er saa bleven saa meget høiere end Englene, som han aldeles havde arvet et langt ypperligere Navn for dem; thi til hvilken Engel haver han nogen Tid sagt: Du er min Søn! i Dag jeg fødte dig!

Evangelium, Luc. 2 C. 1 V.

Og det begav sig i de samme Dage, at der udgik en Befaling fra Keiser Augusto, at al Verden skulle beskrives til Skat, Denne Beskrivelse var den allerførste, som skede, der Cyrenius var Landsherre i Syrien. Og de gik alle at lade sig beskrive til Skat, hver til sin Stad. Da drog Joseph op af Galilæa af den Stad Nazareth til Jødeland, til Davids Stad, som kaldes Bethlehem, fordi han var af Davids Huus og Slægt, at han skulde lade sig beskrive til Skat med sin trolovede Hustrue, som var frugtsommelig. Og det skede, mens de vare der, da blev Tiden fuldkommen, at hun skulde føde. Og hun fødte sin førstefødte Søn, og svøbte ham i Klude, og lagde ham ned i en Krybbe; thi de havde ellers intet Rum i Herberget. Og der vare Hyrder i den samme Egn, som laae i Marken og holdt Nattevagt over deres Hjord. Og see! Herrens Engel stod uformodentlig hos dem, og Herrens Herlighed skinnede om dem, og de frygtede saare. Men Engelen sagde til dem: frygter ikke; thi see! jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket; thi eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Christus i Davids Stad. Og dette skal være eder til et Tegn: I skulle finde et Barn svøbt i Klude og liggende i en Krybbe. Og strax blev der hos Engelen

gelen en himmelske Hærskares Mangfoldighed, som lovede G d og sagde: Ære være Gud i det Høie! og Fred paa Jorden! og i Menneskene en Velbehagelighed!

Aftensangs-Text paa Juledag, Luc. 2 C. 15 V.

Og det skede, der Engelen fore bort fra Hyrderne til Himmelen, da sagde Hyrderne til hverandre: saa lader os nu gaae lige hen til Bethlehem, at vi og maae see det, som der er skeet, hvilken Herren nu haver aabenbaret for os. Og de komme hasteligen, og funde baade Maria og Joseph, og Barnet liggende i Krybben. Og der de havde seet det, da forkyndede de overalt det Ord, som var sagt til dem om dette Barn: og alle, som dette hørte, forundrede sig over dette, som Hyrderne sagde til dem. Men Maria bevarede alle disse Ord, og overveiede dem i sit Hjerte. Og Hyrderne vendte tilbage igjen, prisede og lovede Gud for alt det, som de havde hørt og seet, ligesom det var sagt til dem.

St. Stephans Dag.

Collect. Lader os alle bede:

O evige og barmhjertige Gud, himmelske Fader, du som haver givet den hellige Stephan Naade, at han for dit Ord og din elskelige Søns Skyld, blev den første Martyr efter Christi Himmelfart, og med Taalmodighed gjorde Bøn for sine Forfølgere; giv os ogsaa Naade, at vi taalmodigen kunde lide, hvad os tilskikkes efter den guddommelige Villie, og at vi ogsaa kunde elske vore Fiender og Uvenner, og bede for dem, formedelst den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Ap. G. 6 C. 8 V. og 7 C. 54 V.

Men Stephanus, fuld af Troe og Kraft, gjorde underlige Gjerninger og store Tegn iblandt Folket. Da stode der nogle op af den Skole, som kaldes de Libertiners og de Cyreners og de Alexandriners, og deres, som vare af Cilicia og Asia, og tvistede med Stephano; men de kunde ikke staae

den Viisdom og den Aand imod, af hvilken han talede. Da bestikkede de hemmelig nogle Mænd, som sagde: vi hørte ham tale bespottelige Ord imod Mosen og imod Gud. Saaledes oprørte de Folket og de Eldste og de Skriftkloge, og de fore ind paa ham; rykte ham bort, og førde ham for Raadet, og de bestilte der falske Vidner, som sagde: det Menneske lader ikke af at tale bespottelige Ord imod dette hellige Sted og imod Loven; thi vi høre ham sige: at denne Jesus af Nazareth skal forstyrre dette Sted, og forvende de Skikke, som Moses overgav til os. Og alle de, som sadde i Raadet, stirrede paa ham, og saae hans Ansigt som en Engels Ansigt. Da stak det dem i deres Hjerter af Vrede, og de bede Tænderne tilsammen over ham. Men, som han var fuld af den Helligaand, saae han stadig op til Himmelen, og saae Guds Herlighed, og Jesum staaende hos Guds høire Haand Og han sagde: see! jeg seer Himlene aabne, og Menneskens Søn staae hos Guds høire Haand. Da raabte de med høi Røst, stoppede deres Øren til, og stormede eendrægteligen ind paa ham, stødte ham ud af Staden, og stenede ham; og Vidnerne lagde deres Klæder ned ved en ung Mands Fødder, som heed Saulus. Saa stenede de Stephanum, som paakaldede Gud og sagde: Herre Jesu annam min Aand! men han faldt ned paa Knæe, og raabte med høi Røst: Herre tilregn dem ikke denne Synd. Og som han det sagde, sov han hen.

Evangelium, Matth. 23 C. 34 V.

Derfor see! jeg sender til eder Propheter og Vise og Skriftkloge: og nogle af dem skulle I slaae ihjel og korsfæste, og nogle skulle I hudstryge i eders Skoler, og forfølge dem fra en Stad til en anden, og der skal komme over eder alt det retfærdige Blod, som er udgydet paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Zacharia, Barachiæ Søns Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Templen og Alteret. Sandelig, jeg siger eder, at alt dette skal komme over denne Slægt. Jerusalem! Jerusalem! du, som ihjelslaaer Propheterne, og stener dem, som ere sendte til dig, hvor ofte vilde

jeg forsamle dine Børn, ligerviis som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, men I ville ikke; see! eders Huse skal efterlades eder øde, thi jeg siger eder: I skulle herefter ikke see mig, førend I sige: Lovet være den som kommer i Herrens Navn.

Sondag imellem Juul og Nytaarsdag.

Collect. Lader os alle bede:

O evige og almægtige Gud, vi bede dig, at du vil naadeligen styre og regjere vore Veie, at vi kunne vandre efter din Villie, og for din elskelige Søns Skyld voxe og forfremmes i et gudeligt Levnet, hvilken med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Gal. 4 C. 1 V.

Jeg siger dig: saalænge som Arvingen er et Barn, da er der inger Forskiel imellem ham og en Tjener, endog han er en Herre over alt Godset; men han er under Formynder og Pleiemester, indtil den beskikkede Tid af hans Fader. Ligesaa og vi, der vi vare Børn, da vare vi trælbundne under de første Verdens Elementer; men der Tidens Fylde kom, da sendte Gud sin Søn, født af en Qvinde, og Loven underdanig, paa det han skulde forløse dem, som vare under Loven, at vi maae faae Børnenes Udkaarelse. Og efterdi I ere da Børn, da haver Gud udsendt sin Søns Aand i eders Hjerter, som raaber: Abba, Fader, saa er du nu ikke mere en Tjener, men en Søn, og er du nu en Søn, da er du og Guds Arving formedelst Christum.

Evangelium, Luc. 2 C. 33 V.

Og Joseph og Jesu Moder forundrede sig over de Ting, som bleve sagde om ham, og Simeon velsignede dem, og sagde til hans Moder Maria: see! denne er sat til et Fald og Opstandelse for mange i Israel, og til et Tegn, som skal modsiges: ja der skal og et Sværd trænge sig igjennem din Sjel, paa det at mange Hjertes Tanker skulle aabenbares. Og der var en Prophetinde Anna, Phanuels Datter af Assers Stamme, hun var kommen til en høi Alder, og havde

levet syv Aar med sin Huusbonde efter sin Jomfruedom, og nu var hun en Enke ved fire og firesindstyve Aar gammel, som aldrig kom af Templen, men tjente Gud med Fasten og Beden Nat og Dag! denne samme kom just dertil i den samme Stund, og iligemaade prisede Herren og talede om ham til alle, som forventede Forløsning i Jerusalem. Og der de havde fuldkommet alting efter Herrens Lov, da fore de til Galilæam igjen, til deres Stad Nazareth. Men Barnet voxte og blev stærk i Aanden, fuld med Viisdom, og Guds Naade var over ham.

Nytaarsdag.

Collect. Lader os alle bede:

O barmhiertige, evige Gud, himmelske Fader, som formedelst Omskjærelsen vilde give din elskelige Søn under Loven, at vi derved skulde forløses fra Lovens Forbandelse, giv os din Naade, at vi saa kunne vorde deelagtige i samme Forløsning, at vi til evig Tid kunde blive salige, formedelst den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Gal. 3 C. 23 V.

Men førend Troen kom, da vare vi forvarede under Loven, og indsluttede til den Troe, som skulle aabenbares. Saa haver og Loven været vor Tugtemester til Christum, paa det at vi skulle blive retfærdiggiorte formedelst Troen, men nu Troen er kommen, da ere vi ikke mere under Tugtemesteren, thi I ere alle Guds Børn formedelst Troen til Jesum Christum, thi saa mange af eder, som ere døbte paa Christum, have og iført sig Christum. Her er hverken Jøde eller Græke her er hverken Tjener eller Frie, her er hverken Mand eller Qvinde, thi I ere allesammen een i Christo Jesu. Ere I da Christi, saa ere I jo Abrahams Sæd og Arvinger efter Forjættelsen

Evangelium, Luc. 2 C. 21 V.

Og der otte Dage vare fuldkomne, at Barnet skulle omskjæres, da blev hans Navn kaldet Jesus, som

det blev kaldet af Engelen, førend han blev undfangen i Moders Liv.

Søndag efter Nytaarsdag.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader, du som lod din kjere Søn Jesum Christum blive Fremmed og Udlænding i Egypten for vor Skyld, og førte ham hiem igjen uskadt til sit Fædreneland, vi bede dig, giv os din Naade, at vi arme Mennesker, som ere Fremmede og Udlændinge i denne farlige Verden, maatte snarligen komme hjem til Himmeriges Rige, vort rette Fædreneland, der at leve altid i Herlighed og Glæde for din Søn Jesu Christi Skyld, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 3 C. 19 V.

Og nu vide vi, at hvad som Loven siger, det siger den til dem, som ere under Loven, paa det at hver Mund skal tilstoppes, og al Verden skal være lydig for Gud: derfor kan intet Kjød vorde retfærdiggjort for ham formedelst Lovens Gjerninger, thi af Loven kommer Syndens Kundskab, men nu er Guds Retfærdighed aabenbaret under Loven, og haver Beviisning baade af Loven og Propheterne, jeg mener den Guds Retfærdighed, som kommer formedelst Troen til Jesum Christum, til Alle og over Alle, som troe.

Evangelium, Matth. 2 C. 19 V.

Men der Herodes var død, see! da aabenbaredes Herrens Engel i en Drøm for Joseph i Egypten, og sagde: staae op, og tag Barnet og hans Moder til dig, og drag hen i Israels Land; thi de ere døde, som stode efter Barnets Liv. Og han stod op, og tog Barnet og hans Moder til sig, og kom til Israels Land; men der han hørte at Archelaus var Konge i Jødeland i sin Fader Herodes Sted, da befrygtede han sig at komme derhen; men som han blev advaret af Gud i en Drøm, drog han tilside hen i den Galilæiske Egn, og han kom derhen og boede i en Stad,

som kaldes Nazareth; at det skulde fuldkommes, som sagt er ved Propheterne: han skal hedde Nazareus.

Første Søndag efter Hellig Trekongersdag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som formedelst din Naade og Velsignelse haver givet os Børn og Tyende, vi bede dig, giv os saadanne Hjerter, at vi kunne give dem gode Exempler, hverken forarge dem med Ord eller Gjerninger, men holde dem flittigen til Kirke og høre dit salige Ord og give dem din Aand og Naade, at saadan Sæd kan bære god Frugt, paa det de kunne leve dig til Lov, Ære og Priis, og andre Folk til Nytte og Forbedring, og ingen til Forargelse, ved din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 12 C. 1 V.

Saa formaner jeg eder, kjere Brødre! ved Guds overflødige Barmhjertighed, at I fremstille eders Legemer til et levende, helligt og Gud velbehageligt Offer, som er eders fornuftige Gudstjeneste; Og skikker eder ikke lige efter denne Verden, men bliver forvandlede formedelst eders Sinds Fornyelse, paa det at I kunne prøve, hvilken der er den Guds gode, velbehagelige og fuldkomne Villie; thi jeg siger formedelst denne Naade, som mig er given til hver Mand, som er iblandt eder, at ingen skal tænke at forstaae over det, som han bør at forstaae, men at han skal forstaae til Maadelighed, ligesom Gud haver uddeelt til enhver Troens Maade: thi ligerviis, som vi have mange Lemmer paa eet Legeme, men alle Lemmer have ikke eens Forretning: saa ere og vi mange eet Legeme udi Christo; men indbyrdes ere vi hverandres Lemmer.

Evangelium, Luc. 2 C. 42 V.

Og der Jesus var tolv Aar gammel ginge de hen op til Jerusalem, efter Høitidens Sædvane. Der de nu havde fuldendet de Dage og ginge hjem igjen, blev Barnet Jesus tilbage i Jerusalem, og Joseph og hans Moder vidste det ikke. Men, som de meente, at han havde været iblandt Selskabet paa Veien, komme de

en Dagsreise, og ledte efter ham iblandt Slægtninge
og Kyndige. Og der de funde ham ikke, ginge de til-
bage igjen til Jerusalem, og ledte efter ham. Og
det begav sig tre Dage derefter, da funde de ham sid-
dende i Templen, midt iblandt Lærerne, at han baade
hørte dem og tilspurgte dem; og alle de, ham hørte,
forundrede sig saare paa hans Forstand og Gjensvar.
Og der de saae ham, bleve de forfærdede, og hans
Moder sagde til ham: Søn! vi gjorde du os det? See!
din Fader og jeg ledte efter dig med Bedrøvelse. Og
han sagde til dem: hvi lede J efter mig? Vide J ikke,
at det bør mig at være i de Forretninger, som er min
Faders? Men de forstode de Ord ikke, som han talede
med dem. Saa gik han med dem og kom til Nazareth,
og var dem underdanig. Men Maria bevarede alle
disse Ord i sit Hjerte. Og Jesus forfremmedes i
Viisdom, Alder og Naade hos Gud og Menneskene.

Anden Søndag efter Hellig Trekongersdag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig, at du haver givet os din Naade, og ladet os komme i den hellige Ægteskabsstand, og derved bevaret os fra Horerie og Skjørlevnet. Vi bede dig, giv os din Helligaand, som kan regjere os derudi, at vi kunne leve eendrægteligen med hverandre, og ingen Aarsag give til Vrede og Usamdrægtighed, men at vi kunne leve i Kjerlighed og Gudfrygtighed, paa det, at om vi blive ikke fri fra Fristelse, at vi kunne dog altid fornemme din naadige Hjælp, og opføde vore Børn efter din Villie, og i Troe og Tillid saaledes fremdrage vort Levnet her paa Jorden, at vi kunne blive til evig Tid salige, formedelst din Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 12 C. 6 V.

Og efterdi vi have adskillige Naadens Gaver, efter den Naade, som os er given, enten det er Prophetie, da skal den være lige efter Troens Maade, eller et Embede,

da lader den tage vare paa Embedet, eller om nogen lærer, da skal han tage vare paa Lærdommen, eller og, formaner nogen, da vare sig paa Formanelsen; giver nogen, da lad ham give eenfoldigen; staaer nogen noget fore, han giøre det med Flid: og gjør nogen Barmhiertighed, da giøre sig det med Glæde; eders Kjerlighed være uden Skrømt; haver en Afskye for det Onde, men hænger fast ved det Gode, elsker hverandre af Hiertet med broderlig Kjerlighed, og kommer hverandre tilforn med Ærbødighed; værer ikke lade til det I skulle giøre; værer brændende i Aanden og tjener Herren. Værer glade i Haabet, taalmodige i Bedrøvelse og varagtige i Bønnen. Tager eder de Helliges Nødtørftighed an, og laaner gierne Herberge; velsigner dem, som eder forfølge, velsigner og bander ikke. Fryder eder med de Glade og græder med de Grædende. Haver et Sind imod hverandre, og tragter ikke efter høie Ting; men holder eder lige med de Fornedrede.

Evangelium, Joh. 2 C. 1 V.

Og paa den tredie Dag skede et Bryllup i Cana udi Galilæa, og Jesu Moder var der. Der var baade Jesus selv og hans Disciple indbudne til Brylluppet; og der dem fattedes Viin, siger Jesu Moder til ham: de have ikke Viin; Jesus siger til hende: Qvinde! hvad haver jeg med dig at gjøre? min Time er endnu ikke kommen. Da sagde hans Moder til Tjeneren: hvad han siger eder, det gjører. Og der vare sex Vandkar af Steen, satte efter Jødernes Renselsesskik, hvoraf ethvert kunde holde to eller tre Maader. Jesus siger til dem: fylder Vandkarrene med Vand, og de fyldte dem til det øverste; og han siger til dem: skjenker nu i og bærer det til Kjøgemesteren; og de bare det frem; men der Kjøgemesteren smagede Vandet, som var bleven til Viin, og vidste ikke hveden det kom, men Tjeneren, som havde øst Vandet, vidste det; da kaldede Kjøgemesteren Brudgommen, og sagde til ham: hver Mand sætter gierne den gode Viin først frem, og naar de ere blevne drukne, da den som ringere er; men

du havet forvaret den gode Viin indtil nu. Denne Begyndelse gjorde Jesus paa sine underlige Tegn i Cana i Galilæa, og han aabenbarede sin Herlighed og hans Disciple troede paa ham.

Tredie Søndag efter Hellig Trekongersdag.

Collect. Lader os alle bede:

O almægtige, evige Gud, vi bede dig, at du naadeligen vil see til vor Skrøbelighed, og udrække din vældige Haand til at beskierme os imod vore Fiender, formedelst Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 12 C. 16 V.

Værer ikke kloge i eder selv, betaler ingen Ondt med Ondt, beflitter eder paa at gjøre det som godt er for alle Mennesker; er det muligt, da haver Fred med alle Mennesker, saa meget som det staaer til eder. Hevner eder ikke selv, mine Allerkjæreste! men giver Vreden Rum! thi der staaer skrevet: Hevnen hører mig til, jeg vil betale, siger Herren; derfor, dersom din Fiende hungrer, da giv ham Mad, tørster han, da giv ham Drikke; thi naar du det gjør, da samler du gloende Kul paa hans Hoved. Lad dig ikke overvinde af det Onde, men overvind det Onde med det Gode.

Evangelium, Matth. 8 C. 1 V.

Der Jesus gik ned ad Bjerget, fulgte der meget Folk efter ham; og see der kom en Spedalsk og tilbad ham og sagde: Herre! om du vil, da kan du vel rense mig. Da udstrakte Jesus sin Haand og rørte ved ham, sigende: jeg vil være reen, og strax blev han reen af sin Spedalskhed. Og Jesus sagde til ham: see til, at du siger ingen det; men gaae hen og betee dig for Præsten, og offre den Gave, som Moses haver befalet, til et Vidnesbyrd for dem. Og der Jesus gik ind i Capernaum, da kom der en Hovedsmand til ham, som bad ham, og sagde: Herre! min Tjener ligger hjemme verkbruden og pines svarlig. Jesus sagde til ham: jeg vil komme og helbrede ham. Men

Hovedsmanden svarede og sagde: Herre! jeg er ikke værd, at du skal gaae under mit Tag! men sig ikkun et Ord, saa bliver min Tjener helbredet: thi jeg er og et Menneske under andres Herredom, som haver Stridsmænd under mig; naar jeg siger til den ene: gaaer hen, saa gaaer han; og til den anden: kom hid, saa kommer han; og til min Tjener: gjør det, saa gjør han det. Der Jesus hørte det, forundrede han sig, og sagde til dem som fulgte ham: sandelig, jeg siger eder, saa stor en Troe haver jeg end ikke fundet i Israel. Men jeg siger eder: mange skulde komme af Øster og Vester og sidde til Bords med Abraham, Isaak og Jacob i Himmeriges Rige; men Rigets Børn skulde kastes hen ud i det udvortes Mørke, der skal være Graad og Tænders Gnidsel. Og Jesus sagde til Hovedsmanden: gaae hjem, dig skee som du troede; og hans Tjener blev helbredet den samme Time.

Fjerde Søndag efter Hellig Trekongersdag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som af dit faderlige og gode Naad skikker dine Børn her paa Jorden under Korset, og lader komme adskillige Storme over os at dæmpe Synden med, og øve os i Troen, Haabet og idelige Bønner. Vi bede dig, at du vil forbarme dig over os og forskaffe os naadelig Hjælp i alle vore Fristelser og Nød, saa at vi kunde kjende din Naade og faderlige Bistand, og med alle Helgene leve og prise dig til evig Tid, formedelst din kjære Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 13 C. 8 V.

Værer ingen noget skyldige, uden at elske hverandre; thi den, som elsker den anden, haver fuldkommet Loven thi dette: du skal ikke bedrive Hoer: du skal ikke slaae ihjel: du skal ikke stiele: du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd: du skal ikke begiere; og, om der er noget andet Bud mere, der befattes i dette Bud, ligesom i en Hovedsum, nemlig

dette: du skal elske din Næste ligesom dig selv. Kjerlighed gjør sin Næste intet ondt, derfor er Kjerlighed Lovens Fuldkommelse.

Evangelium, Matth. 8 C. 23 V.

Og som Jesus gik ud i Skibet, fulgte hans Disciple med ham. Og see, det begyndte en Storm i Havet, saa at Skibet skjultes ogsaa af Bølgerne; men han sov. Da gik hans Disciple til ham, vakte ham op, og sagde: Herre! hjælp os! vi forgaae; men han sagde til dem: I lidet Troende! hvi ere I saa frygtagtige? Saa stod han op, og truede Veiret og Havet, og det blev ganske stille. Men Menneskene forundrede sig, og sagde: hvad mon denne være for een, at baade Veiret og Havet ere ham lydige?

Femte Søndag efter Hellig Trekongersdag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig, at du haver saaet den gode Sæd, dit hellige Ord i vore Hjerter, vi bede dig, at du vil formedelst din Helligaand lade denne Sæd blive levende i os og bære Frugt, og bevar os fra den onde Fiende, at han ikke saaer Klinte deriblandt; bevar os fra kjødelig Tryghed, og hjælp os i allehaande Fristelser, indtil vi blive evindelig salige, ved den samme din Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Coloss. 3 C. 12 V.

Saa ifører eder nu som Guds Udvalgte, Hellige og Elskelige, hjertelig Barmhjertighed, Fromhed, Ydmyghed, Sagtmodighed, Langmodighed, saa at I fordrage hverandre, og forlader hverandre, dersom nogen haver noget Klagemaal imod nogen. Ligesom Christus forlod eder, saa skulle og I. Men over alt dette, da ifører eder Kjerlighed, som er Fuldkommenheds Baand. Og Guds Fred regierer i eders Hjerter, til hvilken I og ere kaldede i eet Legeme, og værer taknemmelige. Lader Christi Ord boe rigeligen i eder med al Viisdom! lærer og formaner eder selv med Psalmer, Lovsange og aandelige Viser, og sjunger

liflig i eders Hjerter for Herren. Men alt dette, som I giøre med Ord eller Gierninger, det gjører altsammen i vor Herres Jesu Christi Navn, og takker Gud og Faderen formedelst ham.

Evangelium, Matth. 13 C. 24 V.

Jesus satte dem en anden Lignelse for, og sagde: Himmeriges Rige lignes ved et Menneske, som saaede god Sæd i sin Ager; men der Folkene sove, kom hans Fiende, og saaede Klinte midt iblandt Hveden, og gik bort. Der Sæden sprang nu op og bar Frugt, da syntes ogsaa Klinten. Saa gik Huusbondens Tjenere frem, og sagde til ham: Herre! saaede du ikke god Sæd i din Ager? Hvoraf haver den da Klinten? Han sagde til dem, det haver Fienden gjort. Da sagde Tjenerne: vil du da, at vi skulle gaae bort, og luge den af? Men han sagde: nei, paa det I skulle ikke tillige rykke Hveden op med, dersom I luge Klinten af. Lader dem begge voxe tilsammen indtil Høsten, og naar det er Tid at høste, vil jeg sige til Høstfolket: sanker først Klinten tilsammen, og binder den udi Knipper, at man kan opbrænde den; men samler mig Hveden sammen i min Lade.

Sjette Søndag efter Hellig Trekongersdag.

Det skeer undertiden, dog sielden, at der falder og den sjette Søndag imellem Hellig Trekongersdag og Septuagesima: derfor, naar det skeer, da maae man bruge den Collect, Epistel og Evangelium, som falder paa den 27de Søndag efter Trinitatis, fordi der falder ikke da saa mange Søndage imellem Trinitatis og Advent.

Søndag efter Septuagesima.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som formedelst dit hellige Ord kaldede os i din Viingaard, vi bede dig, giv os din Helligaand i vore Hjerter, at vi kunne i din Viingaard flittigen arbeide, og vogte os for Synd og al Forargelse, rette os hørsommeligen efter dit Ord og Villie, og sætte al vort Haab allene paa din Naade, som du saa rige-

ligen haver beviist os i din Søn, Christi Jesu, paa det vi kunde ved ham blive til evig Tid salige, han som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 9 C. 24 V. og 10 C. 1-5 V.

Vide I ikke, at de som løbe paa Banen, de løbe vel alle; men een ikkun faaer Klenodiet. Løber nu saa at I kunde faae fat derpaa. Hver den som kæmpes, han entholder sig for alting, og saa gjorde hine, at de kunde bekomme en forgiengelig Krone, men vi en uforgiengelig. Derfor løber jeg saa, ikke som til det Uvisse. Jeg slaaer saa, ikke som den der slaaer i Veiret, men jeg spæger mit Legeme og underkuer det, at jeg, som prædiker for andre, skal ikke nogensinde selv blive forskudt; thi jeg vil ikke dølge for eder, kjære Brødre! at vore Fædre vare alle under Skyen, og de ginge alle gjennem Havet, og ere alle døbte ved Mosen i Skyen og Havet. Og de aade alle den samme aandelige Mad, og drak alle den samme aandelige Drik: thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte med dem, og Klippen var Christus; men Gud havde ikke Behagelighed til de fleste af dem, thi de ere nedslagne i Ørken.

Evangelium, Matth. 20 C. 1 V.

Thi Himmeriges Rige lignes ved en Huusbonde, som udgik tidlig om Morgenen at leie Arbeidere i sin Viingaard; og der han blev forligt med Arbeiderne om en Penning til Dagløn, da sendte han dem hen i sin Viingaard. Siden gik han ud ved den tredie Time, og saae andre staae ledige paa Torvet, og sagde til dem: gaae I ogsaa hen i Viingaarden, og hvad Ret er vil jeg give eder: og de gik derhen. Han gik atter ud ved den sjette og niende Time og gjorde ligesaa. Men ved den ellevte Time gik han ud og fandt andre staae ledige, og sagde til dem: hvi staae I her den ganske Dag ledige? De sagde til ham: fordi ingen leiede os. Da sagde han til dem: gaae I ogsaa hen i Viingaarden, og hvad Ret er det skal I faae. Der det nu blev Aften, sagde Viingaardsherren til sin For-

ged: kald Arbeiderne frem, og giv dem deres Løn, og giv dem deres Løn, og begynd paa de sidste indtil de første. Da komme de som vare leiede ved den ellevte Time, og fik hver sin Penning, og der de første komme, meente de, at de skulle faae mere, men de fik ogsaa enhver sin Penning, og der de fik den, knurrede de imod Huusbonden og sagde: disse have ikkun arbeidet een Time, og du haver gjort dem lige med os, vi som have baaret Dagens Byrde og Hede. Men han svarede og sagde til een af dem: min Ven jeg gjør dig ikke Uret, er du ikke forligt med mig om en Penning? Tag hvad dit er og gak bort, men jeg vil give den sidste ligesom dig. Eller haver jeg ikke Magt til at gjøre med mit hvad jeg vil? Eller er dit Øie ondt, fordi jeg er god? Saa skulle de sidste blive de første og de første de sidste: thi mange ere kaldede, men faa ere udvalgte.

Sondag Sexagesima.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig, at du haver formedelst din Søn, Jesum Christum, laaet dit hellige Ord iblandt os. Vi bede dig, at du vil med din Helligaand saa berede vore Hierter, at vi samme dit Ord med tilbørlig Flid og Andagt kunde høre, giemme det i gode Hjerter og bære Frugt deraf i Taalmodighed, paa det vi ikke skulle hænge ved Synden, men ved din Hjælp dæmpe den, og i allehaande Forfølgelse trøste os ved din Naade og evige Hjælp, formedelst den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 2 Cor. 12 C. 2 V.

Jeg kjender et Menneske i Christo, for fjorten Aar siden, (hvad heller han var i Legemet, det veed jeg ikke, eller han var uden Legemet, det veed jeg og ikke, Gud veed det). Saadan een, som var henrykt ind i den tredie Himmel, og jeg kjender det samme Menneske, (hvad heller han var i Le-

gemet eller uden Legemet, veed jeg ikke, Gud veed det).
Hvorledes han blev henrykt ind i Paradis, og hørte usigelige Ord, hvilket intet Menneske kunde udsige. Af denne samme vil jeg rose mig, men af mig selv vil jeg ikke rose mig, uden af min Skrøbelighed; dog dersom jeg vilde rose mig, blev jeg derfor ikke daarlig, thi jeg vilde sige Sandhed; men jeg holder mig derfra, paa det at ingen skal tænke høiere om mig, end som han seer hos mig, eller hører af mig. Og at jeg ikke skal ophøie mig af de høie Aabenbarelser, da er mig givet en Pæl i Kiødet, en Satans Engel, som mig skal slaae med Næve, paa det jeg ikke skal ophøie mig. For hvilken jeg og formanede Herren tre Gange, at han maatte vige fra mig; men han sagde til mig: lad dig nøie med min Naade; thi min Kraft fuldkommes i Skrøbelighed. Derfor vil jeg heldst rose mig af mine Skrøbeligheder, paa det at Christi Kraft maae boe i mig.

Evangelium, Luc 8 C. 4 V.

Som der nu var meget Folk tilsammen, endog de, som af Stæderne vare reiste til Jesum, da sagde han ved en Lignelse: der gik en Sædemand ud at saae sin Sæd, og i det han saaede faldt noget hos Veien, og blev fortraadt, og Fuglene under Himmelen aade det op. Og noget faldt paa en Klippe, og saasnart det voxte op, visnede det, fordi det havde ikke Vædske. Og noget faldt midt iblandt Torne, og Tornene voxte op med, og qvalte det. Og noget faldt i god Jord, og det voxte op og bar hundrede Fold Frugt. Der han dette sagde, raabte han: hvo som haver Øren at høre med, han høre. Da spurgte hans Disciple ham ad, og sagde: hvad Lignelse skal dette være? Og han sagde: eder er det givet at vide Guds Riges Hemmeligheder, men de andre i Lignelser, at de Seende skulle dog ikke see, og Hørende dog ikke forstaae. Men dette er Lignelsen: Sæden er Guds Ord. Og de som ere hos Veien, ere de, som det høre; derefter kommer Djevelen og tager Ordet af deres Hjerter, paa det de skulle ikke troe og blive salige; og det paa Klippen ere

de, som annamme Ordet med Glæde, naar de det høre; men disse have ikke Rod, som troe til en Tid, og falde fra i Fristelsens Tid. Og det, som faldt iblandt Torne, ere de, som det høre, og gaaer bort og qvæles af dette Livs Omhyggelighed, Rigdom og Vellyst, og bære ingen Frugt til Fuldkommenhed; men det, som faldt i god Jord, ere de, som høre Ordet, og bevare det i et smukt og godt Hjerte, og bære Frugt i Taalmodighed.

Fastelavns Søndag.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader, du som aabenbarede dig med din Helligaand, med al Naade hos din kjære Søns Daab, som haver lagt paa sig alle vore Synder, og viste os med din Røst til ham, at vi formedelst ham skulle have Naade og Syndernes Forladelse. Vi bede dig, ophold os i Troen til dig, og efterdi vi ere ogsaa døbte efter din Befaling og din kjære Søns Exempel, da styrk vor Troe med din Helligaand, og hjælp os til det evige Liv og Salighed, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Pet. 3 C. 18 V.

Thi og Christus selv leed engang for Syndere, den Retfærdige for de Uretfærdige, paa det han derved maatte føre os til Gud, han, som blev dødgjort efter Kjødet, men levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne som vare i Forvaring, hvilke fordum ikke troede, der Guds Langmodighed forventede eengang udi Noe Tid, da Arken imidlertid blev beredt, i hvilken faa, det er otte Sjele, bleve frelste i Vandet. Til hvilket og Daaben nu svarer, som gjør os salige: ikke den Ureenligheds Borttagelse paa Kjødet, men en god Samvittigheds Pagt med Gud, formedelst Jesu Christi Opstandelse, hvilken, efter at han er opfaren til Himmelen, er nu hos Guds høire Haand, hvor Englene og de Vældige og Krafterne ere ham underdanige.

Evangelium, Matth. 3 C. 13 V.

Paa den Tid kom Jesus af Galilæa til Jordan til Johannes, at han vilde døbes af ham; men Johannes formeente ham det hart, og sagde: jeg havde vel behov at døbes af dig, og du kommer til mig? Jesus svarede og sagde til ham: lad det nu saa være, thi saa bør det os at fuldkomme al Retfærdighed. Da tilstædede han ham. Og der Jesus var nu døbt, stigede han strax op af Vandet, og see! da aabnedes Himmelen over ham; og han saae Guds Aand fare ned som en Due, og komme over ham. Og see, der kom en Røst ned af Himmelen, som sagde: denne er min Søn den Elskelige, udi hvilken jeg haver min Behagelighed.

Første Søndag i Faste.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi bede dig, efterdi den arrige Fiende stedse og altid derefter staaer, og som en brølende Løve gaaer omkring os, og søger at han kan os opsluge, at du for din Søn Jesu Christi Døds og Pines Skyld, vil med den Helligaands Naade komme os til Hjælp, og ved dit Ord styrke vore Hjerter, paa det vor Fiende ikke faaer Magt med os; men at vi altid kunne forblive i din Naade, og vorde evindelig salige, ved den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 2 Cor. 6 C. 1 V.

Derfor, som Guds Medarbeidere, formane vi og eder, at I ikke tage Guds Naade forgjæves; thi saa siger han: jeg bønhørte dig i den behagelige Tid og hjalp dig paa Salighedens Dag. See! nu er den behagelige Tid, see! nu er Salighedens Dag. Vi som ikke i nogen Tid giver nogen Forargelse, paa det vort Embede ikke skal lastes, men bevise os selv i alle Ting, som Guds Tjenere, i megen Taalmodighed, i Trængsel, i Nød, i Angest, i Slag, i Fængsel, i Oprør, i Arbeide, i Aarvaagenhed, i Faste, i Reenhed, i Videnskab, i Langmodighed, i Godvillighed,

i den Helligaand, i uskrømtet Kjerlighed, i Sandheds Ord, i Guds Kraft, formedelst Retfærdigheds Vaaben baade paa den høire og venstre Side, ved Ære og Vanære, formedelst ondt Rygte og godt Rygte, som Bedragere og dog sanddrue: som ubekiendte og dog bekjendte: som de der døe, og see, vi leve: som de der ere revsede, og dog ikke ihjelslagne: som bedrøvede, men dog altid glade, som Fattige, men de, som dog gjøre mange rige: som de der have intet, og dog eie altiug.

Evangelium, Matth. 4 C. 1 V.

Da blev Jesus bortført af Aanden i Ørken, for at fristes af Djevelen. Og da han havde fastet i fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, hungrede han omsider. Og Fristeren gik til ham, og sagde: er du Guds Søn, da sig, at disse Stene blive til Brød. Men han svarede og sagde: der staaer skrevet: Mennesket lever ikke af Brød allene, men af hvert Ord, som gaaer ud af Guds Mund. Da tog Djevelen ham med sig til den hellige Stad, og satte ham paa Tindingen af Templen, og sagde til ham: er du Guds Søn, da lad dig falde ned; thi der staaer skrevet: han skal give sine Engle Befaling om dig, at de skulle bære dig paa Hænderne, paa det du ikke skal støde din Fod paa nogen Steen. Da sagde Jesus til ham: der staaer atter skrevet: du skal ikke friste Herren din Gud. Da tog Djevelen ham atter med sig op paa et saare høit Bjerg, og viste ham alle Verdens Riger og deres Herligheder, og sagde til ham: alt dette vil jeg give dig, om du falder ned og tilbeder mig. Da sagde Jesus til ham: viig bort fra mig Satan; thi der staaer skrevet: du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham allene. Saa forlod Djevelen ham. Og see! da komme Englene frem og tjente ham.

Anden Søndag i Faste.

Collect Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi bede dig, at du vil formedelst din Helligaand stadfæste vore Hjerter, og giøre os visse i Troen og Haabet paa din Naade og Barmhjertighed, paa det at endog vi have Aarsag til at frygte paa vor Samvittigheds, Synders og Uværdigheds Vegne, at vi alligevel med den cananæiske Qvinde kunde hænge hart ved din Naade, og i al vor Nød og Fristelse finde Hjælp og Redning hos dig, ved den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Thess. 4 C. 1 V.

Saa bede vi eder fremdeles, kjære Brødre, og formane eder i den Herre Jesu, at ligesom I have nu annammet af os, hvorledes I skulle vandre og være Gud behagelig, I da maatte blive jo mere og mere derudi fuldkomne, thi I vide, hvorlanne Bud vi gave eder formedelst den Herre Jesum: thi dette er Guds Villie: nemlig eders Helliggiørelse, og at I skulle flye Horerie, og enhver af eder skal vide at bevare sit Kar i Helliggiørelse og Ære, ikke i Begierligheders onde Lyster, som Hedningene, der ikke kjende Gud; og at ingen skal undertrykke eller forfordele sin Broder i nogen Handel; thi Herren er en Hevner over alt dette, som vi og tilforn haver sagt og vidnet for eder. Fordi at Gud kaldte os ikke til Ureenhed, men til Hellighed.

Evangelium, Matth. 15 C. 21 V.

Da gik Jesus ud fra Genezareths Land, og drog bort imod Tyri og Sidons Egne: og see! en cananæisk Qvinde kom ud af den samme Egn, og raabte efter ham, og sagde: Ak Herre, du Davids Søn! forbarme dig over mig! min Datter plages ilde af Djevelen; men han svarede hende ikke et Ord. Da traadde hans Disciple frem, bade ham og sagde: skil dig dog af med hende; thi hun raaber efter os. Han svarede og sagde: jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Faar af Israels Huus. Da kom hun og tilbad ham og sagde:

det er ikke smukt, at man tager Brødet fra Børnene og kaster det for Hunde. Men hun sagde: ja, Herre! smaae Hunde æde dog af de Smuler, som falde af deres Herrers Bord. Da svarede Jesus og sagde til hende: o Qvinde! din Troe er stor, dig skee ligesom du vil! Og hendes Datter blev karsk fra den samme Stund.

Tredie Søndag i Faste.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som derfor lod din kjere Søn, vor Herre Jesum Christum, vorde Menneske, at han skulde forhindre Djevelens Tyrannie, og beskierme os arme Mennesker fra den arrige Fiende; vi takke dig først for saadan naadig Hjælp, og dernæst bede vi dig, at du vil i alle Fristelser naadelig komme os til Hjælp, vogte os for kjødelig Tryghed; og ved din Helligaand naadeligen bevare os ved dit Ord og din sande Frygt, at vi kunde indtil Enden blive befriet fra den onde Fiende, og ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, blive evindelig salige, han, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Eph. 5 C. 1 V.

Saa værer nu Guds Efterfølgere, som elskelige Børn, og vandrer i Kjerlighed, ligesom Christus elskte os, og gav sig selv hen for os til en Gave og Slagtoffer, Gud til en sød Lugt. Men Horerie og al Ureenhed eller Gjerrighed lader end ikke nævnes engang iblandt eder, som det bør de Hellige; ikke heller slemme Ord og giekkelig Snak eller Skiemt, som eder ikke sømmer, men meget mere Taksigelse! thi dette skulle I vide, at ingen Skjørlevner, eller Ureen, eller Gjerrig (hvilken er en Afgudsdyrker) haver Arv i Christi og Guds Rige. Lader ingen forføre eder med forfængelige Ord; thi for saadanne Ting kommer Guds Vrede over Vantroens Børn. Derfor værer ikke deres Staldbrødre; thi I vare vel fordum Mørkhed, men nu ere I et Lys i Herren. Vandrer da som Lysets Børn. Thi Aandens Frugt er udi al Godhed og Retfærdighed og Sandhed.

Evangelium, Luc. 11 C. 14 V.

Og Jesus drev en Djevel ud, og han var stum; og det skede der Djevelen var udfaren, da talede den Stumme, og Folket forundrede sig. Men nogle af dem sagde: han driver Djevle ud ved Beelzebub, den øverste blandt Djevlene: men de andre fristede ham, og begjerede et Tegn af ham fra Himmelen. Men som han fornam deres Tanker, sagde han til dem: hvert Rige, som vorder ueens med sig selv, bliver øde, og et Huus, som er adskilt imod sig selv, falder Er da Satan og ueens med sig selv, hvorledes kan hans Rige blive bestandigt, efterdi I sige, at jeg uddriver Djevle ved Beelzebub? Og om jeg uddriver Djevle ved Beelzebub, ved hvem uddriver da eders Børn dem! Derfor skulde de være eders Dommere. Men dersom jeg uddriver Djevle ved Guds Finger, Da er jo Guds Rige kommen til eder. Naar som en stærk Bevæbnet bevarer sit Pallads, da bliver det, han haver, med Fred; men kommer der een over ham, som er stærkere end han, og overvinder ham, da tager han hans fulde Rustning, som han forlod sig paa, og bytter Rovet. Hvo som ikke er med mig, han er imod mig, og hvo som ikke sanker med mig, han adspreder. Naar den urene Aand udfarer af et Menneske, da vandrer han igjennem tørre Steder og søger Hvile, og naar han den ikke finder, siger han: jeg vil vende om igjen til mit Huus, som jeg gik ud af Og naar han kommer, da finder han det feiet med Koste og vel prydet. Saa gaaer han bort og tager syv andre Aander til sig, som er arrigere end han selv; og naar de komme ind, boe de der, og det sidste bliver værre med det samme Menneske, end det første. Men det begav sig, der han dette sagde, opløftede en Qvinde iblandt Folket Røsten, og sagde til ham: saligt er det Liv, som

har dig, og de Bryste, som du diede. Men han sagde: ja salige ere de, som høre Guds Ord, og bevare det.

Midfaste Søndag

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som haver formedelst din Søn i Ørken rigeligen bespiset femtusinde Mænd, foruden Qvinder og Børn, med fem Brød og to Fiske; vi bede dig, vær ogsaa naadelig hos os med din Velsignelse! bevar os fra Gjerrighed og Sorg for timelig Næring, at vi først kunne adsporge dit Rige og din Retfærdighed, og at vi kunne fornemme dine faderlige Gaver i alle de Ting, som hører til Liv og Sjel, ved din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Gall. 4 C. 21 V.

Siger mig I, som vil være under Loven, hører I ikke Loven? thi der staaer skrevet, at Abraham havde to Sønner, den ene af Tjenesteqvinden, den anden af den Frie; dog den, som var af Tjenesteqvinden, han var født efter Kjødet, men den af den Frie, er født formedelst Forjættelsen. Hvilket Ord betegne noget andet: thi disse Mødre ere de to Testamenter, den ene af Sinaibjerg, som føder til Trældom, hvilket er Agar. Thi det Agar er Sinaibjerg i Arabia, og kommer overeens med Jerusalem, som nu er, og er i Trældom med sine Børn. Men det Jerusalem, som er oven til, det er den Frie, som er alles vores Moder. Thi der staaer skrevet: vær glad du Ufrugtsommelige, du som ikke føder udbryd og raab, du som ikke er i Barns Nød; thi den Eenlige haver mange flere Børn, end den, som haver Mand. Men vi, kjære Brødre! ere Forjættelsens Børn efter Isaak. Dog ligesom paa den Tid, den som var født efter Kjødet forfulgte den, som fødte efter Aanden, saa gaaer det og nu til. Men hvad siger Skriften? Udstød Tjenesteqvinden og hendes Søn, thi Tjenesteqvindens Søn skal ikke arve med den Friqvindes Søn. Saa ere vi nu, kjere Brødre! ikke Tjenesteqvindens Børn, men den Friqvindes.

Evangelium, Joh. 6 C. 1 V.

Derefter foer Jesus bort over den Galilæiske Søe, som ellers kaldes Tiberiades Søe. Og meget Folk fulgte ham, fordi de saae hans Tegn, som han gjorde paa de Syge. Men Jesus gik hen op paa et Bjerg, og satte sig der med sine Disciple, og det var nær Paaske, Jødernes Høitid. Der Jesus nu opløftede sine Øine, og saae, at der kom meget Folk til ham, sagde han til Philippum: hvor kjøbe vi Brød, at disse kunne æde? men han sagde det for at forsøge ham, thi han vidste vel selv, hvad han vilde gjøre. Philippum svarede ham: Brød for tohundrede Penge er ikke nok til dem, enhver af dem tager noget lidet. En anden af hans Disciple, som var Andreas, Simonis Petri Broder, siger til ham: her er en liden Dreng, som haver fem Bygbrød og to smaa Fiske, men hvad er det iblandt saa mange? Da sagde Jesus: skikker Folket til Sæde; thi der var meget Græs paa det Sted. Og der satte sig ned henved femtusinde Mænd i Tallet. Og Jesus tog Brødene, og takkede, og gav Disciplene dem, men Disciplene deelte dem igjen ud til dem, som havde sat sig ned. Desligeste ogsaa af de smaa Fiske saa meget, som de vilde. Der de nu vare mætte, siger han til sine Disciple: sanker sammen de overblevne Levninger, at der intet spildes. Da samlede de dem tilsammen, og fyldede tolv Kurve med Levninger, af de fem Bygbrød, som vare blevne tilovers for dem som havde ædet. Der Menneskene nu saae de Tegn, som Jesus havde gjort, sagde de: denne er visselig den Prophet, som skal komme til Verden. Som Jesus da mærkte, at de vilde komme og tage ham med Magt, at de kunne gjøre ham til Konge, vigede han atter op paa Bjerget selv allene.

Mariæ Bebudelsesdag.

Collect. Lader os alle bede:

O almægtige Gud! du som af din usigelige Naade vilde, at din Søn skulde annamme menneskelig Natur paa sig af den hellige Jomfru Maria, efter den engliske Hilsens Bebudelse; giv os naadelig, at vor syndige Undfangelse kan blive reen af hans hellige Undfangelse, formedelst den samme din Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Esa. 7 C. 16 V.

Og Herren talede ydermere til Achas, og sagde: begjer dig et Tegn af Herren din Gud, og begjer det enten i det Dybe her neden til, eller i det Høie her oven til; men Achas sagde: jeg vil intet begjere, at jeg ikke skal friste Herren. Da sagde han: nu vel, saa hører I af Davids Huus; er det eder for lidet, at I besvære Folket, at I ogsaa vil besvære min Gud? Derfor skal Herren selv give eder et Tegn; see! en Jomfrue er frugtsommelig, og skal føde en Søn, hvis Navn skal du kalde Immanuel. Han skal æde Smør og Honning, indtil han forstaaer at forkaste det Onde, og udvælge det Gode.

Evangelum, Luc. 1 C 26 V.

Men i den sjette Maaned blev Gabriel Engel udsendt af Gud, til den Stad i Galilæa, som heder Nazareth, til en Jomfrue, som var troloved en Mand ved Navn Joseph, af Davids Huus, og Jomfruen heed Maria; og der Engelen kom til hende, sagde han: hil være dig, du Benaadede! Herren er med dig, du Velsignede iblandt Qvinderne! Men der hun saae ham, forfærdedes hun over hans Tale, og tænkte ved sig selv, hvad for en Hilsen dette skulde være. Og Engelen sagde til hende: frygt dig ikke Maria, thi du haver fundet Naade hos Gud. See! du vil undfange i Livet, og føde en Søn, hans Navn skal du kalde Jesus. Han skal blive stor, og kaldes den Høiestes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids sin

Faders Stoel. Og han skal regjere som en Konge over Jacobs Huus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige. Da sagde Maria til Engelen: hvorledes skal det gaae til, efterdi jeg veed af ingen Mand? Og Engelen svarede og sagde til hende: den Helligaand skal komme over dig, og den Høiestes Kraft skal overskygge dig: derfor skal ogsaa det Hellige, som fødes af dig, kaldes Guds Søn. Og see! Elisabeth din Frænke er ogsaa frugtsommelig med en Søn i hendes Alderdom, og denne er den sjette Maaned for hende, som ellers siges ufrugtsommelig; thi hos Gud er ingen Ting umulig. Og Maria sagde: see! jeg er Herrens Tjenerinde, mig skee ligesom du haver sagt! Og Engelen skiltes fra hende.

Palme-Søndag.

Collect. Lader os alle bede:

O almægtige, evige Gud, som haver formedelst din elskelige Søns Manddom givet alle Mennesker Ydmygheds Exempel, og lader ham lide Pine og Død paa Korset for vore Synder, giv os naadelig, at vi i en ret Troe dette kunde kiende, og vogte os fra Synden, og ved en christen Taalmodighed blive deelagtige i hans hellige Pines og Døds Velgjerninger, formedelst den samme din elskelige Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Phil. 2 C. 5 V.

Thi det samme Sind være i eder, som og var i Christo Jesu. Hvilken, der han var i Guds Skikkelse, da holdt han det ikke for et Rov at være Gud liig, men han fornedrede sig selv, i det han tog en Tjeneres Skikkelse paa sig, og blev liig andre Mennesker; saa at han og blev funden i Skikkelse som et Menneske. Han fornedrede sig selv, og blev lydig indtil Døden, ja til Døden paa Korset. Derfor haver og Gud høit ophøiet ham, og haver givet ham et Navn, som er over alle Navne: at i Jesu Navn skulle alle Knæe bøie sig, deres, som ere i Himmelen og paa Jorden,

og under Jorden, og enhver Tunge skal bekjende, at Jesus Christus er den Herre til Gud Faders Ære.

Evangelium, Matth 21 C. 1 V.

Og der Jesus og hans Disciple komme nær til Jerusalem, og vare komne til Betphage hos Oliebierget, da sendte Jesus to af sine Disciple, og sagde til dem: gaaer bort i den Bye, som ligger for eder, og strax skulle J finde et Aseninde bunden og et Føl hos hende, løser dem, og fører dem til mig, og dersom nogen taler eder noget til, da siger, at Herren haver dem behov, saa skal han strax fremsende dem. Dette skede altsammen, at det skulde fuldkommes, som sagt er ved Propheten, som siger: siger Zions Dotter, see! din Konge kommer til dig sagtmodig, og rider paa et Asen og paa den undertvungne Aseanindes Føl. Saa ginge Disciplene hen, og gjorde, som Jesus befalede dem, og hentede Aseninden og Føllet, og lagde deres Klæder paa dem, og satte ham derpaa. Og mange af Folket bredde deres Klæder paa Veien, de andre huggede Grene af Træerne, og strødde dem paa Veien; men Skaren, som gik for og fulgte efter, raabte og sagde: Hosianna Davids Søn! Lovet være den, som kommer i Herrens Navn! Hosianna i det Høieste.

Skjærtorsdag.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Jesu Christe, vi takke dig, at du af din store Naade haver bestikket os denne Nadvere, i hvilken vi æde dit Legem og drikke dit Blod; vi bede dig, giv os formedelst din Helligaand, at vi ikke skulle bruge denne Gave uværdelig, men at vi kunne bekjende vore Synder, ihukomme din Død og Pine, og troe Syndernes Forladelse, og forfremmes saa Dag fra Dag i Troe og Kjerlighed, indtil vi blive formedelst dig evindelig salige: du som med Faderen lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen

Epistelen, 1 Cor. 11 C. 23 V.

Thi jeg annammede det af Herren, som jeg og haver annammet til eder: at den Herre Jesus i den Nat der han blev forraadt, tog han Brødet, og der han havde takket, brød han det, og sagde: tager, æder, dette er mit Legeme, som brydes for eder, dette gjører til min Ihukommelse. Ligesaa tog han og Kalken efterat han havde holdet Nadvere, og sagde: denne Kalk er det nye Testamente i mit Blod; dette gjører saa ofte, som I det drikke til min Hukommelse. Thi saa ofte som I æde af dette Brød og drikke af denne Kalk, da forkynder Herrens Død indtil han kommer. Hvo som æder dette Brød, eller drikker Herrens Kalk uværdeligen, han er skyldig i Herrens Legeme og Blod. Derfor prøve sig selv hvert Menneske, og æde saa af dette Brød, og drikke af denne Kalk: thi hvo som æder og drikker uværdeligen, han æder og drikker sig selv Dommen, i det han ikke gjør Forskjel paa Herrens Legeme.

Evangelium, Luc 22 C. 14 V.

Der Timen var kommen, satte Jesus sig ned, og de tolv Apostler med ham, og han sagde til dem: jeg haver hjertelig længtes efter at æde dette Paaskelam med eder, førend jeg lider; thi jeg siger eder, at jeg skal ikke mere æde deraf førend det bliver fuldkommet i Guds Rige. Og han tog Kalken, takkede og sagde: tager denne og deler den iblandt eder selv; thi jeg siger eder, at jeg skal ikke drikke af det som voxer paa Viintræe, førend Guds Rige kommer. Og han tog Brødet, takkede, og brød det, og gav dem det, og sagde: dette er mit Legeme, som bliver givet for eder. Dette gjører til min Hukommelse. Ligesaa og Kalken, efterat han havde holdet Nadveren, og sagde: denne Kalk er det nye Testamente i mit Blod, som bliver udgydet for eder.

Paaskedag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som haver givet din Søn for vore Synders Skyld, og opvakt ham for vor

Retfærdigheds Skyld. Vi bede dig, giv os din Helliggaand, som kan styre og regiere os efter din Villie, og naadelig bevare os i en sand Troe, vogte os fra alle Synder, og efter dette Liv opvække os til det evige Liv, formedelst den samme din elskelige Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helliggaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 5 C. 7 V.

Derfor udrenser den gamle Suurdei, paa det I kunne være en nye Dei, ligesom I ere udsyrede; thi Christus vor Paaske er ofret for os. Derfor lader os holde Høitid, ikke med den gamle Suurdei, ei heller med Ondskabs og Skalkheds Suurdei, men med Reenheds og Sandheds usyrede Brød.

Evangelium, Marc. 16 C. 1 V.

Og der Sabaten var forgangen, da kjøbte Maria Magdalena, og Maria Jacobi Moder, og Salome, dyrebare Smørelser, at de vilde komme og salve Jesum. Og de komme til Graven paa den første Dag i Ugen meget aarle, der Solen gik op. Og de sagde til hverandre: hvo skal vælte os Stenen fra Døren paa Graven. Men der de saae derhen, da bleve de vaer, at Stenen var afvæltet, thi den var meget stor. Og de ginge hen til Graven; og saae en ung Person sidde ved den høire Side, som havde et langt hvidt Klæde paa, og de bleve forfærdede. Men han sagde til dem: forfærdes ikke! I lede efter Jesum af Nazareth, som var korsfæstet, han er opstanden, han er ikke her. Seer Stedet, hvor de lagde ham: men gaaer bort og siger hans Disciple og Peder, at han gaaer hen for eder til Galilæam, der skulle i see ham, ligesom han haver sagt eder.

Anden Paaskedag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som aabenbarede din Søn for de to Disciple, som ginge til Emaus; vi bede dig, du vilde formedelst dit Ord og din Helligaand ogsaa

opl?se vore Hjerter, at vi kunde blive stærke og stadige i Troen, og blive hart ved dit Ord, gjerne tale derom og det flitteligen handle, paa det at om vi end efter Christi Exempel skulde lide meget Ondt her paa Jorden, vi dog kunne have en viis Trøst af dit Ord, og den beholde, indtil vi blive efter dette Liv opvakt til det evige Liv, formedelst den samme din Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Apostl. Gjern. 10 C. 34 V.

Da oplod Peder sin Mund og sagde: nu befinder jeg i Sandhed, at Gud anseer ikke Personer; men hvo ham frygter og gjør ret, han er ham behagelig iblandt allehaande Folk; thi hvad den Tale angaaer, som han udsendte til Israels Børn, der han lod forkynde Fred ved Jesum Christum; hvilken som er en Herre over alting, da vide J selv, hvad som er skeet over det ganske jødiske Land, og begyndtes i Galilæa, efter den Daab, som Johannes prædikede, angaaende Jesum af Nazareth; hvorledes Gud salvede ham med den Helligaand og Kraft, hvilken som drog omkring og giorde vel, og helbredede alle, som vare overvældede af Djevelen, thi Gud var med ham; og vi ere nu Vidner til alt det, som han haver giort, baade i Jødeland og Jerusalem, hvilken de sloge ihiel omsider, og hængte ham paa et Træ. Denne samme opvakte Gud paa den tredie Dag, og lod ham aabenbares, dog ikke for alt Folket, men os som tilforn vare de beskikkede Vidner af Gud, vi som aade og drukke med ham, efterat han opstod fra de Døde.

Evangelium, Luc. 24 C. 13 V.

Og see! to af Disciplene gik samme Dag til en By, som var tredsindstyve Agre langt fra Jerusalem, hvis Navn var Emaus. Og de talede med hverandre om alt dette, som var skeet. Og det skede der de saa talede og bespurgte sig med hverandre, kom Jesus og selv nær til dem, og vandrede med dem. Men deres Øine holdtes til, at de kjendte ham ikke. Da sagde han til dem: hvad er det for en Tale, som J handle imellem eder paa Veien, og hvi see J saa bedrøvede

ud! Men een af dem, som heed Cleophas, svarede og sagde til ham: er du ene fremmed i Jerusalem, og veed ikke, hvad som i disse Dage er skeet derudi? Og han sagde til dem: hvad er det? De sagde til ham: det er om Jesus af Nazareth, som var en Prophet, mægtig i Gjerninger og Ord for Gud og alle Folk: hvorledes de ypperste Præster og vore Overste have antvordet ham hen til Dødens Dom, og korsfæstet ham; da vi haabede, at han havde været den, som skulle forløse Israel. Og over alt dette, er det i Dag den tredie Dag siden dette skede. Der have og nogle af vore Qvinder forfærdet os, som vare aarle hos Graven. Og der de fandt ikke hans Legeme, komme de og sige, at de ogsaa havde seet et Syn af Engle, hvilke der sagde, at han lever. Og nogle af dem, som vare med os, gik bort til Graven, og funde det ligesaa, som Qvinderne havde sagt, men ham saae de ikke. Da sagde han til dem: o! I Daarer og Seenhjertede til at troe alt det, som Propheterne have sagt. Burde det ikke Christum at lide, og saa indgaae til sin Herlighed? Og han begyndte fra Mose og alle Propheter, og udlagde for dem i alle Skrifter alt det, som var skrevet om ham. Og der de komme nær til Byen, som de gik til, da lod han, som han vilde gaae længere, men de nødte ham til, og sagde: bliv hos os, thi det stunder til Aften og Dagen helder. Og han gik ind at blive hos dem. Og det skede, som han sad med dem til Bords, tog han Brødet, takkede, brød det, og gav dem det. Da bleve deres Øine aabnede, og de kjendte ham, og han blev usynlig for dem. Og de sagde til hverandre: brændte ikke vore Hjerter i os, der han talede med os paa Veien, og der han oplod os Skrifterne? Og de stode op i den samme Time og vendte til Jerusalem igjen, og fandt de Elleve forsam-

lede, og dem, som vare hos dem, hvilke der sagde: Herren er visselig opstanden, og aabenbaret Simeon. Og de fortalte dem, hvad som var skeet paa Veien, og hvorledes han blev kjendt af dem, i det han brød Brødet.

Første Søndag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig for din usigelige Naade, at du haver formedelst din Søn, os til Trøst og Syndernes Forladelse, indsat det hellige Evangelium og de høiværdige Sacramenter. Vi bede dig, giv os din Helligaand i vore Hjerter, at vi kunne af Hjertet troe dit Ord, og ved de hellige Sacramenter Dag fra Dag styrke vor Troe, indtil vi blive evindelig salige, formedelst Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Joh. 5 C. 4 V.

Thi alt det, som er født af Gud, overvinder Verden, og denne er den Seier, som overvinder Verden, nemlig vor Troe. Thi hvo er den, som overvinder Verden, uden den, som troer at Jesus er Guds Søn? Denne er den Jesus Christus, som er kommen med Vand og Blod! ikke med Vand allene, men med Vand og Blod; og Aanden er den, som vidner derom; thi Aanden er Sandhed. Saa ere der Tre, som vidne i Himmelen: Faderen, Ordet og den Helligaand, og disse Tre ere Eet; og der ere Tre, som vidne paa Jorden: Aanden, Vand og Blod, og disse Tre ere til Eet. Dersom J nu annamme Menneskenes Vidnesbyrd, da er jo Guds Vidnesbyrd større, og dette er Guds Vidnesbyrd, som han vidnede om sin Søn. Hvo som troer paa Guds Søn, han haver dette Vidnesbyrd i sig selv. Hvo som ikke troer paa Gud; han giør ham til en Løgner; thi han troer ikke det Vidnesbyrd, som Gud haver vidnet om sin Søn Og dette er det Vidnesbyrd, at Gud haver givet os det evige Liv, og dette Liv er udi hans Søn. Hvo som haver Sønnen, haver Livet, hvo som ikke haver Guds Søn, han haver ikke Livet.

Evangelium, Joh. 20 C. 19 V.

Den samme Dag ad Aften, som var den første Dag i Ugen, da Dørrene vare tillukte, der som Disciplene vare forsamlede af Frygt for Joderne, da kom Jesus og stod midt iblandt dem, og sagde til dem: Fred være med eder! og som han det sagde, viste han dem sine Hænder og sin Side! og Disciplene bleve glade at de saae Herren. Da sagde Jesus atter til dem: Fred være med eder! Ligesom Faderen udsendte mig, saa sender jeg og eder. Og der han det sagde, blæste han paa dem og sagde til dem: annammer den Helligaand, hvilke som helst I forlade deres Synder, dem ere de forladte, og hvilke som helst I beholde dem, dem ere de beholdne. Men Thomas, een af de Tolv, som kaldes Tvilling, var ikke hos dem, der Jesus kom. Derfore sagde de andre Disciple til ham: vi have seet Herren; men han sagde til dem: uden at jeg faaer seet Naglegabene i hans Hænder, og stikker min Finger i Naglegabene, og stikker min Haand i hans Side, da troer jeg det slet intet. Og otte Dage derefter var atter hans Disciple derinde, og Thomas med dem, da kom Jesus da Dørrene vare tillukte, og stod midt iblandt dem og sagde: Fred være med eder. Derefter siger han til Thomas: ræk din Finger hid, og see mine Hænder, og ræk din Haand hid, og stik den i min Side, og vær ikke vantroe, men troe. Da svarede Thomas og sagde til ham: min Herre og min Gud! Jesus sagde til ham: fordi du saae mig, Thomas! da troede du; men salige ere de, som ikke have seet, og dog troet. Jesus gjorde vel og mange andre Tegn for sine Disciple, som ikke ere skrevne i denne Bog; men disse ere skrevne, at I skulle troe, at Jesus er Christus den Guds Søn: og at I, som troe, skulle have Livet i hans Navn.

Anden Søndag efter Paaske.

Collect Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som af din faderlige Godhed haver kommet os elendige Mennesker ihu, og sat din kiere Søn til en Hyrde over os, ikke alleeneste at føde os med sit Ord, men ogsaa at beskierme os imod Synden, Døden og Dievelen; vi bede dig, giv os formedelst din Helligaand, at ligesom denne Hyrde kiender os, og tager sig vor Nød til, at vi ogsaa iligemaade kunde kiende ham, og holde os til ham og søge Hiælp og Trøst hos ham, og blive til evig Tid salige, formedelst den samme din Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Petr. 2 C. 21 V.

Efterdi Christus haver og lidt for os, og efterladt os et Exempel, at vi skulle efterfølge hans Fodspor. Hvilken ikke giorde Synd, der blev og ikke funden Svig i hans Mund; hvilken ikke skiendede igien, der han blev overskiendet, og ikke truede der han leed, men overgav det til ham, som dømmer retfærdeligen. Hvilken som selv bar vore Synder, paa sit Legeme paa Træet, paa det vi skulle døe fra Synden, og leve i Retfærdighed, formedelst hvis Saar I ere blevne helbredede. Thi I vare som vildfarende Faar, men I ere nu omvendte til eders Sieles Hyrde og Biskop.

Evangelium, Joh. 10 C. 11 V.

Jeg er den gode Hyrde, den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene; men den, som er en Leiesvend, og ingen ret Hyrde, hvilken Faarene egentlig ikke tilhøre, seer Ulven komme, og forlader Faarene og flyer: og Ulven røver og adspreder Faarene; men Leiesvenden flyer, thi han er en Leiesvend, og han bærer ingen Omsorg for Faarene. Jeg er den gode Hyrde og kiender min Faar, og jeg kiendes af mine. Ligesom min Fader kiender mig, saa kiender jeg og Faderen, og jeg sætter mit Liv til for Faarene. Jeg haver end andre Faar, som ikke ere af denne Stie, de samme

bør jeg ogsaa føre hid, og de skulle høre min Røst; og der skal blive en Hjord og en Hyrde.

Tredie Søndag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som af din faderlige Godhed holder os dine Børn under Riset her paa Jorden, paa det vi skulle være din eenbaarne Søn lige baade i Revselse og dernæst i Herlighed. Vi bede dig, trøst os i Fristelse og under Korset med din Helligaand, at vi ikke falde udi Mishaab; men at vi stadeligen forlade os paa denne din Søns Forjættelse, at Pinen skal ikkun vare en liden Stund, og da skal efterfølge evig Glæde; paa det vi kunne i Taalmodighed med dette Haab overvinde al Ulykke, og saa evindelig blive til evig Tid salige, ved den samme din Søn vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Petr. 2 C. 11 V.

I Elskelige! jeg formaner eder som Fremmede og Udlændinge, at I holde eder fra kiødelige Begjeringer, som strider imod Sjelen, i det I have eders gode Omgjængelse iblandt Hedningene: at de i det de tale ilde paa eder, som Misdædere, kunne af de gode Gjerninger, som de see hos eder, prise Gud paa Besøgelsens Dag. Saa værer da al menneskelig Forordning underdanig for Herrens Skyld, være sig en Konge, som den Øverste eller Høvedsmand, som de, der udsendtes af ham til Hevn over Misdædere, men dem til Lov, som gjøre godt; thi saa er det Guds Villie, at I, med at gjøre det Gode, skulle tilstoppe de daarlige Menneskers Vanvittighed, som de, der ere Frie; dog ikke, som de der have Friheden til Ondskabs Skjul, men som Guds Tienere. Ærer alle, elsker Brødrene, frygter Gud, ærer Kongen. I Tjenere værer eders Herrer underdanige med al Frygt, ikke allene⸗ste de gode og milde, men ogsaa de haarde; thi det er Naade, dersom nogen fordrager Sorg for sin Samvittigheds Skyld til Gud, naar han lider Uret. Thi hvad er det for en Roes, dersom I taale det, naar I bleve slagne for eders Synders Skyld? Men dersom I gjøre vel, og da taale det, naar I lide derfor, det er Naade for Gud.

Evangelium, Joh. 16 C. 16 V.

Om en liden Stund skulle I ikke see mig, og atter om en liden Stund da skulle I see mig; thi jeg gaaer til Faderen Da sagde nogle af hans Discipler til hverandre: hvad er dette, som han siger til os? Om en liden Stund skulle I ikke see mig; og atter om en liden Stund da skulle I see mig; thi jeg gaaer til Faderen. Da sagde de: hvad er dette, som han siger: om en liden Stund? Vi vide ikke, hvad han taler. Da mærkte Jesus, at de vilde spørge ham ad, og han sagde til dem: derom spørge I iblandt hverandre, at jeg sagde: om en liden Stund skulle I see mig, og atter om en liden Stund da skulle I ikke see mig. Sandelig, sandelig, jeg siger eder: I skulle græde og hyle, men Verden skal glæde sig, og I skulle være bedrøvede, men eders Bedrøvelse skal omvendes til Glæde. En Qvinde, naar hun føder, da haver hun Bedrøvelse, thi hendes Time er kommen; men naar hun haver født Barnet, da tænker hun ikke mere paa den Nød, for den Glædes Skyld, at et Menneske er født til Verden. Saa have I nu vel ogsaa Bedrøvelse, men jeg vil see eder igjen, og eders Hjerter skal glæde sig, og der skal ingen tage eders Glæde fra eder.

Almindelig Bededag paa fjerde Fredag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

O naadige Gud, barmhjertige kjere Fader! du som er meget rund til at forlade, og gjerne vil forbarme dig over alle dem, som gjør en sand Poenitentse for Synden. Vi bede dig hjertelig, allerkjereste fromme Fader! forlad, forlad os alle vore Synder, og giv os din Naade, at vi alle, som paakalde dit Navn, maae i Dag og hver Dag træde fra al Uretfærdighed og al Synd, og af vort ganske Hjerte saaledes omvendes til dig, at vi dagligen ved din Aands Kraft maae findes retskafne i din Troe og Lydighed, altid opfyldte med de rette Poenitenses og Omvendelses

Frugter, paa det at, naar vi saaledes i en ret Troe og Tillid søge og paakalde dig, vi og maae finde dig, som en naadig Gud og Fader, og i al vor Anliggende forsikre os om din naadige Hjælp med Velsignelse baade til Liv og Sjel, indtil vi omsider af din Naade maa blive evindelig salige, formedelst din kiere Søn, vor Herre og Frelser Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Esa. 55 C. 6 V.

Søger Herren, medens han findes, kalder paa ham, den Stund han er nær. Den Ugudelige forlade sin Vei, og den Uretfærdige sine Tanker, og han omvender sig til Herren! saa skal han forbarme sig over ham, og til vor Gud; thi han er meget rund til at forlade.

Texten til Tolvprædiken i Kjøbstæderne.

Psal. 67, 2 V.

Gud være os naadig, og velsigne os! han lade sit Ansigt skinne for os, Sela. At vi maae kjende din Vei paa Jorden og din Salighed iblandt alle Hedningene. Folkene skulle prise dig, o Gud! ja alle Folk skulle prise dig. Folkene skulle glæde og fryde sig; thi du skal dømme Folket med Ret, og regjere Folket paa Jorden, Sela! Folkene skulle prise dig, o Gud! ja alle Folk skulle prise dig. Landet har givet sin Grøde, og Gud, vor Gud, skal velsigne os, og alle Jordens Ender skulle frygte ham.

Texten til Aftensang.

Matth. 3 C 8 V.

Saa gjører da Frugter, som hører til Omvendelse, og tænker ikke, at I ville sige ved eder selv: vi have Abraham til Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn, endog af disse Stene. Og nu ligger Øxen allerede hos Roden af Træerne; derfor skal hvert Træe, som ikke bær god Frugt, afhugges og kastes i Ilden.

Fjerde Søndag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som formedelst din Søn lovede os din Helligaand, at han skal straffe Verden for Synd, Retfærdighed og Dom. Vi bede dig, oplys vore Hjerter, at vi kunne bekjende vore Synder, ved Troen til Christum komme til den evige Retfærdighed, og beholde denne Trøst i al vor Nød og Fristelse, at Christus er en Herre over Djevelen, Døden og alting, og at han vil med sin Naade hjælpe os af al Ulykke, giøre os evindelig salige, formedelst den samme din Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Jac. 1 C. 17 V.

Alle gode Gaver og alle fuldkomne Gaver ere her oven fra, som komme ned fra Lysenes Fader, hos hvilken er ingen Omskiftelse eller Forvendelses Skygge. Han fødte os efter sin Villie formedelst Sandheds Ord, at vi skulle være den første Grøde af hans Creature. Saa værer da, mine kjere Brødre, ethvert Menneske snart til at høre, men langsom til at tale, og langsom til Vrede; thi en Mands Vrede gjør ikke det, som ret er for Gud. Derfor aflægger al Ureenhed og al Ondskabs Overflødighed, og med Sagtmodighed annammer Ordet, som er indplantet i eder, hvilket der er mægtig til at gjøre eders Sjele salige.

Evangelium, Joh. 16 C. 5 V.

Men nu gaaer jeg hen til den, som mig udsendte, og ingen af eder spørger mig ad: hvor gaaer du hen? Men fordi jeg haver talet dette til eder, da er eders Hjerte sorrigfuldt; men jeg siger eder Sandhed: det er eder godt at jeg gaaer bort; thi gaaer jeg ikke bort, da kommer Trøsteren ikke til eder; men gaaer jeg bort, da vil jeg sende ham til eder. Og naar han kommer, da skal han overbevise Verden om Synd, og om Retfærdighed, og om Dom. Om Synd, at de ikke troe paa mig; om Retfærdighed, at jeg gaaer til min Fader, og I see mig ikke mere; men for Dom, at denne Verdens Fyrste er dømt. Jeg haver endnu me-

get at sige eder; men nu kunde J ikke bære det; men naar han, den Sandheds Aand, kommer, han skal ledsage eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv; men hvad som helst han hører, det skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde eder: den samme skal forklare mig, thi han skal tage det af mit og forkynde eder. Alt, hvad Faderen haver det er mit; derfor sagde jeg: han skal tage det af mit og forkynde eder.

Femte Søndag efter Paaske.

Collect Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som formedelst din Søn, tilsagde os, at alt, hvad vi bede om i hans Navn, det vil du give os. Vi bede dig, behold os ved dit Ord, og giv os din Helligaand, som kan styre og regiere os efter din Willie! Bevar os fra Djevelens Rige, fra falsk Lærdom og vrange Gudstienester! Bevar ogsaa vort Liv og Levnet fra al Ulykke! Giv os din Velsignelse og Fred, at vi kunne udi alle Maader befinde din naadige Hiælp, og baade her og der til evig Tid love og prise dig, som vor naadige Fader: ved vor Herre Jesum Christum din Søn, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, en sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Jac. 1 C. 22 V.

Men vorder Ordets Gjørere og ikke dets Hørere allene, med hvilket J bedrage eder selv; thi dersom nogen hører Ordet, og ikke gjør derefter, han er ligesom en Mand, der beskuer sit naturlige Ansigt i et Speil; thi han betragtede sig selv, og gik bort, og strax glemte hvordan han var; men den, som kiger ind udi Frihedens fuldkomne Liv, og bliver ved derudi, saadan een, som ikke er en forglemmelig Tilhører, men en ret Gjører i Gierningen, saadan en, siger jeg, skal blive salig i sin Gierning. Dersom nogen iblandt eder synes, at han dyrker Gud, og han ikke tæmmer sin Tunge, men forfører sit eget Hierte, hans Gudsdyrkelse er forfængelig: thi en reen og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er denne, at besøge de Faderløse og Enker i deres Trængsel, og holde sig ubesmittet fra Verden.

Evangelium, Joh 16 C. 23 V.

Sandelig, sandelig, jeg siger eder, at hvad som helst I bede Faderen om i mit Navn, det skal han give eder. Hidindtil have I ikke bedet om noget i mit Navn; beder, saa skulle I faae, at eders Glæde maae være fuldkommen. Dette haver jeg talet til eder ved Lignelser, men den Tid skal komme, da jeg ikke skal tale mere med eder ved Lignelser, men frit ud forkynde eder om min Fader. Paa den samme Dag skulle I bede i mit Navn, dog siger jeg eder ikke, at jeg vil bede Faderen for eder; thi Faderen elsker eder, efterdi I have elsket mig, og troet at jeg var udgangen af Gud. Jeg udgik fra Faderen og kom til Verden, jeg forlader Verden igjen og gaaer til Faderen.

Christi Himmelfartsdag

Collect. Lader os alle bede:

O Jesu Christe, du almægtigste Guds Søn, som er herefter ikke mere paa Jorden arm og elendig, men sidder hos din Faders høire Haand, og er en Herre over alting. Vi bede dig, at du vil sende os din Helligaand, og give os fromme Kirketjenere, og bevare dit Ord, styre og forhindre Djevelen og alle Tyranner paa Jorden: opholde dit Rige vældelig indtil alle dine Fiender komme under dine Fødder at ligge, og at vi over Synden, Døden og Djevelen beholde Seiervinding formedelst dig, som med Gud Fader lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Apostl. Gjern. 1 C. 1 V.

Den første Tale gjorde jeg, kiere Theophile! om alt det, som Jesus begyndte baade at gjøre og lære, indtil den Dag, der han blev optagen, efter at han havde givet Apostlerne, som han havde udsendt, Befaling ved den Helligaand: for hvilken han og, efterat han havde lidt, fremviiste sig selv levende med mange ufeilbare Beviisninger, da han lod sig see af dem i fyrretyve Dage, og talede med dem om de Ting, som høre til Guds Rige. Og der han var forsamlet med dem, befalede han dem, at de skulle ikke vige

fra Jerusalem, men bie efter Faderens Forjættelse, hvilken I, sagde han, have hørt af mig; thi Johannes døbte vel med Vand; men I skulle døbes med den Helligaand, ikke længes efter disse Dage. De derfore, som vare komne tilsammen, spurgte ham ad og sagde: Herre! vil du da paa denne Tid oprette Riget for Israel igjen? Men han sagde til dem: eder bor det ikke at vide Tider eller Stunde, hvilke Faderen haver sat i sin egen Magt; men I skulle annamme den Helligaands Kraft, som skal komme over eder, og I skulle være mine Vidner baade i Jerusalem og ganske Judæa og Samaria, og indtil Jordens Ende. Og der han dette havde sagt, blev han optagen, da de saae derpaa; og en Skye tog ham bort for deres Øine. Og medens de saa stirrede mod Himmelen, da han opfoer, see! da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder, hvilke der og sagde: I Mænd af Galilæa, hvi staae I saa og see op til Himmelen? Denne Jesus som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme, ligesom I have seet ham fare op til Himmelen.

Evangelium, Marc. 16 C 14 V

Paa det sidste aabenbaredes Jesus for de Elleve, der de sadde til Bords, og bebreidede dem deres Vantroe og Hjerters Haardhed, at de ikke havde troet dem, som havde seet ham opstanden; og han sagde til dem: gaaer bort i al Verden og prædiker Evangelium for alle Creature; hvo som troer og bliver døbt, han skal blive salig; men hvo som ikke troer, han skal blive fordømt. Og disse Tegn skulle følge dem, som troe: i mit Navn skal de uddrive Djevle, de skal tale med nye Tunger, de skal borttage Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, da skal det ikke skade dem; paa de Syge skal de lægge deres Hænder, og det skal strax blive bedre med dem. Da nu Herren havde saa talet med dem, blev han optagen til Himmelen, og sidder hos Guds høire Haand Men de gik ud og prædikede allevegne; og Herren arbeidede med dem, og stadfæstede Ordet ved medfølgende Tegn.

Sjette Søndag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig, at du haver formedelst din Helligaand sat os til at bære Vidnesbyrd om din kjære Søn, vor Herre Jesum Christum. Vi bede dig, efterdi Verden ikke kan lide dette Vidnesbyrd, og derpaa forfølger os paa alle Sider, at du vil give os Frimodighed og Trøst, at vi ikke skulle forarge os paa Korset, men blive hart ved dit Vidnesbyrd, at vi kunne altid blive fundne i den Forsamling, som kjender dig og din Søn, til saalænge vi blive evindelig salige, ved den samme din Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Pet. 4 C. 7 V.

Saa værer nu ædrue og vaagne til Bønnen, men haver for alting en heftig Kjerlighed til hverandre; thi Kiærlighed skal skjule Syndernes Mangfoldighed. Laaner hverandre gierne Huus uden Knur. Ligesom enhver af eder haver annammet en Naadegave, saa tjener hverandre dermed som gode Huusholdere over Guds mangfoldige Naade. Dersom nogen taler, han tale som Guds Ord; dersom nogen tjener, han tiene, som af den Formue, den Gud giver: paa det at Gud maae prises i alle Ting formedelst Jesum Christum, hvilken være Ære og Magt i al Evighed, Amen.

Evangelium, Joh. 15 C 26 V. og 16 C. 1 V.

Naar Trøsteren kommer, hvilken jeg skal sende eder fra Faderen, den Sandheds Aand, som udgaaer fra Faderen, han skal vidne om mig, og J skal ogsaa vidne; thi J ere med mig fra Begyndelsen. Dette haver jeg talet til eder, at J skal ikke forarges. De skal udelukke eder af Synagogerne, ja den Tid skal komme, at, hvo som ihjelslaaer eder, han skal mene, at han gjør Gud en Tjeneste dermed. Og disse Tegn skulle de derfor gjøre eder; fordi de hverken kjende min Fader eller mig; men ieg haver talet dette til eder, paa det, naar den Tid kommer, J da skulle komme det

skyu, at jeg sagde eder det. Men jeg sagde eder det ikke af Begyndelsen, fordi jeg var hos eder.

Første Pintsedag.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Jesu Christe, du almægtigste Guds Søn, vi bede dig, at du vil formedelst dit Ord give os din Helligaand i vore Hierter, at han kan styre og regjere os efter din Villie, og trøste os i allehaande Fristelser og Ulykke, og ledsage os i din Sandhed imod al Vildfarelse, paa det vi kunne blive bestandige i Troen, forfremmes i Kierlighed og alle gode Gierninger, og med et vist Haab til din Naade, som du haver med din Død forhverved os, blive evindelig salige, du som regierer med din Fader og den Helligaand, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Apostl. Giern. 2 C. 1 V.

Og der Pintse-Festens Dag nu fuldkommedes, vare alle Disciplene eendrægteligen tilsammen, og der skede hastelig en Lyd af Himmelen, ligesom af et valdigt drivende Veir, og opfyldede det ganske Huus, der som de sadde: og der saaes Tunger af dem adskilte, ligesom af Ild, som satte sig paa enhver af dem. Da bleve de alle fulde af den Helligaand og begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at udsige. Og der vare Jøder, boende i Jerusalem, gudfrygtige Mænd af allehaande Folk, som ere under Himmelen. Der denne Røst nu skede, kom Almuen tilsammen, og blev forvirret, efterdi enhver hørte dem tale med sit eget Maal. Og de forfærdedes alle, forundrede sig og sagde til hverandre: see! ere ikke alle disse, som tale, af Galilæa? Hvorledes høre vi dem hver paa vort eget Maal, som vi ere fødte udi? Parter og Meder og Elamitter, og vi som boe i Mesopotamien, i Judæa og Capadosia, Ponto og Asia, Phrygia og Pamphylia, Egypten og de Lybiæ Egne, som ligger hos Cyrenen, og Udlændinge af Rom, Jøderne og Jødernes Tilhængere, Creter og Araber. Vi høre dem tale Guds store og underlige Ting med vore Tungemaal.

Evangelium, Joh. 14 C. 23 V.

Jesus svarede og sagde til Judam: dersom nogen elsker mig, da skal han holde mit Ord, og min Fa-

der skal elske ham, og vi skal komme til ham, og gjøre Bolig hos ham; men hvo mig ikke elsker, han holder ikke mine Ord, og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som mig haver udsendt. Dette haver jeg talet til eder, medens jeg forblev hos eder: men Trøsteren, den Helligaand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting, og minde eder paa alt det, som jeg sagde eder. Fred lader jeg hos eder, min Fred giver jeg eder. Jeg giver eder den ikke, som Verden giver. Eders Hjerter forfærdes ikke og forsage ikke. I have hørt, at jeg sagde til eder: jeg gaaer bort og kommer til eder igjen. Havde I mig kjer, da glædede I eder, at jeg sagde: jeg gaaer til Faderen; thi Faderen er større end jeg. Og nu haver jeg sagt eder det førend det skeer, at naar det er skeet, I da skulle troe. Jeg skal yderefter ikke tale meget mere med eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, endog han haver intet i mig. Men at Verden skal kjende, at jeg elsker Faderen, og at jeg gjør saasom Faderen haver befalet mig. Staaer op, lader os gaae herfra.

Anden Pintsedag.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som af din faderlige Kjerlighed til os haver givet din Søn, at vi skulle troe paa ham, og ved ham blive salige. Vi bede dig, giv os din Helligaand i vore Hjerter, at vi kunne blive varagtige i saadan Troe indtil Enden, og saaledes vorde evindelig salige, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Apostl. Gjern. 10 C. 42 V.

Og Jesus bød os prædike for Folket, og at vidne, at han er den, som er beskikket af Gud, de Levendes og Dødes Dommere. Denne give ogsaa alle Propheterne det Vidnesbyrd, at hver den, som troer paa ham, skal ved hans

Navn bekomme Syndernes Forladelse. Der Petrus endnu talede disse Ord, faldt den Helligaand paa alle dem, som hørte Ordet; og de Troende, som vare af Omskjærelsen, saa mange som vare komne med Petrus, bleve meget forfærdede derover, at den Helligaands Gave blev og udøst over Hedningene; thi de hørte at de talte med andre Tungemaal, og prisede Gud. Da svarede Peder: kan og nogen forbyde Vandet, at disse ikke skulle blive døbte, som have annammet den Helligaand, ligesom ogsaa vi? Og han befalede at døbe dem i Herrens Navn.

Evangelium, Joh. 3 C. 16 V.

Thi saa elskede Gud Verden, at han gav sin eenbaarne Søn, paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv; thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, at han skulle dømme Verden, men at Verden skulle blive salig ved ham. Hvo som troer paa ham, han skal ikke dømmes; men hvo som ikke troer, han er allerede dømt, fordi han ikke troede paa Guds eenbaarne Søns Navn. Og denne er Dommen, at Lyset er kommen i Verden; men Menneskene elskede mere Mørket end Lyset, fordi deres Gjerninger vare onde. Thi hvo som gjør ilde, han hader Lyset og kommer ikke til Lyset, at hans Gjerninger skulle ikke straffes; men hvo som gjør Sandhed, han kommer til Lyset, at hans Gjerninger skulle aabenbares; thi de ere gjorte i Gud.

Hellig Trefoldighedsfest.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader, vi arme Syndere bekjende, at der er intet Godt i vor Natur, og at vi af os selv døe og fordærves i Synden, efterdi hvad som er født af Kjødet, det er Kjød, og kan ikke see Guds Rige. Men vi bede dig, vær os naadig og barmhjertig, og for din Søns Jesu Christi Skyld send os din Helligaand i vore Hjerter, og gjør nye Mennesker af os, at vi kunne visseligen troe formedelst Christum, Syndernes Forladelse, som os er tilsagt i Daaben, og at vi maae vore dagligen i Kjer-

lighed til vor Næste, og i andre gode Gierninger, indtil vi blive evindelig salige, ved den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 11 C. 33 V.

O Rigdoms Dyb baade paa Guds Viisdom og Kundskab! Hvor uransagelige ere hans Domme, og hans Veie usporlige; thi hvo hav'et kiendt Herrens Sind? Eller hvo var hans Raadgiver? Eller hvo gav ham noget tilforn, at ham skal betales igjen? Thi af ham, og ved ham og til ham ere alle Ting. Ham være Ære i Evighed, Amen.

Evangelium, Joh 3 C. 1 V.

Og der var et Menneske af Pharisæerne, som heed Nicodemus, en Øverste iblandt Jøderne. Denne kom til Jesum om Natten, og sagde til ham: Mester! vi vide, at du er en Lærer, kommen af Gud; thi ingen kan gjøre de Tegn, som du gjør, uden Gud er med ham. Jesus svarede og sagde til ham: sandelig, sandelig, jeg siger dig: uden nogen bliver født paa nye, kan han ikke see Guds Rige. Nicodemus siger til ham: hvorledes kan et Menneske fødes naar han er gammel? Kan han og anden Gang gaae ind i sin Moders Liv og fødes? Jesus svarede: sandelig, sandelig, jeg siger dig: uden nogen bliver født af Vand og Aand, da kan han ikke komme i Guds Rige. Hvad som er født af Kjødet, det er Kjød, og hvad som er født af Aanden, det er Aand. Lad det dig ikke forundre, at jeg sagde til dig: I skulle fødes paa nye: Veiret blæser, hvorhen det vil, og du hører vel dets Susen, men du veed ikke hvorfra det kommer, og hvor det farer hen: saa er og hver den, som er født af Aanden. Nicodemus svarede og sagde til ham: hvorledes kan dette skee? Jesus svarede og sagde til ham: er du en Lærer i Israel, og veed ikke dette? Sandelig, sandelig, jeg siger dig: vi tale det vi vide, og vidne det vi have seet;

men I annamme ikke vort Vidnesbyrd; og troe I ikke, naar jeg siger eder de jordiske Ting, hvorledes skulle I troe, om jeg sagde eder de himmelske Ting? Thi ingen kan fare op til Himmelen, uden den som hid nedfoer fra Himmelen, det er: Menneskens Søn, som er udi Himmelen. Og ligesom Moses ophøiede Slangen i Ørken, saa skal og Menneskens Søn ophøies, paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv.

Første Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader, vi bede dig, at du vil formedelst din Helligaand saa styre og regiere vore Hjerter, at vi ikke, som den rige Mand, foruden Frygt høre dit Ord, og saa omgaaes med de timelige Ting, at vi derover forgjette det evige, men at vi gjerne og mildeligen, efter vor Formue hjælpe arme Mennesker, og besmitte os ikke med Hoffærdighed eller Fraadserie. Og om vi blive besøgte med Korset og Ulykke, at vi da ikke falde i Mishaab, men sætte alt vort Haab til din faderlige Hjælp og Raade, at vi med en christen Taalmodighed i Troen kunde overvinde alting ved din Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Joh. 4 C. 16 V.

Gud er Kjerlighed, og hvo som bliver i Kjerlighed, han bliver i Gud, og Gud i ham. Derved er Kjerlighed fuldkommet hos os, at vi maae have Frimodighed paa Dommens Dag; thi ligesom han er, saa ere og vi i denne Verden. Der er ingen Frygt i Kjerlighed, men den fuldkomne Kjerlighed driver Frygten ud; thi Frygt haver Pine, og hvo som frygter, han er ikke fuldkommen i Kjerlighed. Vi elske ham, fordi han elskte os først. Dersom nogen siger: jeg elsker Gud, og dog hader sin Broder, han er en Løgner; thi den der ikke elsker sin Broder, som han seer, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke seer? Saa have vi og dette Bud af ham, at hvo som elsker Gud, han skal og elske sin Broder.

Evangelium, Luc. 16 C. 14 V.

Og der var en riig Mand, han klædte sig med Purpur og kostelige Linklæder, og levede hver Dag herligen og i Glæde. Men der var en Fattig ved Navn Lazarus, som var lagt for hans Dør, fuld af Saar, og begjerede at mættes af de Smuler, som faldt af den Riges Bord; men Hundene komme og slikkede hans Saar. Da hendte det sig, at den Fattige døde, og blev af Englene henbaaren i Abrahams Skjød. Men den Rige døde ogsaa og blev begraven. Og der han opløftede sine Øine i Helvede, der han var i Pinen, saae han Abraham langt borte, og Lazarum i hans Skjød. Da raabte han, og sagde: Fader Abraham! forbarme dig over mig, og send Lazarum, at han dypper det yderste af sin Finger i Vand og lædsker min Tunge, thi jeg lider stor Pine i denne Lue. Men Abraham sagde: betænk Søn, at du haver annammet det Gode i din Livstid, Lazarus derimod haver annammet det Onde; men nu bliver han trøstet og du pines. Og overalt dette er imellem os og eder et stort svællende Dyb befæstet, saa at de, som ville fare herfra ned til eder, kunde ikke; ikke heller kunde de, som der ere, fare derfra hid over til os. Da sagde han: saa beder jeg dig, Fader, at du sender ham til min Faders Huus; thi jeg haver endnu fem Brødre, at han kan vidne dette for dem, paa det de ikke skulle ogsaa komme i denne Pines Sted. Abraham sagde til ham: de have Mosen og Propheterne, lad dem høre dem. Da sagde han: Nei, Fader Abraham! Men dersom een af de Døde gik hen til dem, da omvendte de sig. Men han sagde til ham: høre de ikke Mosen og Propheterne, da troe de ikke heller om nogen opstod fra de Døde.

Anden Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig, at du haver ladet os kalde til det evige Livs Maaltid ved dit hellige Ord, og bede dig, at du vil formedelst din Helligaand opvække vore Hierter, at vi ikke høre dit Ord forgieves, men at vi maate rettelig beskikke os til saadan Maaltid, og ikke lade os forhindre af nogen verdslig Handel, formedelst din kiere Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Joh. 3 C. 13 V.

Forundrer eder ikke, mine kiere Brødre! om Verden hader eder. Vi vide, at vi ere overgangne fra Døden til Livet; vi vil elske vore Brødre. Hvo som ikke elsker sin Broder, han bliver i Døden. Hver den, som hader sin Broder, han er en Manddraber, og I vide at ingen Manddraber haver det evige Liv blivende hos sig. Derpaa kiende vi Guds Kjerlighed, at han lod sit Liv for os, derfor ere vi og skyldige at lade vort Liv for vore Brødre. Men den, som haver denne Verdens Gods og seer sin Broder at være nødtørftig, og lukker sit Hjerte til for ham, hvorledes bliver Guds Kjerlighed i ham? Mine Børn lille! lader os ikke elske med Ord eller med Tungen, men med Gjerningen og med Sandhed.

Evangelium, Luc 14 C. 16 V.

Da sagde Jesus til een af Pharisæerne: der var et Menneske som gjorde en stor Nadvere, og bad mange dertil. Og han udsendte sin Tjener paa Nadverens Time, at sige til dem, som budne vare: kommer, thi nu er det altsammen bered. Men de begyndte alle eendrægteligen at aarsage sig. Den første sagde til ham: jeg kjøbte en Ager, og nu maae jeg endelig gaae ud at besee den, jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en anden sagde: jeg kjøbte fem Par Øxen, og nu gaaer jeg hen at prøve dem, jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en anden sagde: jeg tog en Hustrue, og derfor kan jeg ikke komme. Og den Tjener kom

igjen, og sagde sin Herre det; da blev Huusbonden vred, og sagde til sin Tjener: gak strax ud paa Stadens Stræder og Gader, og før hid ind Fattige og Krøblinge, Halte og Blinde. Og Tjeneren sagde: Herre! det er gjort som du befalede, og der er endnu Rum. Da sagde Herren til Tjeneren: saa gak da ud til alfare Veie og Gjerder, og nød dem til at komme herind, paa det mit Huus kan blive fuldt; men jeg siger eder: at ingen af de Mænd, som vare budne, skal smage min Nadvere.

Tredie Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi ere alle, desværre! ligesom vildfarende Faar, og have formedelst Satan og vort eget syndige Kjød ladet os føre fra den rette Vei. Vi bede dig, vær os naadig, forlad os alle vore Synder, for din Søns Jesu Christi Skyld, og opvæk vore Hjerter formedelst din Helligaand, at vi blive hart ved dit Ord, og med en ret Anger og en fast Troe blive varagtige i din Christen-Kirke indtil Enden, indtil vi blive evindelig salige ved vor Herre Jesum Christum, din Søn, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Petr. 5 C. 6 V.

Saa ydmyger eder under Guds vældige Haand, at han maae ophøie eder i sin Tid. Kaster al eders Sorg paa ham, thi han sørger for eder. Værer ædrue og vaager: thi eders Modstandere, Djevelen, gaaer omkring, ligesom en brølende Løve, og søger hvem han kan opsluge. Staaer ham imod faste i Troen, vidende, at lige de samme Lidelser gaaer eders Brødre over, som er i Verden. Men al Naadens Gud, som kaldede os til sin evige Herlighed i Christo Jesu, som skal fuldkommeligen berede, styrke, bekræfte og grundfæste eder, som lider en liden Tid. Ham være Ære og Magt i al Evighed, Amen.

Evangelium, Luc. 15 C. 1 V.

Og alle Toldere og Syndere holdte sig nær til Jesum, for at høre ham, og Pharisæerne og de

Skriftkloge knurrede og sagde: denne annammer Syndere og æder med dem. Da talede han denne Lignelse til dem, og sagde; hvilket Menneske er iblandt eder, som haver over hundrede Faar, og haver mistet et af dem, forlader ikke de ni og halvfemsindstyve i Ørken, og gaaer bort efter det tabte, indtil han det finder? Og naar han haver fundet det, lægger han det paa sine Skuldre med Glæde. Og naar han da kommer hjem, kalder han sine Venner og Naboer tilsammen, og siger til dem: glæder eder med mig, thi jeg haver fundet mit Faar, som var fortabt. Jeg siger eder: saa skal der og være Glæde i Himmelen over en Synder, som omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstyve Retfærdige, som ikke have Omvendelse behov. Eller hvilken Qvinde er, som haver ti Penge, og ikke antænder et Lys, om hun mister een af dem, og feier Huset, og søger med Flid, indtil hun den finder? Og naar hun haver fundet den, kalder hun sine Venner og Naboer tilsammen, og siger: glæder eder med mig, thi jeg haver fundet min Penge, som jeg tabte. Ligesaa siger jeg eder, skal der være Glæde for Guds Engle over en Synder, som gjør Omvendelse.

Fjerde Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, som er barmhjertig og sagde os til ved Christum, at du vilde ikke dømme eller straffe os, men naadeligen forlade os alle vore Synder, og gjerne give hvad os er fornødent baade til Liv og Sjel. Vi bede dig, at du vil formedelst din Helligaand gjøre saadan Trofasthed til din Barmhjertighed vis og fast i vore Hjerter, og lære os at gjøre iligemaade imod vor Næste, at vi ingen dømme eller fordømme, men hver Mand gjerne forlade og tilgive og dømme over os selv, og saligen leve i din Frygt ved din kjere Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 8 C. 18 V.

Thi jeg holder det for at denne Tids Piinagtighed er ikke værd at lignes med den Herlighed, som skal aabenbares paa os; thi Creaturets omhyggelige Forlængsel venter efter Guds Børns Aabenbarelse, efterdi Creaturet er underkastet Forfængelighed ikke med sin Villie, men for hans Skyld, som gav det under Forfængelighed, i Haab at Creaturet sel› skal og blive frie fra denne Forkrænkelighheds Tjeneste til Guds Børns Herligheds Frihed! thi vi vide, at alt Creaturet sukker tilsammen og lider tilsammen stor Smerte indtil denne Time, ja ikke det alleneste, men ogsaa vi selv, som have Aandens første Grøde, vi selv, siger jeg: sukke i os selv forventende Børnenes Udkaarelse formedelst vort Legems Forløsning.

Evangelium, Luc 6 C. 36 V.

Saa værer da barmhjertige, ligesom eders Fader og er barmhjertig: dømmer ikke, saa skulle I ikke dømmes, fordømmer ikke, saa skulle I ikke fordømmes; forlader, saa skal og eder forlades, giver, saa skal og eder gives. En god knuget, skuddet og overflødig Maade skal man give i eders Skjød; thi med den samme Maade, som I maale med, skal eder igjen maales. Men han sagde dem en anden Lignelse: kan og en Blind vise en anden Blind Veien? Monne de ikke begge skulde falde i Graven? Discipelen er ikke over sin Mester; men enhver Discipel, som er fuldkommen, skal være som hans Mester. Hvad seer du Skjeven, som er i din Broders Øie, men Bjelken, som er i dit eget Øie, bliver du ikke vaer. Eller hvorledes kan du sige til din Broder: hold stille Broder! jeg vil drage Skjeven af dit Øie, du som selv ikke seer Bjelken i dit eget Øie Du Øienskalk, drag først Bjelken af dit Øie, og da kan du see til, at uddrage Skjeven, som er i din Broders Øie.

Femte Sondag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O Jesu Christe, du levende Guds Søn, som haver givet os dit hellige Ord, og os med allehaande legemlige Velsignelser benaadet; vi bekjende os, at være uværdige til at annamme alt saadant, og have vel værre fortjent; men vi bede dig, at du vil forlade os, ligesom Petro, vore Synder, og give Lykke og Salighed i vort Kald, paa det vi kunne ved dig opholdes og beskjermes baade timelig og evig, og dig saa prise og love evindelig. Du som lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Petr. 3 C. 8 V.

Men endeligen værer alle ligesindede, medlidige, kjerlige imod Brødrene, barmhjertige, venlige. Betaler ikke Ondt med Ondt, eller Skjendsord med Skjendsord, men velsigner derimod, vidende, at I ere kaldede dertil, at I skulle arve Velsignelse. Thi den, som haver Lyst at leve og see gode Dage, han skal stille sin Tunge fra Ondt, og sine Læber, at de ikke tale Svig. Han vende sig fra Ondt, og gjøre Godt, han søge Fred og efterfølge den; thi Herrens Øine ere over de Retfærdige, og hans Øren til deres Bøn; men Herrens Ansigt er imod dem, som gjøre Ondt. Og hvo er den, som kan skade eder, dersom I efterfølge det Gode? Dersom I og maae lide for Retfærdigheds Skyld, saa ere I dog salige. Men frygter ikke, som de frygte, og forfærdes ikke; men helliger den Herre Gud i eders Hjerter.

Evangelium, Luc 5 C. 1 V.

Og det begav sig, der Folket trængte sig til Jesus, at høre Guds Ord, da stod han hos den Søe Genezareth, og saae to Skibe staae ved Bredden af Søen; men Fiskerne vare udgangne af dem og toede deres Garn. Saa traadde han i et af Skibene, som var Simons, og bad ham, at han skulde lægge det lidet ud fra Landet. Og han satte sig ned og lærte Folket af Skibet. Men der han lod af at tale, sagde han til Simon: farer ud paa Dybet, kaster eders Garn ud for at drage en Dræt.

Da svarede Simon, og sagde til ham: Mester! vi have arbeidet den ganske Nat, og fik intet, dog paa dit Ord vil jeg udkaste Garnet. Og der de det havde gjort, fik de en stor Hob Fiske, saa at deres Garn brast i Stykker. Og de vinkede ad deres Staldbrødre, som vare i det andet Skib, at de skulle komme og hjælpe dem at drage. Og de komme, og fyldede begge Skibene fulde, saa at de nær sank. Der Simon Petrus det saae, faldt han ned for Jesu Knæ og sagde: Herre! gak ud fra mig, thi jeg er et syndigt Menneske; thi ham var kommen en Rædsel paa, og alle dem, som vare med ham, for denne Fiskedræt, som de havde gjort tilsammen; desligeste og Jacobum og Johannem, Zebedæi Sønner, som vare Simons Staldbrødre. Men Jesus sagde til Simon: frygt ikke; thi fra nu af skal du fange Mennesker. Og der de havdeført Skibene til Landet, forlode de alting, og fulgte ham.

Sjette Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi bekjende at vi ere, desværre! arme og elendige Syndere, og at der er intet Godt i os; thi vore Hjerter, Kjød og Blod ere af Synden saa forgiftede, at vi aldrig her i Verden kunne være foruden ond Lyst og Begjering, derfor, kjere Fader! bede vi dig, forlad os saadan Synd, og lad din gode Aand saaledes rense vore Hierter, at vi kunde have Lyst og Kjerlighed til dit Ord, og holde os derefter, og saa blive af din Naade evindelig salige, ved den samme din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 6 C. 3 V.

Vide I ikke, at vi, saa mange som ere døbte i Jesum Christum, vi ere døbte til hans Død? Thi vi ere begravne med ham ved Daaben til Døden, at ligesom Christus er opvakt fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle vi og vandre udi et nyt Levnet. Og dersom vi ere lige plantede med ham efter hans Døds Lighed, saa skulle

vi og være efter hans Opstandelses Lighed. Efterdi vi dette vide, at vort gamle Menneske er korsfæstet med ham, paa det at Syndens Legeme skal blive til intet, at vi ikke mere skal tiene Synden; thi hvo som er død, han er retfærdiggiort fra Synden. Og ere vi nu døde med Christo, da troe vi, at vi og skulle leve med ham, efterdi vi vide, at Christus, som er opvakt fra de Døde, døer ikke mere, og Døden skal ikke mere herske over ham; thi det han døde, det døde han engang for Synden; men det han lever, det lever han hos Gud. Ligesaa slutte og I, at I ere vel døde for Synden, men leve dog for Gud udi Christo Jesu vor Herre.

Evangelium, Matth. 5 C. 20 V.

Thi jeg siger eder: uden eders Retfærdighed overgaaer de Skriftkloges og Pharisæernes Retfærdighed, da komme I ingenlunde i Himmeriges Rige. I have hørt, at det er sagt af de Gamle: du skal ikke ihjelslaae; thi hvo som ihjelslaaer, han skal være skyldig for Dommen; men jeg siger eder, at hver den som er vred paa sin Broder uden Sag, han skal være skyldig for Dommen, og hvo som siger til sin Broder: Raka! han skal være skyldig for Raadet; og hvo som siger: du Daare! han skal være skyldig til Helvedes Ild. Derfor, naar du ofrer din Gave paa Alteret, og du kommer det ihu, at din Broder haver noget imod dig, saa lad blive din Gave der for Alteret, og gak hen og forlig dig først med din Broder: kom saa igjen og ofre din Gave. Forlig dig snart med din Modstander, den Stund du er endnu med ham paa Veien, paa det at din Modstander skal ikke engang antvorde Dommeren dig, og Dommeren skal antvorde Tjeneren dig, og du skal kastes i Fængsel. Sandelig, jeg siger dig, du skal ikke komme derud fra, førend du betaler den sidste Skierv.

Syvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du haver ved din Søn i Ørken rigeligen bespiset fire tusinde Mænd, foruden

Qvinder og Born, med syv Brød og faa Fiske. Vi bede dig, vær ogsaa naadeligen hos os med din Velsignelse, og bevar os fra Gjerrighed og timelig Omhyggelighed, at vi jo adspørge først dit Rige og din Retfærdighed, og saa fornemme din Hiælp i alle Ting, som os behov gjøres baade til Liv og Sjel, ved din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 6 C. 19 V.

Jeg maa tale menneskeligviis derom for eders Kjøds Skrøbeligheds Skyld; thi ligesom I have fremstillet eders Lemmer til at tjene Ureenhed og en Uretfærdighed efter den anden, saa giver og nu eders Lemmer til at tjene Retfærdighed til Helliggjørelsen; thi der I vare Syndens Tjenere, da vare I frie for Retfærdighed. Men hvad havde I da for Frugt af de Ting ved hvilke i nu skamme eder; thi Enden derpaa er Døden. Men nu I ere frigjorte fra Synden, og ere blevne Guds Tjenere, da have I eders Frugt til Helliggjørelsen, og Enden det evige Liv. Thi Døden er Syndens Sold; men Guds Naadegave er et evigt Liv i Christo Jesu vor Herre.

Evangelium, Marc. 8 C. 1 V.

I de samme Dage, som der var ganske meget Folk hos Jesus, og havde intet at æde: da kaldede Jesus sine Disciple til sig, og sagde til dem: mig ynkes hjertelig over denne Skare; thi de have nu tøvet hos mig i tre Dage, og have intet at æde, og dersom jeg lader dem gaae fastende hjem fra mig, da maatte de forsmægte paa Veien; thi nogle af dem ere komne langt fra. Men hans Disciple svarede ham: hvorfra skal nogen kunne mætte disse med Brød her i Ørkén? Og han spurgte dem ad: hvor mange Brød have I? De svarede: syv. Saa bød han Folket, at de skulle sætte sig ned paa Jorden, og han tog de syv Brød, takkede, og brød dem, og gav sine Disciple dem, at de skulle lægge dem for dem. Og de lagde dem for Folket. Og de havde faa smaa Fiske, og han velsig-

nede dem, og sagde: at de og skulle sætte dem for dem. Men de aade, og bleve mætte, og de toge de levnede Stykker op, syv Kurve; og de vare ved fire Tusinde, som havde ædet; og saa lod han dem fare.

Ottende Sondag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig af ganske Hierte, at du haver ladet os komme til dit Ords Kundskab. Vi bede dig, at du vil naadeligen beholde os derved, og lade os døe derudi til evig Salighed. Beskik du nu og altid fromme Prædikere iblandt os, som troligen prædike dit Ord, foruden al Forargelse og vrang Lærdom, og giv dem et langt Levnet; afvend derimod fra os al falsk Lærdom, og forhindre alle deres Anslag, som falskeligen handle med dit Ord, og synes at være fromme Faar, men ere dog glubende Ulve, paa det din sande christen Kirke maae fremdeles stadfæstes hos os, og imod saadanne falske Lærere naadelig beskiermes og bevares ved Jesum Christum din Søn, vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Rom. 8 C. 12 V.

Derfor, Brødre, ere vi ikke Kiødet skyldige, at vi skulle leve efter Kiødet, thi dersom I leve efter Kiødet, da skal I døe; men dræbe I Legemets Gierninger formedelst Aanden, da skal I leve; thi saa mange, som drives af Guds Aand, de ere Guds Børn: thi I annammede ikke en Trældoms Aand til ydermere Frygt, men I annammede en sønlig Udkaarelses Aand, ved hvilken vi raabe: Abba! kiere Fader. Den samme Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn, og ere vi da Børn, saa ere vi og Arvinger, det er: Guds Arvinger og Christi Medarvinger, at om vi ellers lide med ham, vi og skulle æresuldgiøres med ham.

Evangelium, Matth. 7 C. 15 V.

Men vogter eder for falske Propheter, som komme til eder i Faareklæder, men indvortes ere de glubende Ulve; paa deres Frugter skulle I kiende dem. Kan man og plukke Viindruer af Torne, eller Figen af

Tidsler? Saa bær og ethvert godt Træ gode Frugter, men et raadent Træ bær onde Frugter. Et godt Træ kan ikke bære onde Frugter, og et raadent Træ kan ikke bære gode Frugter. Hvert Træ, som ikke bær god Frugt, skal afhugges og kastes i Ilden. Derfor skal I kjende dem af deres Frugter. Ikke enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal komme ind i Himmeriges Rige; men den, som gjør min Faders Villie, som er i Himmelen.

Niende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som haver rigeligen givet os din Velsignelse og vort daglige Brød. Vi bede, bevar os fra Gjerrighed, og opvæk vore Hjerter, at vi af din Velsignelse gjerne dele med arme Mennesker, paa det vi kunne findes tro Huusholdere over dine Gaver, og aldrig fattes din Naade til evig Tid, naar vi afsættes af denne Huusholdning, og skulle komme for din Dom, ved vor Herre Jesum Christum, din Søn, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 10 C. 6 V.

Men det er skeet os til Exempel, at vi skulle ikke have Lyst til det Onde, ligesom og de havde Lyst: bliver og ikke Afgudsdyrker, som nogle af dem, som skrevet staaer: Folket satte sig ned at æde og drikke, og stod op at lege. Lader os ei heller bedrive Horerie, som nogle iblandt dem bedrive Horerie, og faldt paa een Dag tre og tyve Tusinde. Lader os ei heller friste Christum, ligesom og nogle af dem fristede ham, og bleve ødelagte af Slanger: knurrer og ikke, ligesom og nogle af dem knurrede og bleve ødelagte af Fordærveren. Men alt dette skede dem til Exempel, og er nu skrevet os til et Advarsel, til hvilken Verdens Ende er kommen. Derfor, hvo som tykkes han staaer, see vel til at han ikke falder. Eder er endnu ingen Fristelse paakommen uden menneskelig: men Gud er trofast, som skal ikke lade eder fristes over eders Formue, men han skal og gjøre en Udgang paa Fristelsen, saa at I det kan taale.

Evangelium, Luc 16 C. 1 V.

Men Jesus sagde og til sine Disciple: der var en rig Mand, han havde en Huusfoged, og den samme blev beført for ham, at han forødde hans Gods. Og han kaldede ham, og sagde til ham: hvi hører jeg det om dig! Gjør Regnskab for din Huusholdning; thi du kan ikke længer være Huusfoged. Da sagde Huusfogden ved sig selv: hvad skal jeg gjøre, efterdi min Herre tager Huusholdningen fra mig? Jeg formaaer ikke at grave og jeg skammer mig ved at trygle. Jeg veed vel hvad jeg vil gjøre, at de skulle tage mig i deres Huse, naar jeg bliver sat af fra Huusholdningen. Saa kaldede han frem for sig hver og een af sin Herres Skyldnere, og sagde til den første: hvor meget er du min Herre skyldig? Han sagde: hundrede Fade Olie; men han sagde til ham: tag dit Brev, sæt dig hastig ned, og skriv halvtredsindstyve. Derefter sagde han til den anden: end du, hvormeget er du skyldig? Han sagde: hundrede Maader Hvede; men han sagde til ham: tag dit Brev, og skriv firesindstyve. Og Herren lovede den uretfærdige Huusfoged, at han gjorde snildeligen; thi denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn imod deres Slægt. Saa siger jeg eder: gjører eder Venner af den uretfærdige Mammon, paa det, naar I engang savne det, de da skal annamme eder i de evige Boliger.

Tiende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Almægtigste, evige Gud, du som haver formedelst din Helligaand aabenbaret og kundgjort os dit Ord om din kiere Søn Jesum Christum. Vi bede dig, opvæk vore Hierter, at vi det alvorligen kunne annamme, og ikke slaae det hen i V[illegible]ret, eller [illegible]re det u[illegible]te [illegible]gen, som dit Folk, de vantroe Jøder, gjorde, paa det vi kunne leve i din Frygt og formeres dagligen i Troen til din Barmhiertighed, og

endelig blive salige formedelst din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 12 C. 2 V.

I vide, at I vare fordum Hedninger, da I henførtes til de dumme Afguder, ligesom I bleve førte; derfor kundgiør jeg eder, at ingen, som taler ved Guds Aand, kalder Jesum en forbandet Ting, og at ingen, som kalde Jesum en Herre, uden ved den Helligaand. Nu er der vel Forskiel paa Naadegaver, men Aanden er den samme. Og der er Forskiel paa Tienester, men Herren er den samme. Og der er Forskiel paa kraftige Gierninger, men det er den samme Gud, som virker alting i alle. Saa gives enhver Aandens Aabenbarelse til det som er nyttigt. Thi een gives ved Aanden Viisdoms Ord, og en anden Kundskabs Ord efter den samme Aand. En anden gives Troen ved den samme Aand. En anden Naadegave til at helbrede ved den samme Aand. En anden Magt til at gjøre kraftige Gierninger. Og en anden Prophetie. En anden at giøre Forskjel paa Aanderne. En anden at tale adskillige Slags Tungemaal. Og en anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til enhver besynderligen eftersom han vil.

Evangelium, Luc. 19 C. 41 V.

Og der Jesus kom nær til, og saae Staden, græd han over den, og sagde: o! at du vel vidste, ja endog paa denne din Dag, hvad som tjener til din Fred! Men nu er det skjult for dine Øine; thi den Tid skal komme over dig, at dine Fiender skal kaste en Vold op omkring dig, belægge dig rundt omkring, og trænge dig allevegne, og de skulle lægge dig slet øde, og dine Børn i dig, og ikke lade Steen paa Steen i dig, fordi du kjendte ikke din Besøgelses Tid. Og han gik ind i Templen, og begyndte at uddrive dem, som derudi solgte og kjøbte, og sagde til dem: det er skrevet: mit Huus er et Bedehuus; men I have gjort det til en Røverkule. og han lærde daglig i Templen; men de ypperste Præster og Skriftkloge, og de Øverste

iblandt Folket, søgte efter at omkomme ham, og de fandt ikke, hvad de skulle gjøre ham: thi alt Folket hængte ved ham, og hørte ham.

Ellevte Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi bede dig, at du vil formedelst din Helligaand saa styre og regjere os, at vi ikke skulle forglemme vore Synder, og blive hovmodige; men at vi gjøre idelig Poenitentse, og Dag fra Dag bedre os; og ellers trøste os allene dermed, dt du vil være os naadig, og forlade os vore Synder, og gjøre os evindelig salige, ved din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 15 C. 1 V.

Men jeg kundgiør eder, Brødre! det Evangelium, som jeg forkyndede eder, hvilket I og annammede, udi hvilket I og have staaet hidindtil. Formedelst hvilke I og blive salige, dersom I beholde paa hvad Maade jeg haver forkyndet eder Evangelium: uden saa er, at I have troet forgjeves; thi jeg overantvordede til eder i det første det, som jeg og annammede, at Christus er død for vore Synder efter Skrifterne; og at han blev begraven, og at han opstod tredie Dag efter Skrifterne, og at han blev seet af Kephas, derefter af de Tolv, derefter blev han seet af mere end fem hundrede Brødre paa eengang, af hvilke de fleste ere endnu til; men nogle ere hensovede. Derefter blev han seet af Jacobus, og siden af alle Apostler; men sidst efter dem alle er han og seet af mig, som af et utidigt Foster: thi jeg er den ringeste af alle Apostlerne, jeg, som er ikke værdig at kaldes en Apostel, fordi jeg haver forfulgt Guds Menighed! men af Guds Naade er jeg det, som jeg er, og hans Naade, som var uddeelt til mig, haver dog ikke været forgjeves.

Evangelium, Luc 18 C. 9 V.

Men Jesus sagde og til nogle, som tristede paa sig selv, at de vare retfærdige, og foragtede andre, denne Lignelse: der ginge to Mennesker op til Templen at bede; den ene var en Pharisæer, og den anden en

Tolder. Pharisæeren stod for sig selv, og bad saaledes: jeg takker dig Gud! at jeg ikke er som andre Mennesker, Røvere, Uretfærdige, Hoerkarle, eller og som denne Tolder. Jeg faster to Gange om Ugen, og giver Tiende af alt det jeg eier. Men Tolderen stod langt borte, og ville end ikke opløfte sine Øine til Himmelen, men han slog sig for sit Bryst og sagde: Gud vær mig Synder naadig! Jeg siger eder: denne gik retfærdig ned i sit Huus frem for den anden; thi hvo sig selv ophøier, skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, skal ophøies.

Tolvte Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Almægtigste, evige Gud, du som alting haver skabt, vi takke dig, at du haver givet os et sundt Legeme, og haver naadeligen bevaret vore Tunger, Øren og andre Lemmer fra den onde Fiende. Vi bede dig, giv os din Naade, at vi besynderligen bruge vore Øren og Tunger retteligen, at vi med vore Øren flitteligen høre dit Ord og det vel mærke, og med vore Tunger prise og berømme din Naade, paa det ingen skal fortørnes af vore Tunger, men at hver Mand kunde forbedres deraf, ved din kiere Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 2 Cor. 3 C. 4 V.

Saadan Fortrøstning have vi til Gud formedelst Christum, ikke at vi ere dygtige af os selv til at betænke noget, som af os selv; men vor Dygtighed er af Gud, hvilken som og gjorde os dygtige til at være det nye Testamentes Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihjelslaaer, men Aanden gjør levende. Dersom nu Dødens Tjeneste i Bogstaven, som var udgravet i Stene, skede med saadan Herlighed, at Israels Børn kunde ikke see stadig paa Moses Ansigt for hans Ansigts Herligheds Skyld, som dog skulde afskaffes, hvi skulde ikke Aandens Tjeneste meget mere være i Herlighed? Thi var Fordømmelsens Tjeneste herlig, da er mere Retfærdigheds Tjeneste overflødig i Herlighed.

Evangelium, Marc. 7 C. 31 V.

Og der Jesus gik ud af Tyri og Sidons Egne, da kom han til det Galilæiske Hav, midt igjennem de ti Stæders Egne, og de førte en Døv til ham, som besværligen kunde tale, og de bade ham, at han vilde lægge sin Haand paa ham. Og han tog ham for sig selv afsides fra Folket, og lagde sine Fingre i hans Øren, og spyttede, og rørte ved hans Tunge, og saae op til Himmelen, sukkede, og sagde til ham: Ephata! det er: lad dig op! Og strax aabnedes hans Øren, og hans Tungebaand løsnedes, og han talede ret. Og Jesus forbød dem at de skulle ingen sige det: men jo mere han forbød dem, jo mere kundgjorde de det. Og de forundrede sig overmaade, og sagde: han gjorde det vel altsammen: de Døve gjorde han hørende og de Maalløse talende.

Trettende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig af vort ganske Hjertes Grund, at du haver ladet os leve denne salige Tid, i hvilken vi kunne høre dit hellige Evangelium, ved hvilket du haver ladet os kjende din faderlige Villie, og see din Søn Christum Jesum. Vi bede din grundløse Barmhjertighed, at du vil naadeligen lade os beholde dit hellige Ords Lys, og vore Hjerter saa regjere formedelst din Helligaand, at vi aldrig falde derfra, men blive hart derved, og endelig blive salige formedelst den samme den elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Gal. 3 C. 15 V.

Kjere Brødre! jeg vil tale efter menneskeligviis: gjør dog ingen et Menneskes Testamente til intet, naar det er stadfæstet, eller sætter noget dertil. Nu er jo Forjættelserne tilsagde Abraham og hans Sæd. Han siger ikke: og hans Sæd, som om mange, men som om een: og din Sæd hvilken er Christus. Saa siger jeg og dette, at dette Te

stamente, som er tilforn stadfæstet af Gud paa Christum, kan Loven, som er given fire hundrede og tredive Aar derefter, ikke rygge, at den skulle gjøre Forjættelsen til intet! thi dersom Arven er af Loven, da er den ikke af Forjættelsen; men Gud gav Abraham den af Naade formedelst Forjættelsen. Hvad skal da Loven? Den blev lagt dertil for Overtrædelsers Skyld, indtil den Sæd kom, som Forjættelsen var skeet. Og den blev beskikket af Englene ved Mæglerens Haand. Nu er en Mægler ikke en enestes Mægler; men Gud er een. Er da Loven imod Guds Forjættelser? Det være langt fra; thi havde nogen Lov været given, som kunde gjøre levende, da var Retfærdighed sandelig af Loven, men Skriften indsluttede alle Ting under Synd, at Forjættelsen ved Troen til Jesum Christum skulle gives alle dem, som troe.

Evangelium, Luc 10 C. 23 V.

Og Jesus vendte sig til sine Disciple, og sagde i Besynderlighed til dem: salige ere de Øine, som see det, I see; thi jeg siger eder, at mange Propheter og Konger vilde see det, I see, og have det ikke seet, og høre det, I høre, og have det ikke hørt. Og see! da stod en Skriftklog op, som fristede ham og sagde: Mester! hvad skal jeg gjøre, at jeg kan arve det evige Liv? Da sagde han til ham: hvad staaer der skrevet i Loven? Hvorledes læser du? Han svarede og sagde; du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte, af din ganske Sjel, af al din Magt, og af dit ganske Sind, og din Næste ligesom dig selv. Da sagde han til ham: du svarede ret, giør det, saa skal du leve. Men han vilde gjøre sig selv retfærdig, og sagde til Jesum: hvo er da min Næste? Da svarede Jesus ydermere og sagde: et Menneske gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og faldt iblandt Røvere, som førde ham af, og sloge ham ilde, og gik bort, og lode ham ligge halv død. Men v[e]d en Hændelse drog en Præst den samme Vei ned, og der han saae ham: gik han ham

forbi; desligeste ogsaa en Levite, der han var nær ved Staden, kom han og saae ham, og gik ham afsides forbi. Men en Samaritan reiste, og kom til ham, og der han saae ham, ynkedes han over ham. Og han gik til ham, forbandt hans Saar, og lød Olie og Viin derudi, og løftede ham paa sit eget Dyr og førde ham til Herberge, og røgtede ham. Der han reiste bort igjen den anden Dag, tog han to Penge ud, og gav Verten dem, og sagde til ham: røgte ham vel; og dersom du udlægger noget dertil, da vil jeg betale dig det, naar jeg kommer igjen. Hvilken tykkes dig nu, der var af disse tre hans Næste, som var falden iblandt Røvere? Han sagde: den som gjorde Barmhjertighed mod ham. Da sagde Jesus til ham: saa gak bort, og gjør du ligesaa.

Fjortende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som haver formedelst dit salige Ord og hellige Daab naadeligen hjulpet os alle, som troe, af den forfærdelige Spedalskhed, som er Synden, og beviser os endnu dagligen din naadige Hiælp i alt det, som er nødtørftigt. Vi bede dig, opvæk vore Hierter formedelst din Helligaand, at vi aldrig forglemme saadanne Velgjerninger; men at vi blive ideligen i din Frygt og udi en ret Tillid paa din Barmhjertighed, altid takke og prise dig med et taknemmeligt Hjerte, ved din kjere Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Gal. 5 C. 16 V.

Men jeg siger: omgaaes i Aanden, og I skal ikke fuldkomme Kjødets Begjeringer; thi Kjødet begjerer imod Aanden, og Aanden imod Kjødet: men disse ere satte tvertimod hverandre, at I ikke skal gjøre, hvad I vil. Dersom I drives af Aanden, ere I ikke under Loven; men Kjødets Gjerninger ere aabenbare, som er: Hoer, Skjørlevnet, Ureenhed, Ukydskhed, Afgudderie, Trældom, Fiend-

skab, Kiv, Vrede, Trætte, Tvedragt, Partie, Had, Mord, Drukkenskab, Fraadserie, og saadant deslige: om hvilke jeg siger eder tilforn, ligesom jeg før haver sagt eder, at de, som saadant gjøre, skulle ikke arve Guds Rige: men Aandens Frugt er Kierlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Fromhed, Godhed, Troe, Sagtmodighed, Maadelighed. Imod saadanne ere Loven ikke; thi hvilke som høre Christum til, de korsfæste Kjødet med sine Lyster og Begjerligheder.

Evangelum, Luc. 17 C 11 V.

Og det begav sig, der Jesus reiste til Jerusalem, drog han midt igjennem Samarien og Galilæam. Og som han kom til en Bye, mødte ham ti spedalske Mænd, som stode langt borte: og de opløftede Røsten og sagde: Jesu, Mester! forbarme dig over os, og der han saae dem, sagde han til dem: gaaer bort og beteer eder for Præsterne: og det skede, der de gik bort, bleve de rensede. Men een af dem, der han var bleven karsk, vendte tilbage, og prisede Gud med høi Røst; og han faldt paa sit Ansigt ned for hans Fødder, og takkede ham; og den samme var en Samaritan. Da svarede Jesus, og sagde: bleve de ikke alle Ti rensede? Hvor er da de Ni? Er der ellers ingen funden, som vendte tilbage igjen, for at give Gud Æren, uden denne Fremmede? Og han sagde til ham: staae op, gak bort, din Troe haver frelst dig.

Femtende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig for alle dine Velgjerninger, at du haver givet os Liv og Levnet, og naadelig opholdet os her til Dags. Nu bede vi dig, tag ikke din Velsignelse fra os, men bevar os fra Gjerrighed, paa det vi kunne alleneste tjene dig, elske og hænge hart ved dig, at vi ikke besmitte os med skjendelig Afgnderie og Mammons Tjeneste; men at vi sætte alt vort Haab, Trøst og Tillid paa din Naade, ved Jesum Christum din Søn, vor

Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Gal. 5 C. 15 V. og 6 C. 1 V.

Dersom vi leve i Aanden, da lader os vandre i Aanden. Lader os ikke være begierlige efter forfængelig Ære, at vi byde Trods til hverandre, og misunde hverandre. Kiere Brødre! dersom et Menneske bliver overilet af nogen Brøst, da hjælper saadan een til rette igjen med en sagtmodig Aand, I' som ere aandelige: og see til dig selv, at du og ikke bliver fristet. Drager Byrden med hverandre, og opfylder saaledes Christi Lov! Thi dersom nogen mener, at han er noget, endog han er intet, han bedrager sig selv. Men enhver prøve sin egen Gjerning, og da skal han have Roes hos sig selv allene, og ikke hos en anden; thi enhver skal bære sin egen Byrde; men den, som bliver underviist i Ordet, han skal dele allehaande Godt med den, som ham underviser. Farer ikke vild, Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saaer, det skal han og høste. Hvo som saaer for sit Kjød, han skal høste Fordærvelse af Kjødet; men hvo som saaer for Aanden, han skal høste det evige Liv af Aanden. Lader os gjøre Godt, og ikke blive trætte; thi vi skal og høste i sin Tid, dersom vi ikke blive forsagte. Saa lader os da, den Stund vi have Tid, gjøre Godt imod alle, men allermeest imod Troens egne Folk.

Evangelium, Matth. 6 C. 24 V.

Ingen kan tjene to Herrer; thi han skal enten hade den ene, og elske den anden, eller han skal holde sig til den ene og foragte den anden: I kunne ikke tjene Gud og Mammon. Derfor siger jeg eder: sørger ikke for eders Liv, hvad I skulle æde og hvad I skulle drikke; ikke heller for eders Legeme, hvad I skulle iføre eder. Er ikke Livet mere end Maden? og Legemet mere end Klæderne? Seer til Fuglene under Himmelen, de saae ikke, de høste ikke, de sanke ikke i Laden, dog føder eders himmelske Fader dem alligevel. Ere I ikke meget mere end de? Men hvo er iblandt eder, som kan gjøre sig en Alen længere end han er, alligevel at han bekymrer sig derfor? Og hvi sørge I for Klæder-

ne? Betragter Lillierne paa Marken, hvorledes de voxe; de arbeide ikke, de spinde og ikke; men jeg siger eder: at end ikke Salomon i al sin Herlighed var saa klædt, som een af dem. Klæder da Gud det Græs saa paa Marken, som i Dag staaer og i Morgen kastes i Ovnen; skulde han ikke meget mere klæde eder? O! I lidet Troende, derfor skulle I ikke sørge og sige: hvad skulle vi æde? Eller hvad skulle vi drikke? Eller hvormed skulle vi klæde os? Efter alt saadant søge Hedningene; thi eders himmelske Fader veed, at I have alt dette behov; men adspørger først Guds Rige og den Retfærdighed han fordrer, saa skal og saadant tillægges eder. Sørger derfor ikke for den anden Morgen, thi den Dag i Morgen skal sørge for sig selv. Enhver Dag haver nok af sin egen Plage.

Sextende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, du som haver ladet din Søn blive Menneske, at han først med sin Død skulle betale for vore Synder, og siden frelse os fra den evige Død. Vi bede dig, behold os i dette Haab, at vi ikke tvivle derpaa, at ligesom vor Herre Christus haver opvakt en Enkes Søn ikkun med et Ord, at han iligemaade vil opvække os paa Dommedag, og gjøre os evig salige, hvilken med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Eph. 3 C. 13 V.

Derfor beder jeg, at I ikke mistrøstes over mine Trængseler, som jeg lider for eder, hvilket er eder en Ære. For den Skyld bøier jeg mine Knæ for vor Herres Jesu Christi Fader, af hvilken al Faderlighed kaldes i Himmelen og paa Jorden, at han skal give eder efter sin Herligheds Rigdom, at I kan blive styrkede med Kraft ved hans Aand i det indvortes Menneske, at Christus ved Troen maae boe i eders Hierter, og I saaledes maae blive rodfæstede og grundfæstede i Kierlighed, paa det I tilfulde kunde begribe med alle de Hellige, hvilket der er det Brede, og det Lange,

og det Dybe, og det Høie, og kiende den Christi Kjerlighed, som overgaaer Forstanden, paa det I kunde opfyldes til al Guds Fylde. Men den som kan overflødiggiøres over alt det, som vi bede eller forstaae, efter den Kraft som virker i os, ham være Ære i Menigheden ved Christum Jesum til alle Slægter i al Evighed, Amen.

Evangelium, Luc. 7 C. 11 V.

Og det begav sig Dagen derefter, at Jesus gik til en Stad som heed Nain, og der gik mange af hans Disciple med ham og meget Folk. Og der han kom nær til Stadsporten, see! da blev en Død udbaaren, som var sin Moders eneste Søn, og hun var en Enke, og meget Folk af Staden gik med hende. Og der Herren saae hende, ynkedes han hjertelig over hende, og sagde til hende: græd ikke. Og han traadde til og rørde ved Baaren, og de, som bare, stode stille. Og han sagde: du unge Dreng, jeg siger dig: stat op! og den Døde reiste sig op, og begyndte at tale. Og han gav hans Moder ham. Men der kom en Rædsel paa dem alle, og de prisede Gud og sagde: der er visselig en stor Prophet opreist iblandt os, og Gud haver besøgt sit Folk. Og denne Tale om ham rygtede sig i det ganske jødiske Land og alle omliggende Lande.

Syttende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Læder os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi bede dig, at du vil formedelst din Helligaand saa styre og regiere os, at vi kunne altid holde os i din Frygt, og ikke være hoffærdige, men med ganske Hierte høre og annamme dit Ord, og retteligen helliggiøre Sabbatsdagen, paa det vi kunne ogsaa formedelst dit Ord blive helliggiorte: først at vi sætte al vor Fortrøstning og Haab paa din Søn Jesum Christum, at han er allene vor Retfærdighed og Gienløser; og dernæst, at vi rette og forbedre vort Levnet efter dit Ords Lydelse; og at vi tage os vare for al Forargelse, indtil vi blive evindelig salige, ved din Naade i Christo, som med dig lever og

regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Eph. 4 C. 1 V.

Saa formaner jeg eder, jeg som er fangen i Herren, at I ville omgaaes værdeligen efter det Kald, som I ere kaldede med, med al Ydmyghed, Sagtmodighed og Langmodighed, at I fordrage hverandre i Kjerlighed, og stræber med al Flid at beholde Aandens Enighed i Fredens Baand; thi der er ikkun eet Legeme og een Aand, ligesom I og ere kaldede til eet Haab i eders Kald; een Herre, een Troe, een Daab, een Gud og alles Fader, som er over alle, og ved alle, og i eder alle.

Evangelium, Luc. 14 C. 1 V.

Og det begav sig, der Jesus kom i en af de øverste Pharisæers Huus paa en Sabat at æde Brød, da toge de vare paa ham: og see! der var et Menneske for ham, som var vattersottigt. Og Jesus svarede og talede til de Skriftkloge og Pharisæer og sagde: er det vel tilladt at helbrede om Sabaten? Men de taug stille. Og han tog paa ham og helbredte ham, og lod ham gaae. Og han svarede og sagde til dem: hvo er iblandt eder, hvis Oxe eller Asen falder i en Brønd, og han ikke strax drager det op om Sabatsdagen? Og de kunde ikke give ham Svar igjen. Men han sagde en Lignelse til Gjesterne, der han mærkte, hvorledes de udvalgte de øverste Steder, og sagde til dem: naar du bliver buden af nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst, at ikke maaskee en Hæderligere end du skal være buden af ham. Saa kommer da den som indbød dig og ham, og siger til dig: giv denne Rum! da maae du med Blusel sidde nederst. Men naar du er buden, da gak bort, og sæt dig nederst, paa det, naar han da kommer, som dig indbød, at han skal sige til dig: Ven! sid bedre op: saa haver duÆre for dem, som sidde med dig til Bords, thi hvo sig selv ophøier, han

skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, han skal ophøies.

Attende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi ere jo arme og elendige Syndere, din Villie vide vi; men vi ere saa skrøbelige, at vi den ikke kunne fuldkomme; thi Kjød og Blod i os er for stærkt, saa vil og den arrige Fiende, Djevelen, ei lade os tilfreds. Derfor bede vi dig, at du vil udgyde din Helligaand i vore Hjerter, at vi med en stærk Troe kunde hænge hart ved din Søn Jesum Christum, og trøste os ved hans Pine og Død, og troe Syndernes Forladelse formedelst ham, og leve saa et helligt Levnet i Lydighed her paa Jorden efter din Villie, indtil vi med din Naade kunne saligen bortdøe af denne elendige Verden, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Cor. 1 C. 4 V.

Jeg takker min Gud altid paa eders Vegne for den Guds Naade, som eder er given i Christo Jesu, at I formedelst ham ere giorte rige i alle Ting, udi al Tale og Kundskab, ligesom det Vidnesbyrd om Christo er bleven stadfæstet i eder, saa at intet fattes eder paa nogen Naadegave, som forvente vor Herres Jesu Christi Aabenbarelse, hvilken og skal stadfæste eder indtil Enden, at I skal være ustraffelige paa vor Herres Jesu Christi Dag.

Evangelium, Matth. 22 C. 34 V.

Der Pharisæerne hørte, at Jesus havde stoppet Munden paa Sadducæerne, da forsamlede de dem; og een af dem, som var en Skriftklog, spurgte ham ad, for at friste ham, og sagde: Mester! hvilket er det store Bud i Loven? Men Jesus sagde til ham: du skal elske Herren din Gud af ganske Hjerte, af ganske Sjel, og af ganske Sind! dette er det første og største Bud! Det andet er ligesom dette: du skal elske din Næste saavelsom dig selv. Udi disse to Bud hænger al Loven og Propheterne. Men der Pharisæerne vare nu

tilsammen, spurgte Jesus dem ad, og sagde: hvad tykkes eder om Christo? hvis Søn er han? De sagde: Davids. Han sagde til dem: hvorledes kalder da David ham i Aanden en Herre? naar han saa siger: Herren sagde til min Herre: sæt dig hos min høire Haand, indtil jeg lægger dine Fiender til dine Fødders Fodskammel. Efterdi David nu kalder ham sin Herre, hvorledes er han da hans Søn? og ingen kunde svare ham et Ord, der torde og ingen ydermere adspørge ham om noget efter denne Dag.

Nittende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O almægtige, evige Gud, du som formedelst din Søn Christum Jesum haver naadeligen hiulpet det verkbrudne Menneske baade til Liv og Sjel; vi bede din grundløse Barmhiertighed, vær os ogsaa naadig, og forlad os alle vore Synder, og regier os saa med din Helligaand, at vi ikke selv give Aarsag til Synden eller anden Ulykke: men behold os i din Frygt, og styrk os med din Naade, at vi saa blive frie baade fra timelig og evig Vrede og Straf, formedelst din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Eph. 4 C. 22 V.

Saa vider da, at I skulle aflægge det gamle Menneske efter den første Omgiængelse, som fordærves formedelst de bedragelige Lyster; men at I derimod skulle fornyes i eders Sinds Aand, og ifører eder det nye Menneske, som er skabt efter Gud i Retfærdighed og sand Hellighed. Derfor aflægger Løgn og taler Sandhed hver med sin Næste, efterdi vi ere Lemmer med hverandre. Bliver vrede og synder ikke; lader Solen ikke gaae ned over eders Vrede. Giver og ikke Djevelen Rum. Hvo som haver stiaalet, han stiæle ikke mere, men heller arbeide, og giøre noget godt med Hænderne: paa det han kan have at meddele den Nødtørftige.

Evangelium, Matth. 9 C. 1 V.

Da traadde Jesus i Skibet, og foer over igjen og kom til sin Stad; og see! de førde en Verkbru-

den til ham, som laae paa en Seng. Der Jesus nu saae deres Troe, sagde han til den Verkbrudne: vær frimodig Søn, dine Synder ere dig forladne. Og see! nogle iblandt de Skriftkloge sagde ved dem selv: denne bespotter Gud. Der Jesus saae deres Tanker, sagde han: hvi tænke I saa ondt i eders Hjerter? thi hvilket er lettere at sige: dine Synder ere dig forladne, eller sige: staat op og vandre? Men at I skulle vide, at Menneskens Søn haver Magt paa Jorden at forlade Synderne, sagde han til den Verkbrudne: staae op, tag din Seng op, og gaae hjem til dit Huus. Og han stod op og gik hjem til sit Huus. Der Folket det saae, forundrede de dem, og prisede Gud, som havde givet Menneskene saadan Magt.

Tyvende Sondag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig for din store Barmhjertighed og Naade, at du haver ladet os komme til dit salige Ord og glædelige Bryllup, og ved din Søn forlader os alle vore Synder. Men efterdi her er dagligen Fristelse, Forargelse og Fare paa færde, og vi ere af os selv saa skrobelige og meget tilbøielige til Synden, saa bede vi dig, at du vil formedelst din Helligaand naadeligen bevare os, at vi ikke falde; men om vi falde og besmitte saa vort Bryllups Klædebon, hvilket din Søn Jesus Christus haver iført os, da hjælp os naadeligen igjen, og led os til Anger og Ruelse, og behold os i Troen til din Barmhjertighed, at vi ikke falde til evig Tid, ved vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Eph. 5 C. 15 V.

Derfor seer til, hvorlede I skal omgaaes varligen, ikke som de Uvise, men som de Vise, og kiøber den beleilige Tid; thi Dagene ere onde. Derfor bliver ikke uforstandige, men vider hvad der er Herrens Villie; og drikker eder ikke drukne i Viin, hvilket er en Overdaadighed; men bliver fulde af Aanden, og taler hverandre til med Psalmer, Lovsange og aandelige Viser. Sjunger og leger for Her-

ren i eders Hjerter, og siger altid Gud og Faderen Tak for alting i den Herres Jesu Christi Navn; og værer hverandre underdanige i Gudsfrygt.

Evangelium, Matth. 22 C. 1 V.

Jesus svarede og talede atter ved Lignelse til Jøderne og sagde: Himmeriges Rige lignes ved en Konge, som gjorde sin Søns Bryllup, og udsendte sine Tjenere, at de skulde kalde dem, som budne vare, til Bryllup; men de vilde ikke komme. Han udsendte atter andre Tjenere, og sagde: siger dem, som budne ere: see! jeg haver beredt mit Maaltid; mine Øxen og mit fede Qvæg er slagtet, og alting er rede: kommer til Bryllup. Men de foragtede det, og ginge hen, den ene paa sin Ager, den anden til sit Kjøbmandskab. Men de andre grebe hans Tjenere, bespottede og ihjelsloge dem Der Kongen det hørte, blev han vred, og skikkede sin Hær ud, og ødelagde disse Manddrabere og satte Ild paa deres Stad. Da sagde han til sine Tjenere: Brylluppet er jo beredt, men de, som vare budne, vare det ikke værd. Gaae derfor hen ud paa de alfare Veie, og byder til Brylluppet, hvem I finde, Saa ginge de samme Tjenere ud paa Veiene, og samlede tilsammen alle dem, som de funde, onde og gode; og Bordene bleve alle fulde. Men der Kongen kom ind, at besee Gjesterne, saae han der et Menneske, som ikke havde Bryllupsklæder paa. Og han sagde til ham: Ven! hvorledes er du kommen hid ind, og haver dog ikke Bryllupsklæder paa? Men han taug stille. Da sagde Kongen til sine Tjenere: binder Hænder og Fødder paa ham, tager ham bort, og kaster ham hen ud i det yderste Mørke: der skal være Graad og Tænders Gnidsel; thi mange ere kaldede, men faa ere udvalgte.

Een og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Almægtigste, evige Gud, du som formedelst din Søn haver tilsagt os Syndernes Forladelse, Retfærdighed og det evige Liv; vi bede dig, at du vil med din Helligaand opvække vore Hjerter, at vi med vore daglige Bønner i alle vore Fristelser søge saadan Hjælp hos ham, og formedelst en fast Troe til hans Forjættelse og Ord kunne faae det vi begjere, og endelig blive evindelig salige ved din Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Eph. 6 C. 10 V.

Allersidst, mine Brødre! være stærke i Herren og i hans Styrkes Magt! fører eder udi Guds fulde Harnisk, paa det I kan bestaae imod Dievelens listige Anløb; thi vi have ikke allene Strid imod Kjød og Blod, men endog imod Fyrstendømme og Vælde, som er imod Verdens Herrer, der regjerer i denne Verdens Mørke, imod de onde Aander under Himmelen. For den Skyld tager Guds fulde Harnisk paa, paa det I kan være mægtige til at imodstaae paa den onde Dag, og staae, naar I have udrettet alting vel. Saa staaer nu omgjordede om eders Lænder med Sandhed, og iførte med Retfærdigheds Pantser, og værer iførte paa Fødderne med Fredens Evangelii Færdighed; men før alle Ting antager Troens Skjold, med hvilken I skal kunde udslukke alle den Ondes gloende Pile, og tager Salighedens Hjelm og Aandens Sværd, som er Guds Ord.

Evangelium, Joh. 4 C. 46 V.

Og der var en kongelig Mand, hvis Søn laae syg i Capernaum. Der denne hørte, at Jesus var kommen af Judæa til Galilæa, gik han hen til ham, og bad ham, at han vilde komme ned og helbrede hans Søn, thi han laae nu for Døden. Da sagde Jesus til ham; dersom I ikke see Tegn og underlige Gjerninger, da ville I ikke troe. Den kongelige Mand sagde til ham: Herre! kom ned, før mit Barn døer. Jesus sagde til ham: gak bort, din Søn lever: og

Mennesket troede det Ord, som Jesus sagde til ham, og gik bort. Og som han nu gik ned, mødte hans Tjenere ham, forkyndede ham, og sagde: dit Barn lever. Da adspurgte han den Time af dem, paa hvilken det var bleven bedre med ham. Og de sagde til ham: i Gaar ved den syvende Time forlod Feberen ham. Saa mærkede da Faderen, at det var ved den samme Time, paa hvilken Jesus havde sagt til ham: din Søn lever. Og han troede selv, og alt hans Huus.

Allehelgensdag.

Collect. Lader os alle bede:

O almægtige, evige Gud, som vil helliggjøre alle dine Udvalgte og Elskelige i din eenbaarne og elskelige Søn Jesu Christo, lad os efterfølge deres Troe, Haab og Kjerlighed, at vi med dem og kunne blive salige, formedelst den samme din Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Aabenb. 7 C. 1 V.

Og derefter saae jeg fire Engle staae paa Jordens fire Hjørner, som holdte Jordens fire Vinde, paa det ingen Vind skulde blæse over Jorden, eller over Havet, eller over noget Træ. Og jeg saae en anden Engel opstige fra Solens Opgang, som havde den levende Guds Segl, og han raabte med stor Røst til de fire Engle, hvilket det var givet, at skade Jorden og Havet, sigende: skader ikke Jorden eller Havet eller Træerne, indtil vi faae beseglet vor Guds Tjenere i deres Pander. Og jeg hørte deres Tal som bleve beseglede: og der vare hundrede fire og fyrretyve Tusinde beseglede af alle Israels Børns Slægter: af Judæ Slægt tolv tusinde beseglede: af Rubens Slægt tolv tusinde beseglede: af Gads Slægt tolv tusinde beseglede: af Assers Slægt tolv tusinde beseglede: af Nephtali Slægt tolv tusinde beseglede: af Manasse Slægt tolv tusinde beseglede: af Simeons Slægt tolv tusinde beseglede: af Levi Slægt tolv tusinde beseglede: af Isaskars Slægt tolv tusinde beseglede: af Sebulons Slægt tolv tusinde beseglede: af Josephs Slægt tolv tusinde beseglede: af Benjamins

Slægt tolv tusinde beseglede. Derefter saae jeg, og see! en stor Skare, hvilken ingen kunde tælle, af alle Hedninger og Slægter og Folk og Tungemaal, som stode for Stolen og for Lammet, klædte med hvide lange Klæder, og der vare Palmegrene i deres Hænder; de raabte med høi Røst og sagde: Saliggjørelsen hør vor Gud til, som sidder paa Stolen og Lammet! og alle Engle stode omkring Stolen, og de Ældste, og de fire Dyr, og de faldt ned for Stolen paa deres Ansigter, og tilbade Gud og sagde: Amen! Velsignelse, og Ære, og Viisdom, og Tak, og Priis, og Kraft, og Styrke være vor Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Evangelium, Matth. 5 C. 1 V.

Men der Jesus saae Folket, steeg han op paa Bjerget, og der han havde sat sig, ginge hans Disciple til ham. Da oplod han sin Mund, lærde dem og sagde: salige ere de, som ere fattige i Aanden; thi Himmeriges Rige er deres: salige ere de som sørge; thi de skal husvales: salige ere de Sagtmodige; thi de skulle besidde Jorden: salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed; thi de skulle mættets: salige ere de Miskundelige; thi de skulle faae Miskundhed: salige ere de som ere rene af Hjertet; thi de skulle see Gud: salige ere de Fredsommelige; thi de skulle kaldes Guds Børn: salige ere de som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld; thi Himmeriges Rige er deres: salige ere I, naar Menneskene bespotte og forfølge eder, og tale allehaande Ondt om eder, for min Skyld, om de lyve det. Glæder og fryder eder; thi eders Løn skal være stor i Himmelen; thi de haver saa forfulgt Propheterne; som vare for eder.

To og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O almægtigste, evige Gud, vi bekjende os at være arme Syndere, og at være høit opskrevne i dit Register: men vi takke dig af ganske Hjerte, at du haver taget jae-

han Skyld fra os, og lagt den paa din kiere Søn Jesum Christum, og haver ladet ham betale derfor. Vi bede dig, at du vil naadeligen opholde os i Troen, og regiere os saa med din Helligaand her paa Jorden, at vi kunne leve efter din Villie, og gierne bevise vor Næste al Kierlighed, Tieneste og Hiælp, og at vi maatte imodstaae al Vrede, Haftighed og Hevn, paa det vi skulle ikke opvække din Vrede over os; men at vi maae altid have en naadig Fader udi dig ved Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Phil. 1 C. 6 V.

Jeg er forsikret om det samme, at den som haver begyndt en god Gierning i eder, skal og fuldkomme den indtil Jesu Christi Dag. Ligesom det er billigt for mig at tænke dette om eder alle, efterdi jeg haver eder i mit Hierte, baade i dette mit Fængsel, saavelsom i mit Forsvar og Evangelii Bekræftelse: eder alle, siger jeg, som ere deelagtige med mig i Naaden; thi Gud er mit Vidne, hvorledes jeg længes efter eder alle i Jesu Christi inderlige Kierlighed. Og dette beder jeg af Gud, at eders Kierlighed maae endnu blive jo mere og mere overflødig i allehaande Kundskab og Forstand; at I kan prove, hvad som bedst er, paa det I kan være oprigtige og uden Forargelse indtil Christi Dag, fyldte med Retfærdighedsfrugter, som skeer ved Jesum Christum, Gud til Ære og Lov.

Evangelium, Matth. 18 C. 23 V.

Derfor er Himmeriges Rige lignet ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tienere. Og der han begyndte at regne, kom een for ham, som var ham ti tusinde Pund skyldig. Der han nu ikke havde at betale med, da bød hans Herre, at man skulde sælge ham, og hans Hustrue, og hans Børn, og alt det han havde, og Skylden at betales. Da faldt Tieneren ned og tilbad ham, og sagde: Herre! hav Taalmodighed med mig! jeg vil betale dig det altsammen. Og Herren ynkedes ret hiertelig over samme Tiener, gav ham løs, og forlod ham Gielden. Men saa gik

den samme Tjener hen ud, og fandt een af sine Med
tjenere, som var ham hundrede Penge skyldig, og han
greb fat paa ham, og vilde qvæle ham, og sagde: be-
tal mig det, du er mig skyldig. Da faldt hans Med-
tjener ned for hans Fødder, og bad ham og sagde: hav
Taalmodighed med mig, jeg vil betale dig det altsam-
men; men han vilde ikke, men gik hen og kastede ham
i Fængsel, indtil han betalte det han var skyldig. Der
hans Medtjenere nu saae det, som skeet var, bleve de
saare bedrøvede, og de komme og fortalte for deres
Herre alt det, som skeet var. Da faldede hans Herre
ham for sig, og sagde til ham: du onde Tjener, al
Gjelden forlod jeg dig, fordi du bad mig, skulde du
ikke ogsaa have forbarmet dig over din Medtjener,
ligesom jeg haver forbarmet mig over dig? Og hans
Herre blev vred og antvordede ham til dem, som pine,
indtil han betalte altsammen det han var ham skyldig.
Saa skal og min himmelske Fader gjøre imod eder, om
I ikke forlade af eders Hjerte hver sin Broder hans
Brøst.

Tre og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig, at du haver hidtil givet os Fred og naadeligen bevaret os for Krig og fremmed Herskab. Vi bede dig: giv os fremdeles din Naade, at vi kunne leve i din Frygt og efter din Villie, og ingen Aarsag give til Krig eller anden Straf. Regjer og styr vor Øvrighed, at de ikke forhindrer den Lydagtighed, som dig bør, men at de den samme forfremme, at vi maae have desmere Lykke og Velsignelse under deres Regiment, ved vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regjerer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Phil. 3 C. 17 V.

Værer tilsammen mine Efterfølgere, kiere Brødre! og giver Agt paa dem, som saa omgaaes, ligesom I have

os til Exempel; thi mange vandre anderledes, om hvilke jeg ofte haver sagt eder, og siger eder det endnu med grædende Taarer, at de ere Christi Korsets Fiender, hvis Ende er Fordærvelse, hvis Gud er deres Bug, og hvis Ære er i deres Skiendsel, som tragte efter de jordiske Ting; men vor Vandel er i Himmelen, hvorfra vi og vente Frelseren den Herre Jesum Christum, hvilken som skal forvandle vort ringe Legeme, at det maae vorde lige skikket efter hans ærefulde Legeme, efter den Kraft, ved hvilken han og kan gjøre sig selv alle Ting underdanige.

Evangelium, Matth. 22 C. 15 V.

Da gik Pharisæerne hen og holdte Raad, hvorledes de kunde gribe Jesum i hans Tale. Og de sendte deres Disciple til ham med de Herodianer og sagde: Mester! vi vide, at du er sanddrue, og lærer Guds Vei rettelig, og du skjøtter om ingen; thi du agter ikke Menneskens Anseelse: sig os derfor, hvad tykkes dig? Er det tilladt, at give Keiseren Skat eller ei? Men der Jesus mærkte deres Skalkhed, sagde han: I Dienskalke! hvi friste I mig? Lader mig see Skattens Mynt: og de rakte ham en Penge, og han sagde til dem: hvis Billede og Overskrivt er dette? De sagde til ham: Keiserens. Da sagde han til dem: saa giver da Keiseren det Keiserens er, og Guds det Guds er. Der de det hørde, forundrede de dem, og forlod ham, og ginge bort.

Fire og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O almægtigste, evige Gud! du, som haver formedelst din Søn, tilsagt os Syndernes Forladelse og Befrielse fra den evige Død, vi bede dig, styrk os med din Helligaand, at vi dagligen kunne voxe i Troen til din Naade ved Christum, og beholde et stadigt Haab og Tillid, at vi ikke skulle døe, men sødeligen sove, og paa Dommedag blive opvakte igjen til det evige Liv og Salighed, ved vor Herre Jesum Christum din Søn, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Colloss. 1 C. 9 V.

Derfor lade vi og ikke af fra denne Dag, da vi det hørte, at bede og begjere, at I maatte opfyldes med hans Villies Kundskab i al aandelig Viisdom og Forstand, at I kunne vandre værdeligen for Herren til al Behagelighed, og være frugtbare i alle gode Gjerninger, og voxe i Guds Kundskab, styrkede efter hans Herligheds Styrke i al Taalmodighed og Langmodighed med Glæde, og sige Faderen Tak, som gjorde os duelige til de Helliges Arvedeel i Lyset; som friede os af Mørkhedens Magt og oversatte os i sin elskelige Søns Rige, i hvilken vi have Forløsning formedelst hans Blod, som er Syndernes Forladelse

Evangelium, Matth 9 C. 18 V.

Der Jesus dette talede med dem, see! da kom der en Øverste og tilbad ham, og sagde: Herre! min Datter er ret nu død; men kom og læg din Haand paa hende, saa bliver hun levende. Og Jesus stod op og fulgte efter ham, og hans Disciple ligesaa Og see! en Qvinde, som havde tolv Aar havt Blodsot, gik bag til ham, og rørde ved Sømmen af hans Klædebon; thi hun sagde ved sig selv: kunde jeg ikkun røre ved Sømmen af hans Klædebon, da blev jeg helbredet. Da vendte Jesus sig om og saae hende og sagde: vær trøstig min Datter! din Troe haver hjulpet dig: og Qvinden blev helbredet fra den samme Stund. Og der Jesus nu kom i den Øverstes Huus, og saae Piberne og Folkets Bulder, sagde han til dem: viger; thi Pigen er ikke død, men hun sover; men de beloe ham med Spot; men der Folket var uddrevet, gik han ind og tog hende ved Haanden. Da stod Pigen op; og dette Rygte kundgjordes i det samme ganske Land.

Fem og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig hierteligen, at du haver hjulpet os formedelst dit Ord af den græsselige Pavedoms Vildfarelse, og have ført os til dit Naadens Lys. Vi bede dig, at du vil naadeligen beholde os i sam-

me Lys, og bevare os fra al Vildfarelse og Kietterie, og giv os din Naade, at vi ikke blive utaknemmelige, som Jøderne; ikke heller foragte og forfølge dit Ord; men at vi med vort ganske Hjerte maatte annamme det, og deraf bedre vort Levnet, og sætte al vor Liid paa din Naade og din kjere Søns Fortjeneste, han som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 1 Thess. 4 C. 13 V.

Men jeg vil og ikke, kjere Brødre! dølge for eder om dem som sove, paa det I skulle ikke sørge, ligesom de andre, der have intet Haab; thi dersom vi troe, at Jesus er død og opstanden, saa skal og Gud føre de hensovede ved Jesum frem med ham, thi dette sige vi eder efter Herrens Ord, at vi som leve og overblive til Herrens Tilkommelse, skal ikke forekomme de hensovede: thi Herren selv skal komme ned af Himmelen med et Anskrig, med Overengels Røst, og med Guds Basune; og de Døde i Christo skulle først opstaae; derefter skal vi som leve og overblive, rykkes tillige bort med dem i Skyerne, at møde Herren i Luften; ogsaa skulle vi altid være med Herren; derfor trøster hverandre med disse Ord.

Evangelium, Matth. 24 C. 15 V.

Derfor, naar I nu see Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som er sagt ved Propheten Daniel, at den staaer i den hellige Sted; hvo som det læser han give Agt derpaa; da flye paa Bjergene, hvo som er i Judæa, og hvo som er paa Taget, han stige ikke ned at hente noget af sit Huus, og hvo som er paa Ageren, han vende ikke tilbage at hente sine Klæder. Vee de Frugtsommelige! og dem som give Die paa den Tid! Men beder, at eders Flugt maa ikke skee om Vinteren, ei heller om Sabaten; thi da skal der blive saa stor en Trængsel, som der ikke haver været fra Verdens Begyndelse hidindtil, og skal ikke heller blive. Og dersom disse Dage ikke blive forkortede, da blev intet Menneske frelst; men for de Udvalgtes Skyld skal de Dage forkortes. Dersom nogen da siger til eder: see!

her er Christus, eller der, da skulle I ikke troe det, thi der skal opstaae falske Christi og falske Propheter, og de skulle giøre store Tegn og underlige Gjerninger, at de Udvalgte skulle ogsaa forføres, om det var muligt. See! jeg haver nu tilforn sagt eder det, derfor, dersom de sige til eder: see! han er i Ørken, da gaae ikke hen ud; see! han er i Kammerne, da troe ikke; thi ligesom Lynet udgaaer fra Østen og skinner indtil Vesten, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være. Hvor som Aadselet er, der forsamles og Ørnene.

Sex og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O almægtige, evige og barmhiertige Gud! du som formedelst din elskelige Søn, vor Herre og Frelser Jesum Christum, haver oprettet Naadens Rige for os, at vi skulle troe vore Synders Forladelse her i din hellige Kirke, ligesom og du selv er en Gud, der ikke vil nogen Synders Død, men at han skal omvende sig og leve. Vi bede dig, at du vil naadeligen forlade os alle vore Synder, formedelst den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Thess. 5 C. 12 V.

Men vi bede eder, Brødre! at I ville kiende dem, som arbeide iblandt eder, og ere eders Forstandere i Herren, og formane eder: og agter dem overmaade høit i Kjerlighed for eders Gjerningers Skyld, og værer fredsommelige iblandt eder selv. Saa formane vi eder, Brødre! paaminder de Uskikkelige, trøster de Kleinmodige, kommer de Skrøbelige til Hjælp, værer langmodige imod alle. Seer til, at ingen betaler nogen Ondt med Ondt! men lægger eder altid efter det Gode baade indbyrdes, saa og imod alle. Værer altid glade, beder uden Afladelse, takker Gud i alle Ting: thi det er Guds Villie i Christo Jesu til eder. Udslukker ikke Aanden, foragter ikke Prophetier, prøver alle Ting, og beholder det Gode, skyer alt ondt Skin! Og han selv, den Fredens Gud, hellige eder aldeles, og giv eders gandske Aand, Sjel og Legeme maae bevares ustraffelige i vor Herres Jesu Christi Tilkommelse.

Evangelium, Matth. 11 C. 25 V.

Paa den samme Tid svarede Jesus og sagde: jeg priser dig Fader, Herre over Himmelen og Jorden, at du haver skjult dette for de Vise og Kloge, og aabenbaret det for de Umyndige. Ja, Fader! thi det var saa behageligt for dig. Alle Ting ere mig overgivne af min Fader, og ingen kjender Sønnen uden Faderen, og ingen kjender Faderen uden Sønnen, og den som Sønnen det vil aabenbare. Kommer hid til mig alle I, som arbeide og ere besværede, jeg vil vederqvæge eder; tager mit Aag paa eder og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet, saa skulle I finde Hvile for eders Sjele. Thi mit Aag er gavnligt og min Byrde er let.

Syv og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Lader os alle bede:

O barmhiertige, evige Gud, himmelske Fader, vi bede dig, at du vil opvække os, at vi med al Flid kunne vandre christelig i alle gode Gjerninger, og altid bestyrkes af din Naade, og befindes i al Gudelighed ved vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, 2 Cor. 1 C. 13 V.

Derfor vil jeg ikke forsømme at minde eder altid paa disse Ting, alligevel at I vide sligt, og ere styrkede i den nærværende Sandhed; thi jeg agter det tilbørlig, at opvække og paaminde eder, saalænge jeg er i dette Paulun, jeg som veed, at dette min Pauluns Aflæggelse er snart forhaanden, ligesom vor Herre Jesus Christus haver aabenbaret mig. Men jeg vil endog altid gjøre min Flid, at I skulle have dette til Ihukommelse efter min Afgang. Thi vi efterfulgte ikke klogelig opdigtede Fabler, der vi kundgjorde eder vor Herres Jesu Kraft og Tilkommelse. Men vi have selv seet hans store Herlighed; thi han fik Hæder og Ære af Gud Fader, der saadan en Røst skede til ham af den høie Herlighed: denne er min Søn den Elskelige i hvilken jeg haver god Behagelighed. Og vi hørte denne

Røst, som kom af Himmelen, der vi vare med ham paa det hellige Bjerg.

Evangelium, Matth. 17 C. 1 V.

Og sex Dage derefter tog Jesus Peder og Jacob og hans Broder Johannem til sig, og førte dem for sig selv hen paa et høit Bjerg, og han blev forvandlet for dem, og hans Ansigt skinnede som Solen, og hans Klæder bleve hvide som et Lys. Og see! da aabenbaredes Moses og Elias for dem, som talede med ham. Da svarede Peder og sagde til Jesum: Herre! her er godt for os være, vil du, da ville vi gjøre tre Boliger: dig een, Moses een, og Elias een. Der han end saa talede, see! da overskyggede en klar Skye dem, og see, en Røst hørtes af Skyen, som sagde: denne er min Søn den Elskelige, i hvilken jeg haver god Behagelighed, hører ham. Der Disciplene det hørte, faldt de ned paa deres Ansigt, og bleve saare forfærdede. Men Jesus traade frem til dem, rørde ved dem, og sagde: staaer op, og frygter intet. Og der de opløftede deres Oine, saae de ingen uden Jesum allene. Og der de ginge ned af Bjerget, bød Jesus dem og sagde: I skulle ingen sige denne Syn, forend Menneskens Søn er opstanden fra de Døde.

Ugentlig og Maaneds Bededag.

Collect. Lader os alle bede:

O Herre Jesu Christe, du som tilsagde os, at hvad vi bede om i dit Navn, det skal os gives. Saa bede vi dig af Hiertet, at du vil give os din Helligaands Naade, at vi kunne vide, hvad vi skulle begiere og bede om, og hvorledes vi med en stadig Troe skulle bede i dit Navn, paa det vi i alt det vi bede om kunde søge Guds vore kiere Faders Lov og Ære, vor Næstes Nytte og Forbedring, og vor egen Salighed, du som med Faderen og den Helligaand lever og regierer, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Eller:

O barmhiertige Gud, himmelske Fader, efterdi du formedelst din Søn Christum Jesum befalede os at bede, og vil tilbedes i Aand og Sandhed, da bede vi dig, at du efter din Forjættelse vil give os Naadens og Bønnens Aand, at vi kunne med et gudeligt Hierte i en ret Troe paakalde dig, for vor egen og alle Menneskers Nød, paa det at; naar vi for din Forjættelses Skyld blive bønhørte, vi da skulle elske, prise og ære dig som en naadig Gud og Fader, formedelst din elskelige Søn, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Eller:

O almægtigste Gud, du som ikke forsmaaer de Elendiges Suk og Graad, oa ikke foragter de bedrøvede Hierters Begiering: see dog naadelig til vor Bøn, hvilken vi udi vor store Nød bære frem for dig, og bønhør os naadelig, at det som baade af Mennesker og Dievelen er os imod, kan blive til intet! og af din Barmhiertigheds Raad forsvinde, at vi saa kunne frelses af alle Fristelser, og altid takke og prise dig i din Menighed, formedelst Jesum Christum, din kiere Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Eller:

O almægtige, evige Gud, som er ene al vor Tilflugt og Styrke, vi bede dig, at du vil værdes til at høre din Christen Kirkes gudelige Bøn, og unde os, at hvad vi efter din Villie rettelig bede, det maae os naadeligen gives, formedelst Jesum Christum, din kiere Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistelen, Jac. 5 C. 16 V.

Bekiender eders Synder for hverandre, og beder for hverandre, at I kunne blive helbredede. Den Retfærdiges Bøn formaaer meget, naar den er alvorlig. Elias var et Menneske, lige Vilkaar undergiven, som vi, og han bad en Bøn, at det ikke skulle regne, og det regnede ikke paa Jorden i tre Aar og sex Maaneder. Men han bad atter igjen, og Himmelen gav Regn, og Jorden gav sin Frugt. Kiere Brødre! dersom nogen iblandt eder farer vild fra

Sandheden og nogen omvender ham, den skal vide, at hvo som omvender en Synder fra sin Veis Vildfarelse, han skal frelse en Sjel fra Døden, og skjule Syndernes Mangfoldighed.

Evangelium, Joh. 11 C. 1 V.

Og det begav sig, at Jesus var paa et Sted og bad, og der han lod af, sagde een af hans Disciple til ham: Herre! lær os at bede, som Johannes og lærte sine Disciple. Da sagde han til dem, naar I bede, da siger: Fader vor, du som er i Himmelen, helliget vorde dit Navn! tilkomme dit Rige! skee din Villie! som i Himmelen, saa og paa Jorden! giv os hver Dag vort daglige Brød! og forlad os vor Skyld, som vi og forlade vore Skyldnere; og leed os ikke nöi Fristelse! men frels os fra det Onde.

Vor Herres Jesu Christi Lidelseshistorie.

Og der de havde sjunget Lovsangen, gik Jesus hen ud efter sin Sædvane over den Bæk Kedron til Oliebjerget. Og hans Disciple fulgte ham efter. Og Jesus sagde til dem: I skulle alle i denne Nat forarge eder paa mig, thi der staaer skrevet: jeg skal slaae Hyrden og Faarene skulle adspredes; men efterat jeg er opstaaet, da vil jeg gaae hen for eder i Galilæa. Peder svarede og sagde til ham; dersom de og alle forargede dem paa dig, saa vil jeg dog aldrig forarge mig. Jesus sagde til ham: sandelig, siger jeg dig: I Dag udi denne Nat, forend Hanen galer to Gange, skal du fornægte mig tre Gange; men han talede end ydermere: ja, dersom jeg og skulle døe med dig, da vil jeg ikke nægte dig. Lige det samme sagde og alle Disciplene. Da kom Jesus med dem til en Have, som heed Gethse-

mane, der var en Urtegaard, der gik Jesus ind og hans Disciple, men Judas, som ham forraadde, vidste og den Sted; thi Jesus forsamlede sig ofte der med sine Disciple. Da sagde Jesus til dem: sætter eder her, saalænge jeg gaaer bort og beder. Og han tog Peder, og Jacob og Hans, de to Zebedæi Sønner til sig, og begyndte at bedrøves, skjælve og bæve, og sagde til dem: min Sjel er bedrøvet indtil Døden, bliver her og vaager med mig; beder, paa det I skulle ikke falde i Fristelse.

Og han sleed sig fra dem ved et Steenkast, og faldt paa Knæe ned paa Jorden paa sit Ansigt, og bad at den Stund maatte gaae over, om det var muligt, og sagde: Abba, min Fader! Alting er dig muligt, tag denne Kalk bort fra mig, dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil. Og han kom til sine Disciple og fandt dem sovende, og han sagde til Peder: Simon sover du? Kunne du ikke vaage en Time med mig? Vaager og beder, at I skulle ikke falde i Fristelse, Aanden er villig, men Legemet er skrøbeligt. Anden Gang gik han atter hen, bad og sagde: min Fader! er det ikke muligt, at denne Kalk kan gaae fra mig uden jeg skal drikke den, da skee din Villie; og han kom og fandt dem atter sovende, thi deres Øine vare fulde af Søvn, og de vidste ikke hvad de svarede ham. Og han lod dem blive, og gik atter hen, og bad tredie Gang, og talede de samme Ord: Fader! vil du, da tag denne Kalk fra mig, men dog skee ikke min, men din Villie.

Da aabenbaredes en Engel af Himmelen for ham, og styrkede ham; og det kom, at, der han stridde med Døden, og bad inderligen, da blev hans Sved som Blodsdraaber, der faldt paa Jorden

Og han stod op af Bønnen, og kom til sine Disciple, og fandt dem sovende af Bedrøvelse, og sagde til dem:

Ak! hvi ville I nu sove og hvile? Hvi sove I? det er nok; see, Stunden er kommen, at Menneskens Søn skal antvordes hen i Synderes Hænder; staaer op, lader os gaae! see, den mig forraader, er hart hos; beder, at I ikke falde i Fristelse. Og strax som han endnu talede, see! da kom Judas, een af de Tolv, frem; der han havde nu taget Skaren til sig, med de ypperste Præsters, og Skriftkloges, Pharisæernes og de Eldste for Folket, deres Tjenere, og han gik for dem, og kom derhen med Blus, Lamper, Sværd og med Stænger. Og Forræderen havde givet dem et Tegn, og sagt: hvilken jeg kysser, den er det, griber ham, og fører ham varligen.

Der Jesus nu vidste alt det, ham skulde overkomme, gik han ud, og sagde til dem: hvem lede I efter? De svarede ham: Jesum af Nazareth. Jesus siger til dem: det er jeg. Men Judas, som ham forraadde, stod og hos dem. Der Jesus sagde nu til dem: det er jeg, vigede de tilbage og faldt til Jorden. Da spurgte han dem atter ud: hvem lede I efter? De sagde: Jesum af Nazareth. Jesus svarede: jeg sagde eder, at det er jeg, lede I efter mig, da lader disse gaae, paa det at det Ord skulde fuldkommes, hvilket han sagde: jeg mistede ingen af dem, som du haver givet mig. Og Judas holdt sig til Jesum at kysse ham, og strax traadde han frem til ham, og sagde: hil være dig, Rabbi! og kyste ham. Jesus sagde til ham: min Ven! hvorfor er du kommen? Juda! forraader du Menneskens Søn med et Kys? Da traadde de frem og lagde Hænderne paa Jesum, og grebe ham.

Og der de, som vare omkring ham, saae, hvad der vilde skee, sagde de til ham: Herre! skulde vi slaae til med Sværd? Da havde Simon Petrus et Sværd, og drog det ud, og slog efter den ypperste Præstes

Svend, og hug det høire Øre af ham, og den Svend hed Malchus. Da svarede Jesus, og sagde: lader dem dog gjøre saa langt; og sagde til Peder: stik dit Sværd i Balgen, thi hvo som tager Sværdet, han skal omkomme med Sværd. Eller mener du, at jeg ikke kunne bede min Fader, at han tilskikkede mig mere end tolv Skokke Engle? Skal jeg da ikke drikke den Kalk, som min Fader gav mig? Men hvorledes skulle Skriften fuldkommes? det skal altsaa gaae til. Og han rørde ved hans Øre og lægte ham. Paa den Tid sagde Jesus til de ypperste Præster og Høvedsmændene for Templen, og de Ældste, som vare komne til ham: I ere udgangne, ligesom til en Røver, med Sværd og med Stænger, at fange mig: haver jeg dog dagligen siddet hos eder, og lært i Templen, og I lagde ikke en Haand paa mig. Men det er eders Time og Mørkhedens Magt, paa det at Skriften skal fuldkommes. Men det er altsammen skeet, at Propheternes Skrift skulle fuldkommes. Da forlod alle Disciplene ham, og flyede. Og der var en ung Karl, som fulgte ham efter, han var klædt med et Linklæde paa sit bare Legeme, og de unge Karle grebe ham: men han slap Linklædet, og flyede nøgen fra dem.

Men Skaren og den øverste Høvedsmand og Jødernes Tjenere toge Jesum og bandt ham, og førde ham først til Annas, som var Caiphas Svoger, som var det Aar ypperste Præst; men det var Caiphas, som raadte Jøderne, det var godt, at et Menneske døde for Folket. Og førde Jesum hen til Caipham den ypperste Præst, det er, til den øverste Bisp for Præsterne, der, som alle de ypperste Præster, og Ældste og Skriftkloge vare forsamlede. Men Simon Petrus fulgte Jesum langt efter, og en anden Discipel, indtil den ypperste Præstes Sal: den samme Discipel var

bekjendt med den ypperste Præst; og gik ind med Jesus i den ypperste Præstes Sal Men Petrus stod udenfor Døren. Da gik den anden Discipel, som var bekjendt med den ypperste Præst, hen ud og talede med Dørvogtersken, og skaffede Peder ind.

Men Svendene og Tjenerne stode, og havde gjort en Kulild der nedre midt i Salen og varmede sig, thi det var koldt. Og Peder stod hos dem, og varmede sig, paa det han kunde see, hvad Ende det vilde faae. Men den ypperste Præstes Pige, som tog vare paa Døren, saae Peder sidde ved Lyset, der han varmede sig, og stirrede paa ham, og sagde til ham: og du var med Jesum af Galilæa? Er du og ikke en af dette Menneskes Disciple? Da nægtede han det for dem alle, og sagde: Qvinde! jeg er ikke, jeg kjender ham ikke, jeg veed og ikke hvad du siger Men den ypperste Præst spurgte Jesum om hans Disciple, og om hans Lærdom Jesus svarede hannem: jeg haver talet aabenbarlig for Verden, jeg lærte altid udi Skolen og Templen, der som alle Jøderne komme tilsammen, og jeg haver intet talet i Løndom. Hvi spørg du mig derom? Spørg dem ad, som haver hørt hvad jeg talede til dem: see, de vide hvad jeg haver sagt. Som han det talede, gav een af Tjenerne, som der stod hos, Jesus en Kindhest og sagde: skal du saa svare den ypperste Præst? Jesus svarede ham: haver jeg talet ilde, da beviis det at det er ondt, men haver jeg talet ret, hvi slaaer du mig? Men Simon Petrus stod i Forgaarden og varmede sig, og en liden Stund efter den første Nægtelse, som han gik ud i Forgaarden, goel Hanen. Og en anden Pige saae ham, og begyndte atter at sige til dem, som der stode hos: denne var ogsaa med Jesum af Nazareth Da sagde de til ham: er du ikke een af hans Disciple? Og en

anden sagde: du er een af dem. Og han nægtede atter og svoer dertil, og sagde: Menneske, jeg er ikke; og jeg kjender ikke det Menneske. Og noget derefter ved en Stund, stadfæstede en anden med dem, som omkring stode og sagde: sandelig, du er een af dem; thi du er en Galilæer, og dit Maal røber dig. Een af de ypperste Præsters Svende, hvis Frende Peder havde hugget Øret af, siger: saae jeg dig ikke i Urtegaarden hos ham? Da begyndte han at forbande sig og sværge: jeg kjender det Menneske ikke, den I tale om. Og strax, der han endnu talede, goel Hanen anden Gang. Og Herren vendte sig og saae paa Peder, og Peder tænkte paa Herrens Ord, som han sagde til ham: førend Hanen galer to Gange, skal du fornægte mig tre Gange; og Peder gik hen ud og græd bitterlig.

Men de ypperste Præster og de Ældste, og det ganske Raad søgte falsk Vidnesbyrd imod Jesum, paa det de kunne komme ham til Døde, og de funde intet: og alligevel at der ginge mange falske Vidner frem, saa kom deres Vidnesbyrd dog ikke over eet. Paa det sidste stode der op og traade to falske Vidner frem, og sagde falsk Vidne imod ham, og sagde: vi have hørt at han sagde: jeg kan og vil nedbryde den Guds Tempel, som er gjort med Hænder, og inden tre Dage bygge en anden, som ikke er gjort med Hænder. Og deres Vidnesbyrd komme endnu ikke overeens. Og den ypperste Præst stod op iblandt dem, og spurgte Jesum ad og sagde: svarer du intet til det som disse vidne imod dig? Men Jesus taug stille og svarede intet. Da spurgte den ypperste Præst ham atter ad, og sagde til ham: er du Christus den Velsignedes Søn? Jeg besvær dig ved den levende Gud, at du siger os, om du er Christus Guds Søn? Jesus sagde: du siger

det, jeg er. Dog siger jeg eder: nu herefter skal det skee, at I skulle see Menneskens Søn sidde hos Kraftens høire Haand, og komme i Himmelens Skyer. Da sønderrev den ypperste Præst sine Klæder, og sagde: han bespottede Gud, hvad have vi længer Vidnesbyrd behov? See, nu have I hørt hans Guds Bespottelse, hvad tykkes eder? De fordømte ham alle, og sagde: han er skyldig at døe Men de Mænd, som holdte Jesum, bespottede ham, og spyttede i hans Ansigt og sloge ham med knytte Næver; men nogle andre skjulte hans Ansigt, og sloge ham i Ansigtet, (besynderligen Tjenerne), og sagde: spaae os Christe! hvo er den der dig slog? Og mange andre Bespottelser, som de sagde imod ham.

Men om Morgenen forsamlede sig alle de ypperste Præster, Skriftkloge og Folkenes Ældste, og det ganske Raad, og holdt et Raad over Jesum, at de kunde slaae ham ihiel. Og de førde ham hen op for deres Raad, og sagde: er du Christus? Siig os det. Han sagde til dem: siger jeg eder det, da troe I ikke: men adspørger jeg eder, da svare I ikke, og lade mig dog ikke løs. Derfor, nu herefter skal Menneskens Søn sidde hos Guds Kraftes høire Haand. Da sagde de alle: er du da Guds Søn? Han sagde til dem: I sige det; thi jeg er. Da sagde de: hvad have vi længer Vidnesbyrd behov? Vi have det selv hørt af hans Mund. Og den ganske Hob stod op, og bandt Jesum, og førde ham bunden fra Caipha til Domhuset, og antvordede Landsherren Pontio Pilato ham, og det var aarle.

Der Judas, som ham forraadde, saae det at han var fordømt til Døde, da angrede han det, og han bar de tredive Sølvpenge til de ypperste Præster og Ældste igjen, og sagde: jeg gjorde ilde, at jeg for-

raadde uskyldigt Blod. De sagde: hvad kommer det os ved? See du dertil. Og han kastede Sølvpengene i Templen, skyndede sig derfra, gik bort og hængte sig selv, og brast midt itu og al hans Indvold udvæltedes. Men de ypperste Præster toge Sølvpengene, og sagde: det sømmer sig ikke at lægge dem i Guds Kiste, thi det er Blodpenge. Saa holdte de et Raad, og kjøbte for de Sølvpenge og uretfærdige Løn, en Pottemagers Ager, til at jorde Pillegrimme udi. Og det er kundgjort for alle dem som boe i Jerusalem, saa at den samme Ager kaldes paa deres Maal Hakeldama, det er: en Blodager, indtil paa denne Dag. Da er fuldkommet det som sagt er ved Propheten Jeremiam, der som han siger: de have taget tredive Sølvpenge, der den Solgte blev betalt med, hvilken de kjøbte af Israels Børn, og have givet dem for en Pottemagers Ager, som Herren befalede mig.

Men Jøderne ginge ikke i Domhuset, paa det de skulle ikke blive urene, men maatte æde Paaske Da gik Pilatus ud til dem, og sagde: hvad Klagemaal føre I imod dette Menneske? De svarede, og sagde til ham: var denne ikke en Misdæder, da havde vi ikke antvordet dig ham. Da sagde Pilatus til dem: saa tager I ham hen og dømmer ham efter eders Lov. Da sagde Jøderne til ham: vi tør ingen dræbe; paa det at Jesu Ord skulde fuldkommes, som han sagde, der han gav tilkjende, hvilken Død han skulde døe. Og de ypperste Præster og Ældste begyndte at klage hart paa ham, og sagde: denne finde vi, at han afvender Folket, og forbyder at give Keiseren Skat, og siger: han er Christus, en Konge. Da gik Pilatus ind igjen i Domhuset og kaldede Jesum, og sagde til ham: er du Jødekonge? Jesus svarede staaende for ham: taler du det af dig selv, eller have andre sagt

dig det om mig! Pilatus svarede: er jeg en Jøde? dit Folk og de ypperste Præster antvordede dig mig; hvad haver du gjort? Jesus svarede: mit Rige er ikke af denne Verden, var mit Rige af denne Verden, da skulle mine Tjenere stride derfor, at jeg ikke skulle antvordes Jøderne: men nu er mit Rige ikke deraf. Da sagde Pilatus til ham: saa er du alligevel en Konge? Jesus svarede: du siger det, jeg er en Konge: jeg er dertil født, og kommen i Verden, at jeg skal vidne Sandhed; hvo som er Sandhed, han hører min Røst. Pilatus siger til ham: hvad er Sandhed? Og der han dette sagde, gik han ud til Jøderne igjen, og siger til dem: jeg finder ingen Skyld i dette Menneske. Og der de ypperste Præster og Ældste klagede paa ham, da svarede han intet. Da spurgte Pilatus ham atter ad, og sagde: svarer du intet? See, hvor hart de anklage dig; hører du ikke? han svarede ham ikke et Ord, saa at Landsherren og forundrede sig saare. Men de holdte ved, og sagde: han haver oprørt Folket dermed, at han haver lært hid og did i alt det jødiske Land, og begyndte i Galilæa hidindtil. Men der Pilatus hørde Galilæa, spurgte han, om han var af Galilæa? og der han fornam, at han var under Herodes Øvrighed, forsendte han ham til Herodes, som var og i Jerusalem i de samme Dage.

Der Herodes saae Jesum blev han meget glad; thi han havde gjerne længe siden seet ham, fordi han havde hørt meget om ham, og haabede at skulle see et Tegn af ham Og han spurgte ham i mange Maader, men han svarede ham intet. Og de ypperste Præster og Skriftkloge stode og klagede hart paa ham. Men Herodes med sine Hofsinder foragtede og bespottede ham, hængte et hvidt Klæde om ham, og sendte ham til Pilatum igjen. Paa den Dag bleve Pilatus og

Herodes Venner med hverandre; thi de vare før hverandres Fiender. Men Pilatus kaldede de ypperste Præster og Øverste og Folket tilsammen, og sagde til dem: I have ført dette Menneske til mig, som den, der afvender Folket, og see! jeg haver forhørt ham for eder, og finder ingen af de Sager hos dette Menneske, som I skylde ham for, Herodes ikke heller; thi jeg sendte eder til ham, og see, man haver intet ført ham paa, som han bør at døe for. Derfor vil jeg straffe ham og lade ham løs.

Men paa Høitiden skulde Landsherren, efter Høitidens Sædvane, give Folket en Fange løs, hvilken de begjerede. Og han havde paa den Tid en Fange, en besynderlig før andre, en Misdæder og en Morder, som heed Barrabas, hvilken som med de Oprøriske var kastet i Fængsel, som havde gjort et Mord i et Oprør udi Staden. Og Folket gik op, og bad, at han vilde gjøre som han pleiede. Og der de vare forsamlede, sagde Pilatus til dem: I have en Sædvane, at jeg skal give eder een løs om Paasken, hvilken ville I, at jeg skal give eder løs, Barrabam, eller Jesum, Jødekonge, som kaldes Christus? Thi han vidste vel, at de ypperste Præster havde antvordet ham hen af Had. Og der (Pilatus) han sad paa Domstolen, skikkede hans Hustrue Bud til ham, og lod ham sige: befatte dig intet med denne Retfærdige, jeg haver lidt meget i Dag udi Drømme for hans Skyld. Men de ypperste Præster og de Ældste toge Folket med Ord, at de skulle bede om Barrabam, og aflive Jesum. Da svarede Landsherren, og sagde til dem: hvilken ville I, at jeg skal give eder løs af disse to? Da raabte den ganske Hob, og sagde: bort med denne, og giv os Barrabam løs! Da raabte Pilatus atter til dem, og vilde lade Jesum løs, og sagde: hvad skal jeg da gjøre med Je-

fu, om hvilken der siges han er Christus? Men de raabte alle og sagde: korsfæste, korsfæste ham! da sagde han tredie Gang til dem: hvad ondt haver da denne gjort? Jeg finder ingen dødelig Sag med ham: derfor vil jeg straffe ham, og lade ham løs. Men de skrege end meget mere og sagde: korsfæste ham, med stort Skrig, og begjerede at han skulde korsfæstes, og deres og de ypperste Præsters Skrig fik Overhaand. Da tog Pilatus Jesum, og lod hudstryge ham; men Landsherrens Stridsmænd toge Jesum til sig i Domhuset, od forsamlede til ham den ganske Skare; og de førde ham af, og hængte en Purpurkaabe om ham, og flettede en Tornekrone, og satte den paa hans Hoved, og et Rør i hans høire Haand, og bøiede Knæerne for ham, og spottede ham, og begyndte at hilse ham, og sagde: Hil være dig du kjere Jødekonge! og de gave ham Kindheste og de spyttede paa ham, og toge Røret, og slog hans Hoved dermed, og faldt paa Knæe og tilbade ham.

Da gik Pilatus ud igjen, og sagde til dem: seer, jeg leder ham hid ud til eder, at I skulle vide, at jeg finder ingen Skyld med ham. Saa gik Jesus ud, og bar en Tornekrone og Purpurklæde. Og han siger til dem: see, hvilket Menneske! der de ypperste Præster og Tjenere saae ham, raabte de, og sagde: korsfæste, korsfæste ham: Pilatus siger til dem: tager I ham hen, og korsfæster ham, thi jeg finder ingen Skyld i ham. Jøderne svarede ham: vi have en Lov, og efter den Lov skal han døe; thi han haver gjort sig selv til Guds Søn. Der Pilatus hørde det Ord, frygtede han sig end mere; og han gik ind igjen i Domhuset, og siger til Jesum: hveden er du? men Jesus gav ham intet Svar. Da sagde Pilatus til ham, taler du ikke med mig? veed du ikke, at jeg haver Magt at kors-

kæste dig, og at jeg haver Magt at give dig løs? Jesus svarede; du havde ingen Magt over mig, dersom den ikke var given dig heroven ned. Derfor haver den, som antvordede mig dig, større Synd. Derefter tænkte Pilatus paa, hvorledes han kunde lade ham løs. Men Jøderne raabte, og sagde: lader du denne løs, da er du ikke Keiserens Ven; thi hvo sig gjør til Konge, han er imod Keiseren. Der Pilatus hørde det Ord, ledte han Jesum ud, og satte sig paa Domstolen, paa det Sted som kaldes Steenlagt, men paa Ebraisk: Gabbatha. Og det var Beredelsensdag i Paaske, ved den sjette Time, og han siger til Jøderne: seer, det er eders Konge. Men de raabte: bort, bort med ham, korsfæst ham! Pilatus siger til dem: skal jeg korsfæste eders Konge? De ypperste Præster svarede: vi have ingen Konge, uden Keiseren. Der Pilatus saae, at han beskaffede intet, men at der blev et meget større Bulder, vilde han dog gjøre Folket fyldelst, og Pilatus dømte, at deres Begjering skulde skee. Da tog han Vand, og toede Hænderne for Folket, og sagde: jeg er uskyldig i denne Retfærdiges Blod, see I til. Da svarede det ganske Folk, og sagde: hans Blod komme over os og over vore Børn! Da gav han dem Barrabam løs, som var kastet i Fængsel for Oprør og Mords Skyld, om hvilken de bade. Men Jesum lod han hudstrygge og bespotte, og gav ham hen efter deres Villie og Begjering at korsfæstes.

Da toge Stridsmændene Jesum og førde ham af Purpuret, og førde ham i sine egne Klæder, og førde ham bort, at de skulde korsfæste ham, og han bar sit Kors. Og der de ginge ud fandt de et Menneske, der gik frem, som hed Simon af Cyrene, som kom af Marken, hvilken var Alexandri og Ruffi Fader, ham tvingede de til, at han bar hans Kors; og de lagde

Korset paa ham, og han bar det efter Jesum. Og der fulgte en stor Hob Mænd og Qvinder efter ham, som ynkelig klagede og begrædde ham Men Jesus vendte sig om til dem, og sagde: I Døttre af Jerusalem! græder ikke over mig, men græder over eder selv og over eders Børn; thi see, den Tid skal komme, i hvilken man skal sige: salige ere de Ufrugtsommelige, og de Liv, som ikke fødte, og det Bryst, som ikke gav Die. Da skulle de begynde at sige til Bjergene, falder over os, og til Høiene: skjuler os; thi gjør man det med et grønt Træe, hvad vil da blive med det tørre? Der bleve og to andre Misdædere førte bort, at de skulle aflives med ham. Og de førde ham til det Sted, som kaldes paa Ebraisk: Golgatha, det er udlagt: Hoved-Pandested; og de gave ham Edikke og Myrrha at drikke udi Viin, blandet med Galde, og der han smagede det vilde han ikke drikke; og de korsfæstede ham paa det Sted, som kaldes Golgatha, og de to Misdædere med ham, den ene ved den høire og den anden ved den venstre Side, og Jesum midt imellem. Da blev Skriften fuldkommen, som siger: han er regnet iblandt Misdædere. Og det var ved den tredie Time, der de korsfæstede ham. Og Jesus sagde: Fader! forlad dem, thi de vide ikke hvad de gjøre. Da skrev Pilatus en Overskrivt oven over hans Hoved, hvad Skyld man gav ham, og Aarsagen til hans Død, og satte den paa Korset, og der var skrevet: Jesus af Nazareth, Jødekonge. Denne Overskrivt læste mange Jøder; thi Steden var nær hos Staden, som Jesus er korsfæstet. Og den var skrevet paa Ebraisk, Græsk og Latinsk Maal. Da sagde Jødernes ypperste Præster til Pilatus: skriv ikke Jødekonge, men at han sagde: jeg er Jødekonge. Pilatus svarede: det jeg skrev, det skrev jeg. Og Stridsmændene, der de

havde korsfæstet Jesum, toge de hans Klæder, og gjorde fire Parter af, hver Stridsmand sin Part, dertil ogsaa Kjortelen; men Kjortelen var knyttet og tvundet fra det øverste og slet igjennem. Da sagde de til hverandre: lader os ikke dele den, men kaste Lod derom, hvis den skal være, paa det Skriften skulle fuldkommes, som siger: de skiftede mine Klæder iblandt sig og kastede Lod om min Kjortel; og de sadde der og toge vare paa ham. Dette gjorde Stridsmændene, og Folket stode og saae derpaa. Og der stode hos Jesu Kors hans Moder, og hans Moders Søster, Maria Cleophas Hustrue, og Maria Magdalena. Der nu Jesus saae sin Moder, og den Discipel staae derhos, som han havde kjer, da siger han til sin Moder: Qvinde! see, det er din Søn. Derefter siger han til Discipelen: see, det er din Moder; og fra den Time tog Discipelen hende til sig.

Men de, som der ginge frem, bespottede ham, og rystede deres Hoveder, og sagde, tvi dig: hvor deilig nedbryder du Templen, og opbygger den i tre Dage! hjælp dig nu selv: er du Guds Søn, da stiig ned af Korset. Ligesaa spottede de ypperste Præster ham iblandt hverandre, med de Skriftkloge og Ældste, og Folket, og sagde: han haver hjulpet andre og kan ikke hjælpe sig selv: er han Christus og Israels Konge den Guds Udvalgte, da hjælpe han sig selv, og stige nu ned af Korset, saa vi see derpaa, saa ville vi troe ham: han forlod sig paa Gud, han frelse ham nu, om han haver Lyst til ham; thi han sagde: jeg er Guds Søn. Ligesaa forhaanede ogsaa Røverne ham, som vare korsfæstede med ham. Der bespottede og Stridsmændene ham, traadde til ham, og bar ham Ædikke, og sagde: er du Jødekonge, da hjælp dig selv. Men een af Misdæderne, som vare korsfæstede med ham, bespot-

tede ham, og sagde: er du Christus, da hjælp dig selv og os. Da svarede den anden, straffede ham, og sagde: frygter da dig ikke ogsaa for Gud, du, som dog er i lige Fordømmelse? Og sandelig, vi ere tilbørlige derudi: thi vi faae det vore Gjerninger forskyldede, men denne handlede intet uskikkeligt; og han sagde til Jesum: Herre! tænk paa mig, naar du kommer i dit Rige! og Jesus sagde til ham: sandellg, jeg siger dig, i Dag skal du være med mig i Paradiis. Og der det var ved den sjette Time, blev der et Mørke over det ganske Land, indtil ved den niende Time, og Solen mistede sit Skin; og ved den niende Time raabte Jesus høit og sagde: Eli, Eli, Lama Absabthani! det er udlagt: min Gud! min Gud! hvorfor haver du forladt mig? Og nogle som der stode hos, der de det hørde, sagde de: see, han kalder paa Elias. Derefter, som Jesus nu vidste, at alting var nu fuldkommet, at Skriften skulde fuldkommes, siger han: mig tørster. Der stod et Kar fuld af Ædikke, og strax løb een af dem hen, tog en Svamp, og fyldte den med Ædikke og Isop, og stak den paa et Rør, og holdt ham det til Munden, og gav ham drikke, og sagde med de andre: hold! lader os see, om Elias kommer og tager ham ned. Der Jesus havde nu taget Ædikken, sagde han: det er fuldkommet, og Jesus raabte atter høit og sagde: Fader! jeg befaler min Aand i dine Hænder! og som han det sagde, boiede han Hovedet, og udgav sin Aand.

Og see, Forhænget i Templen revnede i to Stykker, fra det øverste til det nederste, og Jorden bævede, og alle Stenene brast sønder, og Gravene lode sig op, og der stode mange Helgenes Legemer op, som sove, og ginge af Gravene efter hans Opstandelse, og komme i den hellige Stad, og aabenbaredes for mange.

Men Høvedsmanden, som stod derhos tvertover for ham, og de, som vare hos ham, og bevarede Jesum, der de saae, at han udgav Aanden med saadant Raab, og saae det Jordskjelv, og hvad der skede, da forfærdedes de saare, og prisede Gud, og sagde, sandelig, denne var et retfærdigt Menneske og Guds Søn. Og alt det Folk, som der var hos, og saae til, der de saae det, som skede, sloge de sig for deres Bryst, og vendte tilbage igjen. Og alle hans Tilhængere stode langt borte, og mange Qvinder, som efterfulgte ham af Galilæa, og saae alt dette, blandt hvilke vare Maria Magdalena, og Maria, den lille Jakobs og Josephs Moder, og Salome, Zebedæi Børns Moder, som og havde efterfulgt og tjent ham, der han var i Galilæa, og mange andre, som vare gangne op til Jerusalem med ham.

Men Jøderne, efterdi det var Beredelsens Dag, at deres Legemer ikke skulle blive paa Korset Sabaten over, thi den samme Sabatsdag var stor, da bade de Pilatum, at deres Been maatte brydes og tages af. Da komme Stridsmændene og brøde Benene paa den første og den anden, som vare korsfæstede med ham. Men der de kom til Jesum, og saae, at han var allerede død, brøde de ikke hans Been Men een af Stridsmændene aabnede hans Side med et Spyd, og strax gik der Blod og Vand ud Og den som det haver seet, han vidnede det, og hans Vidnesbyrd er sandt. Og den samme veed, at han siger Sandhed, paa det I og skulle troe, thi dette skede, at Skriften skulle fuldkommes: I skulle ikke sønderbryde noget Been paa ham. Og atter siger en anden Skrift: de skulle see, i hvilken de stunge.

Men derefter om Aftenen, efterdi det var Beredelsensdag, hvilken der er for Sabaten, da kom en riig

Mand, Joseph, af Jødernes Stad Arimathia, en god, retfærdig og ærlig Raadmand, der ikke havde samtykt i deres Raad og Handel, hvilken som og ventede Guds Rige, som var een af Jesu Disciple, dog lønlig, thi han frygtede for Jøderne; han dristede sig til, og gik ind til Pilatum, og bad ham, at han maatte tage Jesu Legeme af. Da forundrede Pilatus sig, at han var allerede død. Og han kaldede Høvedsmanden, og spurgte ham ad, om han havde været længe død. Og der han formærkte det af Høvedsmanden, da gav han Joseph Jesu Legeme, og befoel, at man skulle antvorde ham det. Og Joseph kjøbte et Linklæde. Der kom ogsaa Nicodemus, som før var kommen til Jesum om Natten, og bar Myrrha og Aloes sammenblandede ved hundrede Pund. Da toge de Jesu Legeme, som var nedtaget, og salvede det med dyrebare Salve, og svøbte det i et reent Linklæde, og bunde det med linnede Klæder, som Jøderne pleiede at begrave. Der var ogsaa hos paa den Sted, som han blev korsfæst, en Urtegaard, og i Urtegaarden en nye Grav, som var Josephs, hvilken han havde ladet hugget i en Steen, i hvilken der var aldrig nogen lagt, der lagde de Jesum hen for Jødernes Beredelsesdags Skyld, og Sabaten gik paa, efterdi Graven var nær, og de væltede en stor Steen for Døren paa Graven og ginge bort. Men Maria Magdalena var der, og den anden Maria Josephs, de satte sig tvertover for Graven med de andre Qvinder, som vare komne med ham af Galilæa, og saae til, hvorhen, og hvorledes hans Legeme blev lagt. Og de vendte dem tilbage, og beredde dyrebare Urter og Salve, og Sabaten over vare de stille efter Loven. Den anden Dag, som følger efter Beredelsensdag, komme de ypperste Præster og Pharisæer eendrægteligen til Pilatum, og sagde: Herre vi komme ihu, at denne

Bedragere sagde, der han endnu levede: jeg vil efter tre Dage opstaae. Befael derfor, at man forvarer Graven indtil den tredie Dag, paa det hans Disciple skulle ikke komme, og stjæle ham, og sige til Folket: han er opstanden fra de Døde, og det sidste Bedragerie skal blive værre end det første. Pilatus sagde til dem: der have J Vægtere, gaaer hen og forsvarer, som J vide. De ginge hen, og forsvarede Graven med Vægtere, og beseglede Stenen.

Taksigelse for Jesu Christi Lidelse.

Med Hjerte, Mund og Tunge siger jeg dig, allerkiereste Frelser, Herre Jesu Christe! Priis, Lov og Tak for de mange og usigelige Lidelser og Piinsler, som du af Kierlighed til mig og min Forløsning fra Satans og Syndens Magt og Fordømmelse paa Korsets Træe har udstandet. Besynderlig siger jeg dig inderlig Tak for din bitre og smertefulde Død, der dit Hjerte brast, og din Sjel tog Afskeed fra dit hellige Legeme, der din Side blev aabnet, og deraf udrandt Blod og Vand. Jeg beder dig for samme din bittre og haarde Døds Skyld og for dine blodige Saars Skyld, at du vil lade mig nyde din Døds og Saars Frugt og Virkning, at jeg derved bekommer mine Synders Forladelse, og omsider maa nyde det evige Liv, den evige Roe og Glæde, og at jeg maae med dig afdøe Verden og al ond Lyst, og leve i dig allene og udaf dine Vunder og Saar, som af Salighedens Kilde, lædskes og vederqvæges, saa at, naar min Sjel er renset og aftoet formedelst dit Blod af alle sine Synder, jeg da aldeles reen og ubesmittet maa skilles fra Verden, og saa med dig i al Evighed blive forenet. Dig, allersødeste Frelser! med Faderen og den Helligaand, være Ære, Lov og Tak nu og evindelig, Amen.

Collect og Bøn i Fasten og paa Langfredag.

Vi takke dig, Gud Fader! at du haver givet os din eenbaarne Søn Jesum Christum, paa det at alle de, som troe paa ham, ikke skulle fortabes, men have det evige Liv. Vi takke dig, Jesu Christe! at du haver baaren paa dit hellige Legeme alle vore Overtrædelser. Vi takke dig, du værdige Helligaand! at du haver givet os i vore Hjerter

denne Troe, at vi intet andet vide til Salighed, end den korsfæstede Jesum Christum. Giv os, o Gud! din Naade, at vi fuldkommeligen troe, at alle vore Synder ere os for Jesu Christi Pines og Døds Skyld forladne, og med din Helligaand saaledes oplys os, at vi dagligen ved Jesu Døds Kraft afstaae nogen Synd, og aldrig slippe Jesum vore af Hjerter, førend vi see ham klarligen i det evige Liv. Det bede vi alle i vor Herres Jesu Navn, Amen!

Bøn paa den almindelige Bededag, fjerde Fredag efter Paaske.

O evige og almægtige Gud, barmhjertige milde Fader! vi dine affaldne Børn komme nu med den forlorne Søn igjen til dit Huus, og af vor ganske Sjel og Hjerte prise din overflødige Godhed, som du Tid efter Tid, Aar efter Aar, saa faderligen haver beviist imod os indtil denne Dag. Fornemmelig, at du blot af Naade og Miskundhed har givet os dit hellige og saliggjørende Ords rene Lærdom, hvormed du endnu saa rigelig bespiser vore hungrige Sjele, som med det rette himmelske Brød og Manna. Du har desforuden velsignet os med alt Godt paa Legemets Vegne, og saa ganske faderligen befriet os og dette vort kiere Fædreneland fra adskillige store Lande-Plager, som os ellers kunde hændet og vederfaret. For hvilket altsammen, og hvis du ellers enten alle i Almindelighed eller enhver af os i Særdeleshed af faderlig Fromhed beviist haver, du, vor Gud! og dit allerhelligste Navn være velsignet og høilovet af os evindelig! Herre! dine Gjerninger ere store for os! vi tale derom, endog vi kunne ikke tælle dem: vi forkynde dine Velgjerninger imod os, og glæde os, at du saa vel hjælper os. Men ak! hvad ere vi, o Gud! at du tænker paa os? og hvad ere vore Gjerninger, at du saa høit agter os? Vi maae vel bekjende og klage veemodelig, at vi intet mindre har fortjent hos dig end din Naade, den vi saa ofte have taget forgjeves, at vi ikke har villet lade os lede derved til en ret, alvorlig og sand Poenitentse. Thi vi have syndet, Herre! vi have syndet, og gjort Uret for dig. Vi have været ugudelige, og ere modtvilligen bortvigede fra dine Bud og din Ret. Vi have været gjenstridige, og lyde ikke dine Tjenere, som talede i dit

Navn til vore Konger, vore Fyrster, vore Fædre, og til alt Folket i Landet. Herre! dig hør Retviished til, men os vore Ansigters Blusel. Ak! vore Synder, vore Synder ligge hart paa os, vore Synder trykke os, vore Synder raabe op til Himmelen, og vi skamme os ved at opløfte vore Ansigter til Himmelen for vore Misgjerningers Mangfoldigheds Skyld, thi vore Synder ere blevne mange over vore Hoveder! og vor Skyld er stor indtil Himmelen. Vel have vi ofte beteet os sorrigfulde for Synden med Bøn og Faste, med Suk og Klage, men hvad Poenitentses Frugter har du siden funden hos os? Vi rose os af Troen, men Kjerlighed, uden hvilken vor Troe kan ikke agtes uden en død Troe, vide vi, desværre! nu moxen intet mere af hos os. Vi kalde os selv Christne, men Gud bedre os! hvad for en elendig og slet Christendom vise vi tidt og ofte hos os fuld af de slemmeste Synder og Vederstyggeligheder, hvormed vi forvolde, at dit allerhelligste Navn saa ofte vorder bespottet iblandt Hedninger. O vee, o vee os! at vi have saa syndet. Og hvad kunde vi da sige, hvad kunde vi klage os, om du nu vilde fortryde alt det Gode, som du hidindtil har beviist os, og trættes ved at forbarme dig mere over os, men i det Sted hjemsøge os med de haardeste Plager, og overgive os til kraftige Vildfarelser, at vi skulle troe Løgn og falske Lærdomme? Ak! Herre! du har fundet vore Misgjerninger, at vi maae rettelig bekjende, at vi vel har fortient ikke alleneste alt dette, men endog det, som endnu er det allerværste, din evige Vrede, Døden og den evige Fordømmelse. Men for dit Navns Skyld, Herre! vær naadig, og forbarme dig over os. Ak! straf os dog ikke i din Vrede, og tugt os ikke i din Grumhed; men midt udi din Vrede tænk dog paa Naade og Barmhiertighed; thi vi vide, at din Barmhjertighed har ingen Ende, og vi forlade os til den Eed, du svoer os, at du vil ingen Synders Død, men at han skal omvende sig og leve. Derfor lade vi vor ydmyge Hjertes Bøn nu falde for dit Ansigt, ikke paa nogen vor Retfærdighed, men paa din kjære Barmhjertighed, og raabe af et angerfuldt Hjerte i Troen: Ak, Fader! vi have syndet imod Himmelen og imod dig, og vi ere ikke værd at kaldes dine Børn. Forlad, forlad, o milde Fader! alle vore Synder, for din eneste Søns Jesu Christi Skyld; og udslet alle vore Over-

trædelser for hans dyre Fortjenestes Skyld; see til hans Lydighed, og tilregn os ikke vor Ulydighed. Lad hans Forsoning komme os til Gode, den han med sin Død forhvervede os, og giv os Glæde, som ere hans Igjenløste, at vi alle maae faae vore Synders Forladelse for hans Skyld. Lad dit hellige Ord boe altid rigelig iblandt os med de høiværdige Sacramenters rette og salige Brug, og vær dog aldrig saa vred paa os, at du nogensinde enten forvender eller aldeles bortvender disse dine hellige Ting fra os indtil Verdens Ende. Giv retskafne Prædikantere og Lærere, som baade lære vel og leve vel, og lad dit Ord altid lykkes for dem til din Ære og Folkets Salighed. O Christe Jesu, ophold din sande evangeliske Kirke imod alle Forfølgere og falske Lærere, og lad vore Modstandere og al Verden see, at der er dog en Gud til, som allene er Herre over Sine, og vil kraftig forsvare dem imod alle sine Fiender. Hav, o Gud! altid et vaaget Øie over de forenede Rigers Konge, Hans Majestæt ꝛc. ꝛc ꝛc. *). Befael dine hellige Engle at leire sig omkring det ganske Land, og bortvend naadeligen fra os alle velfortjente Plager, Krig og Blods Udstyrtning, Hunger og Dyrtid, Storm, Uveir, Ildsnød og Vands Vaade, Pestilentse og andre farlige og smitsomme Syger, samt al anden Ulykke baade til Liv og Sjel; tilvend os igjen din faderlige Godhed til al timelig og evig Lyksalighed! Giv Fred, Herre! i vore Dage, giv Lykke og Salighed i vore Lande, lad din Ære fremdeles boe iblandt os, at Trofasthed og Sandhed maae stedse møde hverandre, Retfærdighed og Fred kysse hverandre. Velsigne enhver i sin ærlige Haandtering, baade til Lands og Vands! velsigne vor Stand og vort Embede: vor Næring og Bjæring, vor Sveed og vort Arbeide! velsigne vore Stæder og vore Agre, vore Huse og vore Kjeldere, vore Kurve og vore Levninger i Landets Frugt og Livs Frugt være velsignet hos os! Herre! byd din Velsignelse at komme til alt det, som vi tage os for, Velsignelse af Himmelen herovenfra, og Velsignelse af Afgrunden her nedenfra, at vor Velsignelse maa naae indtil de evige Høies Grændser! Velsigne os Gud, vor Gud, og Landet give sin Grøde! Vore her og der betrængte Troes-Bekjendere og dine sande Christne beviis, o

*) Det følgende og passende tilføier Prædikanten.

Gud! din underlige Hjælp imod alle dem, som sætte sig imod din høire Haand, og lad dem see og kjende, at du er deres Frelser, som haabe paa dig. Herre! frels dit Folk, og velsigne dem, som ere din Arv og Eiendom! lad ingen af os savne din Velsignelse timelig eller aandelig, men vær du selv de Syges Læge, de Nødlidendes Hjælper, de Bedrøvedes Husvaler, de Armes Forsørger, Enkers Forsvar, og de Faderløses Fader! Trøst alle Trøstesløse, hjælp alle Hjælpeløse, og forbarme dig over os allesammen! O Gud! vær os arme Syndere naadig! forlad os alle vore blodige Synder, og efterlad al vor fortjente Straf baade timelig og evig, for Jesu Christi Skyld! Forleen os, o Gud! din Naade til en ret alvorlig Anger og Ruelse for vore begangne Synder, til en stadig Troe og Tillid til vor Frelser Jesum Christum, og endeligen en glad og salig Afskeed fra denne Verden, at vi altid maae findes i din Tjeneste, fulde af Troe og gode Gjerninger, som ere de rette Pœnitentses og Omvendelses Frugter! Hjælp os, o evige Gud og Fader! at vi aldrig mere henfalde i nogen syndig Sikkerhed, og skammelig forsømme denne vor Hjemsøgelses Tid og vor rette Saligheds Dag, men at vi altid vaage og bede til dig, paa det vi med en frimodig Aand i et glad Haab stedse maae vente paa vor Herres og Frelseres Jesu Christi herlige Tilkommelse, til vor fuldkomne evige Forløsning og Salighed. Ak! Herre du høilovede Treenighed, Fader, Søn og Helligaand! Hellige Herre Gud! hellige stærke Gud! hellige barmhjertige Frelsermand! du evige Gud! hør vor Bøn, og mærk vor Formaning, hør os, og forbarme dig over os nu og altid, Amen! Amen.

Confirmationsbønnen.

For dit Aasyn, alvidende Gud! er da nu det hellige Løvte igjentaget, som haver i Daaben været aflagt paa vore Vegne; men er af Ungdoms Daarlighed hidindtil alt for ofte bleven overtraadt. O Herre! du haver hørt vore Læbers Bekjendelse; men ogsaa prøvet vore Hjerters Forsætter. Forbarme dig over os, formedelst Jesum Christum din Søn, vor Frelser, i hvem du engang haver taget os til Naade og hav Medlidenhed med vore Svagheder. Aanden er villig; men Kjødet er skrøbeligt. Saa gjerne vi og nu ville skye det Onde og gjøre det Gode, maae vi dog

frygte for, at Synden, som boer i vores fordærvede Natur, skal vinde Seier, og tage Villien fangen i sine Tillokkelser. Vi maae falde og fordærves, dersom ikke din mægtige Kraft befæster vore Trin paa den slibrige Vei, som vi nu have at vandre paa igjennem en syndig Verden, hvor der er idel Trædskhed og Forførelse.

Men du, Herre! er naadig og barmhjertig, langmodig, miskundelig og trofast. Du haver ikke forladt dem, som søge dig; men efter dit naaderige Tilsagn vil du selv vandre med dem, og ingenlunde slippe dem. Hvad skulde vi frygte for, naar du, vor Gud den Almægtige vil være med os! thi hvo kan da være os imod? Og at du visseligen er riig paa Barmhjertighed, haver du klarligen lagt for Dagen i dine mange Velgjerninger imod os; thi de ere flere, end at vi kunne opregne, og større, end at vi noksom kunde skatte dem. Med dyb Ydmygelse erkjende vi os selv at være uendeligen ringere end alle de Miskundheder og al den Trofasthed, som os er beviist fra vort første Aandedræt indtil denne Time. Maatte kun ikke vore Læber være for urene, til at frembære et værdigt Takoffer for din Naadethrone. Men i den Herres Jesu Christi Navn ville vi love og takke dig. Han er vor Talsmand og Forbeder. For hans Skyld vilde du høre os, som dine kiere Børn, med faderlig Velbehag.

Du være da, vor Gud! høitideligen lovet og priset for den store Naade, som os er vederfaret, frem for mange tusinde af vore Brødre paa Jorden, at vi ere fødte og opdragne i et christeligt Land, hvor evangelisk Christendom retteligen forplantes efter dit Ords Underviisning, og at vi allerede fra spædeste Barndom ere indlemmede ved den hellige Daab i din Søns, vor Frelsers, Naaderige, til Synds Forladelse og Salighed at erlange ved Troen paa ham. Tak være dig, Herre! fordi du haver sørget for, at lade os oplyse af dit Ord om dine Naadslutninger over os, og ført os til Kundskab om alle de dyrebare Sandheder, som høre til Viisdom og Gudfrygtighed. Vi takke dig for de gode Formaninger, som ere os givne af vore Forældre og Lærere, for den Lyst og Attraae, som din Aand haver opvakt i vor Siel, til at tragte efter Retfærdighed, for alle de Ønsker og Forbønner, som for vores Skyld opsendes til dig i denne christelige Forsamling. O Fader! vi have saameget at takke dig for, og fortjene dog saa lidet deraf, eller meget

mere, vi ere dertil aldeles uværdige; thi fra Ungdom af, have dog vi, ligesom andre, pønset paa det, som er ondt, og derfor skulde vi langt mere fortjene at forstødes fra dit Aasyn, og at underkastes din Vrede, til evig Fordømmelse. Men af Naade haver du sparet os, gjort vel imod os til Legeme og Sjel, og tideligen vederqvæget os med overflødig Velsignelse af himmelske gode Ting i Jesu Christo. Ja vi maae synge med Fryd om din Godhed, og kundgjøre din Forbarmelse fra Dag til Dag; thi den er stør og ubegribelig.

Men at vi altid maae vise os taknemmelige imod dig, paa en værdig Maade, ikke med Ord allene, men i Gjerning og Sandhed, saa vilde du fremdeles være tilstæde hos os, med din kraftige Hjælp, og fuldføre det Gode, som i os er begyndt. Giv os Stadighed i vore redelige Forsætter, og Duelighed til at bevise al den Troskab, som dine lydige Tjenere maae beflitte sig paa, for at pryde din Lærdom i alle Ting. Lad din saliggjørende Naade, som os er kundgjort til Forløsning og Helliggjørelse, saaledes tugte og oplære os, at vi forsage Ugudelighed og de kjødelige Begjeringer; men lægge Vind paa et christeligt Levnet i al Gudfrygtighed, og ære dig, som Dyrekjøbte, saavel i vort Legeme, som i vor Aand; thi begge høre dig til.

Nyligen lovede vi, at ville forsage Djevelen og alt hans Væsen, og alle hans Gjerninger. Hjælp os, Herre! at vi ikke maae findes troløse, naar Prøve skal aflægges i paakommende Fristelse. Forbyd, at vor Saligheds Fiende skulde faae Magt til at fange os i sine Snarer, enten ved Vellyst, Hovmodighed, Gjerrighed eller ved andre deslige Kjødets Lyster, som ere de Vaaben, der skaffe ham Seier over Vantroens Børn. Væk os op ved kraftige Mindelser i Samvittigheden, til at bortdrive de urene Tanker, og de syndige Begjeringer, som anfalde vort Sind uformodentligen. Giv Viisdom til at undflye de onde Menneskers forargelige Exempel. Giv Styrke og Frimodighed til at imodstaae deres Forførelse. Lad din Frelse være os nær, medens vi kalde paa dig, og hør vore Sukke, og bevar os fra Fordærvelse. Men for alting gjør os duelige, ved din Aands medvirkende Naadekraft formedelst Ordet, til at rense os selv alt mere og mere fra Syndens Besmittelse, baade paa Legem og Sjel, at vi maae vandre for dit Ansigt i christelig Retfærdighed uden Anstød, og være fyldte med

Retfærdigheds Frugter, som skee ved Jesum Christum, dig til Ære og Lov.

Vi lovede fremdeles, at ville troe af ganske Hjerte paa dig, vor allerhøieste Gud, Fader, Søn og Helligaand, som alle Tre ere Eet i Væsen og Værdighed. Ak! lær os dog, til Frimodighed i vor Troe, ret at indsee og skjønne paa, hvor det er trøsteligt for os svage Syndere, at vi tør henflye til Herren vor Gud, som til en medlidende Fader, der haver elsket os saa inderligen, at han for vores Skyld vilde hengive sin eneste Søn, i den forsmædeligste Død, og af en lige forbarmende Kjerlighed har villet sende os sin Helligaand, som er Sønnens Aand, til at styre og lede os frem paa den rette Vei, som fører til evig Saliggjørelse. Men ligesom vi nu have antaget Sandheden paa Grund af dit Ord, saa vilde du stedse forlene os Kraft og Evne til at omgaaes derefter i Lydighed og Kjerlighed uden Skrømt, som ere de rette Troens Frugter. Lad det, at vi kalde dig Fader, altid minde os om den Frygt og Ærbødighed, som gode Børn have at udvise imod dig. Lad det, at vi hylde din Søn, som den Herre, der haver kjøbt os med sit Blod, til at være sit eget Folk, indprente vor Sjel en uafladelig Attraae og Lyst, til at rette os efter hans Villie. Lad det, at vi overgive vor Saligheds Befordring, i din Helligaands Forsorg vedligeholde i vort Sind en stadig Opmærksomhed paa hans Advarsel og Raad, med Lyst til at følge dem i Oprigtighed. Og naar vi saa nærme os til dit salige Naadebord for at annamme vor Frelsers allerdyrebareste Legem og Blod under Brød og Viin, til en Forvisning om vore Synders Forladelse, da vilde du indgyde i vore Hjerter, en angerfuld Veemodighed over alle vore Mangler og Feil, men opvække tillige en sand Fortrøstning paa den Retfærdighed, som kommer af levende Troe paa din Søn vor Frelser, ved hvem vi have Fred med dig, formedelst hans Lidelse og Død; og at derved vor Kjerlighed til ham maae blive saaledes rodfæstet, at hverken Kjødets Begjering, eller Øinenes Lyst, eller Livets Overdaadighed, skal faae Magt over os til at skille os herefter fra hans Samfund og Forening. Gjør det, Herre! ved din Naade, at vi mere og mere maatte fornyes til Lighed med ham, og iføres ret inderlig Barmhjertighed, Fromhed, Ydmyghed, Sagtmodighed, Langmodighed, men over alt dette Kjerligheden, som er

det fuldkomneste Samdrægtigheds-Baand, saa at vi fordrage hverandre og tilgive den ene den anden, ligesom du og haver tilgivet os formedelst ham. Lad det sees i al vor Omgang, at vi ere hans rette Disciple; men ogsaa kjende i alle vore Forretninger, at du, vor Fader! er den, som kroner vores Flid, for samme din Søns Skyld, med al ønskelig Held og Velsignelse.

Giv endeligen, at ogsaa den gode Bekjendelse, som er aflagt i Dag, maae være velsignet med de rigeste Frugter, til Kongens Glæde, at han maae fryde sig over gudfrygtige Undersaattere, som er hans troeste Tjenere; og til Landets Velfærd, at det maae blomstre, ved fromme Borgeres Vindskibelighed og Dyd, som ere de bedste Midler til Lyksaligheds Forfremmelse. Gjør vel imod Kongen og Folket, efter din grundløse Miskundhed, mod det Kongelige Huus, og mod alle dem, som enten her eller andensteds paakalde dig, efter din store Barmhjertighed. Dit Ord vorde forplantet iblandt os uforfalsket og reent indtil Dagens Ende; og aldrig maatte der savnes Vederqvægelse og Trøst af dine hellige Sacramenter. Men naar vi saa have stridet den gode Strid, og fuldkommet vort Løb, og bevaret vor Troe i et reent Hierte, samt udrettet den Gjerning, som ved dit Forsyn var os anbefalet, da vilde du skjenke os, Herre! efter de givne Forjættelser, den uforkrænkelige Retfærdigheds Krone, som er henlagt hos dig i Himlen til alle dem, der have frydet sig i Haabet, om Jesu Christi herlige Tilkommelse, Amen!

Bønner for og efter Skriftemaal og Alterens Sacramentes Brug.

Om Syndernes Forladelse.

O hellige og retfærdige Gud: en Gud, som ikke behager det ugudelige Væsen, som hader den Ugudeliges Sjel, og er deres Fiende, som ere Misgjerningsmænd, og giøre ilde; du som har Vederstyggelighed til de Blodgjerrige og Falske: du som fordærver dem som tale Løgn, og den, som er ond, bliver ikke for dig: du som har alvorlig truet, at ville straffe dine hellige Buds Overtrædere: du har jo giort mig til et af dine Faar, som du føder, og kaldte mig til dit Folks Arvedeel, forløste mig med din kiere Søns dyrebare Blod, og har ladet mig høre dit Ord, og vide din

Villie, derfor skulde jeg billig elske dig over alle Ting, af ganske Hjerte, Sjel og Sind, og fremstille mit Legeme til et levende, helligt og dig velbehageligt Offer, og tjene dig alle Livets Dage i Hellighed og Retfærdighed, og ikke skikke mig efter denne Verden, men forvandle mig formedelst mit Sinds Fornyelse. Men jeg har, desværre! været ulydig, har ikke frygtet og elsket dig, har vel vidst din Villie, men mig ikke skikket derefter. Jeg har af mit Kjøds og Blods fordærvede Egenskab, syndige Art og Natur, Verdens Forargelse og Djevelens Tilskyndelse, imod din Lov i mange Maader, grovelig syndet og mig forseet, hvormed jeg dig, min Skaber og mit Livs Opholder! har til Vrede og Straf opirret. Derfor har du og med al rette ikke forskaanet mig, men med din Haand rørt og revset mig, hvilken Straf og Revselse jeg har velfortjent, og noksom givet dig Aarsag dertil: saadant kjender jeg og bekjender det af Hjertet. Du er retfærdig, vi maae skamme os, ja skamme maa jeg mig i mit Hjerte, efterdi du seer ind i de lønlige Vinkler og Vraaer, randsager Hjerter og prøver Nyrer. O Herre! gak ikke til Doms med din Tjener, thi din Vrede er ulidelig, som du truer Syndere med. Dersom du vil tilregne Synden, Herre! hvo kan da blive bestandig? O al Barmhiertigheds Fader! og al Trøstens Gud! hos hvilken der er megen Naade og Barmhiertighed, du som er ganske naadig af stor Taalmodighed, hvis Godhed, Himmelen og Jorden er fuld af; tænk paa din Barmhiertighed, som har været fra Verdens Begyndelse, og udslet alle mine Misgjerninger, formedelst din store og ubegribelige Godhed og overflødige Naade. Og efterdi jeg har intet, hvorpaa jeg mig kan dristelig forlade, hvormed jeg for din Domstoel kan bestaae, paa jeg ikke skal blive til Skamme, uden allene din kiere Søn Jesum Christum og hans dyre Værdskyld og Fortjeneste, hvormed han mig fra Synden frelst og forløst haver. Saa fører jeg da ham, i hvilken du har god Behagelighed frem for dig, og stiller ham dig for Øine, som en Mægler og Talsmand, imellem dig og mig for den strænge Dom! See til ham, kiere Fader! hvorledes han har ladet sig saargiøre for mine Synders Skyld; see til hans uskyldige igjennemstungne Hænder, som have arbeidet for mig; see til hans igjennemstungne Fødder, som for mig haver gaaet saa mangen tung og bitter Gang. Giv Agt

paa hans saargiorte Side, af hvilken, saasom af min Salighеds sunde og sande Kilde, der udfløð Blod og Vand, til at rense og aftoe alle mine Synder. See, hvor piinlig han er paa sit hellige Legem for mine Synders Skyld, plaget og slagen; tænk paa hans jammerlige og ynkelige Gestalt og Skikkelse, udi hvilken han sig paa Korset, som den rette og sande ypperste Præst, for mig har opofret: vær mig naadig, og lad mig nyde hans fulde Forsikring og nøiagtige Betaling evindelig godt ad. Fornye mig og, formedelst din Aands Kraft, at jeg bliver et nyt Menneske, og har Lyst til dine Bud, at jeg paa det indvortes Menneske bliver ved din Aand stærk i Troen, Kjerlighed, Haabet, Ydmyghed, Sagtmodighed og Taalmodighed: paa det at Christus kan boe i mig formedelst Troen, leve i mig formedelst Kjerlighed, styrke mig formedelst Haabet, saa jeg aldrig bliver til Skamme, men opholdes til det evige Liv, Amen.

Naar du gaaer hen til Sacramentet, da siig:

O Herre! foreen mig med dig efter dit Løfte og Tilsagn! og virk i mig alle gode Gjerninger, og bliv saaledes med mig, at jeg evindelig bliver i dig, Amen!

Taksigelse efter at man har annammet den hellige Nadveres Sacramente.

O venlige, kjerlige, søde, hjerte allerkjereste Herre Jesu Christe! dig takker jeg af mit gandske Hjerte, at du mig ved dit hellige Legems og Blods kostelige og dyrebare Spise og Drik saa naadelig og rigelig har spiset og vedergvæget. Hvo er jeg, Herre! at du mig Uværdige har gjort værdig til at æde ved dit Bord. Jeg takker dig for al din Kjerlighed og Trofasthed, for din Manddoms Annammelse, for din hellige Fødsel, for dit hellige og naaderige Evangelium, for din Dødskamp og blodige Sveed, for al din hellige Lidelse, for din Forsmædelse, for din Bespottelse og Bespyttelse, som du med saa stor Taalmodighed leed, for den skarpe og hvasse Tornekrone du bar, for dine Vunder og Saar, for al din Pine og Smerte, for din modige Graad og Taarer, for din Suk, for din Angest, for din Korsfæstelse, for din ynkelige Død, og for alle dine Velgjerninger, som mig derved ere forhværvede. For Lovens Fuldkommelse,

for Syndernes Forladelse, for den nøiagtige Førsikring og fuldkomne Betaling, som er gjort for mine Misgjerninger, for den Forligelse, som er skeet med din himmelske Fader, for den Retfærdighed os er skjenket og forhvervet, for den Helliggjørelse, som er skeet formedelst den Helligaand, og for det evige Liv, udi hvilke Velgjerninger du mig formedelst Troen har gjort deelagtig, og ved dit Legems og Blods dyrebare Pant udi Sacramentet derpaa forsikret. Hvorledes kunde du dog give mig et høiere Pant paa din Kjerlighed, og en større Forsikring paa min Gjenløsning, Syndernes Forladelse og det evige Liv? Giv, at jeg aldrig mere forglemmer din store Kjerlighed, men stedse og uden Afladelse betænker din hellige Død og Pine.

Daglige Morgen- og Aftenbønner.

Morgenbøn om Søndagen.

Evige Fader! vi takke dig af inderste Hjerte, at du denne Nat har holdt din Haand over os, bevaret os fra Synd, og afværget al Ulykke fra os. Lad os tilbringe denne Dag i din Frygt og under din Velsignelse. Du har stiftet den til dit Navns Hukommelse og dit Ords Betragtning: ikke for din Skyld, o Herre! men at vi skulde kjende dig, og i din Sandhed bevares til et evigt Liv. Herre! uden dig kan vi intet gjøre! send os da din Aand, der kan aabne vore Øine, at vi maae see de herlige Ting i din Lov: og oplade vore Hjerter, at vi maae agte paa de Ord, der tales, og lyde dem til vores Sjels Saliggjørelse. Du vil ikke en Synders Død, men at han skal omvende sig og leve. Gid vi da alle betænke, hvad der tiener til vor Fred, og arbeide paa at følge dit Kald, og blive overflødig i din Kundskab og Kjerlighed. Ak! styrk os i din Søns Troe, og lad os altid omgaaes i hans Lydighed. Lad os smage og see, hvor god du er, og hvor meget Godt du har gjemt til dem, som dig frygte og troe aabenbarligen paa dig for Menneskens Børn. Herre! vi ere dine i din Søn, bevare os som dine fra Verden. Din Frygt være for vore Øine, saa skal og din Naade følge os, og din Magt denne Dag bevare os og alle vore. Herre! hør os for Jesu Skyld og din uendelige Kjerligheds Skyld, Amen.

Aftenbøn om Søndagen.

Himmelske Fader! Tak og evig Ære være dig for al din

Naade, du denne din egen Dag har viist os: os, som du kjøbte ved din Søns Blod, og nu har ladet høre hans salige Evangelium. Herre! du veed alle Ting, og det er ikke skjult for dig, med hvad Andagt vi have hørt dit Ord, og med hvad Forsæt vi vil vandre efter din Villie. Du har villet forsamle os til dig. Ak! at vi ikke have været din Røst gjenstridige. Du har villet berede os til din og din Søns Samfund; ak! at vi havde givet dig vore Hjerter, og været dig og ham lydige. Herre, vor Fader i Christo! vi bøie os for dig, og i din Søns Troe bekjende al vor Skjødesløshed, og afbede den for hans Skyld. Vi ville, ja vi ville ved din Aands Kraft bevare dit Ord i et reent Hjerte og bære Frugt deraf i Taalmodighed. Du udrette i os for din Kjerligheds Skyld baade at ville, og udrette det efter din Velbehagelighed. Du styrke vor Forstand til at see din Menneskekjerlighed, og vort Hjerte til at elske dig alle vore Dage. Din Aand berede os til dine Tjenere og til at være dit Eiendoms Folk, der er saare nidkjær til gode Gjerninger. Saa ville vi, Herre! ophøie dit Navn, og forkynde dine Fuldkommenheder, du som har kaldet os fra Mørket til dit herlige Lys. Ja, du mægtige Gud og al Barmhjertigheds Fader! bevar du os stedse dit Ord og din Kirke. Lad Kongen og alle vore og det ganske Land være velsignede af dig. Vi ere dine, Herre! i din Søn, bevar os denne Nat, som dine. Hør os for Jesu Christi Skyld, Amen.

Morgenbøn om Mandagen.

Herre! din Miskundhed er hver Morgen nye over os, thi det er dig der gav os Livet og din Naade er det, som endnu bevarer os det. Du drog os af Moders Liv, og strax ved den hellige Daab indlemmede os som din Søns Forløste i hans Naaderige. Du vaagede over os i vor Barndom, og endog fra de spæde Aar af har aabenbaret dig for os som vor Fader i Christo. Din Miskundhed har fulgt os, og din Magt har beskjermet os. Du har afvendt fra os mange Ulykker! og af de Farer, som vi ere komne i, har du udfriet os. Du saae os naar vi snublede og vare nær ved at falde fra din Kjerlighed: o Herre! du reddede os. Ja, dine Velgjerninger ere flere, end vi kan tælle dem, og du har forbarmet dig, paa det vi maatte ære og frygte dig. Ak, Fader! fyld os med en levende Erkjendelse,

af din Kjerlighed, at vi kunne elske dig, der har elsket os først, og ære dig med vort Legeme og vor Aand, thi de ere dine. Lad denne Dag være helliget til din Tjeneste, og til de Gjerninger, du haver givet os i Verden at gjøre. Bevar os fra at synde imod dig, som saa har elsket os. Lad din Aand udruste os med Viisdom og Kraft, at vi hver Dag maatte blive dueligere til din Ære og vor egen og Medmenneskers Lyksalighed. Herre! ved din Velsignelse udrettes alle Ting: den bede vi om, den haabe vi for din Søns Skyld, i hvilken du vil velsigne alle Troende paa Jorden. Bed du for os, du Faderens eenbaarne Søn, at vi maatte blive i din Troe og Kjerlighed alle vore Dage, Lad os og alle vore med det hele Land være tegnede for dit Ansigt til Naade! hør os for din evige Kjerligheds Skyld, Amen.

Aftenbøn om Mandagen.

Fader! i dig leve, ere og røres vi, af din Haand have vi alle Ting, og ved din Naade er det, at vi ende denne Dag, og nu kan begive os til Hvile. Vor Sjel prise dit Navn, og alt hvad i os er ophøie dig; thi du er allene god og hellig, og dig være Ære og evig Kraft!! Ak, Fader! du gjør din Naade overflødig mod os; ville vi skjønne derpaa, og være overflødig i al Taksigelse. Lad os aldrig saaledes nyde dine Velgjerninger, at vi skulle glæde os ved det Gode, du giver og glemme dig, hvorfra al god og fuldkommen Gave kommer; da maatte du jo afskye os, og væmmes ved at gjøre os Godt. Nei, Fader! er din Barmhjertighed hver Dag nye over os, saa være og vor Taknemmelighed hver Dag nye, hver Dag opvakt til din Priis og din Kjerlighed. Ophøi du ved dit Ords guddommelige Kraft vor Forstand til at see, og vort Hjerte til fornemme din mægtige Naade over os, saa at vore Munde maatte fyldes med din Priis, og vore Sjele blive fyrige til din Gjerning. Gjør du vor Aand villig, og styrk den til at overvinde vort Kjøds Skrøbelighed, paa det vi maatte være dine Elskelige og blive dine Velsignede alle vore Dage. Ja, Herre Jesu! du som har elsket os, og givet dig selv hen for os, styrk for din Døds Skyld vor Troe, at vi altid maae ihukomme dig, og leve i dig, som er død og opstanden for os: saa skal vi denne Nat sove under din Varetægt, og med alle dine, hvad enten vi leve eller døe, høre dig til. Dit Øie være over os og alle vore og det hele Folk til det Gode! Amen!

Morgenbøn om Tirsdagen.

Almægtige Gud, Himmelens og Jordens Herre! vi ere ringere end al din Miskundhed og Trofasthed, du haver viist imod os. Du vaager over os, naar vi sove, og naar vi vaage er det din Magt, som bevarer os, og dit Øie der giver Raad for os. Ved dig, af dig og til dig ere alle Ting, og dig være Ære i al Evighed! Du gjør, at vi leve, og af din milde Haand annamme vi alt til dette Livs Vedligeholdelse. Du bevarer vor Sundhed, og fylder vore Hjerter med Glæde. Alt, hvad Godt vi have, er af din Aand, og du giver os, endog paa Jorden frydefulde Dage. Kundskab og Viisdom er af dig. Raad og Styrke kommer fra din Aand. Ja, Herre! Tider og Leiligheder bestemmer du. Du vil, og Alt skal lykkes: du vil og Alt forgaaer. Nu, mægtige Gud! af dig hænge vi, og ved dig bestaaer al vor Lyksalighed. I din Haand overgiver vi nu os Alt, hvad du haver givet os. Bevar os dine egne Gaver, og giv os den Glæde af dem, som er dig behagelig. Lad os altid fryde os i, at være dine, og staae under dig; thi du, Herre! du kan redde og lyksaliggjøre os, og ikke vi selv. Bevar os denne Dag fra alt det du veed at kunde skade os. Lad din Aand være med vor Aand til at tænke, tale og handle vel: saa skal du og, Herre! velsigne os, og lade vor Gjerning vel lykkes for os. Bekræft os i din Søns Samfund, at vi maae holde fast ved ham, vor Frelser og vor Talsmand hos dig; og omsider, naar han aabenbares, da staae med Glæde til vor Lod ved Dagens Ende. Herre! hør os for hans Skyld, og forbarme dig over Kongen, Folket og alle vore! Amen.

Aftenbøn om Tirsdagen.

Du allene salige og mægtige Gud! vore Dage forgaae som en Skygge, og alle Ting om os forandres; men du bliver den samme, og hos dig er ingen Omskiftelse. Din Barmhiertighed og Trofasthed er endnu den samme, som den haver været fra evig Tid. Derfor, Herre! leve vi, og have ved din Naade ogsaa seet Ende paa denne Dag. Ja, dig være evig Ære, at vi kiende dig, du Evige og Uforanderlige! du, som er vores Sjeles faste Haab, og vor visse Deel i Livet. Du er vor Gud fra vor Barndom af, og indtil nu have vi dig, og eies af dig. Alt andet forgaaer og forandres. Ungdom og Styrke flygter bort,

Menneskene døe, og vore Venner selv ere og under Forfængeligheds Lov; det, som af Verden glædede os før, fornøier os om en liden Tid ikke mere: Magt, Ære, Gunst og alt, hvad vore Hjerter kunde helde til, er ustadig og en saare uvis Eiendom. Herre! hvad have vi da, som ikke er forgjengeligt? Jo! vi have dig, du, som er vor Hjertes Klippe, og vor Deel evindelig. Lær os da, Fader! at sætte alt vort Haab paa dig, du, som gjorde Himmel og Jord, og holder Love evindelig. Oplys vore Oine, at vi stedse maae see alle jordiske Tings Ustadighed, og vor egen Forgjengelighed, paa det vi ikke skulle sætte vore Hjerter til det Uvisse, og forlade dig du levende Gud! forklar du for os, at denne Verdens Skikkelse forgaaer og alle dens Lyster; men du bliver, og den, som gjør din Villie, bliver og evindelig. Nu, Herre! du kjender os, at vor Natur er forfængelig, og at Kjødets Sands, der er Fiendskab mod dig, virker i os. O! for Jesu Skyld, der har frelst os fra Forfængelighedens Tjeneste, bevar os fra Verden og vort eget Kjød. Giv os, himmelske Fader! et helligt Sind, saa vide vi, at du denne Nat, og altid vil beskjerme os og alle vore. Hør os for din Godheds Skyld! Amen.

Morgenbøn om Onsdagen.

Herre! vor Skaber og alle Tings store Bestyrer, du, som skabte Dagen til Arbeide og Natten til de Levendes Hvile paa Jorden, har nu vederqvæget vort Legeme med Søvnen, og fordrer nu os, dine Tjenere, frem til vor Gjerning i det Kald, du har givet os. Du sagde til vor første Stamfader, at han i sit Ansigtes Sveed skulde æde sit Brød, og du haver ved dit vise Forsyn anordnet for enhver af Menneskens Børn, hvor det bør ham at arbeide. Du fordrer, at vi, som dine Tjenere, skal være flittige og troe, og dine Oine randsage, om vi opfylde vort Kald, og gjør det Gode, du giver os Evne og Leilighed til. Den store Dag kommer, da vi skal giøre Regnskab, enhver for sit Embede, og faae enhver eftersom vi haver gjort, enten Godt eller Ondt. Ak, Herre! vi bede dig om din den gode Aand, der kan opvække vor kolde og lade Natur, at vi maae være muntre og flittige i den Gjerning, du haver givet os at gjøre. Ja du værdige Helligaand! du fylde os med Iver for vort Kald, og med en brændende Lyst til at udrette noget Godt i denne Verden. Du udrydde for din Kjerligheds

Skyld, og for den Jesu Skyld, som har arbeidet indtil Døden for os, al Lunkenhed og Skjødesløshed, al Ladhed og Uvillighed af vor Natur, paa det vi kunde bruge vor Sjel og Legeme, vore Kræfter og al vor Formue til din Ære, til vore kiere Medmenneskers Nytte og vort eget sande Gode. Ak, Viisdoms Aand! giv os Forstand og Kyndighed! giv os Redelighed og Duelighed! dan os til gode, og gjør os til nyttige Mennesker i Verden. Ja, du Herre Jesu! i hvilken al Velsignelse er, velsigne du Kongen, Landet og alle vore! Velsigne du os denne Dag, og al vor Gjerning! Herre! vor Bøn kommer for dit Ansigt i Jesu Navn! Amen.

Aftenbøn om Onsdagen.

Herre! al Viisdom og Kundskab er i dig! De forbigangne Ting randsager du: alt, hvad som er og skeer, beskuer du, og det Tilkommende er aabenbaret for dine Øine. Vi ende denne Dag, og ofre dit herlige Navn vor ydmyge Tak i Christo Jesu for al den Naade, du haver viist os. Vi begive os nu til Hvile, men vide ikke, hvad os kan vederfares. Herre! du veed vore Dages Tal, og af dig er bestemt, hvad vor Lod i Livet skal være. Du beskuer den Glæde og Sorg, den Medgang og Modgang, der efter din Villie skal møde os. O Fader! vi kjende ikke, hvad os skal hendes; men du kjender det, og i din Haand er vi sikre. Vær du med os, og din Søn bede for os, saa kan intet skade os! din Aand lyse for os, og vidne med vor Aand, at vi ere dine, saa skal Mørket selv blive lyst for os, og intet skal skille os fra din Kjerlighed i Christo Jesu vor Herre. Ja, Fader! paa dig vælte vi al vor Omhu for de Dage, vi ikke see: du har befalet os det, og selv kan vi ikke styre vor Vei; thi vi kan ikke randsage, hvad det bedste i alle Ting er for os. Annam du os under dine Vingers Skygge, underviis du os om den Vei, vi skal gaae paa, og giv du Raad over os med dit Øie. Vær du vor Ungdoms Leder, og forlad os ikke, om vi skulde opleve den svage Alderdom. Men, Fader! lad os altid søge dit Rige og din Retfærdighed; thi saa skal alle andre, os nyttige Ting, tilfalde os. Lær os hver Dag at haabe paa dig, og være dig troe! og lade os saa kjende og tælle vore Dage, at vi maae bekomme Viisdom i Hiertet. Nu, Herre! vi lægge os til Hvile i dit Navn, og du vaager over os og alle vore. Hør os, Herre! for Jesu Skyld! Amen.

Morgenbøn om Torsdagen.

Herre, vor Fader i Christo Jesu! vi aabenbares før dit Ansigt, at tilbede dig, og takke din Kierlighed for alle dine Velgjerninger, ja ogsaa derfor, at vi under din Beskiermelse have hvilet trygeligen. I dit Navn begynde vi Dagen, og med Tillid paa din Naade over os i Christo ville vi ikke frygte. Vel vide vi, at vi leve i en ond Verden, og selv ere svage: vort eget Hjerte er bedrageligt, og Forførerne ere mange. Ak, Herre! forlad os ikke, og overgiv os aldrig til os selv; thi saa falde vi, og blive til Rov enten for Syndens Bedragerie, eller Syndens Svigefuldhed og Ondskab. O du, vor Frelser og Talsmand! beed du for os, som hisset for dine Discipl e, at vi som ere i Verden, maae bevares for Verden, og de forkrænkelige Lyster i Verden, Og du vil, thi du elsker os, og har frikiøbt os fra det onde i Verden. Men, ak! at vi selv ville, selv vilde vaage og bede, at vi ikke skulle falde i Fristelse. O du, som virker i os baade at ville og udrette alt efter din Velbehagelighed, du opvække vore Hjerter til at omgaaes varligen i Verden, og at holde os ubesmittede fra dens fordærvelige Lyster. Aabne du vore Øine, at vi maae see alle de Strikker man sætter for os, og gyse for den Afgrund, man vil styrte os i. Lad din den gode Aand bevare os fra Verdens Aand, at vi maae staae ubevægelige, og engang faae Arv med dine Hellige. O Herre! giv os Viisdom og Frimodighed, til at skjelne imellem Onde og Gode, Lyst og Mod til at følge Sandhed og elske den, Had og Sinds Styrke mod Hyklerie og alt hvad du hader. Dine Øine see og prøve Menneskens Børn. Ak, Herre! aabenbar os hver Tanke og Lyst i os, som er dig mishagelig, og leed os paa den evige Vei. Vær du denne Dag med os, og lad vore Hjerter være retskafne med dig, Herre, din Miskundhed hvile over Kongen, Landet og alle vore! Hør os for Jesu Skyld! Amen.

Aftenbøn om Torsdagen.

Herre! det er din Naade, at vi leve, og endnu denne Dag har annammet af dig saa meget Godt. Vi takke dig, og ophøie dit Navn, at du elsker os og bliver ved at giøre os vel, som dog have Synd, og feile i mange Stykker. Men, Herre! hos dig er Forladelse, og i din Søn

har du beredet for os, som troe paa dig og frygte dig, en umaadelig Naadekilde. Saa elskede du Menneskene, at du ikke allene skabte dem i dit Billede, men og, da de ved Synden bleve dine Fiender, forligde ved din Søn Verden med dig selv, gav os dit Naades Evangelium, og tilbød os alle Viisdom, Retfærdighed, Helliggjørelse og Gjenløsning. Ja Herre! hvor taaler du Syndere, og giør din Godhed og Langmodighed stor imod dine Foragtere! Det er din Lyst, at de omvende sig, og du selv ville omvende dem, og forlade dem deres Overtrædelser. Du bærer os, dine svage Børn, og opholder os, at vi ikke skal falde, og blive liggende. Men, Herre! har du saa elsket os, da vi vare dine Fiender, og bliver du endnu ved, da vi ere skrøbelige, at styre os med megen Skaansel, da bør og vi at elske vore Brødre, og tilgive dem, ligesom du og har tilgivet os. Herre! giv os at være barmhjertige, ligesom og du er barmhjertig. Det Sind være i os, som og var i Christo, at vi kunde være kjerligsindede mod alle Mennesker, ydmyge af Hjertet, som ikke vederlægge Ondt med Ondt, men fordrage hverandre, og dog med Viisdom og Standhaftighed modstaae det Onde i Verden. O du Godheds og Kjerligheds Aand! udøs din Kjerlighed i vore Sjele, at vi kunde være dine Børn og dine Temple; saa vilde vi, at vi ere fødte af dig, og kan med fuld Tillid i Christo haabe al Naade herovenaf. Saa skal og denne Nat og alle vore Livs Timer være velsignede af dig, og lyksalige for os. Herre! din Fred være med Kongen, med os og alle vore og det hele Land. Hør os, vor Gud, for Jesu Skyld! Amen.

Morgenbøn om Fredagen.

Evige Gud, du allene Mægtige, som giør i Himmelen og paa Jorden alt, hvad du vil, under din Beskiermelse have vi sovet, og i Tillid til din Opholdelse og Velsignelse begynde vi en ny Dag. Dersom du ikke bygger Huset, da arbeide de forgjæves, som bygge derpaa; dersom du ikke bevarer Staden, da vaage Vægterne forgjæves. Herre! du gjør alle Ting foruden Hjælp, ved dig, og dig allene tilhører evig Priis. Ophøi du vore Sjele til at beskue din Magt, som bærer alle Ting ved dit Kraftes Ord, og til at betænke dit Herredømme, som omfatter alle Verdener, og byder over de mægtigste Aander i Himmelen.

Dit Rige er evigt, og vi ere udødelige, stedse skal vi leve under dit Scepter. Ak, Herre! lad en hellig Rædsel betage vore Hjerter for at synde mod dig, der kan knuse os som Leret, og i Evigheden fordærve os. Men at elskes af dig og i din eenbaarne Søn være dine Børn. Lad det være vor Omhue i Tiden, og vor salige Ende i Evigheden. Al Magt og Vælde, hvad er det mod dig? Al jordisk Høihed, hvad er det mod din Herlighed, du Kongernes Konge og Herrernes Herre? Du ophøier og nedtrykker, hvem du vil; Magten er din, af dig have Jordens Fyrster alt, og naar du vil, forvandler du dem igjen til deres Støv, og gjør dem lige ved de usleste af deres Undersaatter. Herre! lad os da ydmyge os under din vældige Haand, være dine hellige Befalinger underdanige, og altid tænke, at vi have intet, uden hvad vi have annammet. Men, Herre! du veed, at vi skal gjøre Regnskab for de Fortrin, du haver givet os, den Anseelse du imellem vore Brødre haver betroet os. Ak! giv os din gode Aand, Viisdom og Styrkes og din Frygtes Aand, at vi og denne Dag maatte vandre værdeligen i vort Kald, og med Glæde gjøre din Gjerning. Herre! hør vor Bøn og velsigne Kongen, os, alle vore og det hele Folk. Hør os i Jesu Navn, Amen.

Aftenbøn om Fredagen.

Herre! vi have atter endet en Dag af vor Tid, og ere komne Evigheden og dit ubevægelige Rige nærmere. For dig tilbede vi, du, som haver allene Udødelighed; dig ofre vi vore Hjerters Tak, og i din vældige Haand befale vi igjen, baade vore Legemer og Sjele. Herre! lad os, hvad enten vi vaage eller sove, leve eller døe, være dine, paa det, naar Livets Aften kommer, og vi skal fordres frem at gjøre Regnskab, vi da kunde findes i din Søns Samfund, og blive staaende uden at beskjemmes. Det er beskikket for alle Mennesker engang at døe, og derefter er Dommen. Lad os da hver Dag dømme os selv, og undersøge vort Hjerte, paa det vi ikke skulle vandre paa det uvisse, og omsider faae Deel med Daarene, som famle i Mørket, og ikke vide, hvorhen de gaae. Hver Dag være os en Regnskabs Dag; saa skal den sidste Dag aldrig hasteligen overfalde os, saa skal vi hver Dag ved din Naade holde os i Troe og Kjerlighed, beredte til vor Afsked fra Verden, og

Overgang i Evigheden. O du Herre Jesu! som har bragt Liv og Uforkrænkelighed i Livet, formedelst dit Evangelium, lad dit Ord om de sidste Ting, altid skinne for vore Sjele, og blive i vore Hierter til at virke i os en hellig Forsigtighed, og frimodig Gudsfrygt. Du har ved din Død og Opstandelse betaget Døden og Evigheden den gamle Skræk og Bitterhed. Bekræft du os i din Troe og Lydighed, at vi, ubevægelige fra din Samfund, kunde leve dig og døe dig. Giv du os ved din mægtige Styrke, at bruge vel Naadens Dage, at giøre Godt, medens vi have Tid og vandre i alle Ting, ikke som de Uvise, men som de Vise. O Herre! giv du os at ville, giv du os at udrette. Du vil, thi du har elsket os: ak! vide vi kun selv hvad som tjener til vor Fred. Nu, herlige Frelser, lad os sove i din Fred, og opvaagne til din Ære. Hør os for Kongen og alle vore og det hele Land. Hør os for din Forsønings Skyld, Amen.

Morgenbøn om Løverdagen.

Herre! vor Gud og Fader i Christo Jesu! dig være Tak og evig Ære, at du og denne Nat har været Soel og Skjold over os. Du bliver ikke træt af at giøre vel imod os; thi fra Moders Liv af og indtil denne Dag har du forbarmet dig over os mere, end en Fader kan forbarme sig over sine Børn. Og vi have dog syndet imod dig, forsømt din Villie, og hver Dag ere vidende med os selv om Overtrædelser. O Herre! forlad os alle vore Synder. O Fader! tilgiv os i din Søn, vor Broder. Vær os naadig, og forkast os ikke fra dit Ansigt, og tag ikke din Helligaand fra os. Ophold du os, og forøg du os i Troen, at vi, skjøndt med megen Svaghed, dog oprigtigen maatte tjene dig alle vore Dage. Bevar os fra at falde fra din Samfund, og igien komme under Mørkhedens Magt og Syndens Trældom. Ak! Fader, du, som har elsket os først, og indtil denne Dag med megen Miskundhed ført os, skulde vi falde af fra dig, blive Dievelens Slaver og dine Fiender? Skulde vi, Herre! for at nyde Syndens urene og korte Glæde, tabe vor Deel i Jesu, vor Lod i Evigheden, og i din mægtige Velsignelse! Nei, Fader! vi vil blive i din Søn! o styrk vor svage Aand, og opliv du vore matte Kræfter. Bed du for os, evige ypperste Præst, at vi maae

blive dine, og stedse kjendes som dine. Send os din gode Aand, der maa vidne for os om din Kierlighed og Salighed i din Samfund. Herre! vi ere her for dig, velsign os og vor Gjerning denne Dag til din Ære. Velsigne Kongen, alle vore og det hele Folk. Hør os for Jesu Skyld, Amen.

Aftenbøn om Løverdagen.

Herlige Gud og Fader i Christo, vi ende denne Dag og denne Uge med den inderligste Taknemmelighed til dig for hver en Velgjerning, du haver beviist os baade i det Legemlige og Aandelige. Ak! hvad ere vi, og hvad ere vore, at du haver ført os hidtil, og endnu har Naade til at gjøre Vel imod os i den tilkommende Tid? Du elskede os, da vi laae i vore Synder under en evig Vredes Dom, og ikke engang forstode at anraabe om din forbarmende Naade. Du gav os din Søn, og han gav sig hen for os i Lidelse og Død. Vi vidste ikke denne din Miskundhed; men du gav os dit Ord, og deri aabenbarede os, hvad vi vare, og hvad du af Naade havde gjort for os, og vilde gjøre os til. Din Aand vidne for os; og kaldte os fra Synden og Djevelen. Vi vare afmægtige, og kunde ikke fatte de Ting, som hørte ham til. Han gav os opladte Øine, og styrkede os til at troe og lyde. Ak, Fader! hvor ofte have vi siden vaklet, og været nær ved at blive dig, vor Gud og eneste Saliggjører! utroe? Og dog har din Naade ikke vaklet, og din Kjerlighed ikke overgivet os. Herre! vi ville takke dig, vi ville ophøie dit Navn, du er vor Klippe og vor Deel evindelig. O! hvor godt er det at holde sig nær til dig, og nyde din Kjerlighed! Udgyd den formedelst din Aand i vore Sjele, at den maatte tvinge os til at elske dig og holde os ubesmittede fra Verden. Du er Kjerlighed: vi ville da uden Frygt vandre for dig, og i Tillid til dig have Frimodighed i alle Ting. Du ville i denne Nat beskjerme os med Kongen og alle vore og det hele Folk. Herre, vort Lys! ingen Mørkhed er i dig; bevar os fra Mørkhedens Magt og Mørkhedens Gjerninger: bevar os for Jesu Skyld, Amen.

Hjertesuk at bede efter hver Morgen- og Aftenbøn.

O Jesu Christe! vær mig arme Synder naadig og barmhjertig, forlad mig alle mine blodige Synder, und

mig en salig Stund, Lykke og Raad, Viisdom og Forstand. Bevar mig fra al Ulykke, fornemmeligen fra en hastig og brad Død, fra Verdens Skam, og for alting fra den evige Skam. O Gud, tag aldrig din Helligaand fra mig, regjer mit Hierte, bevar min Tunge, fri mine Hænder fra det Onde; lad alle mine Tanker og Idrætter komme, o Gud! dig til Lov, Priis og Ære, mig og min Næste til Nytte og Velfærd, og det for din Søns Jesu Christi Skyld, som med dig lever og regjerer, een sand Gud fra Evighed og til evig Tid, Amen. Fader vor 2c.

Velsignelsen.

Herren velsigne og bevare os: Herren lade lyse sit Ansigt over os og være os naadig! Herren løfte sit Aasyn over os og give os Fred, Amen.

Bønner for Reisende.

En Bøn, naar man gaaer til Skibs.

O Herre Jesu Christe, du som den Tid du omgikkes legemlig her i Verden, stillede med et eneste Ord, efter dine Disciples Begjering, den gruelige Storm og det brusende Hav: du som ogsaa gik og vandrede paa det flødende Hav, saavelsom paa den haarde Jord og det tørre Land, og haver skabt alle Ting baade i Himmelen og paa Jorden og i Havet: du som er en Herre over Alting og raader saavel i Havet som paa Landet; dig paakalde vi, og bede dig af Hjertet, skin for os i denne vor Skibsreise og Seilads, som en Naadestjerne, vær du vor Styrmand, Ledsager og Kompas, baade frem og tilbage: und os at komme i en god Havn, med heelt Skib og holden Reise: før og ledsag os did, hvor vi gjerne ville være, med Sundhed og Helbred. Bevar os fra Sørøvere, fra Storm og Uveir og al anden Farlighed, paa det vi altid kunne love og prise din uudsigelige Naade, Godhed og Barmhjertighed, du som allene bør al Magt og Ære til evig Tid. Bønhør os, kjere Herre! for dit Navns Skyld, Amen.

Bøn, naar man er til Skibs i stor Storm og Livsfare.

O hellige Fader, almægtige Herre og evige Gud! du som ikke allene skabte Creaturene i Begyndelsen, Menneskene til Gavn og Bedste, men og efter vort skjendelige Syndefald ofte bruger dem til at straffe Menneskene med for Synden, synderlig naar du lader forfærdelig Torden og Lynild høre af Himmelen, og gruelig Storm og Blæst opkomme over Jorden og Havet. Vi arme Syndere, som ere her i dette gruelige Veierlig, Storm og Havsnød, bekjende, at vi have saare vel fortjent denne Plage, og meget værre, om du ville handle med os efter din strænge Retfærdighed. Vi bede ydmygelig din Barmhjertighed, at du dog, efter din faderlige gode Villie, ville være os nu og altid naadig og barmhjertig og ved din guddommelige Almægtighed og ved dit kraftige Ord, stille den forfærdelige og gruelige Storm og svare Veirlig, som endnu truer os med Undergang og Ødelæggelse. Bevar os med Skib og Gods, ligesom du bevarede din Tjener Noe, der den ganske Verden odelagdes med Vand i din retfærdige Vrede. Herre! hjælp os, ligesom du hjalp dine Disciple den Tid de vare i Havsnød, ellers fordærves vi. Er det og din faderlige Villie, at vor Tid er kommen, at vi skulle blive i denne Havsnød, da bede vi, at du naadelig vil bevare og styrke os i en stadig Troe til dig, indtil vor sidste Aandedræt, og giv os paa den yderste Dag en glædelig Opstandelse og det evige Liv, med alle dine udvalgte Børn. Dig, o Herre Gud, befale vi os med Skib og Gods, Liv, Sjel og Aand, og alt det vi have, hvad heller vi leve eller døe, da høre vi dig til. Dig skee Lov og Tak evindelig, Amen.

Morgensignelse til Skibs.

Vor Fader! du som er en almægtig Gud og Konge, og med din Nærværelse regjerer over Himmelen, Jorden og Havet og alt, hvad der er udi, dig siger jeg Lov, Ære og Tak, at du mig i denne farlige Nat tryggelig har ladet sove og hvile, saa at jeg formedelst din Kraft ikke er bleven forskrækket af Nattens Grumhed og af forskrækkelige Stormvinde, som mig uforvarende have kunnet overkomme, og omkaste, eller for de gruelige Bølger, som mig sovende have

kunnet opsluge: thi du er min Tillid; du Allerhøieste! er min Tilflugt, saa at mig intet Ondt er vederfaret, og ingen Plage er kommen nær til mit Skib. Du haver befalet dine Engle om mig, at de haver baaret mig paa Hænderne, og mit Skib haver ikke stødt paa nogen Grund. Du er hos mig i Nød, derfor haver jeg og paa dit Løfte tryggeligen kunnet sove, og nu med Glæde beskue denne skjønne Morgenrøde og Dagens Lys, og mig over den bevægelige og omsvævende himmelske Thrones underlige Løb glæde og forlyste. Derfor siger jeg dig, evige Gud og Fader! Lov og Tak, jeg beder, at du vil mig og i denne tilkommende Dag naadelig bevare, at jeg med fuldkommen Fart i mit Kald lykkelig maae fortfare, efter dit hellige Ords Vei fremgaae, og denne Dag foruden al Synd imod min Samvittighed fuldende, paa det du i mig maatte blive, i mig boe og din Gjerning i mig udrette; giv Naade, at jeg uden al Dødsfare til Liv og Sjel bliver bevaret. Jeg overgiver dig i din Forvaring mit Legem og Sjel, min Gang og Sæde, min Villie og Raadslag, min Digten og Tragten, min Udreise og Hjemreise, mit Levnets Ende og alt, hvad jeg er og formaaer, du som er en evig Gud og Fader, høilovet i Himmelen og paa Jorden og i Havet, Amen.

Aftensignelse til Skibs.

Bliv hos os, Herre! thi Dagen er forløben, og det stunder til Aften, og den mørke Nat kommer, derfor bliver vor Fare stor og sørgelig! thi om du ikke bliver hos os, og med din klare Glands viser os Veien, hvor snart er det da gjort med os. Herre! som aldrig sover eller slumrer, forbyd naadelig: at vi ikke bruge Natten til Synds og Ondskabs Dække. Giv os Naade, at vi med vor Troe og Tillid til dig altid, endog i den dybeste Søvn, maae være vakkre og vaagne, paa det, naar du kommer og banker paa, vi da maa opløfte vore Sjeles vaagende Øine til dig, og efterdi du saaledes vaager og holder Nattevagt over os paa Sjelens Vegne, saa lad dig og vort Liv og Gods saaledes være befalet, at du jo (om vi endskjøndt af menneskelig Skrøbelighed paa vores Vagt falde i utidig Søvn) da faderlig lader os hvile, og selv saaledes vil være og blive vor aarvaagne Styrmand, at vi hermed formedelst den timelige Søvn maa vederqvæges, og vort Løb christelig fuldende.

Derpaa kan vi os til Hvile sagtelig nedlægge, og vore Oine lade slumme; dine hellige Engle, som du Menneskene tilgode gjør til Vinde, hjælpe os paa vor Reise, og drive lykkelig dette Skib, og efter din naadige Villie ledsage os paa Veien, som vi skulle fare; og vi ville dig for denne og al anden din Barmhjertighed love og prise, og forkynde din Naade om Morgenen, og din Sandhed om Aftenen, formedelst vor Herres og Frelsers Jesu Christi blodige Sveed og Fortjeneste i din Helligaand, Amen.

Et sygt Menneskes Bønner.

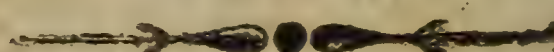
O Herre Jesu Christe! velsigne og helliggiøre mig arme Menneske, formedelst din Pine og Død, hvilken du paa Korset lidt haver, og frels mig baade fra Sjelens og Legemets Sygdom, Amen!

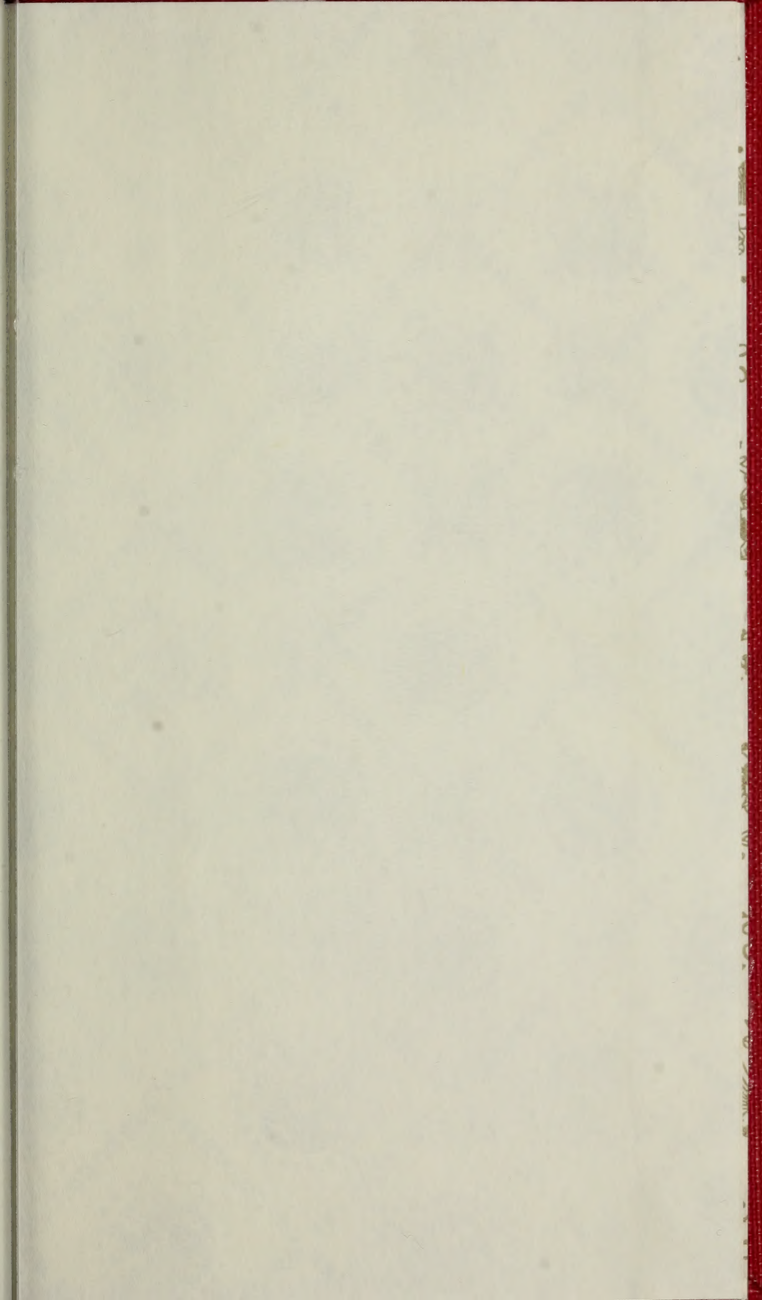
O Herre Jesu Christe! sand Gud og Menneske, min eneste Frelser og Saliggiører, som haver sagt: kommer til mig, alle I, som arbeide og ere besværede, jeg vil vederqvæge eder, til hvilken vor himmelske Fader haver overgivet alting, og som haver baade Lidelsens og Dødsens Nøgle, og uden hvis Vidskab og Villie ikke det ringeste Haar kan falde af mit Hoved, og langt mindre denne store Sygdom angribe mig. See, Herre! din Haand haver rørt mig! og jeg er svag og skrøbelig, og haver, desværre! saadan Pine og Plage, samt Tugtelse og Revselse med mit syndige Levnet vel fortjent. Ikke desmindre kommer jeg til dig, o almægtige og bedste Læge, og begjerer af din Naades og Barmhjertigheds Rigdom, at du vil, om det er dig behageligt, og mig til Salighed gavnligt, borttage denne Sygdom fra mig, paa det jeg med et karsk Legeme endnu nogen Tid maa forestaae og betjene det, mig i denne Verden er betroet og paalagt. Men er det din Villie, at jeg med Sygdommen endnu længere skal prøves og udholde, saa giv mig din hellige Taalmodigheds Naade dertil, at jeg maa rettelig skikke mig deri. Stat mig bi og lad gaae over mig, hvad du vil. Giv og, at al min Pine og Smerte maa tjene mig til min Sjels Sundhed, til min syndige Naturs Renselse, og til at fornægte denne Verden og alt, hvad derudi er, hvortil

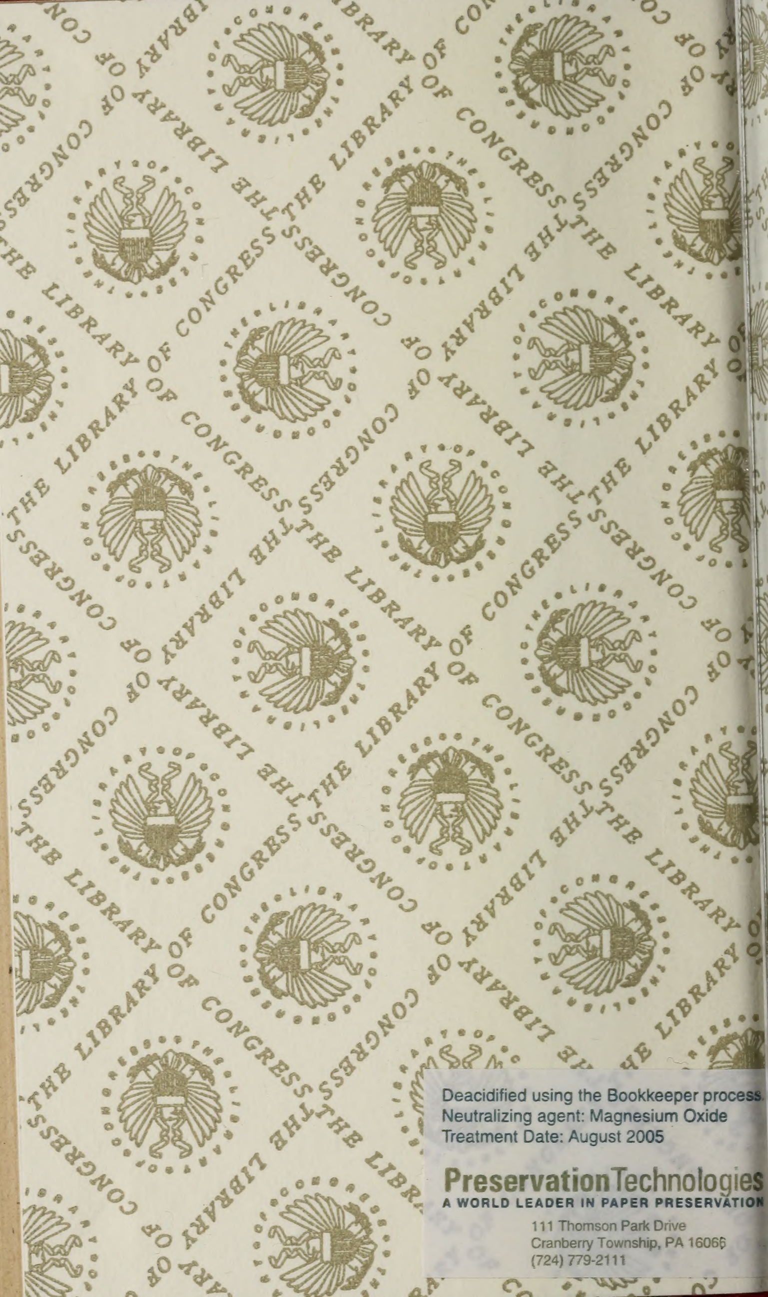
Menneskene saa sørgelig sætte deres Hjerter. See, Herre! om mit Kjød end er skrøbeligt, saa er dog formedelst din Naade min Aand villig og bered til at lide dit faderlige Riis. O frommeste Fader, som revser og straffer dine elskelige Børn af Naade, at det kan gaae dem vel, forleen mig, at, ligesom jeg er iblandt deres Tal, som du revser, at jeg og maa være iblandt deres Tal, som du med faderlig Omhyggelighed forsørger, og til den evige Saligheds Arvedeel opholder, Amen.

Om et saligt Endeligt.

O almægtige og barmhjertige Frelsermand, jeg beder dig ved dine hellige Saar, og for din bittre Pine og Død, lad mig og døe salig og vel i dig, med alle dine Helgene. Bevar mig fra en ond og uforvarende hastig Død, at jeg ikke skal overfaldes af Synden, ei heller døe paa den Tid, naar du ikke haver Behagelighed til mig! men gid jeg med god Beredelse og med dit hellige Legeme og Blods Annammelse maa vandre til dig, finde Naade hos dig, og blive deelagtig i den evige Salighed, Amen.

THE LIBRARY OF CONGRESS

APPROVED LIBRARY BINDER
CERTIFIED LIBRARY BINDING

LIBRARY OF CONGRESS
0 014 629 491 1
